



FABVL

as
d'Isopo

Griego

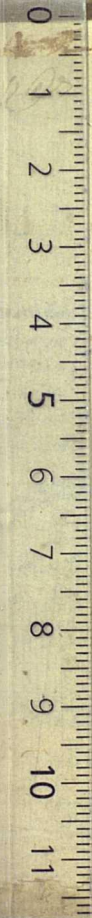
y,

Latino

A
2
471

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL
GRANADA

Serie:	A.
Estante:	2
Numero:	471



4 +

A

2030442X

~~1241~~

Teles

A

1712

17

i2050442X

BIBLIOTECA HOSPITAL REAL GRANADA	
Señal:	A.
Estante:	2
Numero:	471

41 72

B.21

AESOPI PHRY-
GIS FABVLAE ELE-
GANTISSIMIS EICONI-
bus ueras animalium spe-
cies ad uiuum adum-
brantes.

*

Gabrie Graeci fabella XXXXIIII.
Βατραχου μάχη Homeri, hoc est, rana-
rum & murium pugna.
Γαλεωμου μάχη, hoc est, Felium & mu-
rium pugna, Tragedia Graeca.

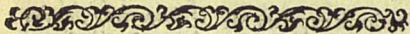
Hæc omnia cum Latina interpretatione.

lib.

lib.



LVGDVNI.
APVD IOAN. TORNAESIVM.
M. D. LI.



ΕΚ ΤΩΝ ΑΦ-
θονίς σοφιστῶν προγυ-
μνασμάτων.

EX APTHO-
nij sophista praex-
citantentis.



Μῦθος ποι-
ητῶν μὲν
προήλθε, γε-
γέννητ' ἢ καὶ

ῥητόρων κοινὸς ἐκ πα-
ρανοήσεως. ἔστι δὲ μῦ-
θος, λόγος ψευδής,
ἐκνοήτων ἀληθείων.
καλέτ' ἢ Συβαριτι-
κός, καὶ Κίλιξ, ὁ Κύ-
πριος, πρὸς τὰς ἀφρον-
τίας μεταθεὶς τὰ ἰσό-
ματα. νῦν ἢ μάλ-
λον ἄισώπιος λέγεσθαι,
τῷ τὸν ἄισωπον ἄρι-
στα πάντων συγγράψαι
τὸν μῦθον. τὸ ἢ μῦ-
θος τὸ μὲν ἔστι λογικόν,
τὸ ἢ ἠθικόν, τὸ δὲ μι-
κτόν. καὶ λογικὸν μὲν,
ἐν ᾧ τι ποιῶν ἀνθρώπος
πέπλευσαι. ἠθικὸν ἢ, τὸ
τὴν ἀλόγων ἠθῶν μι-
μνήσκον. μικτόν δὲ, τὸ



ABVLA
pfecta q-
dem est a
poetis, sed

& rhetorib' cōis fa-
cta est admonendi
gratia. Est autē fabula
sermo fict' , imagine
quādā representās ve-
ritatē. Vocatur autē
Sybaritica, & Cilix,
& Cypria, accepto
ab inuētorib' noīe.
Verū qm Aesop' e-
gregiē pter ceteros
cōscripsit fabulas, eui
cit ut poti' Aesopia
diceretur. ea verō est
triplex, Rōnalis, Mo-
ralis, Mista. Rōnalis
in qua aliqd ab hoīe
geri cōfingitur. Mo-
ralis, quē eorū imita-
tur mores, quae sunt
ratio

ΑΕΣΟΠΙ ΠΗΡΥ-
ΟΙΣ ΠΑΒΥΛΑΕ ΠΕ-
ΟΑΝΤΙΣΣΑΝΤΙΣ ΕΠΟΙ-
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΝ ΤΩΝ
ΠΡΟΤΕΡΩΝ



ospita
Real

ΑΕΣΟΠΙ ΠΗΡΥ-
ΟΙΣ ΠΑΒΥΛΑΕ ΠΕ-
ΟΑΝΤΙΣΣΑΝΤΙΣ ΕΠΟΙ-
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΙΣΤΑΤΑΝ ΤΩΝ
ΠΡΟΤΕΡΩΝ

Α. Μ. Μ.

ἔξ ἀμφ

a 2

ratio

rationis expertia. Mi-
sta verò, quæ ratio-
nale irrationaleq; cõ-
plectitur, Admoni-
tionẽ autẽ, cuius causa
fabulã cõstitueris si
præponas, Antefabu-
lationem: si postpo-
nas verò, Affabula-
tionem dices.

EX PHILO-
strati in gymibus
fabule.

FABULE se ad Ae-
sopum, sua in eũ
beneuolentia cõferunt,
q; fatagat sui: fabula
q;pe & Homero &
Hesiodo, necnon &
Archilocho in Lycã
ben curã fuit: sed ab
Aesopo humana oĩa
ad fabellas redacta
sunt, sermone brutis
non temerẽ imperi-
tito, nam & cupiditatem
imminuit, &
libidinem infesta-

ἐξ ἀμφοτέρων, ἀλόγως
ἢ λογικῶς. τὴν δὲ πα-
ραίνεσιν δὲ ἢ ὁ μῦθος
τέτακται, προτάτῳ
ἢ ὀνομασίας προ-
μῦθου, ἐπιμύ-
θου δὲ τε-
λουταῖον
ἐπελεγ-
νῶν.

E K T O N Φ I-
λοστράτου ἐπιμύθου.

ΦΟΙ τῶσιν οἱ μύ-
θοι παρὰ τὸν ἄε-
σωπον, ἀγαπῶντες
αὐτὸν, ὅτι αὐτῶν ἐπι-
μελέτης ἐμέλησε μὴ
γὰρ καὶ Ὀμήρω μῦθου
καὶ Ησίοδω, ἐτι ἢ καὶ
ἀρχιλόχῳ πρὸς Λυκάω
πᾶντα τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων ἐκμεμῶσθαι, καὶ
λόγον τοῖς θηρίοις με-
ταδέδωκε λόγῳ ἕνεκα
πλεονεξίαν τε γὰρ ἐπι-
νόησε, καὶ ὕβριν ἐλευ-
νέει, καὶ

καὶ, ἢ ἀπάτην, καὶ ταύ-
τα λέων τις αὐτῷ ὑπο-
κρίνεται, καὶ ἀλώπηξ,
καὶ ἴαπων ἢ δία, καὶ ἰ-
δὲ ἢ χελώνη ἄφρων, ἢ
ὑφ' ὧν τὰ θαυδία μα-
θηταὶ γίνονται τῶν το-
βία πραγμάτων. ὀυ-
δοκίμοι οὗτοι οὐδ' οἱ μύ-
θοι διὰ τὸν Αἰσωπον φοι-
τῶσιν ἠδὲ τὰς θύρας το-
σοῦς, ταυτίαι αὐτῶν
ἀναδύσαντες, καὶ σφα-
νῶντες αὐτῶν θαλ-
λῶ σφραγίσαι. ὁ δὲ, οἶ-
μαι, τινὰ ὑφάινει μύ-
θου. τὸ γὰρ μεδίαμα
το προσώπως, καὶ οἱ
ὀφθαλμοὶ κατὰ ἄλ γῆς
ἐστῶτες τῆτο διλοῦσιν.
οἰδῆν ὁ σφραγίσαι, ὅτι αἱ
τῶν μῦθων φροντίδες,
ἀνεμῶντες τῶν ψυχῶν δέ-
ονται. φιλοσοφεῖ δὲ ἢ
γὰρ καὶ καὶ τὰ τῶν μύ-
θων σώματα, θηρία
συμβάλλουσα ἀνθρώ-
ποις, πρῆϊθησι χορῶν
τῶν Αἰσωπῶν, ἀπὸ τῆς
ἐνάτης

tur, & fraudem. Atq;
hæc ei leo quispiam
agit, & vulpes, & per
Iovem equus, nec te
studo muta, ex qui-
bus pueri discunt,
quæ in vita geran-
tur. Habite igitur in
precio fabulæ, per
Aesopum accedant
ad sapientis ianuam
vittis eum deuincturæ,
coronæq; olea-
gina coronaturæ.
hic, vt puto, fabu-
lam aliquam textit.
risus enim faciei, &
oculi in terram de-
fixi id præ se ferunt.
pictorem, fabula-
rum curas remif-
sioe, non latuit. Philo-
sophatur autem pi-
ctura & fabularum
corpora. Bruta e-
nim cum hominib;
conferens, coetũ cir-
ca Aesopũ statuit, ex
a 3 illius

illius scena cōfictū.
 Chori dux vulpes de
 picta est. vtitur em̄
 ca Aesopus ministra
 argumentorū plu-
 rium, ceu Da-
 no Co-
 mœ-
 dia.

ἐκείνῃ σκηνῆς συμ-
 πλάσασα. Κορυφαία ἡ
 το χορῶν ἢ ἀλώπηξ γέ-
 γρασθῆαι. χρῆται γὰρ
 αὐτῇ ὁ Αἰσωπος διακό-
 νων τῶν πλείστων ὑπο-
 θέσεων, ὡσπὲρ ἡ
 Καμωδία τῶ
 Δαύφ.



Αἰσωποῦ Βί-
 ος τῶν μυθοποιῶν, Μα-
 ξίμου τῷ Πλανυδῶν
 συγγραφεύς.

AESOPUS FA-
 bulatoris vita, à Ma-
 ximo Planude con-
 scripta.



Ραγμάτων
 φύσιν τῶν ἐν
 ἀνθρώποις
 ἠκριβώσαν
 μὴν καὶ ἄλλοι, καὶ τοῖς
 μετ' αὐτὸς παρέδωκαν
 φέροντες. Αἰσωπος ἡ
 δοκῆ μὴ πόρρω θεοτέ-
 ρας ἐπιπνοίας τῆς ἡδι-
 κῆς διδασκαλίας ἀψά-
 μενος, πολλῶν τῶν μέτρων
 τὸς πολλὸν αὐτῶν παρε-
 λάσσει. καὶ γὰρ ὅτ' ἀπο-
 φανόμενος, ὅτε συλλο-
 γισόμενος, ὅτε μὴ ἐξ
 ἱστορίας, ἢ ὅτ' ἐκ τῆς
 κατ' αὐτὸν ἡλικίας ἦνε-
 γνε χρόνος, τῆν νοθεσί-
 αμ διατιθέμενος, ἀλλὰ
 μύθοις τὰ πάντα παι-
 δασθεῖν, ὅτι τῶν τῶν ἀ-
 κροτωμένων ἀγγενοίψυ
 χὰς, ὡς αἰσχυμένους
 τῶν



BRVM
 humanarum natu-
 rarum perfe-
 sequuti sunt & alii,
 & posteris tradide-
 runt: Aesopus verò vi-
 detur non absque di-
 uino afflatu, quum
 moralem disciplinā
 attigit, magno in-
 teruallo multos eor-
 um superasse. Et-
 enim neq; definiendo,
 neque ratiocinando,
 neque ex historia,
 quam ante
 ipsius aetatem tulit
 tempus, admonendo,
 sed fabulis penitus
 erudiendo, sic
 audientium venatur
 animos, vt pudeat
 a 4 ratio

ratiōe præditos face
 re, aut sentire, quæ
 neq; aues, neq; vul-
 pes:& rursus nō va-
 care illis quibus ple-
 raq; bruta p̄ tpe pru-
 dēter vacasse fingū-
 tur, ex quib⁹ aliqua,
 p̄cula ipsis imminē-
 tia effugerūt, aliqua
 maximā vtilitatē in
 opportunitatib⁹ cō-
 sequuta sunt. Hic igi-
 tur q̄ vitā suā philo-
 sophicæ reip. imagi-
 nē p̄posuerat, & ope-
 rib⁹ magis q̄ verbis
 philosophat⁹, genus
 quod traxit ex Amo-
 rio oppido Phrygiæ
 cognomēto Magni:
 sed fortuna fuit ser-
 uus. Quare & ma-
 gnope mihi videtur
 Platonis illud ī Gor-
 gia pulchrè simul &
 verè dictū: Plerunq;
 enim hæc, inquit, cō-
 traria inter se sunt,
 natur

τὸς λογικὸς ποιῶν ἢ
 φρονεῖν, ἢ μὴ ἄρι-
 θες, μὴ ἄλλωπνεις.
 ἢ αὐ πάλιν μὴ προσ-
 ἔχων ἐκείνοις οἷς πολ-
 λὰ τ' ἀλόγων ἐν και-
 ρῷ νουθετῶς προσεσχ-
 νότα μυθεύεται, ἐξ ὧν
 ἢ μὴ νινδιῶν ἐπιη-
 τικελὺς αὐτοῖς διέ-
 δρα, ἢ δὲ μεγίστος ἐν
 τοῖς καιροῖς τῆς ὠφε-
 λείας ἔτυχευ. ἕτος τοῖ-
 νυ ὁ τὸν καθ' αὐτὸν
 βίου φιλοσόφου πολι-
 τείας εἰκόνα προδέμε-
 νος, καὶ ἔργοις μᾶλλον
 ἢ λόγοις φιλοσόφισσας,
 τὸ μὲν γένος ἐξ ἁμο-
 ρίου τῆς Φρυγίας κα-
 τήγε τῆς μεγάλης ἐπι-
 κλησιν· τὴν δὲ τύχην
 γέγονε δόλος. ἐφ' ᾧ ἢ
 σφόδρα μοι δυνεῖ, τὸ ἔ-
 Πλάτωνος ἐν γοργίᾳ
 καλῶς ἅμα καὶ ἀλλήτως
 εἰρηδαί, ὡς τὰ πολλὰ
 γὰρ ταῦτά, φησιν, ἐ-
 ναντία ἀλλήλοισ ἐστίν,
 ἢ τε

ἢ τε φύσις καὶ ὁ νόμος.
 Αἰσώπῃ γὰρ τὴν ψυ-
 χὴν ἢ μὲν φύσις ἐλευ-
 θέρην ἀπέδωκεν, ὃ ἢ
 παρ' ἀνθρώπων νόμος
 τὸ σῶμα πρὸς δολείαν
 ἀπέδοτο ἰσχυροῦ μέντοι
 ἕδ' ἕτω τὴν τ' ψυχῆς
 ἐλευθερίαν. λυμῆνα-
 ἄται, ἀλλὰ καὶ τοι πρὸς
 πολλὰ καὶ πολλαχόσε
 μεταφέρων τὸ σῶμα, τ'
 οἰκείας ἐκείνην ἕδρας
 ἐχούτος τ' ἐγένετο με-
 ταστῆσαι. ἐτύχασε δ'
 ὦν ἢ μόνου δόλος, ἀλ-
 λά ἢ δυσσεδέστατα τ'
 ἐπ' αὐτῆ πάντων ἀν-
 θρώπων εἴχε. ἢ γὰρ φο-
 ξὸς ἴω, σιμὸς τὸν ρίνα,
 σιμὸς τὸν τράχηλον,
 πρόχελος, μέλας, ὄφει
 ἢ τὸ ὀνόματός ἐτυχε,
 (τ' αὐτὸν γὰρ αἰσώπῃς
 τῷ αἰδίῳ) προγαστρῷ,
 βλασὸς, ἢ νυφὸς, τα-
 χα καὶ τὸν ὀμφηρὸν
 θεροσίτην τῆ αἰσχρο-
 πητι τ' εἶδος ὑπερβαλ-
 λόμονος.

natura ac lex. Nam
 Aesopi animū natu-
 ra liberum reddidit,
 sed hominū lex cor-
 pus in seruitiū tradi-
 dit. Potuit tamen ne-
 sic quidem animi li-
 bertatē corrumpere.
 Sed quāuis ad res va-
 rias, & in diuersa lo-
 ca trāsferret corpus,
 à propria tamen se-
 de illum traducere
 nō potuit. Fuit autē
 nō solum seruus, sed
 & deformis im⁹ om-
 niū suæ ætatis homi-
 niū. nam acuto capite
 fuit, pressis naribus,
 depresso collo, pro-
 minētib⁹ labris, ni-
 ger, vnde & nomen
 adeptus est, (idem
 enim Aesopus quod
 Aethiops) ventro-
 sus, valgus, & incur-
 uus: fortē & Home-
 ricū Therfiten tur-
 pitudine formæ su-
 a s̄ peraus.

perās. Hoc verò omnium in eo pessimum erat, tardiloquentia, & vox obscura simul, & in articulata. Quæ omnia etiam videntur seruitutem Aesopo parasse. Etenim mirum fuisset, si sic indecenti corpore potuisset seruientium retia effugere. Sed corpore sanè tali, animo verò solertissimo natura extitit, & ad omne commetum felicissimus. Possessor igitur ipsius, tanquã ad nullum domesticum opus commodum, ad fodiendum agrum emisit. Ille verò digressus, alacriter operi incumbebat. Profecto verò aliquando & hero ad agros, ut opera speculareretur,

λόμενος. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐν αὐτῷ χείριστον, τὸ βραδύλογον, ἢ τὸ ἴφρωνος ἀσμίον τε καὶ ἀδιάρθρωτον. ἅ πάντα ἢ δουεὶ τῆν δουλείαν Αἰσώπῳ παρασκευάσαι. καὶ γὰρ διηγεῖται δαῦμα ἄρ' ἴω, εἰ ὕτως ἀτίπως ἔχοντι τοῦ σώματος ἐξήγερετο τὰς τῶν δουλοῦτων ἀρῆνας διαφυγῆν. ἀλλὰ τὸ μὲν σῶμα τοῦτοτον ἴω τῷ αὐτῷ, τῷ ἧ ψυχῷ ἀγχινοστάτος ἐπεφύκει, καὶ πρὸς ἐπινοίαν πάντων ἐπιβολώτατος. ὁ πεντημύσιος τοίνυν αὐτὸν, ἅτε πρὸς οὐδὲν οἰκίαν ἔργων οἰκείως ἔχοντα, σπᾶσεν ἄς ἀγρὸν ἐξαπέσειλεν. ὁ δ' ἀπελθὼν, προθύμως τὸ ἔργον ἔχετο. ἀφαιρομένη δὲ ποτε ἢ, τῷ δεσπότη πρὸς τὸν ἀγρὸν, ἐφ' ἧ τῶν ἔργων ἐπισκοπήν

πῶν δεῖσθαι, γεωργός τις σῖνα τῶν ἀγαθῶν δρεψάμενος δῶρον ἴωετ' κεν. ὁ δ' αὖτὶ τῷ τῆς ἀπώρας ἰδέσθαι ὄραϊν, ἀγαθὸ ποδὶ τῷ οἰκίῃ (τὸτο γὰρ ἴω ὄνομα τῷ παιδί) φυλάττειν ἐκέλευσεν, ὡς αὐτῷ μετὰ τὸ λυτρὸν παραδῆναι. συμβᾶν δ' ὕτω, ἢ τὸ Αἰσώπῳ κατὰ δὴ τινὰ χρεῖαν ἐσελθόντος ἐς τὴν οἰκίαν, ἀφορμῆς ὁ ἀγαθὸς πῶν λαβόμενος βολῆν τοῖν αὐδὲ τῶν σιωδῶν τινὶ προτένει, ἐμφορηθῶμεν, εἰ δὲν, τῶν σῖνων, ἢ ὕτος, καὶ ὁ δεσπότης ἡμῶν ταῦτα ζήτησεν, ἀλλ' ἡμᾶς τὸ Αἰσώπῳ καταμαρτυρησόμεν ἄμφω, ὡς ἐς τὴν οἰκίαν ἐσδραμόντος, ἢ τὰ σῖνα λάβρα καταφαγόντος, ἢ ἐπ' ἀλλοτῆς δαμολίω, τῇ πρὸς τὸν οἶκον ἐσθῶν,

tur, agricola quidã fucus egregias decerpas dono tulit. Ille verò fructus delectatus pulchritudine Agathopodi ministro (hoc enim erat nomẽ pueri) seruare iussit, vr sibi post balneum apponeret. Cũ verò ita euenisset, atque Aesopo ob quãdam necessitatẽ ingressio in domũ, occasione capta Agathopus consilium huiusmodi conseruato cuidã offert: impleamur, si placet, fucus heus tu: & si herus noster has requisierit, nos verò contra Aesopũ testificabimur ambo, q̃ in domũ ingressus sit, & fucus clã comederit: & sup̃ vero fundamento, videlicet in domũ ingressio,

ne, multa mendacia inedificabim⁹: & nihil vn⁹ ad duos fuerit, præfertim quum ne sine probationibus quidem diducere vnquam os queat. Decreto verò hoc, ad opus accefferunt, & ficus deuorantes, dicebant in singulis cum risu: Væ tibi in felix Aesøpe. Cum igitur herus rediisset à lauacro, & ficus petiisset, & audiisset quod Aesopus eas comederit, & Aesopum cum ira iubet vocari, & vocato ait: Dic mihi, ó execranda, ita me contépsisti vt in penu ingredereris, & paratas mihi ficus comederes? Ille audiebat quidè, & intelligebat, sed loqui poterat nullo modo

ob

δω, πολλά τῶν ψευδῶν ἐπιμοδμήσομεν. καὶ τὸ μῦθον ἔσται ὃ γε εἰς ἑσὸς τὸς δύο, καὶ ταῦτα μὴ δ' αἰένον ἐλέγχων διαραΐποτε τῷ γλωττῶν δυνάμην ἔχω. ὄφρατος δὴ τότε, πρὸς τῶν ἑχθρίσων, καὶ τῶν σὺνῶν ἐδίοντες, ἔλεγον ἐφ' ἐκάστῳ σὺν γέλωτι, φεῦ σοι δύστυχε Αἰσωπε. ὁ τοίνυν δεσπότης ἐπαυελθὼν ἀπὸ τῆς λουτρῆς, καὶ τὰ σῦκα ξηκτίσας, καὶ ἀκτίσας ὡς Αἰσωπος αὐτὰ κατεδίδουε, τῶν τε Αἰσωποῦ σὺν ὀργῇ κελυφῇ κληθῆναι, καὶ κληθέντι φησί, λέγε μοι, ὡ κατάρταξε, ἕτω μὲ κατῆφρόνησας, ὡς ἐστὶ τὸ ταμίον εἰσελθῆναι, καὶ τὰ ἐτοιμασθέντα μοι σῦκα δοιμήσασθαι; ὁ δὲ ἀνέβῳ μὲν, καὶ σιωπῆς ἰὼ, λαλήσῃ δ' ἔχων ἔειπ' ὅπως οὐκ

διὰ

διὰ τὸ βραδύγλωστον. μέλλων δὲ ἰδὼν τυπθεῖσθαι, τῶν κατηγόρων σφοδρῶν ἐπικειμένῳ, πσιῶν πρὸς τῆς δεσπότης πόδας, ἀνασχέσθαι μῦθον ἔδειτο. δραμῶν ἧ, καὶ χλιαρὸν ὑδωρ προσεγενῆναι, ἕτα τε πέπωκε, καὶ τὸς δαυτύλας ἐς τὸ σῶμα καθεῖς, αὐτὸς τὸ ὑγρὸν μόνον ἀνέβαλεν, οὐπω γὰρ φροῆς ἀνέμνηστος ἔτι κεν. λιτιβόλῃ γούμῳ αὐτὸ τὸ τοῦ καὶ τῆς διωκοντος δρᾶσαι, ὡς αὐτὸν δῖλον γένετο; τίς ὁ τὰ σῦκα διαφροῆσας. ὁ δὲ δεσπότης τὸ νοῦμον αὐτῆς δαυμάσας, ἕτω ποιεῖν καὶ τῆς ἄλλης ἐπέταξεν. οἱ δὲ ἐβόλευσαν τὸ πᾶν μετὰ τῷ ὑδατοῦ, καὶ μὴ τοὶ καθεῖναι κατὰ τῷ λαμῆς τῆς δαυτύλας, ἀλλ' ἐπὶ τὰ πλάγια τῶν γνάθων αὐτῆς ἀκράφειν. οὐκ ἔβασ

ob linguæ tarditate. Cū iam verberandus esset, & delatores vehementer instaret, procumbens ad heri pedes, vt sustineret se parū, orabat: quū autem accurrisset, & tepidā aquā attulisset, eā & bibit, & digitis in os demissis, rursum humorē solum reiecit: nōdum enim cibum attingerat. rogabat igitur, vt idem & accusantes facerent, quo manifestū fieret quisnā ficus dissipasset. Herus autē ingenium hominis admiratus, sic facere & alios iussit: illi autem delibauerant bibere quidam aquam, non tamē demittere in guttur digitos, sed per obliqua maxillarū eos circumferre. Vix dum

dum autē biberant, quum tepida illa aqua nausea potis inducta, effecit vt sponte fructus redderetur. Tunc igitur ante oculos posito & maleficio ministrorum & calumnia, herus iussit eos nudos flagro vapulare. Illi verò cognouerunt manifestè dictum illud: Qui in alterum dolos fruit, sibi infcius malum fabricat. Sequenti verò die hero in urbem reuecto, Aesopo verò fodiente, quemadmodum influs fuerat, sacerdotes Dianæ, siue alii quidam homines via errantes, & in Aescopum incidentes, exhortabantur per Iouem hospit

ἐφθασαν δὲ πίνοντες, καὶ τὸ χλιαρὸν ὕδωρ ἐκείνο ναυτίαν τοῖς πεπυπόδοσι παραχρῆμα ἐπένευσον, αὐτομάτῳ παρέσχέ τῆν ὄψωραν ἀνασθῆναι. τότε τοῖνυν πρὸ ὀφθαλμῶν πεσόντος τῆτι κακουργήματος τῶ οἰκεῖ, καὶ τῆς συνοφαντίας, ὁ μὲν δεσπότης ἐκίλευσεν αὐτοὺς γυμνωθέντας μαστίφειν. οἱ δ' ἐπίγνωσαν σαφῶς κατὰ τὸν ἐπόντα, ὡς ὅστις καθ' ἑτέρω δόλια μηχανεύεται, αὐτῷ κέλιθε τὸ κακὸν ἀρχιτεκτονῶν. τῆ δ' ἐπίσημ, τῶ μὲν δεσπότης εἰς ἄστυ ἀναξείφειντος, τῶ δ' Αἰσώπῳ σκιάπλοτος ἢ προσελάθη, ἱερὰς τὰρ τέμιδος, εἴτ' ἄλλοι τινὲς ἀσθροποι τῆς ὁδοῦ πλανηθέντες, καὶ τῷ Αἰσώπῳ περιτυχόντες, πρὸ βέροντο πρὸς διδοξενία

ξενίς τὸν ἀνδρα, τίνε εἰς ἄστυ φέρουσαν αὐτοῖς ὑποδείξαι. ὁ δ' ὑπὸ σκιαῦ δένδρου τὸν ἀνδρα ἀπαγαγὼν πρότερον, καὶ λίσον παραδέμνος δέπνον, εἶτα καὶ ἡγεσάμενος αὐτοῖς, εἰς λὸ ἐξήτοιω ὁδοῦ εἰσίνεγκεν, οἱ μὲν οὖν τῶτο μὲν ἐπὶ τῆ ξενίᾳ, τῶτο δὲ καὶ ἐπὶ τῆ ὁδογία διαφερόντος τῶ ἀνδρὸς ἐξαρτηθέντες, τὰς τε χεῖρας εἰς οὐρανὸν ἤρασαν, καὶ εὐχῆ τὸν ἐνεργέτω ἡμέψαντο. Αἰσώπος δ' ὑποσπίψας, καὶ εἰς ὕπνον καταπεσὼν ὑπὸ τε τῶ συνεχῆς πόνου καὶ καύματος, ἐδοξεν ἰδεῖν τὴν τύχην ἐπιστάσαν αὐτῷ, καὶ λίσμον τῆς γλώττης, καὶ λόγον ἀρόμαρ, καὶ σοφίαν τίνε τῶ μύθου χαρίζομεν. ἐνδὺς οὖν διύπνισθῆς, φησι,

hospitalem, hominē, vt quæ in urbem duceret viam ostenderet. Ille quum sub umbrā arboris viros adduxisset prius, & frugalē apposuisset cenam, inde & dux factus ipsis, in quam quærebant viam induxit. Illi itaq; tum ob hospitalitatē tū ob ductum mirū in modum viro deuincti, & manus in cœlum eleuarūt, & precibus benefactorem remunerati sunt. Aesopus verò reuersus, & in somnū lapsus præ alsiduo labore & aestu, visus est videre Fortunā obstantem sibi, & solutionē linguæ, & sermonis cursum, & eam quæ fabularū est sapientiam largientē. Statim igitur excitatus ait,

ait, Παρὰ, vt suauiter dormiui, sed & pulchrum somniū videre mihi visus sum: & ecce expeditè Ioquor, Bos, asinus, rastrum. per deos intellico, vnde mihi bonum accesserit hoc: quia enim pius fui in hospites remunerationē meliorē consecutus sum. Ergo benefacere, bona plenū est spe. Sic igitur Aesopus lætatus factus, rursum cœpit fodere. Sed prefecto agri (Zenas erat ipsi nomen) ad operarios profecto, & horum vnum, quoniā parū errauerat in opere, virga verberate, Aesopus, statim exclamauit, homo, cuius nullā iniuriā fecit sic verberas, & omnibus teme

φισι. βαβαί, πῶς ἰδέω
 κενοίμην, ἀλλὰ
 ἢ καλὸν ὄνειρον ἰδέω
 ἔδοξα ἡγεῖσθαι ἀνω-
 λυτός λαλῶ, βούς, ὄ-
 νος, ἀσινεὶα. νῦν τὰς
 θεοὺς σιωπῆν πρότερον
 μοι τὰ γὰρ αὐτῶν προσε-
 γένητο τὸ τοῦ ἐυσέβη-
 σαι γὰρ εἰς τὸς ξένους.
 ἀντιλαβομένης τῆς κρέτ-
 τονος ἔτυχε. ἄρ' ἔστι τὸ
 οὐ ποιῶν ἀγαθῶν ἐπι-
 πλῆρες ἐλπίδων. ἔστι
 μὲν ἔνθα Αἰσωπὸς ὑπερ-
 νόμως τῶν πράγματι,
 πάλιν ἤρξατο σκάπ-
 τειν. τῆ δ' ἔρεσιν ὁ νότος τῶν
 ἀγρῶ (Ζηνᾶς μὲν αὐτῶν
 τὸ νομα) πρὸς τὸς ἐρ-
 γασομένους ἐλθόντος,
 ἢ τῶν ἑνα, ἐπειδὴ
 μικρὸν ἐσφάλη τὸ ἔρ-
 γου, τῆ ῥαβδῶν πατά-
 ξαντος, Αἰσωπὸς πα-
 ραχρηῖμα ἀνέκραγε,
 ἀνδρῶπε, τὸ χερσὶν τὸν
 μηλέν ἡδυνήθησθα οὐ-
 τως αἰνίσθη, ἡγεῖσθαι
 εἰκ

εἰνὴ πληγὰς ἐμπορεῖς
 δὲ ἡμέρας; πάντως ἀ-
 ναγγελῶ τὰ ὑπὸ τῶν
 κτημένων. Ζηνᾶς δ' ἐταῦ-
 τὰ τῆ Αἰσωπῆ ἀκόνσας,
 ἐξεπλάγη τὸ μέσως, ἢ
 πρὸς αὐτῶν ἔργον. Αἰ-
 σωπὸς λαλέων ἀρξάμε-
 νος, ὁ δὲ ἐμὸν ὄφελος
 ἔσται. φθάσας τὸν
 αὐτὸς κατηγορήσων αὐ-
 τῷ ἡδὲ τῷ δεσπότης, πρὶν
 αὐτὸς τῶν αὐτῶν δρα-
 σμῶν, ἢ με ὁ δεσπότης τῆ
 ἐπιτροπῆς παραλύσων.
 ταῦτ' εἰπὼν διδὼν τῆ πό-
 λεως πρὸς τὸν δεσπότη-
 νην ἠλαυνε, ἢ δὴ σὺν
 δουρῶν προσελθόντων, καὶ
 βέβησεν, δέσποτα, ὁ δὲ
 αὐτῶν πεδουρηνήμενος πά-
 ρει; φησὶ. ἢ ὁ Ζηνᾶς, χρεῖ-
 μά τι τερατώδες ἐπὶ τῶν
 ἀγρῶ σινέβη. ἢ ὁ δε-
 σπότης, ἢ πρὶν δένδρον
 παρὰ κάρπον καρπὸν
 ἠνεγκεν; ἢ τῆ κτωσῶν τι
 παρὰ φύσιν ἐγέννη-
 σε; ἢ ὅς, οὐχ ἔστω, ἀλλ'
 αἰσωπος

temerè plagas inge-
 ris quotidie? omni-
 no renūciabo hæc he-
 ro. Zenas autè hæc ab
 Aesopo audiens
 obstupuit nō medio-
 critè, & secū ait: ἢ
 Aesopus loq̄ cœpe-
 rit, nulla mihi utili-
 tas erit: pueniēs igitur
 ipse accusabo eū
 corā domino, ante-
 quā ipse hoc idem fa-
 ciat, & me her⁹ pro-
 curatiōe priuet. His
 dictis urbem versus
 ad dominum vectus
 est. Cæterū turbat⁹
 cū accessisset, Salue
 inq̄, here. Ille verò,
 inq̄, turbat⁹ ades⁹
 inq̄. Et Zenas: Res
 quædā mōstrosa in
 agro cōtiguit. & her⁹,
 Nunq̄ arbor præter
 tempus fructū tulit⁹
 aut iumētū aliquod
 p̄ter naturā genuit⁹
 & ille: Non ita, sed
 b Aesop

Aesopus qui antea erat mutus, nunc loqui cœpit. & herus, Sic tibi nihil boni fiat, hoc existimanti monstrū esse. & ille, Et sanè, inquit: nam quæ in me cōtumeliosè dixit, sponte prætereo here: in te autè, & deos intolerabiliter cōiiciatur. His ira percitus herus Zenæ ait, Ecce tibi traditus est Aesopus: vende, donā, quod vis de eo fac. Quum Zenas autè in potestate sua accepisset Aesopum, & quod in eum haberet imperium ei renūciasset: ille, Quod cunque volueris, inquit, effice. Fortè verò quū vir quidam iumenta quæreret emere, & propterea per agrū illum iter

facere

Ἄϊσωπος ἀναυδὸς τὸ πρότερον ὄν, νυνὶ λαλῆν ἤρξατο. καὶ ὁ δεσπότης οὕτως σοι κηδεμένην ἀγαθῶν γένοιτο, τὸ τοιοῦτον τέρας εἶναι. ὁ δὲ, καὶ μάλα, φησὶν. ἀ μὴ γὰρ εἰς ἐμὲ περιβρισημὲν ἐνὼν παρίημι δέσποτα. εἰς δὲ σὺ καὶ θεὸς ἐφορήσῃς βλασφημίᾳ. αὐτὸς τῶν ὄργων ληψθεὶς ὁ δεσπότης, τῷ Ζηνᾷ φησὶν, ἰδὲ σοὶ παραδέδοται Ἄϊσωπος. ἀπόδειξέ μοι, ὅ βέλεις ἐπ' αὐτῷ πόνησον. Τὸ δὲ Ζηνᾷ ἐπ' αὐτῷ γενόμενον παραλαβὴν τοῦτον Ἄϊσωπον, καὶ τὴν κατ' αὐτὸν δεσποσίαν, αὐτῷ ἀναγγεῖλαι αὐτὸς, ἐκείνος, ὁ, τι δίκησε βελούδιον σοὶ εἶναι, φησὶν. ἐργασαί. Κατὰ δὲ τινὰ τύχην αὐτὸς τινος κτηνῶν ζητούντος πρίασθαι, καὶ διὰ ταῦτα τὸν ἀγρὸν διένεικε

ἐκείνον

ἐκείνον καὶ τὸν ἴσταν ἐρομένου, ἐκείνος, βρέμματα μὴ εἶναι μοι, φησὶν, ἀποδοῦναι, σωματίου δὲ ἄρρεν, ὅπως εἰδέσεις ἀνίστασθαι πάρεσι. τὸ δὲ ἐμπόριον φησὶν ἵστανος ὑποδείχθαι αὐτῷ τὸ σωματίον, καὶ τῷ Ζηνᾷ τὸν Ἄϊσωπον μεταπεμφθῆναι, ὁ ἐμπόριος ἴσταν αὐτῶν, καὶ ἀναμνησθῆναι, πόθεν σοὶ, φησὶν, πρὸς τὸν Ζηνῶν, ἴδε ἢ χύτρα, πόθεν γὰρ τέλειχος ἐστὶ δένδρον, ἢ ἀνθρώπων; εἰ δὲ εἰ μὴ φωνῶν ἔχειν, οὐδὲν ἂν εἶδει μὴ εἶχαι δεικνῆναι ἀποκρίθη. ἵνα τί μοι τὴν πορείαν διέκοις τῶν ποταμῶν; εἰ δὲ ἐνεκεν; ταῦτ' ἔπαυον, ἀπὴν τὸν ἔχοντ' ὁ δὲν. ὁ δὲ Ἄϊσωπος μεταδίδωξας αὐτῶν, μείνον, φησὶν. ὁ δὲ μεταστραφείς, ἀπὴν, φησὶν, ἀπ' ἐμὸς ἔργα πρώτα ἐκείνων, καὶ

ὁ Ἄϊσω

faceret & Zenam rogaret: ille, Iumētum non licet mihi, inquit, vedere: sed mancipium masculum, quod si vis emere, adest. Cū verò mercator dixisset, ostendi sibi feruulum, & Zenas Aesopum accersisset, mercator videns ipsum, & cachinnatus, Unde tibi, inquit ad Zenā, hæc olla? utrū truncus est arboris, an homo? hic nisi vocem haberet, fermè videretur vter inflatus. Quare mihi iter rupisti huiusce piculi gratia? His dictis, abiit suam viā. Aesopus verò insequutus ipsum, Mane, inquit. Ille autem conuersus, Abi, inquit, à me fordissime canis. Et

b 2 Aefo

Aesopus, Dic mihi, cuius rei causa hac venisti? Et mercator: Scelste, vt aliquid boni emerem: tui q̄ inutilis & marcidus sis, nõ ego. Et Aesopus: Eme me, & si qua est fides, multum te iuuare potis sum. Et ille, Qua in re à te iuari potē, cū sis odiū penitus? Et Aesopus, Nõne adsunt tibi pueruli domi turbulenti, & flētes? his p̄fixe me p̄dagogū, & oīno eis pro larua ero. Ri dens igitur de hoc mercator, iquit Zenæ, Quāti malū hoc vendis vas? Ille verò, Tribus, inqt, obolis. Mercator autē statim tres obolos soluit, dicēs, nihil exposui, & nihil emi. Quum igitur iter fecissent

ὁ Ἄισωπος, ἐπέ μοι, τίνος ἔνεκεν δέυρο ἐλήλυθας; καὶ ὁ ἔμπορος, κάβαρμα, ἵνα τι χρηστὸν πρῶμαι σοῦ δι᾽ ἀχρήστου ἢ σαπρῶ ὄψους, ἢ χηρῶ. καὶ ὁ Ἄισωπος, ὠνησαί με, καὶ τί τις ὄψι πῖσις, πομπά σε ὠφελῆσαι οἶσθ' ἔμι. καὶ ὁ, τί δ' ἄρ' ὠναίμην, συνημαίτος ὄψιος αὐτόχρημα; καὶ ὁ Ἄισωπος, ἢ παρῆσι σοι παιδία οἶνοι ἀτακτοῦντά καὶ κλαύοντα; τῶταίς ἐπίτησόν με παιδαγωγόν, καὶ πάντως αὐτοῖς ἀντιμορμῶς ἔσομαι. γελάσας οὖν ἐπὶ τῶτω ὁ ἔμπωρος, φησὶ τῷ συνᾷ, πῶς τὸ καινὸν τῶσο πωλεῖς ἀγῆρον; ὁ ἦ, τρωῶν, φησὶ, ὀβολῶν. ὁ ἦ ἔμπορος αὐτίκα τῶς τρεῖς ὀβολὸς κατέβαλε, λεγῶν, οὐδέμ' ἐπέθεμην, καὶ οὐδέμ' ἐπράμην, ὀδονομήσων τοιγαρῶν, καὶ

καὶ ἀφιστομένων αὐτῶν οἴκαδε, παιδάρια δὲ ἔτι ὑπὸ μητρὶ τελευτᾶ, τὸν Ἄισωπον ἰδόντα καὶ συγχυθέντα ἀνέκραξε. καὶ ὁ Ἄισωπος οὐδὲν τῷ ἐμφῶρον φησὶν, ἔχεις μὲν τ' ἐπαγγελίας ἀπόδειξιν, ὁ ἦ γελάσας, εἰσελθὼν φησὶν, ἀσπασαί τῶς συνδύλους σε. τὸν ἦ εἰσελθόντα καὶ ἀσπασάμενον ἰδόντες ἐκᾶνοι, τί ποτε ἄρα καινὸν τῷ ἡμῶν δεσπότη, φασί, συμβέβηκεν, ὅτι σωμάτιον αἰσχρὸν οὕτως ἐπράτο; ἔμ', ὡς ἔοικεν, ἀντὶ θεοσκαρίας τῶτον ἢ οἰκίας ὠνησάσο. μετὰ δ' ἢ πολὺν καὶ ὁ ἔμπωρος εἰσελθὼν τὰ πρὸς ὀδὸν οὐτρεψιδῆναι τοῖς ὀδοῖς ἐπέσκηψε, μέλλει γὰρ τὸν ἐπιούσαν ἕς ἀσίστην πορθεῖν. οἶσθ' οὖν αὐτίκα τὰ σκεῦη διμερίζουτο. ὁ δ' Ἄισωπος ἔειπε τῷ

ac puenissent in suā domū, pueruli duo qui adhuc sub matre erāt, Aesopo viso perturbati exclamauerunt. Et Aesopus statim mercatori inqt, Habes mea pollicitationis p̄bationē. Ille verò ridēs, igref sus inquit, Saluta cōseruos tuos. Introgressum autē ac salutantem videntes illi, Quōdnā malum nostro hero, inquit, cōtigit, vt seruulum deformē adeò emerit: sed, vt videtur, p̄ fascino domus hunc emit. Non multo verò post & mercator ingressus, apparari res ad iter seruis iussit, quòd postredie ī Asiam profecturus esset. Illi igitur statim vasa distribuebant: at Aesopus rogabat

leuissimum onus sibi concedi, tanquam nuper empto, & non dum ad hæc ministeria exercitato. His autem, etsi nihil tollere velit, veniam præbentibus, ille nõ oportere dixit, omnibus laborantibus se solum inutile esse. His quod attollere vellet permittentibus, huc & illuc quum circumspexisset, & vasa congregasset diuersa, faccos, & stramenta, & canistros, vnum canistrum panis plenum, quem duo baiulare debebant, sibi imponi iubet. Illi autem ridetes, & nihil esse stultius vili hoc scelesto, inquit, qui paulo antè leuissimum rogabat tollere onus, nũc omnium

νεφωτάτη τῶν φορτίων
αὐτῷ παραχορεῖν, ἅτε
δὴ νεωνήτω, καὶ μί-
πω πρὸς τὰς τοιαύτας
ὑπαρχίας γεγυμνασ-
μένω. τῶν ἧ, καὶ ἂ μὴ
δὲν ἄρα βέλτη, συγ-
γνώμῃ παρεχόμενον,
ἐκείνῳ δὲ δὲν ἔλεγε,
πάντων κοπιώντων,
αὐτὸν μόνον ἀνυπερβί-
τυγχάνειν. τῶν ἧ ὅπερ
ἂν ἄρα βέλτη ἐπι-
τρεπόντων, δδύρο κα-
κῆσε περιβλεψάμενος,
καὶ σκόνη ἀθροίσας διά-
φορα, σάνκκους καὶ στρώ-
ματῶν, καὶ γυργάθων, ἐνα-
γυργάθων ἀρτων τε-
πληρωμένων, ὅν δύο βρα-
χάσειν ἔμελλον, αὐτῷ
ἐπιβῆναι κελύβει ἧ
γελάσαντες, καὶ μηδὲν
εἶναι μωρότερον ἢ χυ-
δαίς τῆς καθαύμα-
τος φάμενοι, ὃς μικρῶ
ἤ ἐμπροσθεν τῷ κηφό-
τατον ἔδειτο ἄραι τῶν
φορτίων, νῦν ἧ τὰ πάν-
των

τῶν βαρύντατον ἔλετο,
κρίναι μόντοι τῆν ἐπι-
θυμίαν αὐτῷ πληρῶ-
σαι ὑπολαβόντες, τὸν
γυργάθων, ἐπιτιθέασθι
τῷ λισώπῳ, ὃ ἧ κατὰ
τῶν ὤμων τὸ φορτίον
ἀποκρίσιν μόνῳ δδύρο
κάνησε διεκλονέσθαι. τὸν
ἧ ἰδὼν ὁ ἔμπορος, ἀπε-
θάμασεν, καὶ φησιν, Ἄι-
σωπος εἰς τὸ πονεῖν πρό-
θυμος ἂν, ἴδῃ τίς ἐσ-
τὲ τιμῶν ἐξέτισε, κτή-
νοις γὰρ φορτόν ἦρατο.
ἐπὶ ἧ ὥρας οὐ σὺς ἀρί-
στῶ κατέλυσάν, Ἄισω-
πος κελυσάδεις ἀρτοδο-
τῆσαι, ἡμῶν δὲ τὸν γυρ-
γάθων πολλῶν φαγόν-
των ἐποίησεν. ὄδῃν καὶ
μετὰ τὸ ἀριστον κηφο-
τέρη το φορτίον γεγόνε-
το, προθυμότερον
ἔδδουε. καὶ δὴ καὶ ἑσπέρας
δὲ κατήχθησάν ὑπὸ τῶν
ἀρτοδοτῆσας, τῆ ἑφεξῆς
ἡμέρᾳ κενὸν κελύβει
σιν ἐπὶ τῶν ὤμων ἀνε-
χου

mnium grauissimum elegerit: oportere tamè desiderium eius exple re, sublatum canistrum, imposuerunt Aesopo. Ille verò humeris onere grauat huc & illuc dimouebatur. Hunc vidēs mercator, admiratus est, & inquit, Aesopus quum ad laborandum promptus sit iam suum pretium persoluit: iumentum enim onus sustulit. Quum verò hora prandii diuertissent, Aesopus iussus panes dispensare, seminuacuum canistrum multis comedentibus fecit: vnde etiã post prandium leuiore onere facto, alacrior icedebat. Verum vespere quoque illic quod diuenterat pane distributo, postera die vacuo oino humeris subla-

to canistro, primus omnium ibat, vt & cōferuis præcurrentem hunc videntibus dubium esset, utrū putridus esset Aesop^o, an quis alius. Et quū cognouissent illum esse, admirabantur, quod denigratus homuncio solertius omnibus fecerit: quoniam qui facile absumeretur panes sustulit, quum illi stramenta, & reliquā suppellectilē baiularēt, quæ non est sortita naturā vt sic absumeret. Mercator itaq; cū esset Ephesi, alia quidē mācipia cū lucro vdidit: remāserūt autē ei tria, Grammatic^o, Cātor, & Aesopus. Quum verò quidā ex familiarib^o ei suafisset in Samū vt nauigaret, tanquā

ibi

χρον τὸν γυργαδου, πρῶτ^ο ἀπαντων ἦει, ὡς καὶ τοῖς σιωδίστοις προτρέχοντα τῶν ἰσθμῶν ἀμφίβολα γινώσκοντα, πότρου δ' σαχίρ^ο ἐστὶν αἰσιωπ^ο, ἢ ἰτερ^ο. καὶ καταμαθεύσιν ἐνέον^ο εἶναι, λαυμάζειν, ὅπως τὸ μεμλανωμένον ἀνθρώπων νομειχέστερα παντων ἔπραξε, τὸν βαδίσως διαπανωμένους ἀρτους ἀράμενον, ἐνέον^ο τὰ σφώματα καὶ τὰ λοιπὰ τῶν σπενῶν ἐπιφορβίσα μένον^ο, ἀ μὴ φίσιν ἔλαχρη ἔλθωσι διαπαράδοται. ὁ μὲν ἔν ἔμπορ^ο ἐπέτῃ ἔφασκε γενόμενος, ἰὰ μὲν ἄλλα τῶν ἀνθρώπων πόδων σὺν κέρδει ἀπέδωκε, κατελέφθη δ' αὐτῶν τρία, Γραμματικ^ος, Ἰατρικ^ο, καὶ ὁ Αἰσιωπ^ο. τῶν δὲ τις αὐτῶν συνίδων συμβολύσας εἰς σάμον ἀπαράει, ὡς ἐνέ

ἐνέει ἄν σὺν μάζονι κέρδει ἀπέμπωλίσοντι τὰ σωματικά, πείθει. καὶ ὁ ἔμπορ^ο ἔπειθας ἀσαμῶν, τὸν μὲν γραμματικῶν σὺν τῷ ψάλτη πωλῶν πολλὰ ἀμφιέσας, ἴσπιν αἰσιωπῶν ἐπὶ το πρακτικῶν τῶν δ' Αἰσιωπῶν, ἐπει μὲν μὲν ἔχε νοσηύσαι, (ὅλος γάρ ἦν ἀμάρτημα) ἐδύτα σάμης τῶν περιμαθῆντας, μέσον αἰσιωπῶν ἴσπιν, ὡς καὶ τοὺς ὀρώντας ἐξίστασαι λέγοντας. πότρου τῆτο τὸ βολέυγμα, τὸ καὶ τοὺς ἄλλους ἀφανίζουσι Αἰσιωπ^ο ἦ, καὶ περὶ τὸ πολλῶν σιωπῶν ἴσπιν, ἴσπιν μὲν τοῖς πολλοῖς πρὸς αὐτοὺς ἀτενίσω. ξανθ^ο ἦ ὁ φιλόσοφ^ο εἰς τῶν ἐνοικοῦντων αὐτῶν πτωχῶν τῇ σάμω, πρὸς ἐλθὼν ἐπὶ τῆν ἀγορᾶν, καὶ δεασάμεν^ο τοὺς

ibi cū maiori lucro diuēdituro feruulos, persuadet. Et mercator quum peruenisset in Samum, grammaticum quidem & cātorem, utrūq; noua veste indutū, statuit in foro: sed Aesopum, quoniā nec vnde poterat ornare, (totus enim erat mendosus) veste ex sacco ei circumposita medium inter vtrunque constituit, vt & videntes stupeant dicentes: Vnde hæc abominatio, quæ & alios obscurat? Aesopus autem quamuis à multis morderetur, stabat, tamen audebat ad ipsos intueās. Xanthus verò philosophus habitans tunc Sami, profectus in forum, & videns

μὲν

b s

duos

duos quidem pue-
ros cū ornato astan-
tes, medium verò ho-
rum Aesopum, ad-
miratus est merca-
toris commentum,
quòd turpem in me-
dio collocauerat, vt
appositione defor-
mis, pulchriores se-
ipfis adolefcētuli ap-
parerent. Propius au-
tem astans, percōta-
tus est cantorē, cuius
eēt, & is, Cappadox,
nū Xāth^o: quid igitur
scis facere? hic, Oīa.
atq; ad hęc Aesopus
risit. Sed discipuli q-
cū Xantho vnā erāt,
vt viderūt ipsum ri-
sisse & ostēdisse den-
tes, statim et aliquod
mōstrū videre arbi-
trātibus. & vno, cer-
tē hernia est, dentes
habens, dicente: alio
verò, quidnā videns
risit: alio, nō risisse:

μὴν δύο παιδας σὺν
ἑπιπρωτά παρισταμέ-
νοις, μέσον δὲ τῶν
τῶν Αἰσωποῦ, ἠγάσαστο
τῷ τῷ ἐμποροῦ ἐπι-
νοιαμ, ὁπως τῶν αἰσχροῦ
ἐν τῷ μεταξὺ τέτα-
χην, ὡς τῇ παραθέσει
τῷ Δυσειδῶς, καλλιῶς
ἑαυτῶν τοὺς νεανίας
φανῆναι. ἐγρυτέρω δ'
ἐπιστάς, ἐπιπρωτῶ τ' ψάλ-
της, πόθεν ἂν ἔκ. ἢ ὅς,
Καππαδόκιος, ἠεὶ ὁ
Χαύθ^{ος}, τί ἔν οἶδας
ποιῆν; ὁ ἦ πάντῃ. ἢ ἐπὶ
τῶν Αἰσωπος ἐξεγέ-
λασε. τῶν δὲ σχολασ-
τηνῶν οἱ τῷ Χαύθῳ συ-
νῆσαν, ὡς εἶδον αὐτῶν
γελάσαισα ἠεὶ παρα-
φηνάσαισα τοὺς ὀδόντας,
ἐξαιφνης καὶ τι τέρας
ὄραν δοξάντων, ἠεὶ το
μὴν, ἢ πᾶ κίλη ὄσιν
ὀδόντας ἔχουσα, λεγου-
τῶ, τῷ δὲ, τί ποτε
ἄρα ἰδῶν ἐγέλασε; το
δ' ὡς οὐκ ἐγέλασεν,
ἀλλ'

ἀλλ' ἐρήγωσε, πάντων
δὲ βολομελῶν γινῶναι
τίς ποτε λῶ ὁ γέλας,
εἰς τις αὐτῶν προσελ-
θῶν τῷ Αἰσωπῷ φησιν,
ὅτι χάριν γέλασας; ἢ
ὅς, ἀποκρίσει θαλάττιον
πρόβατον. το ἦ ἀκ-
χανίσαν; τοῖς ὄλοις
ἐπὶ τῷ λόγῳ, κἀκτῶ
εὐδέως ἀναχωρήσαν-
τῶ, ὁ ξανθῶ τῷ ἐμ-
πόρῳ φησὶ, πῶς τι τιμή-
μαί; ὁ ψάλτης; τ' ἦ,
χιλίῳν ὀβολῶν ἀποκρι-
ναμένης, πρὸς τὸν ἑτε-
ρον ἦλθον, καὶ ὀρθάλλου
ἀνέσας τὸ τιμήμα. ἢ
μῆντοι ἠεὶ τῶν ἐρο-
μένων τ' φιλοσόφῳ, πό-
θεν ἂν ἔκ, ἢ ἀνέσαν-
τος ὅτι Δυδῶς, ἢ ἐπα-
νερομένης, τί οὖν οἶ-
δας ποιῆν; κἀκεῖναι φα-
μένης, πάντα, πάλιν
ἐγέλασεν Αἰσωπῶ.
τῶν σχολαστηνῶν ἦ τι-
νος ἀπορρομένης τί δὴ
ποτε οὐτῶ πρὸς πάν-

sed riguisse: omni-
bus autem volētibus
cognoscere cur risis-
set, vnus ipforum ac-
cedens Aesopo in-
quit: Cuius rei gra-
tia risisti? Et is, Ab-
scede marina ouis. Il-
lo verò cōfuso fun-
ditus eo sermone, re-
penteq; secedente,
Xāth^{us} inquit merca-
tor: Quanto pre-
tio cantor? illo au-
tem, mille obolorū,
respondente, ad alte-
rum iuit, immenso
audito pretio. atq; &
hunc rogitante phi-
losopho, cuiās nam
foret, & audito Ly-
dum esse: rursusq;
rogante, quid ergo
scis facere? & illo di-
cente, Omnia, ite-
rum risit Aesopus,
Ex scholasticis au-
tem quodam dubi-
tante quidnā hic ad
omnes

omnes ridet? alius ei dixit, Si vis & tu marinus hircus vocari, roga. Xanthus autem & rursus rogavit mercatorē, quanto pretio grammaticus? & illo, tribus millibus obolarum, respondente, egrē philosophus tu lit immensum pretium, & versus discebat. Scholasticis autem petentibus an nō placuerint ei servuli; næ inquit, sed decretum est non emere mancipiū pretiosum. Vno autem ipsorum dicente, Sed si hæc ita se habent, igitur turpem hunc nulla lex impedimento est ne ematur: idē enim & hic ministerium affert, & nos pretiū huius exponemus. Xanthus

τας γελαῖ; ἕτερον πρὸς αὐτὸν ἔειπεν, εἰ βέλῃς ἢ σὺ θαλάττης; τράγος ἀνδρῶσαι, ἐρώτησεν. ὁ δὲ ξάνθος ἢ αὐτῷ κρεττόν ἐμποροῦ, πόσας τιμημασίους ὁ γραμματικὸς; ἢ κεινῶν, τρισηλίων ὀβολῶν, ἀποκριναμῆν, δυσφύρος ὁ φιλόσοφος ὡς γε τιμωρὸν βολῆν τοῦ τιμημασίου; ἢ σφραγῖς ἀπῆκε. τῶν ἢ σχολαστικῶν ἐρομελῶν, εἰ μὴ κρεσσὸν αὐτῶν τὰ σωματικά, καὶ φησιν, ἀλλὰ λόγιμα κέταται, μὴ ἀνδραποδοῦ ὠνεῖσθαι, τῶν πολλοτήμων. ἐνὸς δὲ τῶν φαμῆν, ἀλλ' εἰ ταῦθ' ὅπως ἔχει, τὸν γοῶν ἀισχυρῶν τῶν ὀνδρῶν νόμου ἐμποδοῦ ἵσταται μὴ ὠνεῖσθαι. τίς αὐτῷ γὰρ ἢ ὀνδρῶν λήτηργίαν εἰσοίσει, ἢ ἡμῶν τὸ τίμημα τῶν κατὰ θεὸν μετὰ. ὁ ξάνθος

ὅς ἔφη, ἀλλὰ γελοῖον ἂν εἴη, ἡμῶς ἐπιτίσαι τὸ τίμημα, ἐμὲ ἢ τὸν δόλον ὠνεῖσθαι, ἄλλως τε, καὶ τὸ γυναικῶν μὴ καθαρίων ὄντων ἀνάσχοιστο ὑπὸ ἀισχυρῶν σωμασίῃς κτηρεῖσθαι, τῶν ἢ σχολαστικῶν αὐτῷ εἰπόντων, ἀλλ' ἐγὼς ἢ γνώμη, τὸ μὴ πειθεῖσθαι γυναικῶν, ὁ φιλόσοφος ἔειπε, λάβομεν πρότερον πῆραν, εἰ οὐδέ τι, μὴ πῶς ἢ τὸ τίμημα κατὰ ἀπόληται προσελθὼν γέρῳ τῷ Αἰσώπῳ, χαῖρέ, φησιν, ἢ ὅς, μὴ γὰρ ἐλυτρώμεν; καὶ ὁ ξάνθος ἀσπάζομαι σε, ἢ κεινῶν, ἢ ἀγῶσε. ἢ ὁ ξάνθος ἄμα τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῷ παραλόγῳ καὶ ἐτόιμῳ ἢ ἀποκρίσεως ἐπιπλάτεις, κρεττόν, πόσας πῶς εἰς ὁ δὲ, μέλας, φησιν. καὶ ὁ ξάνθος. ἢ τὸτό φημι, ἀλλὰ πῶς γε γένυσται. ἢ ὅς,

thus ait, Sed ridiculum esset, vos soluisse precium, me autem servum emisse, alioqui & vxorcula mea nūditia, studiosa, non ferret à deformi servulo serviri sibi. At scholasticis rursus dicentibus, Sed propè est sententia, ne pareatur foeminae, Philosophus dixit: Faciamus prius periculum, an sciat aliquid, ne & precium incassum pereat. Adiens igitur Aesopum, Gaude inquit, Et ille: nummā tristabar? Et Xanthus, Saluto te. Et ille, Et ego te. Et Xanthus vna cum aliis inexpectato & prompto respōso stupefactus, rogavit, cuias es? ille, niger. Et Xanthus: Non hoc inquā, sed vnde natus sis. Et is;

Ex ventre matris
 meæ. Et Xanthus, Nō
 hoc dico, sed in quo
 loco nat⁹ sis. Et ille,
 nō renunciauit mihi
 mater mea vtrum in
 sublimi loco, an in
 humili. Et philosophus,
 Quid verò fa-
 cere nosti? Et ille, ni-
 hil. Et Xanth⁹, quō?
 Et is, Quoniam hi
 omnia nosse profes-
 si sunt, mihi autē re-
 liquerunt nihil. Atq;
 hec scholastici vehe-
 mēter admirati, Per
 diuinā prouidētiam,
 dixerūt, Valde bene
 respōdit. Null⁹ enim
 est homo, q̄ omnia
 norit: et p̄pterea sci-
 licet & ridebat. Rur-
 sus igitur Xanthus,
 inquit, Vis emam te?
 Et Aesopus, Me hac
 in re cōsultore eges?
 vtrum tibi videtur
 melius, aut emere,
 aut

ἐκ τῆς γαστρὸς ἀμῆρὸς
 με. καὶ ὁ Χάνθος, ἔ τὸ το
 λέγω, ἀλλ' ἐν ποίῳ τό-
 πῳ γενήσῃσαι. καὶ ἀνέ-
 νος, ἐν αὐτῆς γενέ μοι ἢ
 μῆτις με, πότρου ἐν
 ἀνώγει ἢ κατώγει. καὶ ὁ
 φιλόσοφος, τίς πρᾶτ-
 τειν ἐπίσασαι; καὶ ἀνέ-
 νος, οὐδέμ. καὶ ὁ Χάν-
 θος, τίνα τρώουσι; ὁ,
 ἐπὶ δὴ κέπες ἔτοι πάντα
 ἐπίσασαι ἐπιγέλω
 το, ἐμοὶ ἢ κατέλιπον
 οὐδέ ἐμ. καὶ ἐπὶ τῶτοι
 οἱ σχολαστικοὶ ἰατρ-
 φῶς ἀγάμνοι, καὶ τῶ
 θέαν πρῶνοισιν, ἐφα-
 σαν, πάνν καλῶς ἀπε-
 κρινάσθ. ἔδε γὰρ ἔς
 ἐσμ ἀνδρωπῶς, ὅς ἄρ
 πάντα εἶδέν. διὰ γὰρ
 ταῦτα δικασθὴ καὶ ἐγέ-
 λα. αὐθις οὖν ὁ Χάνθος
 φησὶ, βῆλαι πρῶμαί σε;
 καὶ ὁ Αἰσωπος, ἐμοῦ
 πρὸς τὸτο συμβουλι-
 ἀν; ὁπότερον σοὶ διο-
 καὶ βέλγιον, ἢ πρῶμαί σε,
 ἢ μὴ,

ἢ μὴ, ποίει. οὐδέμ γὰρ
 οὐδέμ πρὸς βίαν ποίει.
 τὸτο παρὰ τῆ σῆ κα-
 ται γνώμῃ. καὶ ἄρ βῆ-
 λη, βαλαντίς θυρα
 ἀνοίξας, ἀργύριον ἀρι-
 θμει. ἢ ἢ μὴ, καὶ σῶ-
 πῆ. πάλιν οὖν οἱ σχο-
 λαστικοὶ πρὸς ἀλλήλους
 ἐφασαν, καὶ ἴες θεός νε-
 νικηκε τὸν καθεκτικῶ
 ἢ ἢ Χάνθος φησάντος,
 ἐμ πρῶμαί σε, ἀρα-
 πετόσσαι βαλίση; γε-
 λάσας ὁ Αἰσωπος, ἔφη
 τὸτο εἰ βηλίσομαι πρᾶ-
 ξαι, ἢ πάντως χηρίσο-
 μαί σοι συμβῆλω, ὡς
 ἀν καὶ σὺ μινρῶ πρῶ-
 ὄθρ ἐμοὶ. καὶ ὁ Χάνθος,
 καλῶς μὲν λέγεις, ἀλλ'
 αἰσχρὸς εἶ. καὶ ἀνένοσ, ὅς
 τὸν νοῦν ἀφορᾶν δεῖ φι-
 λόσοφε, καὶ μὴ ἐς τῶ
 ὄψιν. τότε τῶ ἐμπῶρω
 προσελθὼν ὁ Χάντος,
 φησὶ, πῶς ἔσται πολὺς;
 καὶ ὁς, κερτομῆσαι με
 πάρει τῶ ἐμπορίαν,
 ὅτι

aut non, fac. Nullus
 enim quicquā vi fa-
 cit: hoc in tua positū
 est volūtate. & si vo-
 lueris, crumenæ ia-
 nuam aperies, argen-
 tum numera: sin ve-
 rō minimē, ne cauil-
 lare. Rursus igitur
 scholastici inter se
 dixerūt, Per deos su-
 perauit p̄ceptorē.
 Xanthus verò cū di-
 xisset, Si emero te, su-
 gere voles? ridēs Ae-
 sopus ait: Hoc si vo-
 luero facere, nullo
 modo vtar te cōsul-
 tore, vt & tu paulo
 antē me, & Xanthus,
 Bene dicis, sed defor-
 mis es. & ille, Mentē
 inspicere oportet ὁ
 philosophhe, & nō fa-
 ciē. Tunc mercatorē
 adies Xanth⁹, inquit,
 Quanti hūc vendis?
 & ille, Vt vituperes,
 ades, meas merces,
 quo

quoniam te dignis pueris dimissis, deformé hunc, elegisti. alterú horú eme, hūc autem auctarium accipe. et Xáthus, Non certè, sed hunc. & mercator, Sexaginta obolis eme. & ischolastici confestim colatos exposuerunt, Xanthus auté possedit. Itaque publicani veditiōne cognita, aderant indagantes, quis vendiderit, quis emerit. At cum puderet vtrunque se pronunciare, propter vilitatem pretii, Aesopus stans in medio, exclamauit. Qui veditus est, ego sum: qui emit, hic: qui vendidit, ille: si verò ipsi tacuerint, ego igitur liber sum. Publicani verò diffusi risu, donato

Xan

cup

ὅτι τὸς ἀγίους οὐ πω-
δας ἀφίς, τὸν αἰσχροῦ
τῶν ἄλλ. βάτερον τῶν
λοιπῶν ὠνεῖσαι, τῶν ἢ
πρόδομα λάβε. καὶ ὁ
ξάνθος, ἢ δὴ ταῦτα, ἀλ-
λά τῶν. καὶ ὁ ἔμπορος,
ἐξήκοντα ὀβολῶν ὠνε-
σαι. καὶ οἱ μὲν σχολαστι-
κοὶ παραχρῆμα συνα-
νέγκοντες κατέβητος,
ὁ ἢ ξάνθος ἐπέσκατο,
οἱ τοίνυν τελῶναι πλὴν
πράσιον μεμαθηκότες,
παρῶσαν ἀνακρίνοντες
τίς μὲν ὁ ἀπεπωλη-
σας, τίς δὲ ὁ πρῶτα με-
ν. αἰσχυροκλύων δὲ
ἀμφοτέρω ἐαυτὸς αὐγ-
πῶν, διὰ τὸ πωλητὸν
τῆ τιμῆμα. αἰσω-
πι. τὰς εἰς τὸ μέσον,
ἀνέκραξεν. ὁ μὲν πρῶ-
τος, ἐγώ. ὁ πρῶτος μὲν
δὲ αὐτοσί. καὶ ὁ πωλη-
σας, ἐνενοσί. εἰ δὲ αὐ-
τοσί σιωπῶσιν, ἐγώ ἄρα
ἐλευθερὸς ἐμὲ. οἱ ἢ τε-
λῶναι διχρῆβήτες, ἐχα-
ρίσαντό

ρίσαντό

ρίσαντό τε τῷ ξάνθῳ
τὸ τέλ. καὶ ἀπην-
λάγησαν. ὁ μὲν οὖν Αἰ-
σωπι. ἠκολούθει πρὸς
τὴν οἰκίαν ἀπένη. τῷ
ξάνθῳ. μεσημβρινὸς ἢ
καύματος ὄντος, ὁ ξάν-
θος ἐν τῷ πρὸς πᾶσιν
τῶν χιτῶνα ἀνασπρά-
μην. ἢ βρε. ὁσπερ ἰδὼν
αἰσωπι. καὶ τῶν ἰμα-
τίων ἐπέπεσε δραξάμε-
ν. ὁπότεν πρὸς ἐαυ-
τὸν ἔκλυσε, καὶ φησι,
τὴν ταχίστην με πώλη-
σον, ἢ ἐπεὶ δραπέτιδι-
σω. καὶ ὁ ξάνθος, αὐτὸ
ὄτα; ὅτι, φησίμ, ἐν ἄρ-
δυναίμην τοιζῶν ἴσο-
ρεῖσθαι δεσπότη. ἢ γὰρ
ὄν δεσπότης ἄμ, καὶ μη-
δένα φοβήμην. ὁ μὲν
ἀνεσιμ ἢ παρέσχεσ τῆ
φύσει, ἀλλὰ βελτίον ὄν-
ρεῖς, εἰ τύχοι τὸν δου-
λον ἐμὲ πρὸς τίνα πα-
λῶν διανοίαν. καὶ ἐν
τῷ μεταξὺ ἂν πορεί-
ας τοίνυν τι ἀπαίτη-

Xantho vestigali,
abierūt. Aesopus igitur sequebatur ī domū
euntem Xanthum. Quū meridianus au-
tem æstus esset, Xan-
thus inter deambu-
landum pallium at-
tollens, mingebat.
quòd videns Aeso-
pus, vestibus illius
prensis retro ad se-
ipsum traxit, atque
inquit, Quam celerimè
me vende, quoniam
niam fugiā. & Xan-
thus, quamobrem?
Quoniā, inquit, non
possem tali seruire
hero. si enim tu
herus es, & nemi-
nem times, tamen
relaxationem non
præbes naturæ, sed
eundo mingis, si ob-
tigerit seruum me
ad aliquod mitti mi-
nisterium, & inter
eundū tale quid exi-
gat

σας

c gat

gat natura, necesse omnino fuerit volādo cacare. Et Xanthus: Hoc te turbat? tria malā volens eui tare, eundo mingē. Et ille, quæ? & hic, stāti mihi caput puffedisset sol, pedes verō terre solum torridū, lotii autem acrimonia olfactum offendisset. Et Aesopus, vade persuasisti mihi. Postquā autē domi fuerunt, Xanthus iubens Aescopo manere ante vestibulū, quonīā elegātiusculam esse sibi mulierculam sciebat, neque oportere ilico talem turpitudinē ei ostendi, antequam aliquis ipsi vrbana diceret: ipse autē ingressus dicit, Domina, nō etiā post hac obiciēs mihi nisteriū, quod mihi

tuæ

σαι τίνω φύσιμ, ἀνάγκη πᾶσα πειθόμενον με ἀποπαύσῃ. καὶ ὁ Ξάνθος, τὸτό σε θορυβεῖ; τρία κακὰ βολόμενος διαδραῦναι βολίτων οὐρῶ. καὶ ὁσ, ποῖα; καὶ ἀνεῖνος, ἐστὼ τί μοι τὴν ἴδινε φαλλίω παύξεναι σὺν ἄν ὁ ἥλιος, τοὺς ἡ πόδας τὸ πλ γῆς ἐδαφος ὅν ἐκπεπρωμένον, καὶ ἡ το ἕρεθμένους τίνω ὄσφρησιν ἄν ἐλυμνήνατο. καὶ ὁ Αἰσώπος, ἄδιδε, πέπεισός με. ἐπεί ἡ καὶ τῆ οἰκίᾳ ἐπέσπασα, ὁ Ξάνθος παραγέλας τῷ Αἰσώπῳ μένειν πρὸ το πύλωνος, ἐπειδὴ καθάρετον ὅν αὐτῷ τὸ γυῖαιον ἔδει, καὶ οὐκ ἐχρήν ἕξαπίνης τοῖς τοῖσιν αὐτοῦσιν ἀπὸ τῆ φανύσαι, πρὶν τινα καὶ πρὸς αὐτὴν ἀπέσπασται. αὐτὸς δ' εἰσελθὼν λέγει, κυρία, ἐπέτι με τούτων τούτων διειδίεις ἡ θόρα πείεις, ἡς πρὸς τῶν

θεραπ

θεραπαινίδων τῶν σῶν ἀπολαύω. ἡδὴ γὰρ καὶ γὰρ καὶ σοὶ ἐπιδάμιω, ἐμὸ καὶ ὄφει καλῶς οἶον ἔπιω θεάσασαι, ὅς καὶ ἡδὴ πρὸ τῶ πύλωνος ἔστηκε. καὶ ἀνεῖνος ἴδ ταῦτα. αἰ δέ γε θεραπαινίδες ἀληθῆ νομίσασαι τὰ λεχθέντα, πρὸς ἀλλήλας ἐκ ἀγωνῶσιν ἡμισθῆται πρὸ τῶ τίνε τῶ τῶν νομῆσις ὁ νεώτερος ἔσται. ἡ ἡ Ξάνθος γυναικὸς εἶσω κληθῆναι τῶν νεώτερον κληθῆναισιν, μίαν τῶν ἀλλῶν μάλλον ὀργῶσα, καὶ ὡς ἀρραβῶνα τίνε κληθῆναι ἀρράσασα, τῶν νεώτερον ἐνδραμύσασαι ἕκαλει. καὶ ἀνεῖνος φανύμενον, ἰδὼν ἐγὼ πάρεμι, ἐκπλαγῆσα. σὺ φησιν, ἡ; καὶ ὁσ, νά. καὶ ἀνεῖνος, ἀβάσασατα, καὶ ἐσέλθωσιν εἶσω, καὶ κάλυψες φύνγωσι. καὶ κληθῆναι καὶ ἀνεῖνος ἐξεληθῆναι

σας,

tuæ pedesque præstet. Iam enim et ego puerū tibi emi, ī quo & videbis pulchritudine qualē nūquam vidisti, qui & iā ante vestibulū stat. Et ille quē hęc. Pedesque autē vera existimantes quæ dicta fuerāt, inter se non mediocriter cōtēdebāt, cui nā ipsarū spūsus nupemptus futurus sit. Xāthi verō vxore in trō vocari nouitium iubēte mācipiū, vna ex aliis magis accelerās, & vt arrhabonē vocationem arripies, nouitiū seruum egressa accersebat. & illo dicēte, Ecce ego adsum, stupefacta: tu, inquit, es? Et hic, κα. Et illa, Sine inuidia, ne īgrediaris intro, alioqui oēs fugiant. Et ἡ & alia egressa

c 2 sa,

fa, ac vt vidit ipsum,
 Cædatur tua dicen-
 te facies, & huc in-
 gredere, sed ne ap-
 propinques: ingres-
 sus stetit coram do-
 mina, quæ cum eum
 vidisset, oculos auer-
 tit ad virū, inquit,
 vnde mihi hoc mon-
 strū attulisti? abiice
 ipsum à facie mea.
 Et ille, Satis tibi do-
 mina, ne meum sub-
 morde nouitiū ser-
 uū. Hæc autē, Vide-
 ris Xanthe ofus me,
 aliā iducere velle:&
 fortè dū pudet dica-
 re mihi, vt tua domo
 abscedā, canicipitem
 mihi hūc apportasti,
 vt eius ægrè latura
 ministeriū, fugiā. da
 igitur mihi dotem
 meam, atque ibo. Ad
 hæc Xantho incre-
 pante Aesopum, tan-
 quā i itinere vrbana
 quæd

ons, ἢ ὡς ἔειπεν αὐτὸν,
 παύσασθαι σε φαρμάκων
 τὸ πρόσωπον, ἢ δούρο
 ἔσειλθε, ἀλλὰ μὴ προσ-
 εγγίσθης μοι· ἐσειλῶν
 ἔστι αὐτικὴν τὴν δεσποί-
 νης· ἢ τῶν θεοσσεμέ-
 νων, τὰς δὲ φεῖσι ἀπέστρεψε
 πρὸς τὸν ἄνδρα, φασμέ-
 νη, πῶθρον μοι τῶσο το τέ-
 ρας ἵνεγκας; ἐνβαλε
 αὐτὸν τὴν προσώπῳ μου.
 ἢ ἀπένεος, ἄλλῃ σοι κυ-
 ρία, μὴ ὑπὸ οὐνοπέτη με
 τὸν νεώνησαν· ἢ τῆ, δῆλος
 ἢ ξυῶθε μισήσας με, ἐτέ-
 ρων ἀγαγέσθαι βολό-
 μενος· ἢ ἴσως αἰδουμέ-
 νος φράσαι μοι, ὡς εἴ
 οἰκίαις ἀναχωρήσω, τὸν
 νυνοπέφαλον μοι τῶσον
 κελόμιναν, ὡς ἄρ τὴν
 αὐτὴν δυσανασχετῶσα
 λαφράων, φύγῃ. δὲ εἶπ
 μοι τίς προικία μὲ, ἢ
 πορδύσσομαι· πρὸς ταῦ-
 τα τὴν ξυῶθε με μὲ μὲ-
 νη τὸν ἄισωπον, ὡς κα-
 τὰ μὲν τὴν ὁδὸν ἀπέστρε-
 ψεν

τινὸς

τινὰ φθειρα μὲν πρό-
 ῖν ἐν τῷ βαδίζοντι ἔρη-
 σεως, νυλὴ ἢ πρὸς τὴν κυ-
 ναῖα μηδὲν λέγοντος,
 ἄισωπος ἔφη· βάλε αὐ-
 τὸν εἰς τὸν βαρᾶθρον· ἢ
 ὁ Χάνθος, παῦε κἀβαρ-
 μα ἢ ἐν αἰδῶ ὅτι ταῦ-
 τιν ὡς ἐμαίῳ ἐργῶ;
 ἢ ὁ ἄισωπος, ἔραξ τὴν
 νύκτα; ἢ ἀπένεος, πάν-
 ῃ εἶδον δραπέτα· ἢ πρὸς
 τῶσον ἄισωπος κρητῆσας
 εἰς τὸ μέσον τὸν πόδα,
 μεγάλως ἀνέκραξε· ξαν-
 θος ὁ φιλόσοφος γυναι-
 κουργεῖται· ἢ στραφείς
 πρὸς τὴν αὐτὴν δεσποί-
 ναν ἔφη, σὺ, ὦ δεσποί-
 να, ἐβόλη τὸν φιλόσο-
 φον ἀνηκοσῶσαι σοι δό-
 λον νέον, ἐσωμαστῶν-
 τα, σφραγίσαντα, ὃν ἔδει
 γυμνῶ σε ἢ ἐν τῷ βα-
 λανέῳ θεῶσαι, καὶ σοι
 προσπαίξω τὰ εἰς αἰ-
 σχλίωλον τὴν φιλοσοφίαν; ἐν-
 ρωιδῶν, χρυσοῦ ἐγὼ σε
 φημί τὸ σῶμα τοιαῦτα

λέγον·

quædam locutum de
 mictu inter eundū,
 nūc verò mulieri ni-
 hil dicentē, Aesopus
 ait, Proice ipsam in-
 barathrum. Et Xan-
 thus, Tace scelus, an-
 nescis me hanc vt me
 ipsum amare? Et
 Aesopus, Amas mu-
 lierculam? Et ille,
 Admodum quidem
 fugitiue. Et ad hoc
 Aesopus pulsato in
 medio pede valde
 exclamauit: Xāthus
 philosophus vxori^o
 est. & versus ad suā
 dominam, ait, Tu ὁ
 domina velles phi-
 losophū emisse tibi
 seruum iuuenem bo-
 no habitu, vigētem,
 qui te nudam in bal-
 neo spectaret, & tecū
 luderet in dedecus
 philosophi? O Eu-
 ripides, aureum ego
 tuum inquā os talia

c 3 dicens

dicēs: Multi impetus fluctuū marinorum: multi fluminum, & ignis calidi flat⁹: dura res paupertas, dura & alia infinita: tñ nihil æquè durum vt mulier mala. Tu verò ò dñā philosophi vxor cum sis, à pulchris adolescentulis feruiri tibi noli, ne quo pacto contumeliā viro tuo inflixeris. Illa hæc audiens, cū nihil cōtradicere posset, Vñ vir ait, pulchritudinē hāc venatus es? sed & loquax putrid⁹ hic videtur, & facetus: recōciliabor igitur ei. Tū Xāth⁹, Aesope, reconciliata est tibi tua hera. & Aesopus ironicè loquēs, Magna res inquit, placare mulierē. & Xanthus, Tace posthac. emi em te ad feruiend

λέγον. Πολλὰ μὲν ὄργα
κυματῶν θαλασσιῶν.
Πολλὰ ἢ ποταμῶν, καὶ
πυρὸς θερμὰ πνοαί. Δύ-
ρὸν ἢ ποίαι, δούρα δ' ἄλ-
λα μυρία. Πλὴν ὅσον
ἔστι δεινόν, ὡς γυνὴ κα-
κή. Σὺ δ' ὦ δέσποινα
φιλοσόφῃ γυνὴ ἴσα, ὑ-
πὸ καλῶν νεανίσκων
ἐπιρρεΐσθαι μὴ θέλε,
μή πως ὑβρίῃ τῷ αὐδρέ-
σι προσέψῃς. ἢ τῶν-
τα ἀποσοῦσα, καὶ πρός
μυθεῖν αἰψοπέτρῃ δου-
θεῖσα, πότερ ἄνευ φησί,
τὸ κάλλει τὸ το τεθυ-
ρανας; ἀλλὰ καὶ λά-
λος ὁ σαπρὸς ἔπος φαί-
νεται, καὶ ἐντρέπελος.
διαλαγίσσομαι τοίνυν
αὐτῷ. καὶ ὁ ξανθός, Αἰσω-
πε, διήλλακται σοὶ ἡ σὴ
δέσποινα. καὶ ὁ Αἰσωπος
ἔρωνυσσάμενος, μέγα
τι χρεῖμά φησι, τὸ πρᾶ-
ῦναι γυναικίνα. καὶ ὁ ξαν-
θός, σιωπά τῷ ξυδρῷ.
ὠνησάμεν γὰρ σε εἰς
δουλείαν

δουλείαν ἕως ἀντιλο-
γίαν. τῇ δ' ὑπεροίκα ξαν-
θός ἐπεδαί τῷ Αἰσωπῷ
κελεύσας, πρὸς τινα
τῶν κήπων ἦεν ὠνησά-
μενος λάχονα. καὶ ἢ κη-
πῶρ δέσμω λαχόνων
θερίσανται, ἀνέειπεν
Αἰσωπος. τοῦ ἢ ξανθοῦ
μέγαλης ἦδη κηπῶν
καταβάλλειν τὸ κέρμα
ὁ κηπῶρ, ἔα κύριέ φη-
σι, ἐνὸς προβλήματος
παρὰ σὺ δέομαι. καὶ ὁ
ξανθός, τίνος; καὶ ὁ, τί δὴ
πέτε; καὶ μὲν παρ' ἐμοῦ φυ-
τῶν κήπων τῶν λαχό-
νων, καίπερ ἐπιμελῶς
σκαλισόμενός τε καὶ ἀρδε-
ύόμενος, βραδέειν ὁμοίως
ποιεῖται τὴν αὔξησιν. οἷς
δ' αὐτομάτῃ ἐν γῆς ἢ
ἀνὰ δόξιν καὶ τοι μνη-
μίας ἐπιμελείας ἀφί-
μυθῶν, τῶν τοῖς ὀξυτέροι
ἢ βλάστησις. ὁ μὲν ἔμ-
ξανθός, καί τοι φιλοσό-
φῃ ἂν ἴσῃσιν ἴσως,
μυθεῖν ἕτερον συννο-
σε

feruiendū, nō ad con-
tradicendū. Postera
die Xanthus Aeso-
po seq iusso, ad hor-
tum quendā iuit em-
ptur⁹ olera. Cū ve-
rò olitor fasciculum
olerū messuisset, ac-
cepit Aesopus. Xan-
tho autē soluturo iā
hortulano pecuniā,
hortulanus, Dimitte
domine, inquit, vñ
problema à te desi-
dero. & Xāth⁹, quid-
nam? tum ille, Quid
ita, quæ à me plantā
tur olera, quāvis dili-
genter & fodiatur &
irrigetur, tardum tñ
suscipiūt incrementū:
quibus verò sponta-
nea è terra pullula-
tio, & si nulla cura
adhibetur, iis tñ ce-
lerior germinatio? Xanthus igitur, licet
philosophi q̄stio fo-
ret, cū nihil aliud sci-

ret dicere, à diuina prouidétia & hoc iter cætera gubernari inquit. Aesop⁹ verò (ad erat enim) risit. Ad quæ philosophus, rides, ne, an derides? & Aesop⁹, Derideo, inquit, sed non te, verū qui te docuit. q̄ enim à diuina prouidétia fiunt, hæc à sapiētib⁹ viris solutionem fortiūtur. Oppone itaque me, & ego soluiam problema. Interm itaq; Xāthus cōuersus inquit olitorī, Minimè omnium decens est, ô amice, me qui in tantis auditoriis disceptauerim, nūc in horto soluere sophismata. puer autē huic meo, q̄ consecutiones multorū callet, si proposueris, solutionē cōsequis quesiti. Et olitor,

σας ἐπέειπεν, τῆ θείας προνοίας ἢ τὸ τοῦ πρὸς τοῖς ἄλλοις διοικῆσθαι, φησὶν. ὁ δ' Αἰσωπος (παρῆν γὰρ) ἐγέλασε. καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ φιλόσοφος, ὡς ἄρα γέλας, ἢ κατὰ γελᾶς; καὶ ὁ Αἰσωπος, κατὰ γελῶ, φησὶν, ἀλλ' ἔσ' ὅ, τοῦ ἡ διδάξαστάς σε. ἂ γὰρ ἴσθ' ὅ θείας προνοίας γίνεσθαι, ταῦθ' ἴσθ' ὅ σοφῶν ἀνδρῶν τυγχάνει ἂν λύσεως. προβαλὼ τοίνυν ἐμὲ, καὶ γὰρ λύσω τὸ πρόβλημα. ἐν τῷ τοίνυν ὁ ξάνθος ἐπιστραφεὶς, λέγει τῷ κηπουρῷ, ἦνιστα πάντων ἐν πρῶτῳ ἐστίν, ὡς ταῦν, ἐμὲ τὸν ἐν τοσούτοις ἀπροσῆκτοις διαλεχθέντα, τὰ νῦν ἐν κήπῳ λύειν σοφίσματα. πᾶσι δὲ καὶ ἐτοσί, πολλῶν πᾶραν ἔχων ἀνορθίας, τὸ τοῦ προσαναθέμενον, τὸ λύσεως τεύξῃ τοῦ ζητηθέντος. καὶ ὁ κηπουρός

πωρός, οὗτος ὁ αἰσχροδράμαμα εἶδεν; οἷμοι δὲ δυστυχίας. ἀλλὰ φράσον, ὡς ἴσθ' ἂν τοῦ ζητηθέντος τῶν διασάφηναι ἐγνωκας. καὶ ὁ δίσσωπος, ἢ γυνή, φησὶν, ἐπειδὴν πρὸς δευτέρου γάμου ἔλθῃ, τέσσα ἐν τῷ προτέρῳ ἀνδρὸς ἔχουσα, ἐπὶ εὐροὶ καὶ τὸν ἀνδρα τέσσα ἐν τῷ προτέρῳ γυναικὸς τεκνοποιήσασθαι, καὶ μὴν αὐτῆν τέσσα ἐπιγαγεῖν, τῶν μὴν ἐστίν. καὶ ὁ εὐρὸς ἐν τῷ ἀνδρὶ, τοῦτον ἐστὶν μὴδὲν. πολλῶν οὖν ἐν ἑκατέρῳ ἐνδέκνυται τῶν διαφορῶν. τὰ δὲ γὰρ ἐξ αὐτῶν φιλοσόφως καὶ ἐπιμελῶς τρέφουσα διαγίνεσθαι δὲ ἐξ ἀλλοτρίων ὡδίνων μισθῶ, καὶ σπουδῆς χρῶμεν, τῶν ἐκείνων βροφῶν ὡδινῶν ὅσων, τοῖς αὐτοῖς προσβητῆ τέκνοις. τὰ δὲ γὰρ φύσει

tor, Hic turpis literas nouit? ô infelicitatem. sed narra, ô optime si quesiti declarationem nofti. Et Aesopus. Mulier, inquit, quum ad secundas nuptias iuerit, liberis ex priore viro susceptis, si virum quoque inuenerit filios ex priore vxore genuisse, quos ipsa filios adduxit, horum mater est: quos inuenit penes virum, horum est nouerca. Multam igitur in utrisq; ostendit differentiam. Nam quos ex se genuit, amantiter & accuratè nutrire perseuerat: alienos verò partus odit, & inuidia vtēs, illorum cibum diminuens, suis addit filiis: illos enim

natura quasi proprios amat, odio autē habet, q̄ viri sunt quasi alienos: eodē modo & terra, eorum quæ ipsa ex se genuit, mater est: quæ autem tu plantas, horum est nouerca, cuius rei gratia, quæ sua sunt vt legitima magis nutrit ac fouet: à te autē plantatis, vt spuris non tantum alimentū tribuit. His delectatus olitor, Creddideris mihi, inquit, quàm me graui sollicitudine ac meditatione leuaris. Abi gratis ferēs olera, & quoties tibi his opus est, tāquā in propriū hortū vadēs, accipe. Post dies aliquot rursus in balneum profecto Xātho, & quibusdā ibi amicis inuentis, & ad Aesopū loquua

φύσει ὡς οἰκῆα φιλεῖ, ἀποστέργει ἢ τὰ τοῦ ἀνδρός ὡς ἀλλότρια: τὸν ἴσον δὲ ἢ ἢ γῆν τρόπον, ἢ μὲν ἀνομιάντων ἐξ αὐτῆς φυομένων μήτηρ ἐστὶν ἂν αὐτὸς ἐμφυτεύεις, τῶν γινεῖται μητρῶν, οὗ χάριν καὶ μάλλον ὡς γνήσια τὰ οἰκῆα τρέφει καὶ θάλπει τοῖς ἢ παρὰ σὺ φυτοσπομένοις, ἢ τοσαύτῳ, ὡς νόθοις, τίω τροφῶν νέμει. ἐπὶ τούτοις ἡδεῖς ὁ κηπουρὸς, πιστεύσασαι ἄρ μοί, φησὶν, ὅτι με ἀμυχανῶν λυπηρῆς καὶ ἀδολεσχεῖας ἐκνούφισσαι. ἀπειδί προίκα φέρων τὰ λάχανα, καὶ ὁσάντι σοι τῶν δέ, ὡς ἐς οἰκῆον νῆπαρ βῶα δίσω λάβωαι. μενθ' ἡμέρας ἢ πάλιν ἐς τὸ βαλανεῖον ἐλθόντ' ἢ Ξάνθος, καί τισιν ἐντυχόντος ἐκείν' φίλων, καὶ πρὸς τὸν ἀσώπων εἶρηκε

ἀρηκότος, ἐς τὴν οἰκίαν προσδραμῆν, καὶ φακῆν ἐς τὴν χύτραν ἐμβαλόντα ἐψηῶσαι, ἐπὶ νῦν ἀπαιδῶν, νόκνον ἔνα φακῆς ἐς τὴν χύτραν ἔψει βαλῶν. ὁ ἢ δὴ Ξάνθος ἄμα τοῖς φίλοις λισσάμενος, ἐκάλεσε τούτους σωμαρίστους: προῖκα μὲν τοῖς ἢ ὡς λ. τῶς, ἐπὶ φακῆ γὰρ ἔσται τὸ δέπνον, ἢ ὡς μὴ δέην τῆ ποιμνία ἢ ἐδεσμάτων τὸς φίλους κρίνειν, ἀλλὰ δοιμάζειν τίω προθυμίαν. τῶν δὲ ἐξούτων, καὶ πρὸς τίω οἰκίαν ἀφίκομένων, ὁ Ξάνθος φησί, ἄδς ἡμῖν ἀπὸ λουτροῦ πιεῖν, ἄισωπε. ἢ δ' ἐκ τῆ ἀπορροίας τοῦ λουτροῦ λαβούσ' ἢ ἐπίθε δωκότος, ὁ Ξάνθος τ' ἠσώθιας ἀναπληθῆς, φεῦ τί τῶν φησὶν, ἄισωπε, καὶ ὅς, ἀπὸ λουτροῦ, ὡς ἐκέλυσσαι. ἢ ἢ ξανθὸς

loquuto, vt in domū curreret, & lentē in ollam iniectā coqueret, ille abiens granū vnū lentis in ollam coquit iactum. Xanthus ergo vnā cum amicis lotus, vocauit hos compransuros: præfatus tamen, & quod tenuis esset futura cœna, vt pote ex lente, quodq; nō oporteret varietate ferculorum amicos iudicare, sed probare voluntatem. His verò obedientibus, & in domū ingressis, Xanthus inquit, Da nobis à balneo bibere, Aesope. Illo verò ex defluxu balnei accipiente & traudente, Xanthus fœtore repletus, Hem qd hoc inquit, Aesope? Et ille: A balneo, vt iussisti. Xantho

tho autem praesentia amicorum iram compescente, & peluim sibi apponi iubente, Aesopus pelui apposita stabat. Et Xanthus. Non lauas: tum ille, Iussum est mihi ea facere quae iusseris: tu nunc non dixisti, Iniice aquam in peluim, & laua pedes meos, & pone soleas, & quaecunque deinceps. Ad haec igitur amicis Xanthus ait, Num enim seruū emi? nullo modo, sed magistrum. Discubentibus itaque ipsis, & Xantho Aesopū rogante, an coctā sit lens, cochleari acceptū ille lentis granum tradidit. Xanthus accipiēs, ac rat⁹ gratia faciendi periculū coctionis lentē accep

θς τῆ παρουσίας τῶν φίλων τὴν ὀργὴν ἐπισχόν τῷ καὶ λευκῶν αὐτῷ παρατεθῆναι κελύσειος, Αἰσωπος τῆν λευκῶν θέας ἴσατο. καὶ ὁ Ξάνθος, ἔνι ψοῖς, καὶ ἄνεως, ἐντέταλται μοι ταῦτα ποιῆν ὅσα ἄρ ἐπιτάξῃς. σὺ δὲ νῦν οὐκ ἔπας, βάλε ὕδωρ εἰς τὴν λευκῶν, καὶ νίψου τοὺς πόδας μου, καὶ θές τὰς ἐμβάδας, καὶ ὅσα ἐφεξῆς. πρὸς δὲ ταῦτα τοῖς φίλοις ὁ Ξάνθος ἔφη. μὴ γάρ τι ἔσθω ἐπιμαμνυμένῳ ἔστιν ὄπως, ἀλλὰ διὰ δόξαν ἄνεως. ἀνακλιθέντων τοίνυν αὐτῶν, καὶ τῷ Ξάνθῳ τὸν Αἰσωπον ἐρωτήσαν τῷ, εἰ ἔφηται ἢ φανή, δοιδυμι λαβῶν ἐνεως τὸν φανήσιν ὄπως, ὁ δὲ Ξάνθος λαβῶν, καὶ οἰνῆς ἐνεως τὸν πόδας λαβῶν φανήσιν τὴν φανήσιν ἀλεῖται,

ἀλεῖται τοῖς δακτύλοις διατρίψας, ἔφη. καλῶς ἔφηται, νόμισον. καὶ ἢ μόνον τὸ ὕδωρ νεώσας εἰς τὰς βυβλῖας, καὶ παραθέσης, ὁ Ξάνθος. πῶς ἔστιν ἢ φανήσιν φησιν. καὶ ὅς, ἔλαβες αὐτῶν. καὶ ὁ Ξάνθος. ἔνα νόμισον ἔψοσας; καὶ ὁ Αἰσωπος, μάστιγα. φανήσιν γὰρ ἐνικῶς ἔπας, ἀλλ' ἔφασκας, ὁ δὲ πληθυντικῶς λέγειται. ὁ δὲ ἔφασκας ἄπορίσας τοῖς ὄλοις, ἄνδρες ἑταῖροι, ἔφη ἔτος εἰς μανίαν με περιρέψαι. εἶτα στραφείς πρὸς τὸν Αἰσωπον, ἔφη ἀλλ' ἵνα μὴ δόξω, κατέδωκε, τοῖς φίλοις ἐνοχρήσει, ἀπελθὼν ἔνοχαι πόδας χοιρίους τέτραρας, καὶ διὰ ταχέων ἔψοσας παράβες. καὶ ἢ σπουδῆ τῶν ποδῶν ἐφομῶν, ὁ Ξάνθος ἐνὸς γως θέλω τυψαί τὸν Αἰσωπον, αὐ

accepisse, digitis cōterēs, ait, Bene coctā est, affer. Illo solum aquā vacuātē in scutellas, & apponente, Xāthos, Vbi est lēs? inquit. Et is, Accepiſti ipsam. Et Xanthus, Vnū granū coxiſti: Tum Aesopus: Maxime: lentē enim singulariter dixiſti, nō lentes, quod pluratiuē dicitur. Xanth⁹ ergo prorsus cōfiliū ἴοψ, Viri focii, ait, hic ad insaniā me rediget. Deinde conuersus ad Aesopum ait, Sed ne videar improbe serue, amicis iniurius, abiens eme pedes porcinos quatuor, & pceleriter coctos appone. Ab eo autē festinē hoc factō ac dū pedes coqueretur, Xāth⁹ iure volēs verberare Aesopum, cum

cum esset in re aliqua ad vsum occupatus, vnū ex pedib⁹ ex olla clanculum aufrens, occuluit. Paulō post autem & Aesopus veniēs, & ollam perscrutatus, vt tres solos pedes vidit. cognouit insidias sibi aliquas factas. & accurrēs in stabulū, & saginati porci vnum ex quatuor cultro amputās, & pilis nudans in ollam iecit, ac cōcoxit cum caeteris. Xanthus verō veritus ne Aesop⁹ subreptū pedem nō inueniens fugeret, rursus in ollam ipsum iniecit. Aesopo autem in patinā pedes euacuante, ac quinque his apparentibus, Xanthus, Quid hoc, inquit, Aesope, quomodo quinque?

Et

τῷ ποδί τι τ' εἰς χρεῖαν ἀσχολεμένης, ἕνα τῶν ποδῶν ἐκ τ' χύτρας λαβραῖως ἀνελόμενον, ἔκρυψε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ ὁ Αἰσωπὸς ἔλθων, καὶ τῶν χύτραν ἐπισκεψάμενον, ὡς τὰς τρεῖς μόνους πόδας εὗρακεν, σωῆκε ἐπιβελῶν αὐτὸν τινὰ γενοῦντα. καὶ διὰ ταύτων ἐπιτῆν ἀλλῶ, καὶ τ' σιτενομένης χοίρειον τὸν ἕνα τ' ποδῶν τ' μαχαίρα ποριελοῦν, καὶ τ' τοιχῶν ψιλῶσας, εἰς τῶν χύτραν ἔρριψε, καὶ σιτέειπε τοῖς ἄλλοις. Ξάνθος ἢ λέσας, μή πως Αἰσωπος τὸν ὑφάρθενον τ' ποδῶν ἐκ εὐρύων, ἀποδράσας, αὐτίς, εἰς τῶν χύτραν αὐτῶν ἐνέβαλε, το δ' Αἰσωπὸς τὰς πόδας εἰς τὸ τρίβλιον κονώσασθαι, καὶ πέντε τῶν αὐτῶν ἀναφαιέντων, ὁ Ξάνθος, τί τ' ἴδ' ὀφείσιν, Αἰσωπε, πῶς πέντε; καὶ φησὶ

καὶ αὖν, τὸ δὴν χοίρειον πόσους ἔχεται πόδας; καὶ ὁ Ξάνθος, ὀκτώ. καὶ ὁ Αἰσωπος, εἰσὶν οὖν ἐντυχθεὶ πέντε, καὶ ὁ σιτενομένης χοίρειος νέμεται κατὰ τρίπυς. καὶ ὁ Ξάνθος πάνυ βαρέως σχῶν, πρὸς τὰς φίλους φησὶ, ἐχέ μικρῶν πρόδον ἔπιπυ, ὡς τάχιστα με πρὸς μαχίαν ἔτος διὰ περιέψει; καὶ ὁ Αἰσωπος, δεσποτα, ἐκ οἴδ' ὅτι τὸ ἐκπροδεδεσῶς τι καὶ ἀφαιρέσεως εἰς τὸ κατὰ λόγῳ ποδῶν συνηφαιλάει μνησῶν, ἐκ ἔστη ἀμάρτημα; ὁ δ' οὖν Ξάνθος μιδεμίαν αἰτίαν ἐνπρόσωπον εὐρηκὼς μασιγῶσαι τὸν Αἰσωπον, ἠσυχασε. τῇ δ' ὑστεραία τ' σχολαστικῶν τῆς πολυτελῆς ἐντρεπίσας δεῖπνον, σὺν ἄλλοις σχολαστικοῖς καὶ τὸν Ξάνθον κέκληκεν. ἐνωχόμενον τοίνυν, ὁ Ξάνθος

Et ille, Duo porci quot habent pedes? Et Xāthus, Octo. Tū Aesopus, Sunt ergo hic quinque; & saginatus porc⁹ inferius tri pes pascitur. Et Xanthus admodum molestē ferēs, amicis inquit, Nōne paulo antē dixi, quod celerimē hic me ad insanīā rediget? Et Aesopus, Here nosti ne, quod ex additione & subtractione in quātitudine secūdū rationalem summā colligitur, non esse errorē? Xāthus igitur nullā causam honestā inueniēs verberādi Aesopū, quieuit. Postridie autē ex scholasticis quā sumptuosam apparatus cenā, cū aliis discipulis & Xanthū inuitauit. Cenantibus igitur, Xanthus partes

μερίδ

partes ex appositis accepit electas, & Aesopo ponè stanti dedit: Beneuolæq; meæ, inquit ei, hæc trade abiens. Ille verò decedens secum cogitabat, Nunc occasio est vlcisici meam dominam, propterea quòd me, cum nouitius veni, canillata est. Videbit igitur an hero meo bene velit. Profectus itaque in domum, & sedens in vestibulo, & hera accita sportulam partium coram ipsa posuit, ac inquit, Hera, hæc omnia herus misit, non tibi, sed beneuolæ: & canine vocata, atque dicit, Veni Lycæna, comede: tibi enim herus hæc iussit dari, particulatim ca-

μερίδας ἐν τῇ παρακει
 μέλιω ἀνελόμενος ἐπι
 λέξουσ, ἢ τῷ Αἰσωπῶ
 ὀπιθεῖν ἐφεστώτῃ δὲς, τῆ
 ἐννοῶσιν μοι, φησὶ πρὸς
 αὐτὸν, ταῦτα ἐπίδος ἀ
 πελθῶν, ὃ δ' ἀπίων καθ'
 ἑαυτὸν ἐνενοῦσε, νῦν κα
 ρὸς Ἰσσοδαί με τῆρ δέ
 σποιναυ, ἀνθ' ὧν με
 ἠνίκα νέωντ' ἔλλθον
 ἔσωπῆσιν, ὄψεται τοίνυν
 εἰ τῷ δεσπότῃ με ἐν
 νοῶ. ἀφηόμενον, οὐ
 εἰς τίω οἰνίαν, ἢ κα
 θίσας ἐν τῷ προδομῶ,
 ἢ τίω δεσποιναυ
 ἐκκαλέσας τίω στυ
 ρίδα τῶν μερίδων ἐπι
 προδῆν αὐτῶν τέθεικε,
 καὶ φησὶ, δεσποινα,
 ταῦτα πάντα ὁ δεσπό
 τῃς πέποιμφεν ἔ σοι, ἀλλ'
 λά τῆ ἐννοῶσιν, ἢ τίω
 νῦνα καλέσας, ἢ ἐ
 πῶν, ἔλθε λυκαίνα, φά
 γε σοι γὰρ ὁ δεσπότῃς
 ταῦτα ἐπέταξεν δοδῆ
 ναί, ἀλλ' ἄ μέρ' ἔ τῆ νυ
 νι

νὶ πάντα παρέβαλε, με
 τὰ ἣ τῷ πρὸς τὸν δε
 σπότῃν πάλιν ἔλθων,
 ἢ ἐρωτηθεὶς, εἰ τῆ ἐννοῶ
 σιν δέδωκε πάντα, παύ
 τα, φησὶ, ἢ ἐνὶ ὄπιον
 ἐμῶ πάντα καίεφαγε.
 ἣ ἣ ἔωανδρομένω, ἢ τί
 ποτε ἄρα ἐδίδοσα ἔλε
 γει, ἢ ἐκάνος, ἐμοὶ μὲν
 φησιν, ἢ δ' ὅτι οὐκ ἔρη
 κε, καθ' ἑαυτῷ δέ σοι
 χάριτας ἔδειξεν, ἢ μὲν τοὶ
 γυνὴ το Χάθῃ συμ
 φορᾶν τὸ πρᾶγμα οἰ
 σαμένη, ἢ τε δὴ δευτέ
 ρα δὲ νῦνὸς ἐλεγχθεῖ
 σα τῆ πρὸς τὸν ἄνδρα
 ἐννοῶ, ἢ ἐπεισῶσα,
 ἢ μιν μνηστὴ τ λοιπῶ
 σσοικῆσιν αὐτῶ, ἔσω
 παραλθεῖσα τ νοίτωνος
 ἐβρόνε. ἣ ἣ πρῶτον προ
 νόστῳ ἦτος, ἢ ἢ στυπμά
 των πρὸς ἀπλήτως προ
 τῆνομένω, ἢ ἐνὸς αὐτῷ
 ἀπορῆσασθ', πνίνα
 ἢ γενόισο μεγάλη ἐν
 ἀνθρώποις ταρμῆ, αἰ
 σῶτος

ni oīa proiecit. At post hoc ad herū regressus, & rogat°, an beneuolæ dederit omnia, Omnia, iquit, & corā me oīa comedat. Illo verò iterum rogante, & quidnam edens ait: Et is, Mihi quidem nihil quicquā dixit, sed secum tibi gratias habebat. Vxor tamé Xāthi cā ré calamitosam esse arbitrata, tanquā secunda cani redarguta de erga virum beneuolentia, ac subdendens, certè non amplius in posterū cohabitaturā cum eo, ingressa cubiculum, plorabat. Potu autē pcedete, & quæstionib° alternis propositis, ac vno ex ipfis ambigete, quādo futura esset ingēs inter hoīes turbatio, Aesop

pus ponè stans ait, Cum resurrexerint mortui, repetentes quæ possederint. Et scholastici ridendo dixerunt, Ingeniosus est nouitius hic. Alio verò rursus proponente, quamobrè ouis ad cædem tracta, non exclamat, sus autè quàm maximè vociferatur, Aesop⁹ rursus ait, Quo niã ouis assueta mulgeri, aut etiam velleis onus deponere, tacite sequitur. Ideo etiã pedibus arrepta, & ferrum suspens, nihil graue suspicatur, sed illa familiaria & sola videtur passura. Sed sus, vt qui neque mulgetur, neque tondetur, neque nouit ad horum aliquid trahi, sed carnes suas tantum vsui esse,

σωπος ὀπίωτος ἑστῶς, ἔ-
πην, ἢ νῖκα ἄρ οἱ νεκροὶ
ἀνιστάμενοι, τὰ ἑαυτῶν
ἀπατήσασσι κτήμασι.
καὶ οἱ σχολαστικοὶ γε-
λάσασαιες ἔφασκεν, νοκ-
μωρ ἔστιν ὁ νεώνητος.
ἔτερος ἢ πάλιν προθέν-
τος, ὅτου χάρις τὸ μὲν
πρόβωτον ἐπὶ σφραγῶν
ἐπιμόμενον ἢ βοῶν, ὁ δὲ
χοῖρος ὅτι μάστιγα κρέ-
σει, Αἰσωπος αὐτῷ ἔφη,
ὅτι τὸ ἴδιον πρόβωτον κα-
τὰ τὸ εἶδος ἀμελγόμε-
νον, ἢ τὸ ἔπιον βάρ-
ρος ἀποστρέφμενον, σιγῇ
ἔπειτα, διὸ καὶ ὑποσκελι-
ζόμενον, καὶ τὸν σίδηρον
ὄρων ἢ δεινὸν ὑπο-
σπένει, ἀλλ' ἐνέαντα τὰ
συνήθη καὶ μίαντα δοῦναι
πέσεισθα. ὁ ἢ χοῖρος,
ἀτὲ δὴ μὴτ' ἀμελγόμε-
νος, μήτε κειρόμενος,
μηδὲ συνειδὼς ἑαυτῷ
πρὸς τι τῶν ἰσχυρῶν ἐπι-
μόμενος, ἀλλ' ὅτι τῶν σαρ-
κῶν αὐτῷ μόνων ἔστι
χρεία,

χρεία, ἀνέτως βοῶν. τῶ-
ν οὕτω φηθέντων, οἱ
σχολαστικοὶ πάλιν ἐπι-
νεσαν αὐτὸν, ἵνα πένυες
εἰς γέλατα. παύσασμέ-
να μάλιστα τῶν πόνων, καὶ
τῶν ξαύθων πρὸς τὴν οἰκί-
αν ἀπονοσησάσας, καὶ τῆ
γυναικὶ συνήθως ὀρμη-
σάσας προσλαλεῖν, ἐκεί-
νη τῶν ἀποσφραφέσας,
φησι, μή ποσπλησίον γέ-
νη, δὸς μοι τὴν προμά-
μα, καὶ ἀπειλευσάμασιν οὐ-
δὲν γὰρ ἄρ μέναιμι
σὺν σοὶ ἴσοις ἐυθέρ, οὐδ'
ἀπελευθῶν τίω νῦν αὖ κα-
λάμεναι, ἢ πέπομασας
τὰς μηρίδας. καὶ ὁ Ξαύ-
θος ἐκπλαγῆς, λέγει,
οὐκ ἔστιν ὅπως οὐκ ἔρ-
τυσέ μοι τὴν κείνην πᾶ-
ν Αἰσωπος, καὶ πρὸς
τίω γυναικὶν ἔφησι, κυ-
ρία, ἐμὸν πέπομασας
σὺ μεθύεις, τίτω τὰς με-
ρίδας πέπομασας, οὐκ
σοὶ; καὶ δι', ἐμοὶ μὲν
ἐν φησὶν ἐνέειναι, τῆ δὲ
κυνή.

esse, merito vocife-
ratur. His sic dictis,
discipuli rursus lau-
dauerunt ipsum, ver-
si in risum. Finito ve-
rò conuiuio, & Xan-
tho in domum reuer-
so, & vxorem pro-
more aggresso allo-
qui, illa ipsum auer-
sata, inquit, Ne, mihi
propinquus fias: da
mihi dotem meam,
& abibo: non enim
manferim tecū post-
hac. Tu autè abiens
cani adulare, cui mi-
fisti partes. Et Xan-
thus stupefactus, ait,
Non potest aliquo
modo nō cōdiuisse
mihi mali aliqd rur-
sus Aesopus. & vxori
inqt, Domina, num
me potō, tu ebria es?
cui partes misit, non-
ne tibi? Non per Io-
uem, mihi quidē mi-
nimè, inquit illa, sed
cani.

cani. Et Xāth⁹ Aefo
 po accito īquit, Cui
 dedisti partes? Et il-
 le, Beneuolæ tuæ. Et
 vxori Xāthus, Nihil
 accepisti? & illa, Ni-
 hil. Et Aefopus, Cui
 enim iusfisti, here,
 partes dari? & ille
 Beneuolæ meæ. Et
 Aefopus cane voca-
 ta, Hæc tibi, inquit,
 bene vult. nam mu-
 lier etsi bene velle di-
 catur, tamē minima
 quaque reclusa offen-
 sa contradicit, cōui-
 ciatur, abit. Canem
 verò verberato, ex-
 pellito, haud tamen
 discefferit, sed obli-
 ta omnium, statim
 benignè blāditur &
 cum gratia hero. O-
 portebat igitur di-
 cere here, Vxori has
 partes ferto, & non
 beneuolæ. Et Xan-
 thus, Vides, domina,

non

νυνί. ἢ ὁ Ξανθὸς τῶ
 αἰσώπω κληθέντι φησί.
 τίνι δέδωκας τὰς μερί-
 δας; ἢ ἀνεῖνος, τῆ ἔννοσ
 ση σοί. ἢ γὰρ πρὸς τίω γυ-
 ναῖκα ὁ ξάνθος, ὅθεν ἐ-
 λαβες; ἢ ἀνεῖνη, ὅθεν. ἢ
 ὁ Αἰσωπος, τίνι γὰρ ἐκί-
 λευσας δέσποια τὰς με-
 ρίδας δοθῆναι; ἢ ἀνεῖ-
 νος, τῆ ἔννοσση μοι. ἢ ὁ
 Αἰσωπος τίω νῦνα φω-
 νήσας, αὐτί σοι φησίμ,
 ἔννοσῃ. ἢ γὰρ γυνὴ κἄμ
 ἔννοσῃ λέγεται, ἀλλ'
 ἐπ' ἐλαχίστω ἀληθῆσα-
 σα, ἀντιλέγει, λοιδο-
 ρῆται, ἀναχωρεῖ. τίω
 μεῖτο; νῦνα τυψομ, ἀ-
 πέλασομ, ἢ οὐκ ἀνα-
 χωρήσεις; ἀμ, ἀλλ' ἐπι-
 λαβομένη πάντων, αὐ-
 τήνα φησὶ φρονῖος σαίνε
 ἢ οὐκ ἀναχωρεῖ. ἢ οὐκ
 ἀναχωρεῖ. ἢ οὐκ ἀναχω-
 ρεῖ. ἢ οὐκ ἀναχωρεῖ. ἢ
 οὐκ ἀναχωρεῖ. ἢ οὐκ ἀνα-
 χωρεῖ. ἢ οὐκ ἀναχωρεῖ.
 ὁ Ξάνθος, ὁρᾷς κυρία,

ὡς

ὡς ἐν ἐμῶν τὸ ἀμάρτη-
 μα, ἀλλὰ ἢ κημίσαυ-
 τος; ἀνάσχει τοιγαροῦ,
 ἢ ἐν ἀπορίσω προφά-
 σεις, δι' ἢν αὐτὸν μαστι-
 γώσω. τ' ἢ μὴ πειθομέ-
 νης, ἀλλὰ λάθρα πρὸς
 τὸς εἰσὶ γονεῖς ἀποχω-
 ρισάσης. αἰσωπος εἶπεμ.
 ἐν ὁρθῶς εἶπαμ, ὡ δέσπο-
 τα, ὡς ἢ κἄμ σοι μάλ-
 λον ἔννοσῃ, ἢ ἐξ ἢ ἐμὴ
 δέσποινα; ἢ κημῶν δέ τι-
 νων παρακλήσῃμ, ἢ τ'
 γυναικὸς ἀδιαμάχῃου
 μὴδῶς, ἢ τ' Ξάνθος τ'
 προσκινόντων τινὰς ὡς
 αὐτῆμ, ὡς ἀμ ὑποσπρέ-
 ψεις οἴκαδε πέμψασθῃς
 τ' ἢ μὴ πείνημ βελῶ-
 σης, ἢ τ' Ξάνθος δι' αἰτήμ
 εἰς ἀθυμίαν προσβύθῃ,
 αἰσωπος προσελθὼν αὐ-
 τῶ φησί, μὴ αὐτῶ, δέσπο-
 τα. ἐγὼ γὰρ αὐτῶν αὐ-
 ριον ἴνημ ἀναίρετον, ἢ
 ἀπαράμαχῃου δρασώ
 πρὸς σε. ἢ λαβὼν κέρ-
 μα πρὸς τῆμ ἀγαρᾶμ ἢ
 θην,

non eam esse culpā,
 sed eius qui tulit?
 Tolera itaq;, nec de-
 erit mihi occasio,
 qua eum verberem.
 Illa verò nō creden-
 te, verūm clam ad
 suos parētes regres-
 sa, Aefopus inquit,
 Num rectè dixi, ὁ
 here, canem tibi ma-
 gis bene velle, quā
 meā heram? Diebus
 autē aliquot præter-
 itis, & vxore irrecō-
 ciliata manente, &
 Xātho affines quos-
 dam ad ipsam, vt re-
 uertetur domū, mit-
 tendere, illaverò quum
 cedere nonlet, & in-
 de Xanthus in mo-
 rere esset, Aefopus
 adiens ad eū inquit,
 Ne te afflictes, here:
 ego enim cras veni-
 re spōte & citissimè
 faciā ad te. Et acce-
 pta pecunia in forū
 iuit,

d 3

iuuit, ac emptis anseribus & gallinis, & aliis quibusdam ad conuiuium idoneis, ambulās domos circuibat. Transibat igitur & ante domum parentū heræ suæ, ignorare simulans illorū esse, & in ea heram manere. Et quum in quendam ex domo illa incidisset, rogabat, an aliqd ad nuptias vtile domestici possent sibi vendere. Illo autē, Et cui opus est, rogitante, Xantho, inquit, philosopho: copulas enim vxori crudandus est. Eo verò ascendente, & vxori hæc Xanthi, vt audiuit, renunciantē, illa cursim & properè ad Xanthū iuit statim, & cōtra ipsum clamabat, dicens

θρον, ἢ ὠνησάμενος χῆνας ἢ ὄρνιθας, ἢ ἄλλ' ἄτρε τ' πρὸς ἐνωχίαν ἐπισφάξω, βαδίζω τὰς οἰκίας περιουσίῃ παρήσθ' ἰοίνω ἢ τίω τ' τ' αὐτ' δεσποίνης γεννηθῆρον οἰκίαν, μήτε τ' αὐτὴν εἰδέναι προσποιεῖμνος ἐκέλευν τυγχάουσα, μήτε μὲν ἐν αὐτῇ τῆν δεσποίνα μλύνουσα, ἢ δὲ τίσι τ' οἰκίας ἐκείνης ἐνυχοῦμαι, ἢ ῥώσῃ, εἴ τι πᾶ τ' ἐς γάμος χρυσίμουσι κατὰ τίω οἰκίαν ἐχοίην αὐτῷ πωλήσωμαι. τ' ἢ, ἢ τίς τῶτον ἔχει τιω χρέαν πωδομῆν, ξάνθος, φησίμ, ὁ φιλόσοφος· αὐθρον γὰρ γυναικὶ μέλει συναπτεῖσθαι. ποτ' ἢ ἀναβάντ' ὃ, καὶ τῆ γυναικὶ ταῦτα τ' ξάνθος, ὡς ἤκουσον, ἀναγγέλωμαι, ἐκείνη σὺν δρόμῳ ἢ σπυδῆ πρὸς τὸν ξάνθρον ἦλθον αὐτίκα, ἢ αὐτῷ κατεβόα, λέγουσα

λέγουσα πρὸς τοῖς ἀλλοῖσι καὶ ταῦτα, ὡς ἐν αὐτῷ ἐμὸς ἴσως, ὡ ξάνθος, εἴτερον γυναικὶ δυνήσῃ συναρμοδίου. καὶ ἔτος ἐμεινον ἐπὶ τῷ οἰκίας δι' Αἰσώπῃ, ὡς καὶ δι' ἐκείνου ἀπῆρε. μετὰ δ' ἡμέρας πάλιν τινάς, καλέσας ὁ ξάνθος σχολασίους εἰς ἀρῆσιν, τῷ αἰσώπῳ φησίμ, ὁ ψώνησον ἀπελθὼν πᾶν ὅ, τι χρηστὸν τὸν καὶ βέλτιστον. ὁ δὲ ἀπὼν, κατ' ἑαυτὸν ἔλεγε, ἐγὼ διδάξω τὸν δεσπότην μὴ μωρὰ διατάττεσθαι. γλώττας ἦν μόνος ὑέως προάμην, ἢ ἐτοιμάσας ἀνακλιθεῖσι, γλώτταν ὅπτιν ἐκείνῳ σὺν ὀφθαλμῷ παρέθηκε. τ' ἢ σχολαστικῶν ἐπαυεισάντων ὡς φιλόσοφον τὸ πρῶτον ἔδεσμα διὰ τίω τῆς γλώττης πρὸς τὸν λόγον ὑπηρεσίαμ, πάλιν αἰσώπῃς ἐφθᾶς γλώττας

dicens inter alia & hæc, Non me viuente, ὁ Xanthe, alteri vxori cōiungi poteris. Et sic mansit in domo per Aesopū, quēadmodū propter illū discefferat. Post dies rursus aliquot, inuitans Xanthus discipulos ad prandiū, Aesopo ἴquit, I, eme optimum quodq; & præstantissimū. Ille inter eundum secum dicebat, Ego docebo herum nō stulta mandare. Quum linguas igitur solū suil las emisset, & apparasset discubentibus, linguā affatā singulis cū balsamēto apposuit. discipulis laudatib' vt philosophicū primū ferculū propter lingue ad loquutionem ministeriū, rursus elixas Aesop' d 4 ling

linguas apposuit, atque iterū etiā ferculo alio atq; alio petito, ille nihil aliud quā linguas proponebat. Discipulis autē eodē subinde cibo repetito indignatis, Quousq; linguas inquit tibis, quippe nos per diem linguas edendo nostras doluim⁹: Xanthus inquit iratus, Nihil aliud tibi est Aesop⁹? & is, Nō certē. tum ille, Nonne mādaui tibi sordidissime homule, optimū quodq; & præstātissimū opsonari? & Aesopus, Multas habeo tibi gratias in crepāti me philosophis viris presentib⁹. quid igitur fuerit lingua meli⁹ & præstātius in vita? oīs enim doctrina & philosophia p̄ ipsam mōstratur

γλώττας παρέθηκε. καὶ αὐτὸς αὐ βρωμαῖος αὐτιθένης ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ, ὁ δ' ἔλεγε ἕτερον ὅτι μὴ γλώττας προτίθει. Ἐπὶ σχολαστικῶν ἐπὶ τῷ τῶ τῶ δὲ τροφῆς ἀγανακτισομένων, μέχρι τίνος γλώττας, ἐπιόντων, καὶ ὡς ἡμεῖς δι' ἡμέρας γλώττας ἐδιδόντες τὰς ἡμετέρας κληθῆσκαμεν, ὁ ξάνθος φησὶ πρὸς ὄργην ἐοδῆν σοι παρῆσιν ἕτερον Αἰσωπε; καὶ ὁ, ἔδῃ τα. καὶ ἀνῆνθ, οὐνοὺν ἐνετελάμεν σοὶ κατάρτατον ἀνθρώπιον, πᾶν ὁ, τι χρησιμώτατον τε καὶ ἀριστον ἐψηυῖσαι, καὶ ὁ Αἰσωπος, πολλὰς ὁμολογῶ σοὶ τὰς χάριτας μεμφομένων με φιλοσόφων ἀνδρῶν παρόντων. τί αὐ οὐ γένοιτο γλώττης χρησιμώτερον τε καὶ βέλτερον ἐν τῷ βίωσι; πασα γὰρ παιδεία καὶ φιλοσοφία δι' αὐτῆς παιδεύε

ται καὶ διδάσκει. δι' αὐτῆς δόσεις, λύσεις, ἀγοραὶ, ἀσπασμοί, ἐνφρημαί, μῦσα πᾶσα. δι' αὐτῆς γὰρ συγκροτοῦνται γάμοι, πόλεις ἀνορθοῦνται, ἀνθρώποι διασώζονται, καὶ σωελόντι φάνασι, δι' αὐτῆς ἅπασ ὁ βίος ἡμῶν σωθήσεται. οὐδὲν ἄρα δὲ γλώττης ἄμενον. ἐπὶ τούτοις οἱ σχολαστικοὶ τὸν Ἰ. Αἰσωπον ὀρθῶς λέγουσι φάμενοι, ἡμαρτημέναι ἢ τὸν διδάσκαλον, διελκυσθῆσιν ἕκαστος ἐπὶ οἴκῳ. τῆ δ' ὑπεραία πάλιν ἀτιμολόγησιν αὐτῶν τὸν ξάνθον. ἐκείνος ἀπολογεῖτο, μὴ κατὰ γνώμην αὐτῶν ταῦτα γεγονέναι, ἀλλὰ Ἐπὶ ἀρχαῖς δόξαι τῆς κακοῦργίας. σήμερον ἢ διαμέψεται τὸ δῆπνον, καὶ γὰρ ἢ παρόντων ἡμῶν αὐτῶ διαλέξομαι. καὶ καλέσας αὐτὸν, πᾶν ὅτι φωνώτα

tur ac traditur: per ipsam dationes, accptiones, fora, salutationes, benedictiones, musa omnis: per ipsam celebratur nuptia, ciuitates eriguntur, homines seruantur: & vt breuiter dicam, per ipsam tota vita nostra consistit: nihil ergo lingua melius. Ob hæc discipuli Aesopum rectè loqui dicentes, aberrasse verò magistrū, abiere singuli in domum. Postridie rursus accusantib⁹ ipsis Xanthū, ille respondebat, nō secundum voluntatem suā hæc facta fuisse, sed inutilis serui nequitia: hodie autem permutablebit cœnam, & ipse præsentibus vobis cum eo colloquar. Ac vocato eo, vilifimum

simū quodq; & pefi-
mū opsonari iubet,
q̄ discipuli secū fo-
rēt cœnaturi. Ille au-
tē nihil mutat⁹, rur-
sus līguas emit, & ap-
paratas discūbentib⁹
apposuit. Hi inter se
submurmurabāt, Por-
cinæ rursus linguæ.
Et paulo pōst iterū
linguas apposuit, &
valde iterū atq; ite-
rū. Xantho autē ini-
quo aīo ferēte, & qd
hoc Aesope, dicente,
nū rursus mādaui ti-
bi optimū quodq; &
præstātissimū opso-
nari? ac nō potius vi-
lissimū quodq; et pef-
simū? ille autē, Et qd
vn̄j peius lingua, o
here: nōne vrbes per
ipsam corrunt? nō
hoīes p ipsam interfi-
ciuntur? nō mēdacia
oīa, & maledicta, &
periuria p ipsam per-
ficiunt

τὸν τε καὶ χεῖριστον ὀψω-
νῆσαι κελόν, ὡς τὸ σχο-
λαστικῶν σὺν αὐτῷ δει-
πνεύοντων. ὃ ἢ κελὸν
διαφραπὲς, πάλιν γλώσ-
σας ἐπὶ αἴσῳ, καὶ ἐτοιμά-
σας, ἀνακλιθεῖσι πα-
ρέθηκεν. οἳ ἢ πρὸς ἀλ-
λίλους ὑπεφώνουσι, χοί-
ρῆσαι πάλιν γλώσσαι.
καὶ μετὰ μικρὸν αὐτὸς
γλώττης παρέθηκε; καὶ
μάλα αὐτὸς καὶ αὐτῶν.
Ἐάνθῃ δὲ δυσανασχέ-
τισαντῶ, καὶ, τί τότο
ἄισωπε, εἰρηκίτω, μὴ
πάλιν ἐνετελάμην σοι
πᾶρ ὃ, τι χρηστότατον τε
καὶ βέλτιστον ὀψωνῆσαι;
ἐχέω ἄρ ὃ, τι φαυλότα-
τόν τε καὶ χεῖριστον; ὃ ἢ
καὶ τί ποτε χεῖρον ἄλ-
γλώττης, ὃ λέω σοί; ἐ
πόλλες δὲ αὐτῶν καὶ ἰα-
πίωσις; ἐν ἀνδρι-
ποι δὲ αὐτῶν ἀναμοῦν-
ται; ἐ ψόδη πάντα,
καὶ βλασφημίαι, καὶ ἐπι-
ορκίαι διὰ ταύτης πε-
γαίνονται;

gaionti? ἢ γάμοι καὶ
ἀρχαὶ καὶ βασιλείαι δι-
αὐτῶν ἀνατρέπονται;
οὐχ, ὡς κεφάλαιον ἐ-
πέω, ὃ βίβλῳ δι' αὐτῶν
ἅπασ μυσίων πλημ-
μυμάτων γέμῃ; ταύ-
τα το ἄισωπος φάμε-
ν, τίς τῶν συνανακει-
μλῶν τῷ ξανθῷ φησὶν,
ἕτος, ἐμὴ πᾶν σεαυτοῦ
ἐσφαλίσῃ, ἐν ἧρ ἄπο-
ρος ἐν μανίας ἀφορμή
σοι γενέσθαι. οἷα γὰρ ἢ
μορφῇ, τοιαύτα καὶ ἢ ψυχῇ.
καὶ ὁ ἄισωπος πρὸς αὐ-
τόν, σὺ μοι δοκεῖς αὐθρο-
πε κακοῦ ἰσχυρῆς καὶ πε-
ρίεργος εἶναι, δεσπότην
παροξύνων κατὰ οἰκί-
αν. καὶ ὁ ξανθος, πρὸς ταῦ-
τα, προσφασθεὶς ἐφίεμε-
νος ματηγῶσαι τὸν αὐ-
θροῦτον, ὀραπέτα, φη-
σὶν, ἐπειπὸρ ὠδρίεργον
εἶπας τὸν φίλον, λέ-
ξομαι ἀποδρίεργον ἀν-
θροῦτον ἀγαθόν. ἐξε-
θῆν τὸν καὶ ἐπὶ οὐκ
αὐτῶν

ficiuntur? nō nuptiæ
& principatus & re-
gna per ipsam euer-
tuntur? non, vt sum-
matim dicā, vita oīs
per ipsam infinitorū
errorum referta est?
Hæc Aesopo dicen-
te, quidā ex discūben-
tibus vnā cū Xantho
īquit, Hic, nisi valde
teipsum munieris, nō
dubia erit īfamie cau-
sa tibi. qualis em̄ for-
ma, talis & anima. Et
Aesopus ad eum, Tu
mihi videris, ὁ ho-
mo, prauus quidā &
curiosus esse, herū ir-
ritās contra seruū. Et
Xanthus ad hæc, oc-
casionē cupiens ver-
berandi hominē, Fu-
gitivæ, inquit, quo-
niā curiosum dixisti
amicum, ostende mi-
hi incuriosum homi-
nem adductū. Egres-
sus igitur postridie
iu

in plateā Aesopus, & eos qui præteribant circumspectans, videt quendam in loco quodam diu sedentem, quem iudicās secum ociosum & simplicem esse, accedēs inquit, Herus te inuitat secum pransurū. Et rusticus ille nihil sciscitatus, neq; quis esset à quo inuitaretur, ingressus est in domum, & cum ipsis calceis, vt erant viles, discubuit. Rogante autem Xantho, Quis hic? Aesopus ait, Incuriosus homo. Et Xanthus in aurem fatuus vxori vt sibi obsequeretur, & quod ipse iusserit faceret, vt honesta ratione plagas Aesopo inferret. Deinde coram omnibus inquit

ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ ὁ Αἰσωπὸς ἢ τῶν παριόντων πόρισκοπῶν, ὄρᾳ τινὰ ἐφ' ἑνὸς τόπιου αὐτῶν χρόνον καθίσασα, ὃν ἢ δοκίμασας καθ' αὐτὸν ἀπεράγμονά τινα καὶ ἀπλοῦ ἔχειν, προσελθὼν, φησὶν, ὁ δεσπότης σε καλεῖ σὺν αὐτῷ ἀρῆσαι. καὶ ὁ ἀγροικὸς ἐκείνῳ μὴδὲν πρὸς ἐργασάμενον, μίτε τίς ὦν ὑπὸ τίνος καλεῖται, ἐπισθῆναι ἢ τίνος οἰκίαν, καὶ σὺν αὐτοῖς ὑποδήλασι φαύλοισι οὐσίμιν ἀνίπεσθαι. ἐρωτηθεὶς ἢ τῷ Χανθῷ, τίς οὗτός; Αἰσωπὸς ἔειπεν, ἀπὸ πόριστος ἀνθρώπος. ἢ ὁ Χανθὸς ἔειπεν ἑσὺ εἰπῶν τῇ γυναικὶ σιωνηπορηθῆναι αὐτῷ, καὶ ὅτι ἂν αὐτὸς ἐπιτάτῃ ποιῆναι, ὡς ἂν ἀνὸς προσώπων λόγῳ πλεονεξίας τῷ Αἰσωπῷ ἐντέναεν. εἰ ταῦ ἐπὶ κηκίῳ πάντων, φησὶ,

φησὶ, κυρία, ἴδω δὲ ἐπὶ τῷ λεωφόρῳ βαλοῦσα, τὸς πόδας τῷ ξένῳ νίψω. διενόητο γὰρ καθ' αὐτὸν, ὡς πάντως ὁ μὲν ξένος ἀλαθῆσεται, ὁ δ' Αἰσωπὸς ὡς ἐκείνῳ περιέργῳ φανέσθῃ, πλεονεξίας λήψεται. ἢ ἢ ἐν βαλοῦσα τῷ ἴδω εἰς τίνος οἰκίαν, καὶ τὸς πόδας τοῦ ξένου νίψω. ὁ ἢ γυνὴς ταῦτῃ ἔσαν τίνος οἰκίαν δεσπότην, καθ' αὐτὸν εἶπε, τιμῆσαι με πάντως βδέλει, καὶ τοῦτῃ ἢ χάρις αὐτοχειρία τὸς πόδας, με βδέλει νίψαι, ἐπεὶ θύραπαινίτιν ἔχῃ ἂν τοῦτῃ ἐπιτάτῃ. προτένας οὖν τὸς πόδας, νίψω κυρία, φησὶ, καὶ νίψω μὲν ἀνεκλήθην. τῷ ἢ Χανθῷ κελεύσας οἰκίαν τῷ ξένῳ δοθῆναι πιῆν, πάλιν ἐκείνῳ διελογίσασθαι καθ' αὐτὸν, ὡς αὐτὸς ἢ τὸ προτε-

inquit, Domina aquam in peluim inuitice, & pedes hospitis laua. Cogitabat enim secum, omnino hospitem recusaturum: Aesopū verò illo curioso apparēte, verberibus cæsum iri. Illa igitur iacta aqua in peluim, ibat pedes hospitis lotura. At ille cognoscēs hanc esse domus dominam, secū loquebatur, Honorare me oīno vult, atq; huius rei gratia suis manibus pedes meos vult lauare, cū ancillis queat hoc mandare. Extēsis igitur pedibus, Laua, inquit, heras: ac lot' discubuit. Xantho autē iubente vinum hospiti dari quod biberet, rusticus ille considerabat secum, ipsos autē

oportere bibere, sed
 quia sic ipsi visum est,
 non opus mihi hec in-
 quirere. Accipies igitur
 bibis. Prædētibus
 verò, & ferculo quodā
 hospiti apposito,
 atque illo suaviter co-
 medēte, Xāth⁹ cocū,
 quod malè hoc cōdiuif-
 icet, criminabatur, at-
 que etiā nudū flagel-
 labat. rusticus autem
 secū dicebat, Ferculū
 quidem optimè co-
 ctū est, & nihil ei de-
 est quod minus rectè
 paratum sit: si autem
 absque causa suū feruū
 velit flagellare pa-
 terfamilias, quid ad
 me? Xātho autē egre
 ferente, neque iucundè
 affecto, quoniā nihil
 hospes curiosè iqui-
 rebāt, tandem placen-
 te allate sunt. hospes
 verò tanquā nunquā
 placentam gustasset,
 conuol

βρω ἔδει πιῆν, ἐπὶ δ' ὅ-
 στως αὐτοῖς ἔδοξεν, οὐ-
 λέμ ἔργον ἐμοὶ τὰ τοι-
 αῦτα ἐρωτᾶν. ἢ λαβῶν
 ἔπιον. ἀριστούργον ἦ, καὶ
 τινος δέδωκετος τῷ ξέ-
 νῳ παρατεθέντος, κα-
 κείνης ἡδέως ἐδιόντος, ὁ
 Ξάνθος τῷ μαγείρῳ ὡς
 κακῶς τοῦτο ἀρτύσασθε
 ἐνεκάλει, καὶ μέντοι ἢ
 ἀποδύθεντι πληγὰς ἐν-
 εφόρει. ὁ δ' ἀγροῦ-
 τισ καθ' αὐτὸν ἔλεγε,
 τὸ μὲν ἔδεσμα ἀρίστα ἐ-
 φηται, ἢ σὺ δένος αὐτῷ
 δεῖ πρὸς τὸ καλῶς ἔ-
 χεμ. εἰ ἢ ἢ δίχα προ-
 φάσεως βέλτεται τὸν
 αὐτοῦ δούλον μασι-
 γοῦ ὁ οἰμοδοσπότης, τί
 πρὸς ἐμέ; ἢ ἢ Ξάνθου
 ἀσχέλητος, ἢ ἐχὴ δέ-
 ως διακνειμελίου, ἐπεὶ
 μηδὲν ὁ ξένος πρόσφραγ-
 γέτο, τέλος πλαισιούτης
 ἢ ἐχθησαμ. ὁ ἢ ξένος
 αἰτε δὴ μὴ πω πλα-
 κοιῦτος γευσάμενον
 σωροῦ

σωροῦ καὶ συνεπιῶν
 αὐτοῦ ὡς ψωμὸς ἡδύε.
 ἢ ἢ Ξάνθου τὸν ἀρτο-
 ποιὸν αἰτιασαμένην, ἢ
 τί δή ποτε, ὡ κατὰ γα-
 τε, φαμένην ἢ μέλιτι
 δίχα ἢ πεπερέως τὸς
 πλανήοντας ἐσθλῶ-
 στας; ἐκείνος ἔφη, εἰ μὴ ὡ-
 μὸς ὅσπιν, ὡ δέσποτα, ὁ
 πλανοῦς, ἐμὲ τῆσ' εἰ
 δ' ἐχὼς ὄλεε ἐσθλῶ-
 σαι, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τίν
 δέσποιναν αἰτιῶ. καὶ ὁ
 Ξάνθος, εἰ πρὸς τ' ἐμῆς
 τῆσ' ἔγρονε γυναικός,
 ζωσαμ αὐτῆν ἀρτίως
 καὶ κηαῦσω. ἢ πάλιν
 τῆ γυναικὶ νθεῖ αὐτῷ
 σωνηπορηθῆναι δι' Αἰ-
 σωρον. κελύσεις οὖν
 κληματίδας ἐς τὸ μέ-
 σον ἀχθῆναι, πυρὰν αὖτῃ
 φεῖ ἢ λαβόμενος τ' γυ-
 ναικὸς ἐγγυς αὐτῶν
 ἦγαγε, προσδοκίσιμον
 ὡν αὐτῆν ἐς τὸ πῦρ ἐπα-
 φῆναι. διέτριβε δέ πως
 καὶ πρόσβλεπέτο τὸν
 ἄγρο

conuolvens, & con-
 cludēs ipsas vt panes
 comedebat. Xantho
 autem pistore accu-
 sante, & cur nam, ὁ
 execrāde, dicente, &
 absque melle ac pipere
 placetas præparasti?
 ille inquit, Si cruda
 est, ὁ here, placenta,
 me verbera: si verò
 non vt oportebat præ-
 parata est, non me,
 sed heram accusa. Et
 Xāthus. Si à mea hoc
 factum est vxore, vi-
 uam ipsam nūc com-
 burā. atque iterū vxo-
 ri innuit, vt sibi ob-
 seqretur propter Aeso-
 pum. Iusso igitur sar-
 penta in mediū af-
 ferri, pyrā succendit,
 & arreptā vxorē prope
 pyram egit, vt expe-
 ctaretur ipsam ignē
 immittere. Differē-
 bat autē aliquo mo-
 do, & circūspiciebat
 rustic

quē singuli ingredīētes & egrediētes pedē offendebāt. Hunc autē vnus quis ingredīēs vt lauaretur, sublatū trāspofuit. reerfus igitur ad herū, Si vis, inqt, here lauari, vnū hominē in balneis vidi. Et Xātho, pfecto, ac multitudinē lauatiū vidēte, & qd hoc, dicēte, o Aefope, nōne vnū hominē dixifti te vidiffie, et Aefop^o, Certē, inqt: nā lapidē illū (manu ostēdēs) ante ingrefsum pofitū reperi, in quē ingredīētes oēs & exeuntes offendebāt. vnus verō quidā antequā illideret, eleuatū trāspofuit. Illū igitur vnū hominem dixi vidiffie, pluris faciēs quām alios. tum Xāthos, Nihil apud Aefopū tardū est ad respon-

δὴ ἕνας ἔστ' εἰσόντων
τὴν ἐξίοντων τὸν πόδα
προσώτων. ἔτι τὸν ἕνα
τις ἐνὶ ὄντι ἄλλοισα
δαί, ἕνας μετέβηκεν.
ὑποσφύλας οὖν πρὸς
τὸν δεσπότην, εἰ μελλοῦ
εἶς, φησὶ, δέσποτα ἄλλοισα
δαί, ἕνα ἀνθρώπων ἐν
τῷ βαλανείῳ τεθέαμα
μαι. καὶ ἔξωθεν ἔλ
θοντος, καὶ τὸ πλῆθος τῶ
λαομένων ἰδόντος, καὶ
τί τὸτο, ἐπόντος, Αἰσω
πτε; δὲ ἕνα ἀνθρώπων
ἔφης ἐωρακέναι; ὁ Αἰσω
πος, ναί, φησιν. τὸν γὰρ
λίθον ἐπέκειντο (τῆ χειρὶ
ἀείξας) πρὸς τὸν ἐσόδου
κέκλινον εὖρον, ἐφ' ὃν
οἱ εἰσόντες πάντες καὶ ἐ
ξίοντες προσέωτων. ἔς
δέ τις πρὸς ἡ προσώτων
σαι, ἕνας μετέβηκεν. ἐ
κείνον δὴ ἕνα ἀνθρώ
πων ἔωρακέναι,
προσημίας τῶ ἀλλοίων, καὶ
ὁ Ξάνθος, οὐδὲν παρὰ
τῷ Αἰσώπῳ ἀργῶν εἰς
ἄπολ

ἀπολογίαν. ἄλλοτε πο
τε ἔξωθεν ἐξ ἀφέρου
ἐπαιώνητος, καὶ πυθόμενος
τὸν Αἰσωπῶν, τί δὲ πο
τε οἱ ἀνθρώποι μετ' ἀ
πόπατομ τὰ ἀγαθὰς
ἐκρημάσα βλέπωνται;
ἐκάν ἔφη, κατὰ τὰς
παλαιούς χρόνους ἀνθρώ
πις τῶν τρυφρώτερον
ζώτων πολλοῦ χρόνου
καὶ σπατάλλης ἐν ἀφά
δῳ ἐκάθιτο, ὡς καὶ τὰς
θινείας ἐνὲ διατρίβῳ
ἀποκατῆσαι φένας. ἐξ
ἐκείνης τῶν μεθυσ
τες οἱ λοιποὶ τῶ ἀνθρώ
πων, πρὸς τὰς ἀγα
θὰς ἀφορῶσι λιμνατα,
μή πως καὶ αὐτοὶ τῶτο
παύσονται. ἀλλὰ σὺ
δέσποτα, μή φοβῆ, δὲ γὰρ
ἔχεις φένας. ἐν ἡμέρας
δέ τινα συμποσίαν συ
κροτηθέντας, καὶ ἔξωθεν
σὺν τοῖς ἀλλοῖς τῶν φι
λοσόφων ἀνακλιθέν
τες, καὶ τὸ πότιν ἡδὺ ἐπι
κρῶτησάμενος, συχρῶ πρὸ
βλήμα

responfionē. Aliquādo aliās Xantho ex latrina redeunte & interrogante Aefopum, Quid ita homines post cacationem ventris excrementa aspiciūt: Ille ait, Antiquis temporibus vir quidam delicatius viuens multo tempore præ deliciis in latrina sedebat, vt & sua illic immorans cauerit præcordia. Ex illo tempore igitur timentes cæteri homines, ventris infpiciunt sordes, ne quo modo & ipsi hoc patiātur. Sed tu here, ne time. non enim sunt tibi præcordia. Die autē quodam, celebrato cōuiuio, & Xātho cū aliis philosophis discumbēte, & potu iā inualefcēte, crebræ quæ-

c 2 ftion

stiones inter hos verfabatur. atq; Xantho incipiente turbari, Aesopus astans, ait, Hero, Bacchus tria possidet téperamenta: primū voluptatis, secundū ebrietas, tertiū cōtumeliæ. Et vos igitur poti iā & lætati, quæ reliqua sunt omittite. tū Xanthus iam ebrius ait, Tace: Inferis consule. Et Aesopus. Igitur & in inferos distrahere. Ex discipulis autē quidam subebrium iam Xanthū vidēs, & vt in vniuersum dicam, temulentum, O præceptor, inquit, potest ne quis ebibere mare homo? Et ille, Admodum quidē. ego enim ipse hoc ebibā. Et discipulus, At si nō poteris, quā nam tibi multā irrogabo?

βλήματ'α μεταξὺ τῶν τῶν ἐκαλινάετο. καὶ ἔξ' αὐτοῦ ἀρξάμενος ταράττεσθαι, Αἰσωπος παρεστὼς, ἔφη, Δέσποτα, ὁ Διόνυσος τρεῖς κέντητ' κρέσσει, τὴν μὲν πρώτην ἡδονῆς, τὴν ἑξῆς δὲ δούτε-
 ραν μέθης, τὴν ἑξῆς τρίτην ὑβρείως. καὶ ὑμεῖς ἄν πεπωκότες ἦσθε καὶ ἠδέντες. ἴα ἐφεξῆς κατὰλίπετε. καὶ ὁ Ξάνθος ἠδὲ μεθύων φησὶ, σιωπᾶ τοῖς ἐν ἄδῃ συμβέβηκε. καὶ ὁ Αἰσωπος, ἐνοῦν καὶ ἄς ἀδὲ κατὰσπασθήσῃ. τῶν ἑξῆς σχολαστικῶν τις ὑποβέβρεγμελῆσιν ἦδη τῆ μέθῃ τὸν Ξάνθου ἰδὼν, καὶ ὅλον ἐπέειν, οἶνο-
 πλῆγαν, καθυγκτά, φησὶ, Διόταταί τις ἐκπίειν τὴν θάλατταν ἀνθρώπος; καὶ ὁσ, πάνν μὲν οὖν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς ἴαν τὴν ἐκπίομαι. καὶ ὁ σχολαστικὸς, εἰ δὲ δὲ δυνήσῃ, τί ποτέ σοι τίμημα ἐπι-

ἐπιγράψω; καὶ ὁ Ξάνθος τὴν οἰκίαν μὲς τιθῆμι πᾶσαν. καὶ ἠδὲ ἴσῃσιν κατὰ δέμηνοι τὸς δακτυλίους τὰς σωθῆκας ἐνύρωσαν. ὡς τε μὲν οὖν διελύθησαν. τῆ δὲ ὑπερβαία πρωίας ἐξεγρηδέν-
 τ' ὁ ἔξ' αὐτοῦ, καὶ τὴν τε ὄψιν νιψάμενος, καὶ τὸν δακτυλίον ἐν τῷ ἠδὲ τῶν ἰδόντων, καὶ τὸν Αἰσωπον παρὶ αὐτῶν βομῆς, ἐκῆνος, ἐν οἰδίᾳ, φησὶ, τί ποτε γέγονεν; ἐν δὲ οἰδίᾳ μόνον, ὅτι ἅ οἰκίας σω-
 τοῦ ἀπλότῃσιν γέγονας. καὶ ὁ Ξάνθος, ὅτι τί δὲ; καὶ ὁ Αἰσωπος, ὅτι τὴν χθὲς μεθύων σικέθον τὴν θάλατταν ἐκπίειν, καὶ πὶ ταῖς ὁμολογίαις κατέδωκε καὶ τὸν δακτυλίον. καὶ ἠῆνος, καὶ ὡς ἄρ' ἐγὼ μέθῃσιν πίστεως ἔργον δυνήσομαι; ἀλλὰ σὺ νῦν λέομαι, εἰ τις σὺνδῆσιν, εἰ τις δαυ-

irrogabo? Tum Xanthus, Domū meā depono totam. Atque interim depositis anululis pacta firmauerunt, tū discesserunt. Postridie diluculō excitato Xantho, ac faciē lauante, & anulum inter lauandum non vidente, & Aesopum de eo interrogante, ille, Nescio, inquit, quidnam factum fuerit: sed vnum scio tantum, quod à domo decideris tua. Tum Xanthus, Quamobrem? Et Aesop', Quoniam heri ebrius pepigisti mare ebibere, atque in pactis deposuisti & anulum. Et is, Et quomodo maius fide opus poterō? Verūm te nunc rogo, si quod commētum, si qua versu-

tia, si qua experiētia, prestō sis, ac opē porrige, vt vincā, aut pacta dissoluā. & Aesopus, Vincere quidem haud licet, sed vt solnas pacta efficiā. Cū hodie rursus in vnū conueneritis, nullo modo videaris timere, verūm quę pactus es bene potus, eadem nunc etiam sobrius dic. Iubeas itaq; stramenta & mensam in littore poni, & poculis paratos cum poculis porrigere tibi marinā aquam. Cū autem omnem videaris turbam concurrisse ad spectaculum, ipse discumbens iube ex mari impleri poculum: atque hoc accepto omnibus audientibus dic pactis præfecto, Quę nam apud vos fœdera in iuim

τις ἢ ἐμπειρία, ξυμπαιρίσσο, ἢ βοήθειαν ὄρεγε, ὡς περιγίνεσθαι, ἢ τὰς γε σωθῆναις λῦσαι ἢ ὁ Αἰσώπῳ, περιγενέσθαι μὲν ἢ ἐνὶ λυθῆναι ἢ τὰς ὁμολογίας ποιῆσαι. ἐπειδὴν γὰρ αὐθις τήρερον ἦς ταῦτο συνῆλθῆς, μὴ δ' ὀτιοῦν φωνῆς ἀεικίσας, ἀλλ' ἀπὸ ὁμολογίας πάροιψων, ταῦτα καὶ νύφωμ λέγε. κέλυσσον μέγιστο σπράμαίσα ἢ τράπεζαν παρὰ τὴν θύραν ἐβλῶναι, ἢ παῖδας ἐτοίμους σὺν ἐπιθῆμασιν ἰδέεσθαι σὲ τὸ θαλάττιον ἰδῶν. ἐπὶ δὲ τὴν ὄχλον σωθεδρα μινδοτα ἐπὶ τὴν θέαν, αὐτὸς ἀναπεσὼν κέλυσσον ἐν τῇ θαλάττῃ κελυθῶναι τὸ ἐπιπωμα ἢ τὸ λαβῶν ἐν ἐπιπῶ πάντων ἐπὶ τῶ σωθῆναι φηλῆναι, τινὰς παρ' ἑμὶ πεποιθῆναι μὲν

τὸ

τὰς σωθῆναις; καὶ ὁ ἀποκρινῆται σοι, ὡς ὁμολογίας τὴν θαλάσσαν ἐπιπῶν. σπράμαίσα ὡν σὺ πρὸς ἀπαίτας οὕτω φράσων, ἄνδρες σάμιοι ἴτε ἢ ἡμῶς πάντως πλείους ὄσους ποταμῶν ἐβαλλόντας εἰς τὴν θαλάσσαν, ἐγὼ δὲ σωθεδμῶν μόνῳ τὴν θαλάσσαν ἐπιπῶν, ἢ μὲν καὶ τὸς ἐξίοντας εἰς αὐτὴν ποταμῶν. ἔτος οὖν ὁ σχολαστικὸς ἀπελθὼν πρότερον ἐπιπῶν τὸς ποταμῶν ἀπαίτας, ἔτα δ' ἰδὼν ἐγὼ τὴν θαλάτταν μόνῳ ἐπιπῶμαι. ὁ ἢ Ζεῦ τὴν μέγιστον ἐπιπῶν τὸν σωθῆναις διὰ λισιν ἔσεσθαι γυνὸς, ἢ περὶ δὲ τὸ δῆμις τοίνυν παρὰ τὴν αἰγιαλὸν σὺν ῥοσσῶν ἢ ἢ θῆαν τὴν πρᾶξιθεσθαι μέλλοντες. ἢ τὸ Ζεῦθις καὶ τὰ δὲ ἀναχθῆναι πρὸς τὰ

Αἰσώ

iuimus? Atque is respondet tibi, quod pepigeris mare ebibere. Conuersus igitur tu ad omnes fic dicito, Viri Samii, scitis & vos penitus quàm plurimos fluuios prorumpere in mare, ego autem pactus sum solum mare ebibere, nō etiam executia in ipsum flumina. Hic itaq; scholasticus cat prius retenturus flumina omnia, deinde statim mare solum ebibam. Xanthus autem futuram ex hoc pacti solutionem cognoscens, vehementer letatus est. Populo igitur ad littus conflante ad spectaculum eius quod faciendum erat, cūmque Xanthus quæ edoctus fuerat ab

c 4

Aeso

Aesopo fecisset, ac dixisset, Samii acclamantur laudantes ipsum & admirantes. Sed scholasticus tū ante Xanthi pedes prouoluit, & victum se confitebatur & pacata rogabat dissolui. Quod & fecit Xanthus exorante populo. Profectus autem ipsis in domū, Aesopus adies Xanthū inquit, Per omne tibi vitā gratificat⁹ ego, nōne dignus sum o here consequi libertatē? Et Xanthus obiurgādo ipsum repulit, dicens, An nolo ipse hoc facere? sed exi ante vestibulū, & specularē, & si videris duas cornices, renūcia mihi: bonū em̄ augurium hoc: q̄ si vnā videas, hoc malū. Accedēs igitur Aesopus,

Αἰσώπῳ δρᾶσῆτος, καὶ ἐπόντος, οἱ Σάμιοι ἀνεβόησαν ἐνφροσύνῳτες αὐτὸν ἢ θαυμάζοντες. ὃ ἡ σχολαστικὸς προσπέσων πτωικῶτα τῷ Ξάνθῳ, νενικησάμει τε ὠμολόγει, ἢ τὰς συνθήκας ἐλάττω λύσαι. ὃ καὶ πτωικῆκε Ξάνθος δυσκοῦντος το δίκην ἀφικαμεδῶν δ' αὐτῷ ἐστὸν οἰκίαν, Αἰσώπῳ προσελθὼν τῷ Ξάνθῳ φησίν, ὃ πάντα σοὶ τὸ βίωμ χαρισάμενος ἐγὼ, ἔγνω ἄξιός ἐμι δέσποτα ἢ τυχεῖν ἐλευθερίας; ἢ ὁ Ξάνθος κοιδορίας αὐτῶν ἀπέκλασε, λέγων, μὴ γὰρ ἂν βολομεδῶ μοι λῶ τὸτο πράξαι; ἀλλ' ἐξελθε πρὸ το πτωικῶτος, ἢ σπέλαι, καὶ ἴδῃς δύο κορώννας. ἀνάγγελόν μοι· ἀγαθὸς γὰρ οἶωνός οὗτ'· ἐπεὶ ἐμίαν ἰδῆστω πονηρόν. προσελθὼν οὖν ὁ Αἰσώπ'.

π'· καὶ συμβᾶν, οὐτω δύο κορώννας ἐπὶ τινος ἰδῶν δένδρον καθέζομενάς, προσελθὼν τῷ Ξάνθῳ ἀνίγγαλον. ἐξίδη, ἢ τῷ Ξάνθῳ, ἢ ἐτέρα τὸτων ἀπέστη. ἢ ὁ Ξάνθος βασιέραν μέγλω ἰδῶν, ἐφη, οὐκ ἔπας μοι καταράσαι, δύο ἑωρακέναι; ἢ ὁ, οὐτως, ἀλλ' ἢ ἐτέρα ἀπέστη. καὶ ὁ Ξάνθ'· ἐπέλιπέ σοι δραπέτα τὸ χλοῦάζει με; καὶ κελθεῖς αὐτὸν γυμνωθῆσαι τυπφοδαί. το δ' Αἰσώπῳ προσελθὼν τις ἐκάλει, ἰδὲ τὸ δέπνυμ τὴν Ξάνθον, καὶ ὁ Αἰσώπ'· ἐπιτυπφομέσως ἀνεβόησαν· οἱ μοι τῷ δυστήνῳ. ἐγὼ μὴ γὰρ ὁ τὸ διόρονον ἰδῶν τυπφομαι, οὐ δ' ὁ μίαν ἰδῶν μόνω ἐς ἐνωχίαν ἄπει. ἔωλ' ἀρ' λῶ ἢ οἶωνοσκοπία. ἢ ὁ Ξάνθ' τὸ ἀγγίνομαι αὐτῷ

pus, & cū fortè duas sic cornices supra quadā vidisset arbore sedentes, accedens Xantho renūciauit. Exeunte autē Xātho altera harū auolauit: & Xanthus alterā so lam vidēs, ait, Nōne dixisti mihi, execrāde, duas vidisse te? & is, Ita, sed altera auolauit. Tum Xāthus, Reliquū erat tibi fugitiue, vt derideres me? & iubet enim denudatum verberari. At dū Aesop⁹ verberabatur, profect⁹ quidā iuitauit ad coenā Xāthū, ac Aesop⁹ inter verbera exclamauit, Hei misero mihi, ego em̄ q̄ duas vidi cornices verberor: tu verò q̄ vnā tātū, in conuiuū abis. vanū itaq; fuit auguriū. tū Xanthus solertiam eius

cuis admirat⁹, cessare iubet verbera. Nō multis autē post diebus philosophos & rhetoras cū inuitasset Xanthus, iussit Aesopo ante vestibulum stare, & nullum idiotam ingredi sinere, sed sapiētes solos. Hora autē prandii clauso vestibulo Aesopus intus sedebat. Ex inuitatis autem quodam profecto, & ianuam pulsante, Aesopus intus ait: Quid mouet canis? Ille putans canis vocari, irat⁹ discessit. sic ergo vnusquisque veniens, redibat irat⁹, putās se iniuria affici, Aesopo eadē oēs intus interrogante. Quū autē vnus ipsorū pulsasset, & quid mouet canis, audiuisset, & caudā & aures respon

αὐτὸν θαυμάσας, πάσαι δὲ καλέσαι τῆς ἰσομενοῦ, μετὰ δ' ἔτι πολλὰς ἡμέρας φιλοσόφους καὶ ῥητορας καλέσας ὁ Ξάνθος, ἐκέλευσε τῷ Αἰσωπῷ πρὸ τῆς πυλῶνος εἶναι, καὶ μηδένα τῶν ἰδιωτῶν εἰσελθεῖν συγχωρεῖν, ἀλλ' ἢ τοὺς σοφῶν μόνους. τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἀριστοκλέους Αἰσωποῦ τὸν πυλῶνα ἐντὸς ἐκαθέσθην. τῷ κειλημένῳ δέ τινος ἐλθόντος, καὶ πῶς θύρα μὴ νόστοντος, Αἰσωπος ἐνόησεν ἔφθ. τί σείει ὁ κύων; ὃ ἡ νομίσας κύων κληθῆναι, ὀργισθεὶς ἀνεχώρησεν. ἔτι οὖν οὖν ἕνασθ' ἀφινούμενος, αὐτὸς ἀπῆκε σὺν ὀργῇ, νομίσας ὑβρίσθ' ἔσθαι, τῷ Αἰσωπῷ ταυτὰ πάντα ἐνόησεν ἐρωτῶν τὸ ἐνὸς δ' αὐτῶν νόψασθ', καὶ τί σείει ὁ κύων ἀπὸ σαύματος, καὶ πῶς τε κέρκην καὶ τὰ ὠτιά

ἀποκρυβένθ', Αἰσωπος αὐτὸν ὀρθῶς δοκιμάσας ἀπονεκρίδαι, ἀνοίξας πρὸς τὸν δεσπότην ἡγάγε, καὶ φησὶν, ἔδαις τῷ φιλοσόφῳ σιωπηθῆναι σοὶ κληθῆναι, ὃ δέ σιωπῆσαι, πῶς οὐτὸ μόνος. καὶ ὁ Ξάνθος σφόδρα ἠθύμισε, παρακαλεσθεὶς αὐτὸν οὐκ ἔπειτα κληθέντων. καὶ δ' ὑπεγλαῖας σιωπηθόντες οἱ κληθέντες αὐτὸν διατηρήσαντες, ἐνεκάλωσαν τῷ Ξάνθῳ, φάσαντες, ὡς ἔοικας, ὃ κληθῆναι, ἔπειθ' ἔθυσες καὶ αὐτὸς ἐξουθενώσαι ἡμᾶς, αἰλουμένους ἡμῶν σαπρὸν ἐπὶ τῷ πυλῶνι ἔσθας Αἰσωποῦ, ὡς προσηλασθῆσαι καὶ κύωνας ἡμᾶς ἀποκαλέσαι. καὶ ὁ Ξάνθος, ὄναρ τὸ ἐστὶν, ἢ ὄναρ. καὶ οὐκ ἔστιν, εἰ μὴ ῥέχουσα, ὄναρ καὶ δὴ τὰ χ' ἡμετέραν κληθῆναι Αἰσωπος, καὶ ἐρωτηθεὶς σὺν ὀργῇ, τὸ

respondisset, Aesop⁹ ipsum recte iudicās respondisse, aperta ianua ad herū duxit, ac iquit, Nullus philosophus ad conuiuiū tuū venit ὃ here, præter hūc solum. Et Xanthus valde tristatus est, deceptū se existimans ab inuitatis. Postridie cum venissent inuitati ad literariū ludum, accusabant Xanthū, dicentes, Vt videris, ὃ præceptor, cupiebas quidem ipse cōtemnere nos, sed veritus, putridum in vestibulo cōstituisti Aesopum, vt nos iniuria afficeret & canes vocaret. Et Xanth⁹, In somniū ne id est, an vera res? Tū illi, Nisi stertimus, vera res. Et celeriter vocatus Aesopus & rogatus cū ira, cuius rei

rei gratia amicos ignominiosè amolitus esset, ait, Non tu mihi here mandasti, ne què vulgariū ac indoctū hominē pmittere in tuū cōuenire cōiuniū, sed solos sapientes? tū Xāthus, Et quales hi? nōne sapientes? & Aesop^o, Nullo pacto: ipsis etēn pulsanibus ianuā, & me int^o rogatē, quidnā moueat canis, neque quisquā eorū intellexit sermonē. Ego igitur cū indocti oēs viderētur, nullū ipsoꝝ introduxi, nisi hunc qui sapiēter respōdit mihi. Sic igitur quū Aesopus respōdisset, rectè omnes dicere ipsum confirmarunt. Ac post dies rursū aliquot Xāth^o sequēte Aesopo ad monumēta accessit. Et q̄ in

arcis

κάρην τὸς φίλους ἀτίμως ἀπέστρεψεν, ἔφη, ὅχι σὺ μοι λίσποτα ἐπέλω, μή τινα τῶν ἰδοῦ τῆ καὶ ἀμαθῶν ἀνδρῶν εἶσαι πρὸς τὴν οὐκ οὐκ ἐπιθεῖν ἐνοχίαν, ἀλλ' ἢ τὸς σοφῶν μόνους; ἢ Ξάνθος, καὶ τινες οὗτοι, ὅ τῆ σοφῶν, ἢ Λισώπος, ὁ δὲ μετὰ κλητῶν αὐτῶν ἢ γὰρ κλητῶν ἢ τῶν θυραῦ, καὶ μετὰ ἐνδοξοῦ ἐρωτῶν τῆ, τί ποτε σέξῃ ὁ κύων, ὁ δὲ ὀπισθεῖ αὐτῶν σωκίμε τὸν λόγον. ἐγὼ γὰρ ὡς ἀμαθῶν πάντων φανέντων, ὁ δὲ αὐτῶν ἰσοχρησῶν, πλὴν τῶν σοφῶν πάντων ἀποκριθέντα μοι. ὅπως ἔν τῆ Λισώπος ἀπολογημένος, ἔρῳως ἀπαύξες λέγειν αὐτὸν ἐψηφίσασθαι, ἢ μετ' ἡμέρας πάλιν τινὰς ὁ Ξάνθος ἐπορεύετ' Ἀισώπος πρὸς τὰ μνημαῖα παρεγένετο, καὶ ἂ ἐν ταῖς

κάρην

κάρην ἐπιγράμματῶν αὐτῶν ἀναγινώσκων, ἔαυτὸν ἔτρεπε. πο δ' Ἀισώπος ἐν τινι τῶν ἐγκεχωρηγμένων σοικῶν ταῦτα ἰδόντ^o, α β δ ο ε θ ο ε θ χ, ἐπιδείξαντός τε τῶ Ξάνθου, ἢ ἰσοκλήν, ἔειρα ταῦτα ἰδέειν ἐπιμελῶς ἐκάνος σιμφάμονος, ὁ χ οἶος τ' ἐγένετο τὴν τούτων εὐρεῖν διασάφισιν, ἢ ὁμολόγησιν ἑταροῖσιν αὐτοῖς ὅλοις, ἢ ὁ Λισώπος, ἔειρα διὰ ταύτης τῆ σήκλις, ὁ δὲ λίσποτα, ἢ πρῶτον ἀποδείξο μοι, τί με ἀμείψῃ; ἢ ὁ δ, θαρσεῖ, κλητῶν γὰρ τῶν ἐλευθερίων, ἢ τὸ ἦμισυ το χροσῖα. τότε ὁ Λισώπος ἀποσχῶν τ' σήκλις βήματα τέσσαρα, ἢ ὀρυξας, ἀνέλαβέ τε τὸν θησαυρὸν, ἢ λυεγκε τῶ δεσπότη, λέγων, δέ μοι τὴν ἐπαγγελίαν, δι' ἧς εἶδες τὸν θησαυρὸν.

arcis erant epigrammata legens seipsum delectabat. At Aesopo in quadā ex ipsis inscultas literas has vidente, α β δ ο ε θ χ, ostendenteq; Xantho, atq; rogante, an hasce nouisset: diligenter ille scrutatus, nō potis fuit harum inuenire declarationem, ac factus est dubitare omnino. Tum Aesopus, Si per hanc columnulam ὁ here, thesaurum ostēdam tibi, qua re me remunerabis? Et is, Confide, accipies enim libertatem tuam, atq; dimidiū auri. Tunc Aesopus distās à cippo passus quatuor, & fodiens accepitq; thesaurum, & tulit hero, dicens, Da mihi promissum, cuius causa iuenisti thesaurum.

rum. & Xáthus, Non
 fi & ego sapiam, nisi
 & sensum literarum
 mihi dixeris: nam
 scire hoc multò re
 inuenta mihi pretio
 sius. & Aesopus, Qui
 thesaurū infodit hīc,
 vt vir sapiens literas
 insculpsit has, quæ &
 inquit, α recedēs,
 β passus, δ quatuor,
 ο fodiens, ι inuenies,
 θ thesaurum, χ au
 ri. Et Xáthus, Quia
 ita solers es & astu
 tus, non accipies tuā
 libertatem. Et Aeso
 pus, Renūciabo dan
 dum aurum ó domi
 ne regi Byzantino
 rum: illi enim recon
 ditum est. Et Xan
 thus, Vnde hoc no
 sti? Et ille, Ex li
 teris: hoc enim in
 quiant, α redde, β te
 gi δ Dionysio, ο
 quem, ε inuenisti, θ
 thesau

ρον. ησὶ ὁ Ξάνθος, ἔχ
 ὄσα καὶ μέ εἰδέναι, εἰ μὴ
 ἡσὶ τὸν νοῦν τῶν σοι
 χέων μοι φράσῃς· τὸ
 γὰρ μαθεῖν τὸτο πολὺ
 ἢ ἐνυμῶσθαι ἐμοὶ τι
 μιώτερον. ἢ ὁ Αἰσωπος
 ὁ τὸν θησαυρὸν κησὶν
 ξας ἐν ταῦτα, ὡς σοφὸς
 ἀνὴρ τὰ σοιχεῖα διεχ
 ραξε ταῦτα, α καὶ φη
 σιμ, α ἀποβάς, β βήμα
 γα, δ τέσσαρα, ο ὀρύξας
 ε εὐρήσῃς, θ θησαυρὸν,
 χ χρυσίον. ἢ ὁ Ξάνθος,
 ἐπειδὴ πρὸ οὕτως ἐπι
 βολῆσθαι ἢ ἡσὶ πωνοῦν
 γοῦ, ἢ κήψῃ σου τίω
 ἐλευθέρωμαι. ἢ ὁ Αἰ
 σωποῦ, ἀναγγελοῦ δ
 δῶμαι, ὡ δέσποτα, τὸ
 χρυσίον τῷ βασιλεῖ βυ
 ξαντίω ἐπέμψω γὰρ τε
 ταμίαν, ἢ ὁ Ξάνθος
 πόδα τέτ' οἰδα; καὶ
 κένος, ἐν τ' σοιχεῖον
 τὸτο γὰρ φησιμ. α ἀπό
 dos, β βασιλεῖ, δ Διο
 νυσίω, ο ἄμ, ε εὔρετες, θ
 θησαυ

θησαυρὸν, χ χρυσίον.
 ἢ ὁ Ξάνθος ἀντιπρὸς τ'
 βασιλεῖος εἶναι τὸ χρυ
 σίον, τῷ Αἰσωπῷ ἔφη,
 καβῶν τὸ ἦμισυ ἔγ
 μαιν, ἢ ὄρασον. καὶ κῆ
 νος, ἢ σὺ μοι νῦν τὸτο
 παρέχεις, ἀλλ' ὁ χρυσί
 ον ἐν ξανθοῦ κησὶν ξας·
 ἢ ὁ πρὸς, ἀποσον τὸτο
 ἢ κήψῃ τὰ γράμμασιν,
 α ἀπελόμενοι, β βαδι
 σωίτες, δ διέλεατε, ο ἄμ,
 ε εὔρετε θ θησαυρὸν,
 χ χρυσίον. ἢ ὁ Ξάν
 θος, δαῦρὸ, φησιμ, εἰς
 τίω οἰκίαν, ὡς ἄν ἢ ἡσὶ
 τὸν θησαυρὸν διελέμε
 θα, ἢ ἢ σὺ τίω ἐλευθε
 ρίαν ἀπολάβῃς. ἐλθόν
 τῶν αὐτῶ, ὁ Ξάνθος φησὶ
 μένος τὸ τ' Αἰσωπῷ κῆ
 λον, εἰς ἐγὼ τίω αὐτὸν
 ἐκείλοισιν ἐβληθῶμαι.
 ἢ ὁ Αἰσωπος ἀπαγομέ
 νος, τοιαυτὰ φησιμ, εἰ
 σιμ αὶ ἀποσχεσεις τῶν
 φιλασφῶν; οὐχ ὅτι γὰρ
 οὐκ ἀπολαμβάνω μου
 τίω

thesaurum, χ auri. Et
 Xanthus audiens re
 gis esse thesaurum,
 Aesopo ait, Accepto
 dimidio lucri, tace
 to. Et ille, Nō tu mi
 hi nunc hoc præbes,
 sed qui aurū hic info
 dit: ac quemadmo
 dum, audi hoc enim
 dicunt. Litera α acce
 ptum, β vadentes, δ
 diuidite, ο quem, ε
 inuenistis, θ thesau
 rum, χ auri. Et Xan
 thus, Veni, inquit, in
 domū, vt & thesau
 rum diuidamus, &
 tu libertatem acci
 pias. Profectis ergo,
 Xanthus timēs Aeso
 pi loquacitatem, in
 carcerem ipsum ius
 sit iniici. Et Aesopus
 inter abducendum,
 Huiusmodi, inquit,
 sunt promissa philo
 sophorū non solum
 em non accipio meā
 libert

libertatem, sed & in carcerem iubes iniici me. Xáthus igitur iussit ipsum solui, & ait ei, Nimirū rectè inquis, vt parta libertate vehementior sis contra me accusator. Tum Aesopus dixit, Quodcunque mihi potes facere, fac malum: omnino vel inuitus liberabis me. Ea verò tempestate huiusmodi res Sami obtigit. Quū publicè festum celebraretur, repètè aquila deuolans, & publicum rapiens anulum, in ferui sinum demisit. Itaque Samii perterriti, & in plurimum cum incidissent mœrorem, in vnū coacti, cœperūt rogare Xáthum, quodd primus ciuium esset & phi-

losop

τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλὰ
 ἢ εἰς δεσμοτήριον κα-
 λῶναι βληθῶναι με. ὁ
 δὲ αὖθις ἔειπεν·
 ἴσθι αὐτὸν ἀπολυθῆναι,
 ἢ πρὸς αὐτὸν ἔφη, πάντῃ
 καλῶς φῆς· ἴν' ἐλευθερί-
 ας τυχεῖν, σφοδρῶς δὲ
 μου γένη κατ' ἕγχορ. ὁ
 δὲ Ἄισωπος ἔειπεν, ὅ, τι
 ποτὲ με ἔχεις κακὸν
 ποιῆν, ποίει πάντως ἢ
 ἀκέρως ἐλευθερώσεις με.
 κατὰ τὴν τοῦ καιροῦ
 τῆς συνέπειε τι τοι-
 οῦτον ἐν Σάμῳ· πάνθ' ἄ-
 μ' ἐσθλῆς ἀγορεύεις· αἰ-
 φνης αἰτὸς καταπίπας,
 ἢ τὸν δημοσίον ἀξίπ' ἄ-
 σκας δακτυλίον, ἢ δὲ δὲ
 κόλπῳ ἀφ' ἡμῶν· οἱ μὲν
 αὖθις Σάμιοι βορυβηθέν-
 τες, ἢ εἰς πλεῖστην πε-
 ρι τῶδε το σημείου
 πεσόντες τὴν ἀγωνίαν,
 κατὰ τὰν τὸν ἀβροιδέν
 τες, ἢ ἔραστο δέειδαι το
 ἔαυθις. αἰτε πρώτου
 τὴ πολιτῶν ὄντος ἢ φι-
 λοςόφου.

λοςόφου.

λοςόφου, σφίσι τὴν κρι-
 σιν τὴν σμικρὰ διασαφῆ-
 σαι· ὁ δὲ τοῖς ὄμοις ἐπαπο-
 ρῶν, χρόνον ἤπασε· ἢ ἀ-
 φικόμενος οἶκαδε, πολὺς
 τῶ ἀθυμῶν, καὶ τῆ λυ-
 πῆ βαπτισθῆναι, οἷα δι-
 κηδὲν κρῖναι διώμε-
 νος. ὁ δὲ Ἄισωπος τὴν
 ἀθυμίαν συννοήσας τὴν
 ἔαυθις, προσελθὼν, λέ-
 γει, πο χάριον, ὃ δέσπο-
 τα, ἔτω διατελῆς ἀθυ-
 μῶν; ἐμοὶ προστάδου,
 χαίρειν ἔγωγ τῷ λυπη-
 θαι, χίρειν δ' εἰς ἀγο-
 ραῖν, προσελθὼν, εἰπέ
 τοῖς Σαμίοις, ὡς ἐγὼ ἔτε
 σημεολυτῶν ἔπαυθ' ἰ-
 θναι, οὐτ' οἰωνοσηπῶν,
 πῶς δέ μοι πρόσε-
 σι πολλῶν πῆραμ θδῶς,
 αὐτὸς ἡμῖν τὸ σφικτούμε-
 νον λύσθ'. καὶ μὲν αὖθις
 ἐπιτύχων ἄλ λύσεως δέ-
 σωστα, σὺ τὴν δέειξαν
 ἀποίσθι, τοῖς τῶ χρώμε-
 νῳ δέειξ' ἄν ἀποτυ-
 χῶ, ἐμοὶ μόνῳ ἢ ἐκτῶ-
 θην

Iosophus, vt sibi iu-
 diciū prodigii mani-
 festaret. At ille oīno
 ambigens, tempus pe-
 tiit. Et profectus do-
 mū, multūm erat tris-
 tistis, & sollicitudini-
 bus immerfus, vt qui
 nihil iudicare pos-
 set. Sed Aesop^o mœ-
 rore Xáthi cognito,
 adiēs ait, Qua causa
 ó here sic perseueras
 tristar? mibi cōmit-
 te, valere iussō mœ-
 rore. Cras in forum
 profect^o dic Samiis,
 Equidem neq; pro-
 digia soluere didici,
 neque augurari, sed
 puer mihi est multa-
 rum rerum peritus,
 ipse vobis quaestitum
 soluet. Et si ipse con-
 secut^o fuero solutio-
 nē here, tu gloriā re-
 portabis, tali vtēs ser-
 uo: sin minus fuero
 cōsecutus, mibi soli
 f erit

erit dedecus. persuasus igitur Xanthus, & postero die in theatrum profectus, & stans in medio iuxta admonitiones Aesopi concionatus est iis qui conuenerant. Illi verò statim rogabant Aesopum acciri: qui quum venisset staretque in medio, Samii facie ipsi considerata, deridentes clamabant, Hæc facies prodigium soluet? ex deformi hoc quid vnquam boni audiemus? atque ride-re cœperunt. Et Aesopus extenta manu & filitio petito, Iquit, Viri Samii, quid faciē meā cauillamini? non faciē, sed animū respicere oportet. Sepe em in turpi forma bonū animum natura imposuit. An vos

βου προσηβήσατε ὑβρις. παιδῆς αὐτοῦ Ξάνθου, ἡγεῖσθαι ὑπεραίως εἰς τὸ θέατρον ἀπαντήσας, καὶ καταστῆς εἰς τὸ μέσον κατὰ τὰς ὑποθήκας Αἰσώπου Διελέχθην τοῖς σὺν πᾶσι Διελέχθην τοῖς σκευλῶσιν. οἱ δ' ὀυβῆως ἡξίουν τὸν Αἰσωπο κληθῆναι. ἔδ' ἀφηνόμην ἡγεῖσθαι τούτου ἐπιπύμεινον, οἱ Σάμιοι. τί ὄψιν αὐτοῦ κατανοήσωμεν, ἔρεσχελιώτες ἐφώνου, αὐτὴ ἡ ὄψις σημεῖον λύσει; ἐν τῷ αἰσχρῶ τούτου τί ποτε καλὸν ἀνοσοῦμεθα; καὶ γελᾶν ἤρξαντο. ἡγεῖσθαι ὁ Αἰσωπος κατασείσας τὴν χεῖρα καὶ ἰσχυρίσασθαι γενέσθαι, φωνῆσιν, αὐτὸς Σάμιοι, τί μου. τί ὄψιν σκώπῃτε; οὐκ εἰς τὴν ὄψιν, ἀλλ' εἰς τὸν νοῦν ἀποβλέπετε. πονηλάνης γὰρ καὶ τῆ φάουλῃ μορφῇ χρῆσθαι νοῦν ἢ φύσιν ἐνέθενται. καὶ τί ἔξωθ

ἔξωθον τὴν περαμίον μου φιλῶ σκοπεῖτε ὑμᾶς, ἀλλ' εἰ τί ἔντος γένουσι τὸ αἶνον; ταῦτα τὴν Αἰσώπου παῖδες ἀκούσαντες, ἔλεγον Αἰσώπε, εἰ τὴν διώσασαι, λέγε τῆ πόλει. καὶ ὅς μετὰ παρρησίας ἐφην, αὐτὸς Σάμιοι, ἐπειδή ἢ τὴν τύχη φιλόνομος ἴσασαι, ὅστις ἀγῶνα τίθει με δεσπότη καὶ δούλου. καὶ ἢ καὶ ὁ δούλος κατὰ τὴν φωνὴν τὴν δεσπότητος, διὰ μακρίων ἐλάσειται εἰ δ' ἀμείνων, ὅστις ἐλατῆρον καὶ οὕτω πονηρίας ξουθήσει. εἰ ὑμᾶς διὰ τὴν ἐλασθῆρας παρρησίαν χαίρεισιν δέ μοι, ἐγὼ νῦν ὑμῶν ἀδελῶς τὸ ἴσθαι μένον φράσω. τότε ὁ δὲ μὲν ἀπὸ μίας γλώττης πρὸς τὸν Ξάνθον ἐβόων, ἐλασθῆρασαν Αἰσωπο, καὶ ἄλλων Σαμίοις, χαίρεισιν καὶ τί ἐλευθῆραν αὐτὴ τῆ πόλει. ὁ δ' ὁ Ξάνθος οὐκ ἐπείρου

exteriorē testarū formā consideratis, ac nō potius interiorē vini gustū? Hæc ab Aesopo cū audissent oēs, dixerunt. Aesope, si quid potes, dic ciuitati. Et ille audacter ait, Viri Samii, quon fortuna que contentionis studiosa est, gloriæ certamē proposita dño & seruo: & si seruus inferior videatur dño, verberibus cesus abibit: si nautē p̄stator, nihilo min⁹ & sic verberibus lacerabitur: si vos p̄ libertatē loquendi mihi fiduciā indulseritis, ego nūc vobis intrepidē q̄sitū narrabo. Tuc popul⁹ vno ore clamabat ad Xanthū, libertate dona Aesopū, obtepera Samiis, largire libertatē eius ciuitati. At Xanth⁹ nō

annūebat. & prætor ait, Xanthe, si tibi nō placet aufertare populo, ego hac hora Aesopū libertate donabo & tūc tibi equalis fuerit. tunc igitur Xanthus necessariō libertatem reddidit. Et præco clamavit, Xāthus philosophus liberum Samiis largitur Aesopum. Atque interim finē sermo Aesopi accepit, dicētis Xantho, Vel inuitus me libertate donabis. Aesop⁹ itaque libertatē consequutus, stans in medio ait, Viri Samii, aquila, vt scitis, regina auis est, quoniam autē impatoriū anulū hac raptū demisit in ferui finū, hoc significare vult, quēdā ex iis q nunc sunt regē velle vestrā libertatem

πένουσε. ἢ ὁ πρῶταυσι
ἔφη, Ξάνθε, ἐὰ μή σοι δο
κῆ ὑπ᾿ αὐτοῦ τῷ δή
μῳ, ἐγὼ τῷσδε ἄ ὄρας
Ἀισωπον ἐλευθεροῦ ἄρ
ποιοῦσαμι. καὶ τότε σοὶ
ὁμότιμος ἔσται. Ἰνικαῦ
τα τοίνυν ὁ Ξάνθε
ἀνάγκη τὴν ἐλευθερίαν
ἀπέδωκε. ἢ ὁ κῆρυξ ἔ
βόα, Ξάνθε ὁ φιλόσο
φος ἐλευθεροῖ Σαμίους
τὸν Ἀισωπον. καὶ τῷ
τῷ πέρας ὁ τῷ Ἀισώπῳ
λόγῳ ἐλάλει, φημέ
νς πρὸς τὸν Ξάνθον, ὡς
καὶ ἄλλων ἐλευθερώσεις
με. Ἀισωπος ἔν ἐλευθε
ρίας τυχών, γὰρ εἰς τὸ
μίσος, ἔφη, ἄνδρες Σά
μιοι, ὁ μὲν αἰετὸς, ὡς ἴτε,
Βασίλειος τῷ δρυίδαν ἐ
στίν, ὅτι ἔ τῷ στρατηγι
κῆν δειψύλιον οὗτος ἄρ
πάσας ἀφῆκνεν εἰς δου
λα κόλπῳ, τῷτο σημει
ώσειμ βόλετῃ, ὅτι τῶν
νυνὶ βασιλέων τις βού
λετῃ ὑμῶν πῶν ἐλευ
θερίαν

θερίαν δελῶσαι, καὶ
τῶς κυρίου νόμου ἄ
κέρως δέξαι. ταῦτα οἱ
μὲν Σάμιοι ἀκούσαντες
καὶ ἠφείας ἐπλήθυνσαν
μετὰ δ' οὐ πολὺν χρό
νον ἢ γράμματ' ἀπαρὰ
Κροίσου τοῦ Δυδῶν βασι
λέως ἢ τῆς Σαμίους, κελεύ
οντα τὸ ἀπὸ τῷδε φό
ρου αὐτῷ παρέχειν. εἰ
ἢ μὴ πείθοιντο, πρὸς
μάχην ἐτόιμος εἶναι.
ἔβδελύσαντο μὲν ἔν ἄ
παντες. εἶδισαν γὰρ ὑ
πίκοιοι γενέσθαι τῷ Κροί
σῳ. σωώσιμον μὲν τοῖς εἶ
ναι ἢ Ἀισωπον ἐροτή
σαι. καὶ κῆνος ἐρωτηθεὶς
εἶπε, τῷ ἀρχόντῳ ὑμῶν
γνώμην δεικνύστων εἰς
φόρον ἀπαγωγῆν ὑπα
κῆσαν τῷ βασιλεῖ, συμ
βελῶν μὲν εἰδ' ὡς λόγῳ
ἢ ἐρῶ ὑμῖν, ἢ εἰσεθε τὸ
συμφέρον. ἢ τύχη Διο
σίδου εἶδεσθαι ἐν τῷ βίῳ,
θαλέσθαι μὲν ἐλευθερίας,
ἢε μὲν ἀρχὴ δύσβατ' ὅ,

tatē in seruitutē redi
gere, atq; fancitas le
ges irritas facere. his
auditis Samii mæro
rore repleti sunt. Sed
nō multo pōst tpe &
literē à Cræso Lydo
rū rege venerunt ad
Samios, iubentes eis
ab illo tpe vt tributa
sibi pederēt: sin min⁹
obtepererūt, vt ad pu
gnā se parēt. Cōsulta
bāt igitur vniuersi, ti
muerūt. n. subditi fie
ri Cræso, cōducibile
tῆ esse & Aesopū cō
sulere. Et ille cōsult⁹
ait, cū p̄icipes vestri
sententiā dixerint de
tributo dādo obtēpe
rādū esse regi, cōsiliū
iā minimē, sed narra
tionē vobis afferā, &
scietis quid cōducit.
Fortuna duas vias o
stēdit ī vita, alterā li
bertatis, cuius princi
piū accessu difficīle,

persuasæ essent, & canes tradidissent, lupi & canes dilacerarunt, & oues nullo negotio interemerant. Samii igitur fabulæ sensu percepto, decreuerunt apud se detinere Aesopū. Ille verò non permittit, sed cum legato vnâ soluit, & ad Crœsum se conferebat. Profectis itaq; iis in Lydiâ, rex ante se stantē Aesopum videns, indignatus est, dicens, Vide qualis homuncio obstitit mihi ad tantam insulam subiugandam? tum Aesopus, Maxime rex, nō vi neque necessitate coactus ad te veni, sed sponte adsum: patere autem me parumper audire. Vir quidam cum locustas caperet occide-

retq;

πειδέντων, ἢ τὸς κύνων ἐπιδεδωκότων, οἱ δὲ λοιποὶ τὸς τε κύνων διασπάρρασαν, ἢ τὰ πρόβατα ῥάστα διέφθεραν. οἱ Σάμιοι τοίνυν τὸ τομύθος βδελύμα σιωποῦσαντες, ὄρμισαν μὲν παρ' ἐαυτοῖς καΐσασχέμ τὸν Αἰσωπὸν. ὃ ἦ δὴ ἠέσχετο, ἀλλὰ πῶ προσευτῆ σιωποπενύσας, πρὸς Κροῖσον ἀπέει. ἀφιπομύων ἢ αὐτῶν εἰς Λυδίαν, ὃ βασιλεὺς ἐπιπαροδῶν αὐτῷ τὰ ἴσα τὸν Αἰσωπὸν θεασάμενος, ἠγχανήθησε, λέγων, ἴδε πῶσθεν ἀνθρώπιον ἐμποδῶν μοι γέγονε νῆσον ἐπὶ ἄξαι τοσάυτλι; ἢ ὃ Αἰσωπὸς μέγιστε βασιλεῦ, ὃ βία, δὲ δὲ ἀνάγκη πρὸς σε παρρηγενόμην, εἰδ' αὐθαίρετ' ἢ παρρημι ἀνάσχει δέ με μινδὸν ἀκῶσαι. ἀνὴρ τις ἀκρίδας συνλέγων, ἢ ἀποκτείνων,

vns,

vns, εἴλε ἢ ἴετ' ἴγα' ἐπέη κα' κῆνον ἰβούλετο κτείναι, φησὶν ὃ τέστις ἀνθρώπος μὴ με μάτην ἀνέλιπ' ἐγὼ γὰρ ὅτε τὰ χω βλάττω, ὅτ' ἄλλο τι τ' ἀπαύτων σε ἀδικῶ τῷ κινήσει ἢ τῶν ἐν ἐμοὶ ἠδύμων κῆδὸν φέγγωμαι, τέττων τὸς ἰδοιπῶρας. φωνῆς οὖν παρ' ἐμοὶ πλέον δὲ ἐν ἐνρήσεις. κα' κῆνος ταῦτα ἀνούσας, ἀφῆκον ἀπιέναι κα' γὰρ γοῦ, ὃ βασιλεῦ, τ' σῶν ποδῶν ἀπτομαι, μὴ με ἐνὴ φουδῶσης δὲ δὲ γὰρ οἷ' ὃ εἰμὶ ἀδικησάστινα, ἐρ σὺντελέα ἢ σῶμας γενναῖον φέγγωμαι λόγον. ὃ ἦ βασιλὸς θανμάσας ἀμα, ἢ οικτέρας αὐτὸν, ἐφη Αἰσωπε, οὐκ αὖ ἐγὼ σοὶ δίδωμι τὸ σῶν, ἀλλ' ἢ μοῖρα. ὃ γοῦ δέλει, ἀττε, ἢ σὶ λῆψ. ἢ σὶ δὲ, δίδωμαι σο βασιλῶν, δι-

ἀλλὰ γ

retq; cepit & cicadā: cū & illā vellet occidere, inq; cicada, Homo ne me frustra occidas: ego enim neq; spicam lædo, neq; in alia re quapiā iūria te afficio: motu verò q̄ in me sunt membrularū suauiter cāto, delectās viatores: preter igitur vocē in me ampli⁹ nihil iuenies. Et ille cū hec audisset, permittit abire. Et ego itaq; ὃ rex, tuos pedes attingo, ne me sine causa occidas: nō eῖν possū iūria quēquam afficere, sed in vili corpore generosum loquor sermone. Rex autē miratus simul & miserat⁹ ipsum, ait, Aesope nō ego tibi largior vitā, sed fatū. Ergo qd̄ vis, pete, & accipies. & ille, Rogo te, ὃ rex, re-

f s conc

conciliare Samiis.
 Cumq; rex dixisset,
 Reconciliatus sum,
 prociðes ille in ter-
 rā, gratiasq; ei age-
 bat. Post hæc suas cō-
 scripsit fabulas quas
 in hunc vsque diem
 extātes apud regem
 reliquit. Acceptis au-
 tem ab ipso literis ad
 Samios, quòd Aesop-
 i gratia eis recōci-
 liatus fuerit, atq; mu-
 nerib⁹ multis, nauigauit
 in Samū. Samii
 igitur hunc vidētes,
 coronasq; ei intulerunt,
 & tripudia eius gratia cōstituerunt.
 Ille autem illis & regis
 literas legit, & ostēdit
 quòd sibi donatam à
 populo libertatem,
 libertate rursus remuneratus
 fuerit. Post hæc verò
 ab insula decedēs,
 circumibat orbē

vbiq;

ἀλλάγηθι Σαμίοις. το
 ἡ βασιλέως ἐπίσημο.
 διήλλαγμα, πρὸς αὐτὸν ἐ-
 κένθη. ἰδίῳ τῶν γλῶ-
 χαρίσας τε αὐτῷ ὠμο-
 λόγηται. μετὰ τοῦτο τοὺς
 οἰκέτους συγγράψαμε-
 νθη μὲντος, τὸς μέχρη
 ἡσὶν νῦν φεραμένους, πα-
 ρὰ τῷ βασιλεὺς κατέλι-
 πε, δεξάμενη ἡ παρ
 αὐτῷ γραμματεῖα πρὸς
 σαμίους, ὡς ἐνεσην Αἰσώ-
 πης τῶτοισ διήλλακτη, ἡ
 δῶρα πολλὰ, πλῆθος αὐ-
 ἐπαυθῆσθαι ἐς ὅσον. οἱ
 ἡσὶν Σαμίοι τῶτον ἰ-
 διήσας, ἡσὶν μὲν ἡσὶν αὐ-
 τῷ προσένη γναυ, ἡσὶν ἡ-
 ρὸς ἐπ' αὐτῷ σιωπῆσθαι
 τα. ὁ δ' αὐτοῖς τὰ τε το
 βασιλέως ἀνέγνω γραμ-
 ματα, ἡσὶν ἀπέδειξεν ὡς
 τῶν ἐς αὐτὸν γενόμε-
 νῶν παρὰ τῷ δήμῳ ἐλευ-
 θερίαν, ἐλευθερίαν πάλ-
 λην ἡσὶν ἡσὶν. μετὰ ἡ
 τῶτο ἡσὶν ἡσὶν ἀπώρας,
 πῶρῶν τῶν οἰκιστῶν.

τοῖς

τῶς ἀπαυθῆσθαι τῷ φιλο-
 σόφῳ διαλεγεόμενος. ἀ-
 φημέμενος ἡσὶν πρὸς βα-
 βυλωνῶνα, ἡσὶν τῶν ἐου-
 τῶ σοφίαν ἐπιδειξάμε-
 νος, μέγας παρὰ τῷ βα-
 σιλεὺς δυνήσθαι ἐγένετο. κα-
 τ' ἐνεσθαι γὰρ τῶς χρό-
 νους οἱ βασιλεὺς πρὸς ἀλ-
 λήλους εἰρήνην ἔχοντες,
 ἡσὶν τέρψους χάριον προ-
 βλήμασθαι τῷ σοφιστικῶν
 πρὸς ἀλλήλους γραφον-
 τες ἐπεμπον. ἡσὶν οἱ ἡσὶν
 ἐπιλυόμενοι, φέρους ἐπὶ
 ἡσὶν τῶν πρὸς τῷ πεμπόν-
 των ἐλάμβανον οἱ ἡσὶν
 τῶς ἡσὶν πρὸς τῶν ἡσὶν
 τοῖνῳ Αἰσώπος ἡσὶν πεμ-
 πόμενος τῷ προβλήμα-
 των δυνήσθαι σιωπῆν ἐ-
 πέλευ, ἡσὶν ἐνδοκίμῳ ἐ-
 ποίει τὸν βασιλεῖα. ἡσὶν
 αὐτὸς ἡσὶν διὰ δυνήσθαι
 ἡσὶν τῶν βασιλεῶν αὐτῷ
 αὐτῷ πεμπόντων. ὡν ἀλυ-
 των μὲνόντων, φέρους ὁ
 βασιλεὺς ὅτι πλεῖσθαι
 εἰσέπρατθαι. Αἰσώπηθη
 ἡσὶν μὲν

vbiq; cū philosophis
 disputādo. Profectus
 autem & in Babylo-
 nē, & suā ipsius do-
 ctrinā demonstran-
 do, magnus apud re-
 gem Lycerū euasit.
 illis enim temporib⁹
 reges inuicē pacem
 habētes, atq; delecta-
 tionis gratia q̄stio-
 nes vicissim sophista-
 rū scribendo mitte-
 bant: quas qui solue-
 rent, tributa pacta à
 mittentibus accipie-
 bant: qui verò non,
 æqualia præbebant.
 Aesopus igitur quæ
 mittebātur, pblema-
 ta Lycero intelligēs
 dissoluebat, & clarū
 reddebat regem: &
 ipse Lyceri noīe alte-
 ra iridem regibus re-
 mittebat. Quæ cū re-
 manerēt insoluta, tri-
 buta rex q̄ plurima
 exigebat. Aesopus
 autem

autem cum non genuisset filios, nobilem quendam, Ennum nomine adoptavit, atque ut legitimum filium regi allatum commendavit. Non multo autem post tempore Ennus cum adoptatis concubina rem habuit. hoc sciens Aesopus, expulsurus erat domo Ennum. Qui in illum ira correptus, epistulamque fictam ab Aesopo, scilicet ad eos qui sophismatis cum Lycero certabant, quae ipsis paratus esset adherere magis quam Lycero, regi dedit, Aesopi signatam anulo. Rex & sigillo credens, atque inexorabili ira percitus, confestim Hermippo mandat, ut nulla examinatione facta, proditorem occideret

ἢ μὴ παιδωοικισάμε-
 νος. ἕνα τινὰ τ' ὄνγε-
 νῶν ἔννον τίν κλησιν
 εἰσεποιήσατο τε, καὶ ὡς
 γνήσιον παῖδα τῷ βασι-
 λῆ προσενέγκας συνέ-
 σπασε. μετὰ δ' ἐ πολλῶν
 χρόνων τ' ἔννος τῆ τ' δε-
 μένος παλλακῆ συμφθα-
 γένει, Αἰσώπος τοῦτο
 γνῶς ἀπελάυνειν ἐμελε-
 λε τ' οἰκίας. ὃ τῆ κατ'
 ἐκείνους ὄργῃ ληφθεὶς,
 ἐπιστολῶν τε πλαισά-
 μενος παρ' Αἰσώπου δῆ-
 θεν πρὸς τὸς αὐτισοφι-
 σμολύτους Λυκίους, ὡς αὐ-
 τοῖς ἔτοιμός ἐστι πρὸς ἰ-
 θεοῖς μάλλον ἢ τῷ λυ-
 κίῳ, τῷ βασιλεῖ ἐνχεί-
 ρισε, τῷ τ' Αἰσώπου ταύ-
 τῃ σφραγιστάμηνος δα-
 κτυλῆ. ὃ τῷ βασιλεὺς τῷ
 τε σφραγίδι πεσθεὶς, καὶ
 ἀπαραιτήτως ὄργῃ κρη-
 σάμενος, παρακρήμα
 τῷ Ἑρμίπῳ κελύσει
 μηδὲν ἐξετάσαντα, οἷα
 δὴ προσδοτῆν διαχειρί-
 σαδα

σαδα Αἰσώπου. ὃ τῷ ἕρ-
 μιπῳ, φίλῳ τε λῶ
 τῷ Αἰσώπῳ, καὶ τότε
 δὴ τοῦ φίλου ἐπέδρασε.
 ἐν τινι γὰρ τ' τάφῳ
 κελύσει εἰδοτῷ κρυ-
 φας τὸν αὐθροπον, ἐν
 ἀπορήτοις ἐτρεψε. ἔν-
 νος ἢ τῷ βασιλεὺς κελύ-
 σαι, πᾶσαν τὴν δι-
 οίκισιν Αἰσώπου παρί-
 λαβε. μετὰ δὲ τινὰ χρό-
 νον Νεισεναθὸ βασιλεὺς
 Αἰγυπτῶν πυδόμενος
 Αἰσώπου τεθνηκέναι,
 πέμπει Λυκίῳ, παρα-
 κρήμα ἐπιστολῶν, οἰκο-
 δέμους αὐτῷ ἀποστῆλαι
 κελύσεις, οἱ πύργου
 οἰκοδομήσιν, μή τ' ἔρα-
 νῶ, μήτε γῆς ἀπώμε-
 νον, καὶ τὸν ἀποποιή-
 μενον ἀεὶ πρὸς πάνθ'
 ὅσα αὐτῷ ἐρωτῶσι. καὶ τῷ
 το ποιήσαντα, φέρεται εἰς
 πράτην. ἢ μὴ, κα-
 ταίθεδα. ταῦτα τῷ
 λυκίῳ ἀναγνωδέντα,
 ἐθνηκίαν ἐνέβαλε, μη-
 δένος

deret Aesopum. At Hermippus & amicis fuerat Aesopo, & tunc se amicis offendit. In sepulcro enim quodam nemine sciente occultavit hominem, & secreto nutrit. Ennus autem regis iussu omnem Aesopi administrationem suscepit. Sed quodam post tempore, Nestenabos rex Aegyptiorum audiens Aesopum occidisse, mittit Lycero statim epistolam, architectos sibi mittere iubente, qui turrim aedificent, neque coelum neque tetra attingente, & responsurum semper aliquem ad omnia quaecumque rogauerint. quod si fecisset, tributa exigeret: sin minus, solueret. His lectis Lycerus mero affectus est, cum nul-

Ius ex amicis posset
 quæstionem de turri
 intelligere. Rex ta-
 mē & columnam sui
 regni dicebat inter-
 iisse Aesopū. Hermip-
 pus autem dolore reg-
 is ob Aesopū intel-
 lecto, adiit regē, & vi-
 uere illum renuncia-
 uit, addiditq; ipsius
 causa Aesopum non
 interemisse, sciens q̄
 pœniteret aliquādo
 regem sentētīæ. Re-
 ge autem nō medio-
 criter super hisce ex-
 hilarato, Aesop⁹ sor-
 dens, ac squal lens
 totus adductus est.
 quumq; rex ut cum
 vidit, illacrymasset,
 atque vt lauaretur,
 aliaq; cura vt affice-
 retur iussisset, Aesop-
 us post hoc & de
 quib⁹ accusatus fue-
 rat, causas confuta-
 uit: ob quæ quum
 rex

Λένος τ̄ φίλων Διω-
 μένος τὸ πρόβλημα τὸ
 πόρι τοῦ τῦργου σωθῆ-
 ναι. ὁ μύθοι βασιλεὺς,
 ἢ νύνα ἄλ' ἑαυτοῦ βα-
 σιλέας ἔλεγον ἀπολω-
 λέναι τὸν Αἰσωπὸν.
 Ἐρμιππος ἢ τῶν τ̄ βα-
 σιλέας δι' Αἰσωπὸν λυ-
 πῶν μαθὼν, προσῆλ-
 θέτε τῷ βασιλεῖ, καὶ
 εἶπε ἐπιάνου ἐνηγγελί-
 σαις, προδίδεσ αὐτὸ δὴ
 χάρη αὐτὸν ἐν ἀνε-
 λῆν, ἑδῶς ὡς μελίση
 ποσε τῷ βασιλεῖ τ̄ ἀπο-
 φάσεως. τοῖ βασιλέας
 διαφθρόνης ἐπὶ τούτοις
 ἠδ' ἐν τῷ Αἰσωπὸς ἔν-
 πῶν καὶ αὐχμῶν ὄλθ' ἔ-
 προσνήθη. ἢ τοῦ βα-
 σιλέως, ὡς ἑδῶς αὐτὸν,
 δακρυσαύτης, λῶσ' ἀπα-
 τε καὶ ἄλλοις ἐπι-
 μέλειας ἀξιοθῆναι κε-
 λεύσαντος, Αἰσωπὸς με-
 τὰ τούτο ἢ τὰ ἐρ ἄν κα-
 πηγορήν τὰς αἰτίας ἀ-
 πεσυνάσας, ἐφ' οἷς ἢ

τ̄ βασιλέως τὸν ἔννον
 ἀναρεῖν μέλλοντος. Αἰ-
 σωπὸς αὐτῷ συγκινῶμεν
 ἠτήσατο. ἐπορεύσθ' ἢ
 τούτοις ὁ βασιλεὺς τῶν
 τ̄ Αἰγυπτῶν ἐπιστολῶν
 τῷ Αἰσωπῷ ἐπέδωκεν
 ἀναγνῶναι. ὁ δ' αὐτί-
 κα τῶν λόγων σωθεὶς τ̄
 πρόβληματος, ἐγέλασέ
 τε καὶ αὐτιγράφευ ἐ-
 κέλευσεν, ὡς ἐπειδὴν
 χειμῶν παρέλθη πε-
 φθῆναι τὸς τε τοῦ τῦ-
 γου οἰκοδομήσαντας,
 ἢ τὸν ἀποκρινόμενον
 πρὸς τὰ ἐπιδρωόμενα.
 ὁ βασιλεὺς οὖν τὸς μετ' ἢ
 αἰγυπτῶν πρὸς βεβῆς ἀ-
 πέσειεν, Αἰσωπῷ ἢ ἄλ'
 ἐξαρχῆς Διομήσου ἐν-
 χέρισεν ἀποστανθῆναι
 τὸν αὐτὸν παραδῶν ἢ
 τὸν ἔννον. ὁ ἢ Αἰσωπὸς
 παραλαβὼν τὸν ἔννον,
 ἑδῶς ἀνδρῶν αὐτὸν ἑδρα-
 σεν, ἀλλ' ὡς ἢ πάλιν
 προσέειπεν, ἄλλοις τε καὶ
 τούτοις ἀπετίθει τὸς λό-
 γους

rex Ennum esset oc-
 cisurus, Aesopus ei
 veniam petiit. Post
 hæc autem rex Ac-
 giptii epistolam Ae-
 sopo dedit legen-
 dam. At ille sta-
 tim solutione co-
 gnita quæstionis, ri-
 sit: ac rescribere ius-
 sit, vt quum hyems
 præterisset missum
 iri, & qui turrim
 essent ædificaturi, &
 responsurum aliq̄
 ad rogata: Rex igitur
 Aegyptios le-
 gatos remisit, Ae-
 sopo autem pristi-
 nam administratio-
 nem tradidit omnē,
 deditum ei tradens
 & Ennum. At Ae-
 sopus acceptum En-
 num nulla in re
 tristitia affecit, sed
 vt filio rursus rece-
 pto, aliisq; atque
 his admonuit ver-
 bis:

bis: Fili, ante omnia cole Deū. Regē honora. Inimicis tuis terribilem teipsum præbe, ne te contemnant. amicis facilem & cōmunicabilem, quò longè benevolentiores tibi sint. Item inimicos malè habere præcare, & esse pauperes, ne te possint offendere: at amicos in omnibus benevalere velis. Semper vxori tuæ bene adhære, ne alterius viri periculum face-re velit: leue enim est mulierum genus, ac adulatū minus malū cogitat. Velocem ad sermonē ne posside auditū. linguæ continēs esto. bene agentibus ne inuide, sed congratulare iuidēs enim teipsum magis offendes. domesti-

corum

γὰρ τέκνον, πρὸ πάντων σέβει τὸ δέου. τὸν βασιλέα ἢ τίμα. καὶ τοῖς μὲν ἐχθροῖς σε δεινὸν σεαυτὸν παρουσιάζει, ἵνα μὴ καταφρονῶσι σε. τοῖς ᾗ φίλοις πρᾶτον καὶ ἐμετάδοτον, ὡς ἐννεστέρας σοι μάλλον γίνεσθαι. ἐτίμησ μὲν ἐχθρὸς νοσήν εὐχεσθαι καὶ πονεῖσθαι, ὡς μὴ οἷός τε εἶναι λυπεῖν σε. τῶς ᾗ φίλος κατὰ πάντα εὐπράττειν βούλῃ. αἰεὶ τῇ γυναικὶ σε χρηστὸς ὁμίλει, ὅπως ἐτέρου ἀνδρὸς πέραρον μὴ ζητήσῃ λαβῆναι. κούφον γὰρ τὸ τῇ γυναικῶν ἐστὶ φύλον, καὶ νοκακιστομέριον ἐλάττω φρονεῖ κακὰ. ὀφείλας μὴ πρὸς λόγον κηθῆσαι πλὴν ἀπολύ. ἀλλ' ἢ γλώττης ἐγκρατὴς ἔσο. τοῖς εὐπράττοις μὴ φθόνει, ἀλλὰ σύγχαρει. φθονῶν γὰρ σεαυτὸν μάλλον βλάπτεις. τὸ οἰκε-

τῶν

τῶν σε ἐπιμελεῖς, ἵνα μὴ μόνον ὡς δεσποτικῶν σε φοβῶνται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐνδραγέτω αἰδῶνται. μὴ ἀισχυῖς μαυθάνειν ἀεὶ τὰ κρείττω. τῇ γυναικὶ μηδέποτε πιστεύσεις ἀπόρητα. ἀεὶ γὰρ ὀπλίσει, πῶς σου κηρῶσσει. καθ' ἡμέραν καὶ εἰς πλὴν αἴριον ἀποταμιεύς. βέλτερον γὰρ τελευτῶν ἢ ἐχθροῖς καταλέγειν, ἢ ζῶντα τῶν φίλων ἐπιδολεῖσθαι. ἐνπροσώπῳ εἶσο τοῖς συναιτώσι, εἰδὼς ὡς καὶ τῷ κωαρίῳ ἀρτοῦ καὶ οὐρᾷ προσωρίζεις ἀγαθὸς γενόμενος μὴ μετάνοι. ψίθυρον ἀνδρῶν ἐκβαλε σὺς οἰκίας. τὰ γὰρ πρὸ σὲ λεγόμενα καὶ πράττεμενα ἐτέροις φέρειν ἀναθήσει. πρᾶττε μὴ τὰ λυπώσιν ἢ ἀπώσιν σε. αὐτὸ ἢ τοῖς συμβαίνουσι μὴ λυπῶ. μήτε πονεῖς βελούση ποτὲ, μήτε τρέπεις κα-

κῶν

corum tuorū fatagē, vt te non solum vt dominū timeant, sed etiā vt benefactorem venerentur. Ne pudeat discere semper meliora. Mulieri nō vnquam credas secreta. nā semp armatur, quomodo tibi donetur. Quotidie in diē craftinū recode. melius enim mortuū inimicis relinquere, q̄ viuētē amicorum indigere. Saluato facile q̄ tibi occurrūt, sciens & catulo caudam panē cōparare. Bonū esse ne p̄ceni-teat. Susurronē virū eice domo tua. nam quæ a te dicuntur, ac fiunt, aliis cōmunicabit. Fac quæ te non m̄cstū faciēt. contin-gentibus ne tristare. neq; praua consulas vnq̄, neq; mores ma-

g. forum

eum profecutus est. Postero autē die rursus rex candidissimā indutus, amicis purpureas iussit accipere, ingredientē Aesopum iterum eadē rogavit. Et Aesopus, Te, inquit, comparo soli: hos autem qui stant circum radiis solaribus. Et Nectenabo, Existimo nihil esse Lycerū præ meo regno. Et Aesopus subridens, Ne facilē de illo sic loquere, o rex. nā genti vestræ vestrum regnum collatum instar solis lucet. at si Lycero comparetur, nihil aberit quā splendor hic, tenebræ appareant. Et Nectenabo apposita verborum responsione stupefactus, Atulisti nobis, ait, qui

turrim

ἰδεξιδώσατο. τῆ ἡμέρᾳ ἐπείντιν ἡμέρᾳ πάλιν ὁ βασιλεὺς λευκιστάτω ἐνσκευασάμενος, τοῖς ἡ φίλοις φοινικῆς κελύσσας λαβάν, ἀσπιθούσα τὸν Αἰσωπὸν, τῶν προτέρων αὐτῶν περὶ αὐτοῦ ἐπιθέσει. καὶ ὁ Αἰσωπὸς σέ μὲν, ἔωσεν, εἰς ἄσπετον ἡλίῳ, τὸς ἡ ἡρώτι σέ τῶν ἀντίτοι. καὶ ὁ Νεκταβῶ οἶμα μινδὲν εἶναι λιπύρων πρὸς τῶν ἐμῶν βασιλείᾳ. καὶ ὁ Αἰσωπὸς μηδισίας, μὴ ἐνχρῶς οὕτω πρὸς ἐκείνη λέγει, ὁ βασιλεὺς πρὸς μὲν γὰρ τὸ ὑμῶν ἔθνος ἐβουλόμην ἐπιδεννυμένῃ βασιλείᾳ δίνω ἡκίς σελαγῆ. ἡ ἡ λιπύρων παραβληθέν, ὁ δὲν ἄν δέοι μὴ τὸ φῶς τῶτο ἴσθον ἀποδείχθῆναι. καὶ ὁ Νεκταβῶ τῶν τῶ λόγῳ ἐυστοχίᾳ ἐμπλαγῆς ζίνεγνας ὑμῶν, ἔφη, τὸς μέλλοντας τὸν πύργῳ

πύργῳ οἰκοδομῆν, καὶ ὁ δὲ, ἔτοιμοί εἰσι, ἐμῶν ὑποδείξεις τὸν τόπον. κατὰ τὸ ἐξελεῖν ἔξω τὸ πύλῳς ὀβασιλεὺς ἐπὶ τὸ πεδίον, ὑπέδειξε διαμῆστῳς τὸν χῶρον, ἀγαγὼν τοῖνυ Αἰσωπὸς ἐπὶ τὰς ὑποδείχθῆσας τὸ τῶς γωνίας τέτταρας, τὸς τέτταρας τῶν ἀετῶν, ἅμα τοῖς καισὶ διὰ τῶν θυλάκων ἀπηρητημένους, καὶ οἰκοδομῶν τοῖς καισὶ μετὰ χθῆρας δὲς ἐργαλείᾳ, ἐκέλευσεν ἀναστῆναι. οἱ ἡ πρὸς ὑψὺς γενόμενοι, τότε ἡμῶν, ἐφώνηον, λίθος, τότε νοτίαν, τότε ξύλα, καὶ τὰλλα τῶν πρὸς οἰκοδομῶν ἐπισηδέων. ὁ ἡ Νεκταβῶ τὸς πᾶσι θεασάμενος πρὸ τῶν ἀετῶν εἰς ὑψὺς ἀναφερομένους, ἔφη, πῶθῶν ἐμοὶ πῆλῳσι ἀνθρώποι; καὶ ὁ Αἰσωπὸς, ἀλλὰ λιπύρων ἔχει, σὺ ἡ θέλεις ἀνθρώ

turrim ædificent? Et ille, Parati sunt, si modò ostēdas locū. Postea egressus extra urbem rex in planiciē, demonstrat dimensum locū. Adductis itaq; Aesop' ad demonstratos loci angulos quatuor, quatuor aquilis, unā cū pueris p' sacculos appensis, ac puerorum manibus fabricorū datis instrumentis, iussit euolare. Illi verò sublimes, Date nobis, clamabant, lapides, date calcem, date ligna, & alia quæ ad ædificationem apta sunt. Sed Nectenabo visis pueris ab aquilis in altum sublatis, ait, Unde mihi volucres homines? & Aesopus, Sed Lycerus habet: tu autem homo cū sis, vis

cum æquo diis rege
contedere? & Neste-
nabo, Aesope victus
sum, quæ rā autē te, tu
respōde. Et ait, Sunt
mihi fœminæ hic
equæ, quæ cum au-
dierint eos, q̄ in Ba-
bylone sunt, equos
hinniētes, confestim
concipiunt. Si tibi ad
hoc est doctrina, ostē-
de. Et Aesopus, Re-
spondebo tibi cras ὁ
rex. Profectus verò
vbi iuspirabatur, fe-
lem hubet pueris cō-
prehendi, & captum
publicè circum duci
verberando. Aegy-
ptii autem illud ani-
mal colentes, sic ma-
le tractari ipsum vi-
dentes, concurre-
runt, & felem è ma-
nu verberantium e-
ripuerunt, ac rem
renunciant. celeri-
ter regi: qui vocato
Aesop

ἀνθρώπων ὅτι ἰσοθέων ἐ-
ρίσαν βασιλεῖς, καὶ ὁ Νε-
στήναβω, Αἰσωπε, ἦ ἤτη-
μαι, ἐρίσομαι δέ σε, σὺ
δέ μοι ἀποδόνῃαι. καὶ
φασιν, εἰ σὺ μοι θήλειαι
ὦδὲ ἴπποι, ἀπὸρ ἔπει-
δαν ἀνίσσωσι τ' ἐν βα-
βυλῶν ἴππων χρεμετι-
ζόντων ἐνθὺς συλλαμ-
βάνσω. εἰ σοὶ πρὸς τῶ-
το πάρεσι σοφία, ἐπι-
δείξαι. καὶ ὁ Αἰσωπός,
ἀποκριθεὶς σοὶ αὐτοῦ
βασιλεῦ, ἐλθὼν δ' εἰ
κατήχετο, ἀλλήρου τοῖς
παισίν ἐκέλευσε συλλα-
βῆν, καὶ συλλαφθέντα, ἐν
μοσίοις πριάγεσθαι μα-
σιγούμενον. οἱ ἢ Αἰγύ-
πσιοι τὸ ζῶον σεβόμε-
νοι, ἔτιω πάντως πάσχω
αὐτὸ θεασάμενοι, συνέ-
δραμον, καὶ τὸν αἰλου-
ρον αἰ χεῖρὸς τῶν μα-
σιγούτων ἐσπασαν-
τες, ἀναγγέλλουσιν ὡς
τάχος τῷ βασιλεῖ τὸ πά-
θος. ὁ ἢ καλέσας τὸν
αἰσωπ

Αἰσωπον, ἐν ἰσθμῶ φασιν
Αἰσωπε, ὡς θεὸς σεβόμε-
νός παρ' ἡμῶν ἐστὶν αἰ-
λουρός, ἵνα τί γούτῳ τῶ-
το πεποίηκας; καὶ ὁ δὲ Λυ-
κῆρον τὸν βασιλεῖα ἠδὲ
κησον, ὦ βασιλεῦ, αἰ
παρελθόντος νυκτὸς αὐ-
τός ὁ αἰλουρός. ἀλε-
φρόνα γὰρ αὐτὸ πέφ-
νευκε μάχιμον καὶ γεν-
ναῖον, προσέτι γε μὴν
καὶ τὰς ἀρας αὐτῷ τ' νυκ-
τὸς σημαίνουσαν. καὶ ὁ βα-
σιλεὺς, ἐν αἰσχρῷ ψεν-
δόμενος Αἰσωπε, πῶς
γὰρ ἐν μίῳ νυκτὶ αἰλου-
ρός ἀπ' Αἰγύπτου ἤλ-
θον εἰς βαβυλῶνα; καὶ
κέν ὁ μεδιάσας φη-
σιν, καὶ πῶς, ὦ βασιλεῦ,
ἐν βαβυλῶν τ' ἴππων
χρεμετιζόντων, αἰ ἐν-
θάδε θήλειαι ἴπποι συλ-
λαμβάνουσι; ὁ ἢ βασι-
λεὺς ταῦτα ἀνέσας,
πῶν φρόνησιν αὐτῷ ἔμα-
κάρσει. μετὰ ἢ ταῦτα
μεταπεμφθέντος ἀφ'
ἡλίου

Aesopo, Nescibas,
inquit Aesope, tan-
quā Deū à nobis co-
lli felem? quare igitur
hoc fecisti? Et ille,
Lycerum regem in-
iuria affecit, ὁ rex,
præterita nocte hic
felis: gallum enim
eius occidit pugna-
cem & generosum,
præterea & horas ei
noctis nunciantem.
Et rex, Non pudet
te mentiri Aesope?
quonam modo vna
nocte felis ab Ae-
gypto iuit in Baby-
lonē? Tum ille sub-
ridendo inquit, Et
quomodo, ὁ rex, Ba-
bylone equis hinniē-
tibus, hīc equæ fœ-
minæ concipiunt?
Rex autem his audi-
tis, prudentiam Ae-
sopi felicem esse di-
xit. Post hæc autem
quum acciuisset ex
g 4 Helio

Heliopoliviros quæ-
 stionum sophisticarum peritos, atq; de
 Aesopo cum eis dis-
 putasset, iuitavit vnâ
 cū Aesopo ad cōui-
 uii. Discubētib⁹ igitur
 ipsis, quā Heliopolita
 inquit Aesopo, Misi⁹ sum à deo meo
 quæstionē quādā ro-
 gare te, vt ipsam solu-
 ueres. Et Aesop⁹, Mē-
 tris: deo enim ab ho-
 mine nihil opus est
 discere. Tu autē non
 solū teipsum accusas,
 sed & deū tuū. Alius
 rursus ait, Est tēplū
 iugēs, & in eo colū-
 na duodecim vrbes
 cōtinens, quarū sin-
 gulæ triginta trabi-
 bus falciantur, quas
 circūcurrūt duæ mu-
 lieres. tū Aesop⁹ ait,
 Hanc quæstionē apud
 nos soluēt pueri. Templū
 enim est hic mund

ἡλια πόλεως ἀνδρας συ-
 ζημάτων σοφιστικῶν ἐπι-
 στήμονας, ἢ πρὶ τῆ αἰσώ-
 πος διελκχθῆς αὐτοῖς, ἐ-
 νάκτισεν ἅμα τῷ αἰσώ-
 πῳ ἑὸν δῶμα. ἀνα-
 κλιθέντων οὖν αὐτῶν
 τῶν ἡλίου πολιτῶν τίς,
 φησι πρὸς τὸν Αἰσωπὸν.
 ἀπεστάνην παρὰ τῆ θεῶ
 μο πῶδόςμ τινα πῶδέ-
 σθαι σε, ὡς ἂν αὐτῶν
 ἐπιλύσεις. ἢ ὁ αἰσώπῳ
 ψεύδην, θεὸς γὰρ παρὰ αὐ-
 θρώπως ἐδὲν δέει μά-
 τῶ κατηγορεῖς, ἀλλὰ ἢ
 το θεῶ σε. ἔτερῳ πά-
 λιν ἄωρον, ἔστι ναὸς μέ-
 γας, καὶ ἐν αὐτῷ σῦ-
 λῳ δώδεκα πόλεις ἐ-
 χων, ἂν ἐνάση τριάκον-
 τα δοκοῖς ἐπέγασται. τῶ-
 τος ἢ πρῶταίσι δύο γυ-
 ναῖκες. καὶ ὁ αἰσώπῳ
 ἔφη, τὸτο τὸ πρόβλημα
 καὶ οἱ παρὰ ἡμῶν ἐπι-
 λύσουσιν παῖδες. ναὸς
 μὲν γὰρ ἐστὶν οὗτῳ ὁ
 κόσμῳ.

κόσμῳ. σῦλῳ δ' ὁ
 ἐνιαυτός, αἱ ἢ πόλεις, οἱ
 μῆνες. καὶ δοκοῖ αἱ του-
 τῶν ἡμέραι. ἡμέρα ἢ
 καὶ νύξ, αἱ δύο γυναῖ-
 κες, αἱ παρακατὰ ἡλίου
 λας δέχονται. τῷ ἢ ἐφε-
 ξῆς ἡμέρα συναγέσθαι
 τὸς φίλους ἀπαύσεις ὁ Νε-
 κτεναβῶ, φησι, διὰ τὸν
 Αἰσωπὸν τῶτον ὀφείλο-
 μεν φόρος τῷ βασιλεῖ
 Λυκίῳ; εἰς δέ τις αὐ-
 τῶν εἶπε, κελύσσομεν
 αὐτῷ προβλήματ' ἀφ' ἑ-
 σαῖ ἡμῶν, οὗτ' ἂν οὗτ'
 ὀφείλομεν, πῶτ' ἡδύσα-
 μεν. ἢ ὅς, κύρωρ ἐπι τῶ
 τῶ ἡμῶν ἀποκρινόμεναι.
 ἀπελθὼν οὖν ἢ συνέλα-
 ξάμεν γραμματέρον,
 ἐν ᾧ πρῶταίχεται, Νεντε
 ναβῶ ὁμολογῶν χίλια
 τάλαντα τῷ Λυκίῳ
 ὀφείλειν. πρῶταίσι ἐπα-
 νελθὼν τῷ βασιλεῖ τὸ
 γραμματέρον ἐπίλω-
 νη, οἱ ἢ τῶ βασιλέως
 φίλοι περιμ ἀνοιχθῶναι
 τῶ

mundus: colūna, an-
 nus: vrbes, menses:
 & trabes horū, dies:
 dies autem & nox,
 duæ mulieres, quæ
 vicissim sibi succe-
 dant. Postridie con-
 uocatis amicis omni-
 bus Nectenabo, in-
 quit, Propter Aesopum
 huic debemus tributa
 regi Lycero? At ex his
 vnus ait, Iubebim⁹ ei
 quæstiones dicere nobis
 ex iis, quæ neq; scimus,
 neque audiui-
 mus. Et ille, Cras
 hac de re vobis res-
 pondebo. Decedens
 igitur, & composito
 scripto, in quo cōti-
 nebatur, Nectenabo
 confitens mille ta-
 lenta Lycero debe-
 re: manē reuersus re-
 gi scriptum reddidit.
 Regis autē amici
 prius q̄ aperiretur
 g s script

scriptum, omnes dixerūt, Et scimus hoc, & audiuimus, & verē scimus. Et Aesopus, Habeo vobis gratiā restitutionis causa. At Nestenabo confessione debiti lecta, ait, Me nihil Lycero debente omnes vos testificamini? Et illi mutati dixerunt, Neque scimus, neque audiuimus. Et Aesopus, Et si hæc ita se habent, solutū est questum. Et Nestenabo ad hæc, Felix est Lycerus, talem doctrinam in regno suo possidens. Ergo pacta tributa tradidit Aesopo, atque in pace remisit. At Aesopus in Babylonem profectus, & narravit Lycero acta i Aegypto omnia, & tributa reddidit

τὸ γραμματεῖον παύσει
 ἔλεγον· ἢ ἔδοξεν τὸ το
 καὶ ἡνδραμιον, ἢ ἀλη
 θῶς ἐπιστάμεθα. καὶ ὁ
 Αἰσωπὸς, χαρῆν ὑμῶν
 οἶδα τὴν ἀποδοσεως ἐνε
 κην. ὁ δὲ Νεκτεναβὸν τὴν
 ὁμολογίαν αὐτὸν φεικῆς
 ἀναγνῶν, εἶπεν, ἐμὲς Λυ
 κέρω ὑδὲν ὀφειλῶν, ὅ
 πάντες ὑμῶν μαρτυρεῖ
 τε· καὶ ἡμεῖς μετὰ βαλὼν
 τες, εἶπον· ὅτ' ἔδοξεν,
 ὅτ' ἡνδραμιον. ἢ ὁ Αἰ
 σωπὸς, καὶ εἰ ταῦτ'
 ὅτως ἔχει, λέλυται τὸ
 ζήτημα· ἢ ὁ νεκτενα
 βὸν πρὸς ταῦτα, μακρά
 ρος ἐστὶ Λυκίρος τοιαύ
 τῶν σοφίαν ἐν τῷ βασι
 λείᾳ ἐαυτὸν κεντημένος.
 τὸς οὖν συμφωνήσας
 φόρος παραδὸς τῷ Αἰ
 σῶπῳ, ἐν εἰρήνῃ ἀπέστει
 λην. Αἰσωπὸς δ' εἰς βα
 βυλῶνα παραγενόμε
 νος, διεξῆλθε τῆς Λυκίως
 τὰ ἐν αἰγύπτῳ πραχθέν
 τα πάντα, ἢ τὸς φόρος
 ἀπὸ

ἀπὸ δωκε. Λυκίρος δ'
 ἐκέλευσεν ἀνδραμίοντα
 χρυσῶν τῶν Αἰσῶπῳ ἀνα
 τεδῆναι. μετὰ δ' ἔπο
 λην χρόνον Αἰσωπὸς
 εἰς ἐλλάδα ἐβηλοῦσαί
 πλοῦσαι. ἢ διὰ τῷ βα
 σιλεῖ σισυραξέμῳ,
 ἀπεδίμωσεν, ὄρκον δὲς
 αὐτῷ πρότερον ἢ μὴ
 ἐπανήξῃ ἕς βαβυλῶνα
 καὶ καὶ τὸ λοιπὸν διαβί
 σαι. περιῶν ἢ τὰς ἐλ
 ληίδας πόλεις, ἢ τῶν
 ἐαυτὸς σοφίαν ἐπιδεικνύ
 μῶνος, ἦλθε ἢ εἰς Δελ
 φῶς. οἱ δὲ Δελφοί, διαλε
 γομένης τῆς ἡεροῦσης ἡ
 δέως, τιμῆς ἢ ἢ θερα
 πείας εἰς αὐτὸν ἔδρα
 σαρ ὑδοτιοῦ. ὁ δὲ πρὸς
 αὐτὸς ἰπολαβῶν, εἶπεν,
 ἀνδρες Δελφοί, ἐπισί
 μοι ξυλῶ ὑμῶν· ἐπά
 ξην τῷ ἐν θαλάτῃ φε
 ρομένῳ. καὶ ἡμεῖς γὰρ ὀ
 γῶντες ἐν ποσσὶ δια
 στήματι· ἴσῳ δὲ νυμῶ
 των φερομένων, ποσσὶ
 τινος

reddidit. Lycerus au
 tē iussit statuā aureā
 Aesopo erigi. Non
 multo autē post tpe
 Aesopus in Græciam
 decreuit nauigare,
 atq; cū rege cōposi
 tione facta discessit,
 iurat⁹ ei prius pcul
 dubio rediturū se in
 Babylonē, atq; illic
 reliquū vitæ victurū.
 Peragratis autē Græ
 cis vrbibus, & sua do
 ctrina patefacta, pro
 fect⁹ est & Delphos.
 Verū Delphi disse
 rentē quidem audie
 runt libenter, sed ho
 nore & obseruantia
 eum affecerūt nulla.
 Is autē ad eos suspi
 ciēs ait, Viri Delphi,
 succurrit mihi ligno
 vos cōparare, qđ in
 mari fertur. Illud et
 enim vidētes ex mul
 ta distātia dū flucti
 bus agitur, magni
 pretiū

pretii esse existimamus: postquã autẽ proximẽ aduenerit, vilissimũ apparet. Et ego itaq; quũ procul esẽ ab vrbe vestra, vt eos qui existimatione digni sunt vos admirabar. Nũc autẽ ad vos profectus, oĩbus (vt ita dixerim) inueni inutiliores. sic deceptus sum. Cũ hæc audiuisẽt Delphi, & time rẽt ne aliquo modo Aesopus & ad alias vrbes accedẽs malẽ de se diceret, decreuerũt dolo hominẽ occidere. Atq; igitur aureã phialã ex eo, quã apud se erat, facello Apollinis accipiẽtes, clã in Aesopi absconderũt fragulis. Quũ Aesopus verõ ignoraret quã ab ipsis dolo facta fuerant, egressus ibat in Phocidẽ. At Delphi

τινῶν ἄξιον εἶναι οἰόμεθα. ἔπειδ' αὖτ' ἐγγυτάτω προσέλθῃ, οὐτελέστατον φαίνεται. καὶ γὰρ τοῦ πρῶτου οὐκ ἔστιν ὡς τῆς ἀπορίας, ὡς τινὰς τῶν ἄξιων λόγους ἡμῶν ἐδοῦμασθαι. νυνὶ δ' ἐλθὼν ὡς ἡμῶν πάντων, ὡς ἐπέμ, ἀνθρώπων εὐρον ἀχρεώτερος. ἔτω πεπλάνημαι. ταῦτα ἀνέσσαντες οἱ Δελφοὶ, ἢ δεισάντες μή πως Αἰσωπὸς ἔξει πρὸς τὰς ἄλλας πόλεις βαδίσῃ, κακῶς αὐτὸς λέγει, βελλὼν ἐξελθόντων τὸ δόλω τῶν ἀνθρώπων ἀνελήμ. ἔπειτα χρυσὴν φιάλῃ ἐν τῇ παρ' αὐτοῖς ἰδοῦς τῆ ἀπορίας. ἢ ἀνελόμενοι, λάβρα τοῖς Αἰσώπῃ πατέμεν. ψαυ τρωμάσι. τῆ δ' Αἰσώπῃ τὰ τῶν αὐτῶν ἀγνοοῦντῶ σπαιρωθέντα, ἐξελθὼν ἐπορεύετο πρὸς φηκίδα. οἱ δὲ

Δελφ

Δελφοὶ ἐπιδραμόντες, ἢ κατ' ἀσχόντες αὐτὸν, ἀνέμωρον ὡς ἱεροσυλήκῃτα. το δ' ἀφνεμῆς μυλιερ πεπραχέναι τοῦτο, ἐπείνοι πρὸς βίαν τὰ τρωμάσια ἀναψήξαντες τῶν χρυσῶν εὐρον φιάλῃ, ἢ ἢ ἀναλαβόντες, τοῖς ἐν τῇ πόλει πᾶσιν ἀπεδείκνυσαν ἢ σὺν ὀλίγῳ βοῦθῶ. ὁ δ' οὐκ Αἰσωπὸς τῶν ἐν φῶν συννοήσας ἐπιβελλὼν, ἔδειτο αὐτῶν ἀπολιθῆναι. οἱ δ' οὐ μόνον ἐν ἀπέλυσαν, ἀλλ' ὡς ἱεροσυλήκῃτα, ἢ ἐς τὸ δεσποτικῆρον ἐνέβαλον, θάνατον αὐτοῦ κατ' ἀψκασάμενοι. Αἰσωπὸς ἢ μηδεμιᾶ μηκῶν τῆ πονηρίας τῆσδε τύχῃσ σωθῆναι ἀνυπόμῃ. ἢ ἐάντῶν ἐπὶ τῆ ἑρεπῆς ἐβρίμει παθῆμεν. τῆ σωθῆναι δέ τις αὐτῶν, δαμῶς τὸ νόμισμα, πρὸς αὐτῶν ἐσελθῶν,

Delphi aggressi, & detinẽtes ipsum, percontabantur vt sacrilegum. Illo autẽ negante aliquid fecisse eiusmodi, illi vi stragulis euolutis, aureã inuenerũt phialam, quam etiam acceptam omnibus ciuibus ostenderunt nõ cum paruo tumultu. Igitur Aesopus cognitis illorũ insidiis, rogabat eos, vt solueretur. Hi autẽ nõ solũ non soluerunt, sed vt sacrilegũ in carcere quoq; iniecerunt, morte eius suffragiis decreta. Aesopus autem quũ nulla astutia à mala hac fortuna liberari posset, se ipsum in carcere lugebat sedens. Ex familiarib⁹ autẽ ipse quidam, Damas nomine, ad ipsum ingres-

sus, & videns eum sic
 lamétari, causam rei
 rogauit. & ille ait,
 Mulier quédā quum
 recenter suum virum
 sepeliuisset, quodidie
 profecta ad tumulū,
 plorabat. Arans autē
 quidā non procul à
 sepulcro, amore cap-
 pt⁹ est mulieris, & de-
 relictis bobus iuit &
 ipse ad tumulū, ac se-
 dens vnā cū muliere
 plorabat. Quum illa
 rogaret, curnā & ip-
 se sic lugeret? Quo-
 niā & ego, inquit, de-
 centem mulierem se-
 peliui, & posteaquā
 plorauero, mœstitia
 leuor. Illa autem, Et
 mihi illa ipsum acci-
 dit. Et ille, Si igitur
 in eadem incidimus
 mala, curnam inuicē
 nō cōiungimur? ego
 etenim amabo te vt
 illam, et tu me rursus

θῶρ, ἢ ἰδὼν ἕτως ὀλο-
 φυρόμενον, τίς αὐτίαν
 το πάθος ἤρετο. καὶ ὁ
 ἔφη, γυνή τις προσφά-
 τως τὸν ἑαυτῆς ἀνδρα
 θάψασα, καθ' ἡμέραν
 ἀπίτσα πρὸς τὸ μνημῆ-
 ον, ἐθρίνει ἀροφίδιον ἀέ-
 τισ ἔ πόρρω τ' μνημα-
 τῶ, ἐς ἐπιθυμίαν ἦκε
 τ' γυναικὸς, ἢ καταλι-
 πὼν τὰς βόας ἦλθε καὶ
 αὐτὸς πρὸς τὸ μνημα,
 καὶ καθίσας, σιθερήν
 τῆ γυναικί. Ἄ ἢ τυ-
 βομάχης, τί διότι καὶ
 αὐτὸς ἕτως ὀδύρεται;
 ὅτι κα' γώ, φησιν, ἐνπε-
 ρῶ γυναικί κατώρυ-
 ξα, καὶ ἐπειδὴν κλάυ-
 σω, ἄ λῦπης καφίσο-
 μαι. ἢ ἢ, κα' μοὶ τὸτ'
 αὐτὸ προσγίνοι. κα'-
 κῆνον, ἔ τόνω τοῖς
 αὐτοῖς πρὶς πηλῶνα μου
 πάθεισι, τί διότι ἄλλη-
 λοις μὴ σὺνεμῆ; ἐγώ
 τε γὰρ φιλήσω σέ ὡς ἐ-
 κήνῳ κα' με σὺ πάλιν

ὡς

ὡς τὸν σουτῆς ἀνδρα.
 ταῦτα ἔωσα τίς γυ-
 ναίκα, ἢ δὴ σιωπῶλον.
 ἐν τῷτῳ ἢ κλέπτης ἐλ-
 θὼν, ἢ τὰς βόας λύσας,
 ἀπήλασεν. ὁ δ' ἔπειελ
 θὼν, ἢ τὰς βόας μὴ ἐν-
 θηκὸς, κἀπείθετο τε καὶ
 σιμῶσιν ἰσχυρῶς ἐνεστή-
 σατο. ἐλθὼσα ἢ ἢ ἢ γυ-
 νη, ἢ ὀλοφυρόμενον ἐν-
 ρῶσα, φησι, πάλιν κλαί-
 ει; κα' κῆνον, νῦν, ἔ-
 πην, ἐπ' ἀλυθείας κλαί-
 ω. κα' γώ γοῦ πολλὰς
 διαδράς νινδύωσ, νῦν
 τῷ ὄντι θρῦνῶ, λῦπην τ'
 κακῶς κἀγαμῶθον σὺ γί-
 σκου. μετὰ ταῦτα πα-
 ρῶσα ἢ οἱ Δελφοί, ἢ
 ἐθαλάσθης αὐτὸν τ' ἐρ-
 κτῆς, ἄλλοιον βιαιῶς ἀδι-
 το κρημνῶ. ὁ ἢ πρὸς αὐ-
 τὸς ἐλεγειν, ὅτε λῶ ὀμῶ-
 φωνά τὰ ἴωα, μὲν βα-
 ράχῳ φιλιωθεῖς, ἐς δά-
 πνον αὐτὸν ἐπάλεσε, ἢ
 ἀπωγατῶν ἐς ταμῆον
 πλοσίει, ἐνθα πλάσσα τ'

ἐλθὼ

vt tuum virum. His
 persuasit mulieri, &
 conuenerunt. Inte-
 rim autem fur profe-
 ctus, & boues soluens
 abegit. Ille autē reuer-
 sus nō inuētis bob⁹,
 & plangere et lugere
 vehemēter instituit.
 pfecta igitur & mu-
 lier, & lamētantē iue-
 niēs, inqt, Iterū plo-
 ras; & ille, Nūc, ait, ve-
 rē ploro, & ego itaq;
 multis euitatis picu-
 lis nūc verē fleo, solu-
 tionē mali necunde
 iue niēs. Post hæc af-
 fuerunt & Delphi, &
 extractū ipsum è car-
 cere trahebāt violen-
 ter in præcipitū. Ille
 autē eis dicebat: Quā-
 do colloquebantur
 aīalia bruta, mus ra-
 næ amicus factus, ad
 cœnā eā inuitauit, &
 abducta in penarium
 diuitis, vbi multa
 — escul

esculenta erant: Comede, inquit, amica rana. Post epulationem & rana murem in suā inuitavit cœnationem. sed ne defatigare, inquit, nātando, filo tenui tuū pedem meo alligabo. Atque hoc factō saltavit in paludem. Ea autem vrinata in profundum mus suffocabatur, & moriens ait, Ego quidē per te morior, sed me vindicabit maior. Supernatāte igitur mure in palude mortuo, deuolans aquila hunc arripuit, cum eo autē appensam vnā etiam ranā, & sic ambos deuorauit. Et ego igitur, vī per vos morior, habeo vltorē. Babylon enim & Græcia oīs meā à vobis

Inobis

exig

ἔδωδ' ἄμω ἡμ, ἐνωχῶ, φη
 σι, φίλε β' ἀφραχε, μείλ' ἢ
 τίω ἐσίασιν, ἢ ὁ β' ἄτροα
 χ' τὸν μῦθ' ἐπὶ τίω
 οὐσίαν ἐκάλεισ' δια-
 ται, ἀλλὰ μὴ ἀποκώμης
 φησὶ, νηχόμην, μῦθ' ἰν
 θω ληψὴ τὸν σὸν πίδα
 τῷ ἐμαυτ' προσηρτήσω.
 ἢ τὸτο πράξας ἡλασθ
 εἰς τίω λίμνῳ. αὐτῷ ἢ
 καταδύωσθ' εἰς βά-
 θ' ὁ μῦθ' ἀπεπνίγε-
 το, καὶ θνήσκων εἴπασθ'
 ἐγὼ μὲν πῶδ' οὐ θνή-
 σκω, ἐνδινκνῆσομαι ἢ
 ἦσθ' ὁ μείζων, ἐπιπλέ-
 ονθ' ἔνθ' ἢ μῦθ' τῆ λῆ-
 μῳ νεκροῦ, κατ' ἄσπασ
 αἰτός, τῶτον ἀφύρωα-
 σε, σὺμ αὐτῷ ἢ προ-
 σερτικνῆσθ' οἶσθ'. ἢ τὸν
 β' ἀφραχου, ἢ ἴσως ἀμ-
 φω κατ' ἐθνήσασθ' ἢ κα-
 γὰ τοῖνω βία πρὸς ἡ-
 μῶν ἀποδνήσκων, ἔγω
 τὸν ἀμυνουῖτα βαθυ-
 λῶν γὰρ καὶ ἐλάσ πᾶ-
 σα τὸν ἐμὸν παρ' ἡμῶν
 ἀπαιτ

ἀπατήσοσι θάνατον. οἱ
 μὲν ἔνθ' Δελφοὶ ἔδ' ὡς
 ἐφέδουθ' ἢ Αἰσώπῳ. ὁ
 δ' ἐπὶ τὸ ἢ Ἀπόλλων
 κατ' ἐφυγῶν ἰδῶν, οἱ ἢ
 κατ' ἐβῆθ' ἀποσπάσαν-
 τες μετ' ὄργῃς, ἐπὶ τὸν
 κρημνὸν αὐθὶς ἔλκων. ὁ
 δ' ἀπαγόμενθ' ἔλε-
 γων, ἀνδρατέ με Δελ-
 φοί, λαγῶδ' ἐπ' αἰτω
 διωκόμενθ', πρὸς νοί-
 την κενθάρη κατ' ἐφυγε,
 δεόμενος ἐπ' αὐτῷ σω-
 θῆναι. ὁ ἢ κενθάρθ' ἢ
 ξίς τὸν αἰτὸν, μὴ ἀνε-
 λθῶ τὸν ἰκέτιω, ὄρμίσων
 αὐτὸν κατ' ἢ μεγίστη
 διός, ἢ μὲν μὴ καταφρο-
 νῆσαι τ' μινρότητος αὐ-
 τῷ. ὁ ἢ μετ' ὄργῃς ἢ πῆ-
 ρυγι θάπτισας τὸν κενθ-
 θάρων, τὸν λαγῶν ἀρ-
 πάσας κατ' ἐφάγων. ὁ ἢ
 κενθάρθ' τῷ τε αὐτῷ
 σιωπέπῃ, ὡς τίω κα-
 λῶν τῶτον κατ' ἐμα-
 θέιν, ἢ δι' ὑποσελθῶν,
 τὰ ὡς τῶτον κατ' ἐμν-
 νίσας

exigent mortē. Delphi tamē ne sic quidem pepererūt Aesopo. Ille autem in Apollinis cōfugit sacellum, sed illi & illic extraxerunt irati, & in præcipitium rursum traxerūt. Aesopus cū abduceretur, dicebat, Audite me Delphi: Lepus aquila insectante, in lustrū scarabei cōfugit rogās vt ab eo seruetur. Scarabeus autē rogabat aquilam ne occideret supplicem, obtestādo ipsum per maximū Iouē, saltē ne despiceret paruitatē suā. Illa verō irata, ala percutiēs scarabēū, leporē raptum est depasta. Scarabēus autem & cum aquila volauit, vt nidū eius disceret, ac iam profectus, oua eius deuorauit.

h luta

audite: Agricola quidā in agro cōsenuit, & quū nunq̄ ingres-
sus esset in urbē, pre-
cabatur domesticos
vt eam videret: at illi
iunctis asellis, atq; in
curru eo imposto so-
lū inesserūt agere. Eū-
ti autē pcella & tur-
bine ærē occupātib⁹
& tenebris factis, asel-
li à via aberrantes in
quoddā præcipitium
deduxerunt senē. at
ille iam præcipitan-
dus, ὁ Iupiter, ait, qua
in re te iniuria affe-
ci, q̄ sic iniquē occi-
dor, præsertimq; ne-
que ab equis genero-
sis, neq; à mulis bo-
nis, sed ab asellis vi-
lissimis? Et ego itaq;
codē modo nunc tri-
stior, q̄ nō ab hono-
ratis viris aut elegā-
tib⁹, verū ab inutili-
bus & pessimis inter-
ficior.

ἀνδραγε γεωργός τις
ἐπ' ἀγρῷ γεγραμῶς ἐ-
παΐ μισέσθη εἰσπλήθον
ἐς ἄστυ, παρεκάλει τὰς
οἰκίους τὸ το βέασαοθαι
οἱ ἤ σενέσαιτες ἀνάγχα, καὶ
ἐπὶ τ' ἀπλῶς αὐτὸν ἀ-
ναβιβάσαι μόνον
ἐκέλευσαν. ἐλάουεν.
ὁ δὲ δουρὶ χειμῶν ὄ: καὶ
θυέκων τὸν ἀερά νατα
λαβόντων, καὶ σοφῶ γινω-
μένῃ, τὰ ἀνάγχα τ' ὁ δὲ
πλανθέντα ἴσ τινα κρη-
μῶν ἐξετόπισαν τὸν
πρεσβύτιον. ὁ ἡ μέλιον
ἦδη καί κρημνίσθησθαι,
ἠξῶν, ἔπει, τί πῶς σε κ-
δικησα, ὅτι ἔτω παρὰ
λόγον ἀπόλλυμαι, καὶ
ταῦτα ἔθ' ὑφ' ἰσοπων
γενναίων, ἔθ' ἡμῶν
ἀγαθῶν, ἀπ' ἀναρίων
ἀτελεσάτων; καὶ γὰρ
τοίνυν ἐπιτοῖς ἴσοις νῦν
δυσχεραίνω, ὅτι μὴ ἐπ'
ἐντιμῶν ἀνδρῶν ἢ ἐλ-
λογίμων, ἀλλ' ἐπ' ἀχρη-
στων καὶ κακῶν ἀπόλ-
λυμαι.

λυμαι. μέλιον ἡ ἦδον
κατὰ τ' κρημῶν ἀφιε-
σαι, τοῖσδε κρημῶν πᾶ-
σι μῶν. ἀνὴρ τις ἀ-
οικίους ἐραδείας θυγα-
τρὸς, ἐς ἀγρῶν ἀπέσει-
λε πλῆ γυναικῶν, μόνον
ἡ πλῆ θυγατέρα ἀπο-
λαβὼν ἐβιάζετο, ἡ ἡ πᾶ-
τρ, ἀπην, ἀνῶσια πράτ-
τεισ' ἐυχόμενον μέντοι
ἐπὶ πολλῶν ἀνδρῶν αἰ-
σχρωθῆναι, ἡ ἐπὶ ὅσων τῶν
γεννησάμενῶν τῶν τοῖ-
νων καὶ ἐφ' ἡμῶν, ὡ πα-
ράνομοι Δελφοί, λέγω,
ὡς κρημῶν Σκύλλης καὶ
Χάρυβδι προπεσῶν, καὶ
ταῖς ἐν Ἀφρικῇ Σύρτε-
σι, ἡ παρ' ἡμῶν ἀδί-
κων καὶ ἀναξίως ἀπο-
θεῶν καί κρημῶν τοῦ
ἡμῶν τῆ πατρίδος, καὶ
θεοῖς μαρτύρομαι, ὡς
ἔξω πάσης δίκης ἀπόλ-
λυμαι, οἱ μοι τιμωρήσ-
σιν εἰσακῶσαιτες. ἐρρί-
ψαν μὲν ἐν αὐτῶν οἱ
Δελφοί κατὰ τῶν κρη-
μῶν,

ficior. Iamq; præci-
tādus eiusmodi dixit
rursum fabulam: Vir
quidam suā deamās
filiam, rus misit vxo-
rem, solam autem fi-
liam receptam vio-
lauit. Illa autem, Pa-
ter, ait, scelestā fa-
cis: mallem tamen à
multis viris dedeco-
re hoc affici, quàm à
te qui genuisti. Hoc
nunc & in vos, ὁ
iniqui Delphi, dico,
quod eligerē in Scyl-
lam & Charybdim
potius incidere, ac
in Africæ Syrteis,
quàm per vos iniuri-
ste atq; indignè mo-
ri. Execror igitur ve-
stram patriā, & deos
testor, me præter om-
nem iustitiam in-
terire, qui me vl-
ciscētur exauditum.
Præcipitarunt igitur
ipsum Delphi de ru-
m,

pe, & mortu⁹ est. Nō multò pōst autē pesti lētia laborātes, oraculū acceperūt, expiandā esse Aesopi mortem. Cui, q⁹ & cōscii sibi essent, iniuste eū interfecisse, etiā ciprū erexerūt. Sed primates Græciæ ac sapiētissimi quiq[;], cūm & ipsi q̄ in Aesopū facta fuissent, intellexissent, & ī Delphos profecti sunt, & cū illis habita inq̄sitiōe, vltiores & ipsi Aesopi mortis fuerant.

Finis Aesopi vitæ
à Maximo Placido
nude con-
scriptæ.

*



μὲν, καὶ ἀπέθανον. οὐ πολλῶν δ' ὑπεροχολομῶν συσχεθέντες, χρησμὸν ἔλαβον, ἐξελπίσασθαι τὴν Αἰσώπου θανάτου. ὡς ἢ ὡς συνελθόντες ἐαυτοῖς ἀδίκως φονοκτόντων, καὶ σήκλω ἀνέστησαν. οἱ δ' ἐν τῇ Ἑλλάδι πρωτόγονοι, καὶ ὅσοι τῶν σοφωτέρων καὶ αὐτοὶ τὰ εἰς Αἰσώπου πεπραγμένα μαθόντες, εἰς τε Δελφῶν παρεγένοντο, καὶ σὺν ἐπεινοῖς σκεψάμενοι, τιμωροὶ καὶ αὐτοὶ τῷ Αἰσώπου θανάτῳ γεγόνασιν.

Τέλος τῆς Αἰσώπου βίης
ὑπὸ Μαξίμου τοῦ
Πλακιδῆ συ-
γγραφέως.

*



ΑΙΣΩΠΟΥ ΑΕΣΟΠΙ ΦΑ-
ΜΥΘΟΙ. ΒΥΛΑΒ.

*

*

Ἄετις καὶ Ἀλώ-
πιη.

AQUILA ET
Vulpes. I



Ἄετις καὶ
Ἀλώπιη φι-
λιωθέντες,
πλησίον ἀλ-

λων οἰκῶν ἔγνωσαν. βελαιώσιν φιλίας ποιόμενοι τὴν συνήθειαν. ὁ μὲν οὖν ἐφ' ὑψηλῆς λέουδος τὴν καλιὰν ἐπέβατο ἢ δ' Ἀλώπιη ἐν τοῖς ἔργοισι βλάμους ἐτενοντομίσασθαι. ἐπὶ νομῶν ἦν ποτε τῆς Ἀλώπιου προσελθούσης, ὁ Ἄετις προφῶς ἀπορῶν, ματαπῆρας αὐτῆς τῆς θάμνου, καὶ τὰ τέκνα ταύτης ἀναρπάσας, ἀμα τοῖς αὐτοῦ νεστοῖς ἐβονήσασθαι. ἢ δ' Ἀλώπιη ἐπαμειβθεῖσα καὶ



AQUILA
& Vulpes
in amicitia, p̄p̄e

habitare decreuerūt, amicitia familiaritate confirmātes. Itaq[;] Aquila super alta arbore nidum affixit: Vulpes verò in proximis arbuftis filios peperit. Ad pabulum igitur aliquādo Vulpe profecta, Aquila cibi inopia laborās, & filios huius abreptos, vna cū suis pulis deuorauit. Vulpes itaque reuerfa, & re

τὸ

h 4 cogn

cognita, non tam filiorū tristata est morte, quā vindictę inopia: quia em terrestris esset, volucrum persequi haud poterat. Quare pcul stās, quod etiā impotētibz est facile, inimicę maledicebat. Nō multō autē post, caprā quibusdā ī agro sacrificātibus, deuolans Aquila partē vitimę cū ignitis carbonibus rapuit, & in nidum tulit. Vēto autem vehemēter tunc flante, & flamma excitata, Aquilę pulli inuolucres adhuc cū essent, affati in terrā deciderunt. Vulpes verō accurrēs in conspectu Aquilę oēs deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat eos qui amicitia inuolant.

τὸ πρᾶχθην μαθῶσα, & τὸ σῶτον ἐπὶ τῷ τῷ κενύων ἡνιᾶθι θανάτῳ ὄσον ἐπὶ τῷ τῷ ἀμύκῳ ἀπόρω· χροσάια γὰρ οὐσα, πτῶν δὲ δὴν κηρ δχολία τε λῶ. διὸ καὶ πρὸ ῥῶθρον ἴσασα, τῶ δ' ἢ τοῖς ἀδυνάτοις ἐστὶν ἀπόρου, τῷ ἐχθρῷ καὶ ἡρώτῳ· & πολλῶ δ' ἢ ὑπερον αἰγία τινων ἐπ' ἀγρῶ θύοντων, καὶ ἀπτάς ὁ Ἄετος μέρθη· τι τῷ θυμάτου οὐν ἐμυῖνοις ἀνδραγίῳ ἤρπασε, καὶ πὶ τῶν νεοτιᾶν ἡγαγῆν. ἀνέμῳ ἢ σφοδρῶς πυνδύσαντῳ πτωμαῖα, καὶ φλογὸς ἀναδοθείσης, οἱ Ἄετιδες ἀπὸ λῶδες ἐτι τυγχάνοντες, ὀπιθνήβης ἐς γλῶκατέπεσον. ἢ δ' Ἄλῶπιξ ἐπιδραμῶσα ἐν ὄψῃ τῷ Ἄετι πάντας κατέφαγεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὀμύθη δὲ ἀλλοῖ, ὅτι οἱ φίλιαν παρασπονδῶν

τέε.

τες, καὶ τῶν ἐκ τῷ ἡλιμυδῶν φύγωσι τιμωγίαν δι' ἀδένεια, ἀλλὰ τῶν γε θείων δίνω & διακρῶσοντῶ.

Ἄετος καὶ Κανθάρου.

Λαγῶς ὡς Ἄετος διωκόμενος πρὸς κοίτῃ Κανθάρου κατέφυγε, δεόμενος ὡς αὐτὸ σωθῆναι. ὁ ἢ Κανθάρου ἤξει τὸν Ἄετον μὴ ἀνελῆν τὸν ἰκέτην, ὁρῶν αὐτὸν κατὰ τῷ μεγίστῳ Διὸς, ἢ μὴ μὴ καὶ ἀφρονῆσαι τῷ μισθῷ αὐτοῦ. ὁ ἢ μετ' ὁρῶν τῷ πῆλῳ γυρίσας τὸν Κανθάρου, τὸν Λαγῶν ἀρπάσας κατέφαγεν. ὁ ἢ Κανθάρου τῷ τε Ἄετι σωαπέτην, ὡς τῶν καλῶν τῶν κατὰ μαθῆν. ἢ δὲ προσελθῶν, τὰ ὡς τῶν καὶ ἀνυλίας διέφθειρε. τῷ ἢ θῆνόν ποσομῶν, ἐτις

τῶτε

rint, licet ab affectis iniuria fugiant ulionem ob impotētiā, diuinum tamen supplicium non depulsiuos.

AQUILA ET Scarabeus. 2

LEpus Aqla insectate in iustrum Scarabei profugit, rogans vt ab eo seruetur. Scarabeus autē rogabat Aquilam ne occideret supplicem, obstanti ipsam per maximū Iouē, ne scilicet contēneret paruitatem eius. Illa verō irata ala percussit Scarabeum, & Leporem arreptū deuorauit. At Scarabeus & cum Aquila volauit, vt nidū eius disceret: ac iam profectus, oua eius deuoluta disfrupit. Illa autē quū graue existimaret, si quē hęc hoc

hoc aufus fuisset, & in altiore loco secundo nidificasset, & illic rursus Scarabeus pariter hanc affecit. Sed Aquila inops consilii penitus, ascendit ad Iouem (in eius enim tutela esse dicitur) & in ipsi genibus tertia fortuna ouorum posuit, Deo ipsa commendans & supplicans ut custodiret. Scarabeus autem est stercore pilula facta ascendit, & in sinu Iouis eam demisit. Iupiter vero cum surrexisset ut firmum excuteret, oua quoque proiecit oblitus, quae & contriuit deiecta. Cognito autem a Scarabeo quod haec fecisset ut Aquilam ulcisceretur: nam non modo Scarabeum illa iniuria affecit, sed & in Iouem ipsum impia

fuit,

τὸ τοι μῆσαι, καὶ πάλιν μετὰ τὴν τοιοῦτον ποτὸς τοδεὺν τῶν νεοτιστοποιισα μὲν καὶ καὶ πάλιν ὁ Κάββαρος τὰ ἴσα τῶτον διέθηκεν. ὁ δ' Ἄετος ἀμνηστικός τῶν ὀλοῖς, ἀνάβας ἰδί τὸν Δία (τὸτε γὰρ ἱερὸς εἶναι λέγεται) τοῖς αὐτῶν γόνασι τὴν τρίτην γωνίαν τῶν ἄων ἔθηκε, τῶ θεῶ ταῦτα παραθέμενος καὶ ἐκείνου σφύρα φησὶν. ὁ Κάββαρος ἡ νόπρ σφάραρον ποιήσας, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τὴν νόπρ τῶ Διὸς ταῦτα καθήκει. ὁ δὲ Ζεὺς ἀναστὰς ἐφ' ᾧ τὴν ὄνθρον ἀποτινάξατο, καὶ τὰ ἀειδέριον ἐπλατῆμονος, ἀ καὶ σμετρίβη πσοῦσα. μαθὼν ἡ γὰρ τῶ Κανθάρος, ὅτι ταῦτ' ἔδρασε τὸν Ἄετον ἀμνησμένους. ἡ γὰρ μὴ τὸν Κάββαρον ἐκείνου μόνου κληρονομήσειν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸν Δία αὐτὸν ἰσέβησε,

σε,

σε, πρὸς τὸν Ἄετον ἔπρην ἐλάουσα, Κάββαρον ἴνα τὸν λυποῦντα, καὶ διὰ καὶ δικαίως λυπεῖται. καὶ βυβλίμενος οὐ τὸ γένος τῶ Ἄετων σπανισθῆναι, σμωβέλενε τῶ Κανθάρος διαπραγὰς πρὸς τὸν Ἄετον θέδαι. ἡ ἡ μὴ πεθομένους, ἐκείνος ἡ καὶ τὸν ἕτερον τὸν τῶ Ἄετων μετέθηκε τοκετὸν, ἴνα αὐ μὴ φάινωνται Κάββαροι.

ἐπιμύδιον.

ὁ μὴ δὲ ἀλοῦ, μηδὸν κατὰ τὸν νόμον, ἡ γὰρ μὴ τὸν Κάββαρον ἐκείνου μόνου κληρονομήσειν, ἀλλὰ καὶ ἐς τὸν Δία αὐτὸν ἰσέβησε,

Ἀηλὼν καὶ Ἰέραξ.

Ἀηλὼν ἰδί δένδρον κατὰ τὸ εἶδος Ἰέραξ ἡ θεασάμενος, καὶ τῶ φῶς ἀπορῶν, σμωέλησεν

fuit, reuersa Aquilae ait Iupiter, Scarabeus esse qui incestitiae causa fuerit, & certe iure fuisse. Nolens igitur genus Aquilarum rarefcere, consulit Scarabeo ut Aquilae conciliaretur. Eo autem non parate, Iupiter in aliud tempus Aquilarum transmutauit partum, cum Scarabei non appareant.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, nullum contemnendam, praesertim cum non sit quisquam, qui laesitius se ulcisci non queat.

PHILOMELA & Accipiter. 3

Philomela super arbore sedes de more canebat. Accipiter autem videns, accibi indigens, aduolans

lans corripuit. Quæ cum occidēda esset, orabat Accipitrē ne deuoraretur: neq; em̄ satis esse ad Accipitris ventrē implendū, sed oportere ipsum cibo egentē ad maiores aues conuerti. Accipiter autē respōdēs ait, Sed ego certē amēs esēs, si q̄ in manibus paratus est, cibo dimisso, quæ non videntur persequar.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosq; homines eodē modo esse incōsultos, qui spe maiorū quæ incerta sunt, quæ in manibus habentur amittant.

V V L P

φρὴν ἐπιπῶς. ἡ δὲ ἀναγεῖσθαι μέλυσσα, ἐδῆτο τὸ ἴεσαν. μὴ βρωθῆναι· μηδὲ γὰρ ἰναυῶν εἶναι ἴεσαν. γαστέρα πληροῦ, δῆλον ὅτι αὐτὸν τροφῆς προσδεόμενον ἰδὶ τὰ μέγιστων ὀρνέων τραπέσαι. ἢ ὁ ἴεραξ ἕως οὗ βῶν ἐπιμ, ἀλλ' ἐγὼ γε ἄφρων ἂν εἴην, εἰ πῶν ἐν χειρὶ ἐτοιμῶν τροφῶν ἄφεις, τὰ μὴ φαινόμενά πω διώκοιμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διδάσκει, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων οὕτως ἀλόγιστοί εἰσιν, οἱ δὲ ἐλπίδα πλείονων ἀδικῶν τὰ ἐν χειρὶ προτιμῶσι.

Ἀλώπηξ

Ἀλώπηξ ἢ Τράγος.

V V L P E S B T

Hircus.

4



Aλώπηξ ἢ Τράγος διψῶντες εἰς φρέαρ κατέβησαν. μετὰ τὸ πιεῖν, τὸ Τράγον σκεπτομένης πῶν ἀνοδου, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη, θάρσος, κρήσιμον τι ἢ εἰς πῶν ἀμφοτέρων σπιγῆσαν ἐπινοήκα. εἰ γὰρ ὄρθισαθείς, τὸς ἐμπροσθίως τῶν ποδῶν τῶ τοίχῳ προσβείσεις, καὶ τὰ κέρατα ὁμοίως εἰς τὸ ἐμπροσθεν κλινῆς, ἀναστράμυσσα

Vulpes & Hircus fitientes in puteū descenderunt, sed postquā biberūt, Hircus indagāte ascēsum, Vulpes ait. Confide, vtile quid in vtriusq; etiā salutē excogitavi: si em̄ rectus steteris, & anteriores pedes parieti applicueris, & cornua pariter in anteriore partem inclinaueris, cū pcurerim

rerim ipsa p tuos humeros & cornua, & extra puteum illinc exiluerim, & te postea extrahā hinc. ab Hirco autem ad hoc prompte officio profuto, illa cūm ex puteo sic exiluisse, exultabat circū os læta. Hircus autē ipsam accusabat, quōd trāgressa fuerit conuentiones. Illa autem, Sed si tot, inquit, mētes possideres, quot in barba pilos, non antē descendisses, quām ascensum considerasses.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic prudentem uirum oportere prius fines alius confyderare rerum, deinde sic ipsas aggredi.

VVLP

μῦσα διὰ τῶν σῶν αὐτῆ νότων ἢ νεράτων, ἢ ἔξω τ' φρεάτ' ἐπέβην πηλίσασα, καὶ σὲ μετὰ τὸτο ἀνυπαλάσσω ἐντεύθην. τ' ἢ Τράγῳ πρὸς τὸτο ἐτόιμος ὑπηρετσομελὴς, ἐκένη τ' φρεάτ' ὅτως ἐπακλίσασα, ἐσπίρα πρὶ τὸ σῆμιον ἐδομελὴν. ὁ ἢ Τράγῳ αὐτῷ ἐμίμπετο, ὡς παραβαίνουσαν τὰς σωθῆκας. ἢ δ', ἀλλ' ἐποσαύτας, ἔπε, φρένας ἐκένησας, ὁπῶσας ἐν τῷ πῶγωνι τρίχας, ἢ πρὸς τὸρον ἀνκατέβην, πρὶν ἢ τίω ἀνοδοῦ σὲ ψαύσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηγεῖται, ὅτι αὐτῷ καὶ τὸν φρόνιμον ἀνδρα. ὁ δὲ πρῶτον ἰὰ τέλη σοιπωῦντα τῶν πραγμάτων, ἔδ' ὅτως αὐτοῖς ἐγχερεῖν.

ΑΛΩΠΗΞ

ΑΛΩΠΗΞ καὶ
Λέων.

VVL P E S E T
Leo.



Αλῶπιξ ἐμὴ πω θεασαμένη Λέοντα, ἐπειδὴ κατὰ τινα τύχην αὐτῷ σωλήτησε, τὸ μὲν πρῶτον οὕτως ἐφοβήθη ὡς μινεῖ καὶ ἀποδανῆν. ἔπειτα τοσούτον θεασαμένη, ἐφοβήθη μὲν, οὐ μὲν ὡς τὸ πρῶτον· ἐν τρίτῳ ἢ τοῦτον θεασαμένη, οὕτως αὐτῆ κατέβη ἄρκεσεν, ὡς καὶ προσελθεῖσα διαλεχθῆναι.

Ἐπιμ

Vulpes cūm nūquam vidisset Leonem, cūm ei casu quodam occurrisset, primūm sic timuit, vt fermē moretetur. Deinde cūm secundō vidisset, timuit certē, non tamen vt prius: tertio autem cūm ipsum vidisset, sic contra eum ausa est, vt & accederet & colloqueretur.

AFFA

AFFABVLATIO.

Fabula significat, conuersatione terribilia quoque accessu facilia fieri.

FELIS ET
Gallus. 6



Felis cōprehensō Gallo, cū rationabili causa volebat deuorare. Ceterū accusabat ipsum, dicendo, molestū esse hominibus nocte clamantem, neq; permittentem somno frui. Eo verō respondēte

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὴθ' ἁλοῖ, ὅτι
ἢ συνήθειά ἐστι τὰ φοβε-
ρά τ' πραγμάτων δι-
πρόσιτα ποιᾷ.

Αἴλιος ἢ Ἀλεκ-
τριών.

Αἴλιος θύων, Ἀλεκτριών, μετ' ἐυλόγως τῶν αἰτίας ἰβουλήν καί φαγῆν, ἢ δὲ καὶ ἡγότερα αὐτ' λέγων, ὡς ὀχληρὸς εἶναι τοῖς ἀνθρώποις νύκτωρ κενεραγῶς, καὶ μὴ συγχωρῶν ὑπὸς τυγχάνειν. τ' δ' ἀπολογηθεὶς, ἰδὲ

ἐπὶ τῷ ἐνέαννον ὠφελῆσαι τὸ τοιοῦτον, ὡς ἰδὲ τὰ συνήθειά τῶν ἔργων ἐγείρειν, ὡς ἄλλοι ὁ Αἴλιος θ' αἰτίας ἐπέφερεν, ὡς ἀσεβὴς εἶναι πρὸς τὴν φύσιν, μητρὶ καὶ ἀδελφαῖς συμμιγνύμενος. τα' ἢ καὶ τὸ πρὸς ὠφέλειαν τῶν δεσποτῶν πράττειν φησαίης, πολλῶν αὐτοῖς ἐντεῦθεν ὄντων τιμωμένων, ὁ Αἴλιος θ' εἶπων, ἀλλ' εἰ σὺ γε ποσσῶν ἐνωσθῆς ἐμπροσώπῳ ἀπολογητῶν, ἔγωγε μελύται ἄτροφ' ἢ μελῶν, τῶν κατεθροινήσασθαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὴθ' ἁλοῖ, ὅτι
ἢ πονηρὰ φύσις πλημμελεῖν αἰρεμένη, εἰ μὴ μετ' ἐυλόγου δουκέναι προσήματ' ἢ ἀπαρακαλύπτως γεμῶν πονηροῦσθαι.

Ἄλλως

ad illorum vtilitatem id se facere, vt ad cōsuetā opera excitarentur, rursus Felis causam afferebat, quod impius esset erga naturam, cum matre ac fororibus concundo. Eo autem & hoc ad vtilitatem dō minorū facere dicente, cū multa ipsis hinc oua pariantur, Felis p̄fatus, Sed si tu multis abūdas euidentibus responsionibus, ego tamen ieiunus non perstabo, ipsum deuorauit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauam naturam recitare volentem, si non nerisimili cum p̄textu facere id possit, aperte tamen malignari.

i

VVL

VVL P E S 7

Ἀλώπενες.



VVlpes laqueo
capta, cum ab-
scissa cauda euasif-
set, non viuendā prae-
pudore existimabat
vitam. Decruit itaq;
& alius Vulpib⁹ hoc
idem persuadere, vt
cōmuni malo suum
celaret dedecus. Et
iā omnib⁹ collectis,
suadebat caudas ab-
scindere, q^d nō inde-
cens solum hoc mē-
brum sit, sed & super-
uacu

Αλώπην παύλι
ληφθένσα, καὶ ἀ-
ποκοπέουσα τὴν αὐτῆς
διατράσσα, ἀβίωτον ὡς
αἰσχύνουσι γένοιτο τὸν βί-
ον. ἔγνω οὖν καὶ τὰς ἄλ-
λας Ἀλώπενας τὸτ' αὐ-
τὸ νουθετῆσαι, ὡς ἂν τῆ
κοινῶν πάθει τὸ ἴδιον
συναληψέσθην αἰσχ⁹.
καὶ δι' πάσας ἀβροίσα-
σα, περὶ τὴν τὰς ὄρας
ἀποκοπήν, ὡς ἐν ἀ-
πρεπείᾳ μόνον τοῦτο τὸ
μέλ⁹ ἂν, ἀλλά καὶ πε-
ρίου

ἑστῆσαν ἑαῖσθ⁹ ἡποσηρη-
μένηον. ἰσοπλαβίσα δέ
τις αὐτῶν, ἔπειθ' ὡ αὐ-
τη, ἀλλ' ἐοῦ σοὶ τὸτο
προσέφερσεν, ἐν ἂν ἡμῖν
αὐτὸ συμβήσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὀμύθ⁹ διδάει, ὅτι
οἱ πονηροὶ τῶν ἀνθρώ-
πων ἢ δι' ἀνομιαν τὰς
ἐπὶ τῆς πέλας ποι-
οῦντι συμβεβήσιν, διὰ
δὲ τὸ αὐτοῖς συμφι-
εῖον.

Ἀλώπην καὶ Βά-
τ⁹.

Αλώπην φραγμῶν
αὐαβαίνουσα, ἐ-
πειδὴ ὀλιγοθῆσασα κα-
ταπίπτειν ἐμέλασθ' ἐπε-
λάβετο πρὸς βοῦθειον
βάτ⁹. καὶ δι' τοὺς πό-
δας ἠδὲ τοῖς ἐκάνου
μέντροις αἰμάξασα καὶ
ἀληθῶσα πρὸς αὐτῶν
ἔπειθ' οἶμοι, καταφυ-
γῶσάν με γὰρ ἠδὲ σέ
ὡς ἠδὲ βο. βο. σ' ἡ χεί-
ρον

uacuum onus appen-
sum. Respondens au-
tem ex ipfis quedam
ait: Heus tu, nisi tibi
hoc conduceret, no-
bis non consuleres.

ΚΕΦΑΒΛΑΤΙΟ.

*Fabula significa-
re uidetur, prauos ho-
mines non beneuolen-
tia in propinquos con-
sulere, sed propter su-
am ipsorum uilitia-
tem.*

VVL P E S E T
Rubus. 8

VVlpes sepe con-
scensa, cum la-
psa casura foret, ap-
prehendit in adiuto-
rium Rubū. Quam-
obrem cum pedibus
suis illius aculeis la-
ceratis doleret, ad
eam dixit, Hei mi-
hi, confugi enim ad
te tanquam ad auxi-
liatorem, sed tu pe-
ius

ius me tractasti. Sed errasti, heus tu, inquit Rubus, quæ me apprehendere voluisti, qui omnes apprehendere soleo.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic & homines esse stultos, qui ad eos auxilij gratia accurrunt quibus magis iniuria afficere natura insitum est.

VVLPEB ET
Crocodilus. 9

Vulpes & Crocodilus conten debāt de nobilitate. Cū multa autē Crocodil⁹ supba de pgenitorū narrasset splendore, & exercitatio nā principes fuerint, Vulpes respōdēs, O amicisime, ait, sed si ipse nihil dicas, tñ ex cute videris q̄ antiquis tēporib⁹ sis exercitat

ρον Διέθνηκας, ἀλλ' ἰσφάλης, ἢ αὐτῆ, φροσὶν ἢ Βάτ⁹, ἐμοῦ βελυθῆσα ἑπιλαβέσθαι, ἢ τῆς αὐτῶν ἐπιλαμβάνεσθαι ἐβωα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ διλοῖ, ὅτι αὐτῶν καὶ τῶν αὐτῶν ἰσφάτως καὶ τῶν αὐτῶν ἰσφάτως, ὅσοι βοβοῖς προστρέχουσιν, οἱ τὸ ἀδιάνην μάλλον ἰσφάφουσι.

Ἀλώπηξ ἢ Κροκόδειλος.

Αλώπηξ ἢ Κροκόδειλος ἢ ἡμφισβήτην πόδι συν γούρας, πάλαι ἦ τ' Κροκόδειλος ἰσφάφασα πόδι αὐτῶν πρὸς τὸν ἀλιεῖν ἢ λαμπρότητι, ὡς γε γυμνασίου ἀρχηγῶν. ἢ Ἀλώπηξ ἰσφάφασα, ὡς τῶν ἀπην, ἀλλὰ καὶ μὴ λέγῃς, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ δευματὸς γε φαίνῃ ὡς ἐκ παλαιῶν ἐτῶν ἢ γε γυμνασ

μασμέν⁹.

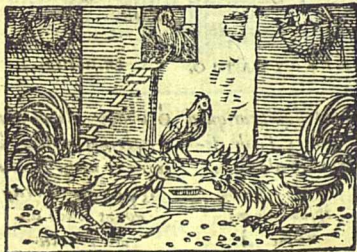
Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ διλοῖ, ὅτι τῶν ψευδομῶν ἀνθρώπων ἐλεγχος τὰ πράγματα γίνεσθαι.

citatus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, mendaces viros, res ipsas arguere.

Ἀλεκτρυόνες καὶ
Πέρδιξ.GALLI ET
Perdix. 10

Αλεκτρυόνες τις ἐχουσὶν ἑοικίας, πρῶτον ἢ Πέρδικα συν ἐκείνοις ἀφῆνε νέμεσθαι τῆς τυπῶντων αὐτῶν ἢ ἀπελαυνόντων, ἐκέν⁹ ἰδύμεσφάφρα, νομίζου ὡς ἀλώφην⁹ ταῦτα πάσχειν

Gallos quidā habens domi, empta quoq; Perdix cū illis pasci dimisit: qui quum ipsam verberarent ac expellerent, illa tristabatur valde, existimans vt alienigenā hęc se pa-

ti à Gallis. Quum
verò paulò pòst &
illos videret pugna-
re, & seipfos caede-
re, mœrore solu-
ta ait, Sed quidem
posthac non tri-
stabor, videns &
ipfos pugnare in-
ter se.

σχην ὑπὸ τῶν Ἀλε-
ξάνδρων ὡς ἡ μετὰ μι-
κροῦ καὶ κείνου ἐώρακε
μαχομένους καὶ ἀλλή-
λους κτύποντας, ἢ λυ-
πὴ ἀπολυθείς εἶπεν,
ἀλλ' ἔγωγε ἀπὸ τῆς νῦν
ἐλυπήσομαι, ὄρων καὶ
αὐτὸς μαχομένους ἄλ-
λους.

AFFABVLATIO.

Ἐπιμύθιον.

Fabula significat, quòd
prudenes facile fe-
riant ab alienis in-
iurijs, quum
ipfos hideans
neque à
suis ab-
sine-
re.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ἐπι-
οὖ φρόνιμοι ραδιῶς φέ-
ρονται τὰς παρὰ τῶν ἄλλο-
τῶν ὑβρεις, ὅταν
αὐτὸς ἰδῶσι με-
τὰ τῶν οἰκεί-
ων ἀπε-
χομένους.

Ἀλώπηξ

Ἀλώπηξ.

VULPES. II



Ἀλώπηξ ἄσ οἰκίαν
ἐλθῖσα ἵσπερη-
τῆς, καὶ ἔλασα τὸ αὐτῆς
σινεῶν διεστάνω μέλυν,
εὔρεν γὰρ κεφαλῶν μορφο-
λυκίᾳ σὺφῶς κατε-
σπενασμένω, ἠὲ γὰρ ἀ-
ναλαβῖσα ταῖς χερσίν.
ἔφην, ὡς οἶα κεφαλῆ, καὶ
ἐγκέφαλον ἔκχεα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς αὐ-
θρας μεγαλοπρεπῆς τῆς
τῶ σώματι, κατὰ τὴν ψυ-
χὴν ἀποχίτους.

Ἀνθρακ

Vulpes in do-
mū mimi pro-
fecta, & singula ipsi^o
vasa perferutata, in-
uenit & caput larvæ
ingeniosè fabricatū,
quo & accepto mani-
bus ait, O quale ca-
put, & cerebrum nō
habet.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros ma-
gnificos quidem corpo-
re, sed animo incon-
sultos.

ORIG. i 4 CAR

CARBONARIVS
& Fullo. 12

Ἀνθρακῶς καὶ
Γναφῶς.



Carbonarius in
quadā habitans
domo, rogabat vt &
Fullo accederet, &
secū cohabitaret. Ful-
lo autē respondens
ait, Sed nō hoc pos-
sem ego facere. timeo
em̄ ne q̄ ego dealbo,
tu fuligine repleas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omne dissimile esse in-
sociabile.*

PISC

Ανθρακῶς ἐπὶ τι-
νος οἴκου οἰκίας,
ἤξῃς καὶ Γναφῶς παρα-
γορεύοντα ἀπὸ συνοι-
κῆσαι. ὃ δὲ Γναφῶς ὑπο-
κλιθεὶς ἔφη, ἀπὸ δὲ ἀρ-
τῆστο δύναμιμιν ἐγώ γε
πράξαι. δέδωκε γὰρ, μή-
πως ἀπὸ ἐγὼ λευκαίνω,
αὐτὸς ἀσθόδης πληροῖς.
Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πάντ' τὸ ἀνόμιμον ἀνο-
ιώνηκτον.

Ἀλλῆς.

Ἀλλῆς.

PISCATORES. 13

Αλλῆς ἄλλον σαγή-
νῳ, βαρέας ἢ
αὐτὸ οὐσας, ἔχαρον καὶ
ἐσοῖρτων πολλῶ ἔναι
τῷ ἄγρῳ νομίζοντες.
ὡς δ' ἐπὶ τ' ἴδιον ταύ-
τῳ ἐκλύσαντες, τ' μὴν
ἰχθύων εὖρον ὀλίγους, λί-
θου δ' ἐν αὐτῇ παμμε-
γέθῃ, ἀθυμῶν ἤρξαν-
το καὶ ἀνύειν, ἢ τοσού-
τον ἰδί: τῇ τῶν ἰχθύων
ὀλιγότῃ, ὅσαρ ὅτι καὶ
τὰν αὐτῶν πρὸν κελύ-
φασιν. ἄς δέ τις ἐν αὐ-
τοῖς πρεσβύτερος ἔπει,
μὴ ἀχθῶμεθα, ὡ ἐταί-
ροι: τῇ γὰρ ἰσοτῆ, ὡς ἔοι-
κον, ἀλεπρῆ ἔστιν ἡ λυ-
τῆ: καὶ ἡμᾶς οὐκ ἔδει
τοσούτῳ προδιδῶν-
τας, πάντως τι καὶ λυ-
πηθῶμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἢ ἀπὸ λυπηθῶν ἐπὶ ταῖς
ἀποτυχίαις.

Piscatores trabe-
bāt verriculū, qd̄
cū graue foret, gau-
debāt & exultabant,
multū inesse prædæ
existimātes. sed quū ī
lit' ip̄sum traxissēt,
piscēs q; paucos qui-
dē, sed lapidē ī co per
magnū iuenissēt, tri-
stari & mœrere cœ-
perūt, nō tam pisciū
paucitate, q̄ q; & cō-
traria antē αἰο π̄sum-
pserāt. Quidā autē ī-
ter eos natu grādi-
or dixit, Ne tristemur, ὁ
focii: nā voluptati vt
videtur foror est tri-
stia: & nos igitur
oportebat tātū antē
lætatos οἴνω aliqua
in re etiam tristari.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere tristari fru-
strata spe.*

Κομῆ

logini 15 SAC

I A C T A T O R. 14

VIr quidam peregrinatus, deinde in suam patriam reuersus, aliaq; multa in diuersis viriliter gessisse locis iactabat, atq; etiā Rhodi saltasse saltū, quē nullus eius loci potuerit saltare: ad hoc & testes qui ibi interfuerunt dicebat se habere. Quidam autem ex iis qui aderant respondens, ait, Heus tu, si verū hoc est, non est tibi opus testib⁹. En Rhodus, en & saltus.

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, nisi prompta rei demonstratio sit, omnem sermone manu esse superuacuum.

Impos

Κομπασής.

AΝήρ τις ἀποδημίας, ἔτα ἢ πάλιν πρὸς τὴν αὐτοῦ γῆν ἐπανελθὼν, ἀλλὰ τε πολλὰ ἐν διαφόροις ἡνδραγαθήναιαι χωραῖς ἐκόμπασε, καὶ ἂν ἂν τῇ ῥόδῳ πεπιδνέναι κήλημα, οἷον ἂν λέει τ' ἐπ' αὐτῷ δυνατὸς ἂν εἶναι πιδνῆσαι πρὸς τὸ τῷ ἢ καὶ μαρτυρῆσαι τὸς ἐν αὐτῷ παρόντας ἔχειν. τῶν ἢ παρόντων τις ὑπολαβὼν, ἔφη, ὦ ἴστω, εἰ ἀληθεὶς τὸ ἐστίν. ἂν δὲ σοὶ μαρτυρῶν. ἴδον ῥόδῳ, ἴδὲ καὶ τὸ πιδνῆμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι ἂν μὴ πρόχειρον ἢ τ' πράγματι ἢ ἀπόδειξις ἢ πᾶς λόγος περιττός ἐστιν.

Ἀδύο

Ἀδύοατα ἐπαγγελ-
λήμεθα.

Impossibilia promittens. 15

AΝήρ πένης νοσῶν καὶ κακῶς διακείμενος, ἐπειδὴ πρὸς τῶν ἰατρῶν ἀπεγνώσθη, τῶν θεῶν ἐδέετο, ὡς εἴ τι ἢ υἱεῖαν αὐτῷ πάλιν ἐπανελθεῖν ποιήσειαν, ἐκείνῳ βόας αὐτοῖς προσοίσῃν πικρὸν μέλιτος ἢ θυσίαν. τ' ἢ γυναῖκα αὐτῷ πυθομένην, καὶ πῶ σοι ταῦτα λὼ ὑγαίνεις; ἐπεὶ ἔφη, οἷε γὰρ ἀναστῆναι με ἐν τούτῳ, ἴν' οἱ θεοὶ ταῦτά με ἀπατήσωσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι πολλοὶ ῥαδίως κατεπαγγέλλοντο, ἂν ὅσον τελείωσιν ἔργον ἢ προσδοκῶσιν.

Κακοπράγμων.

AΝήρ κακοπράγμων εἰς τὸν ἐν Δελφοῖς ἵκησ' Ἀπόλλωνά,

VIr pauper egrotans & male affectus, quum à medicis desperatus esset, deos rogabat, pollicens si sanitatem sibi rursus restituisent, centum boues ipsi oblaturum esse in sacrificium. Vxore autem eius rogante, Et ubi tibi haec si conuuleris? ille ait, Putas em surgere me hinc, vt dii haec à me repant?

A F F A B V L A T I O.

Fabula significat, multos facile polliceri, quae re comprobare non sperent.

M A L I G N V S. 16

VIr malignus ad eum, qui in Delphis est, iuit Apollinē

furgens, quoniā bo-
bus carebat, ex pasta
boues centū à se for-
matus in ara positos
sacrificauit. sed dei
ipsum luturi, in som-
niis adfuerunt ei, di-
centes, Abi ad littus
ad eū locū. illic enim
Atticas mille drach-
mas inuenies. Ille au-
tē excitatus, lætus &
alacer ad demonstratū
locum perrexit,
aurū disquirens. Sed
illic in piratas inci-
dit, ab ipsiſq; com-
prehēſus eſt. Captus
ergo vt dimitteretur
piratas orabat, mille
auri talenta daturum
ipſiſ promittēs. Sed
cū nō crederetur, ab-
act^o ab ipſiſ, diuēdit^o
eſt mille drachmiſ.

AFFABVLATIO.

*Fabula ſignificat,
mendacijs hominū ini-
micum eſſe Deum.*

αὐαγὰς, ἐπειδὴ βοῶν ἡ-
πόρε, θεατίνης βῆς ἐκα-
τόν πλάσας ἐπὶ τῆ βυ-
μῆς θεῶς ὠλοικαύτωσιν. αἱ
ἡ θεοὶ βυλομένονοι αὐτὸν
ἀμύνασθαι, ἵναρ ἐπι-
σαύης αὐτῷ, ἡσπυ ἀπέλ-
θε ἐς τὸν αἰγιαλὸν ἐς
τόνδε τὸν τόπον. ἐνῆ ἡ
ἄτημας χιλίας δὶρῆ-
μας. ἐνθὸς ἡ διῦπνιδέσ
σὺν ἡδοῦν ἢ σπασθῆ πρός
τὸν ὑποδελεχθέντα τό-
πον ἀφίμετο, τὸ χροσί-
ον διδρουνῶν. ἐνῆ ἡ
δὲ πειραταῖς πόριτυ-
χῶν, ἡπὶ αὐτῶν συνελί-
φθῆ. ἀλλῆς ἡ κλῆν ἀφε-
θλίωαι τῆ πειρατῶν ἐδῆ-
το, χιλία χρυσίς τάλαν-
τα δώσειν αὐτοῖς ὑπίσ-
χυμένῳ. ὡς δ' ἐν ἐ-
πιπύβεσῳ, ἀπαχθείς γὰρ
αὐτῶν, ἀπὸ μπωλῆθῃ χι-
λίῳ δραχμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^ο ἀηλοῦ, ὅτι
τοῖς ψένδεσι τῆ ἀνθρώ-
πων ἐξβραίνε τὸ δέον.

Βάτραχοι.

RANAE. 19

Βάτραχοι δύνῃ ἐν
λίμνῃ ἐνεμῶσῳ, βέ-
ρωσ ἡ ξηραυθείσας τῆ λι-
μνῆς. ἐκένλυ κατὰ λι-
πόντες ἐπεσκότω ἐτί-
ραμ. καὶ δὴ βαδῆ πε-
ρετύχου φρέατι, ὅπου
ἴδῳν ἕτερο θατέρω φη-
σι, συγκατέλωμασ, ὡ
οὔτ^ο ἐς τόδε τὸ φρέ-
αρ. ὁ ἡ ὑπολαβῶν ἄ-
πυ, ἀμ οὖν ἢ τὸ ἐνθά-
δε ὑδωρ ξηραυθῆ, πῶσ
ἀναθροσάμεθα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^ο ἀηλοῦ, ὅτι
ἡ δῆ ἀπρῖσιονέπῳσ προ-
σιέναι τοῖς πράγμασιν.

Γέρον ἢ θάνα-
τοσ.

Γέρον ποτὲ ξύλα
τέμων ἐξ ὄρου κα-
πὶ τῆ ἄμωρ ἀράμεθ^ο,
ἡπειδὴ πολλῶν ὁδῶν ἐ-
πικχιμμέν^ο ἐβάδιον,
ἀπειρικῶσ ἀπέθετό τε

Ranæ duæ in pa-
lude pascebantur. & state autē sicca-
ta palude, illa dereli-
cta querebant aliām:
cæterū profundū in-
uenerūt puteū. Quo
uiso altera alteri in-
quit, Descendamus,
heus tu, in hunc pu-
teū. Illa respondens
ait, Si igitur & hīc a-
qua aruerit, quomo-
do ascendemus?

AFFABVLATIO.

*Fabula declarat, non
oportere in consideratē
res aggredi.*

SENE X ET
Mors. 20

Senex quondam
sincis in monte
lignis, ac ἱ humeros
eleuatis, vbi multam
viam oncratus iuit,
defessus & deposuit
ligna,



ligna, & mortem vt
veniret iuocabat. At
morte ilico adstan-
te, & causam rogan-
te qua se vocasset, se-
nex ait, Vt onus hoc
sublatum imponeres
mihi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
omnem hominem uide
studiosum esse, & licet
infinitis periculis im-
mersus uideatur mor-
tem appetere, tamen ui-
uere multo magis qua
mori eligere.

ANVS

τὰ ξύλα, ἢ τὸν θάνα-
τον ἐλθέω ἐπεινελάτω.
ἢ ἡ θανάτου ἐνθὺς ἐπι-
σαντό, ἢ τίνω αἰτίω
πωθανομένω δι' ἡὸ αὐ-
τὸν καλοῖκ, ὃ γέρωρ ἔ-
φη, ἵνα τὸν φόβον τοῦ-
του ἄρας ἐπιθῆς μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλοῖ, ὅτι
πᾶς ἀνθρώπος φιλό-
ζωός ἐστί, καὶ μὴ μύθους
κινδύνοισι ἀδριπεσοῦν
δοκίμ θανάτου ἐπιθυ-
μεῖν, ὅμως τὸ σῆν ποτὸν
πρὸ τοῦ θανάτου αἰ-
ρεῖται.

Γραῦς

Γραῦς καὶ ἰα-
τρός.

ANVS ET
Medicus. 21

Γυνὴ γραῦς ἀλγῶσα
τὸς ὀφθαλμοῖς, εἰς
καλέται τινὰ τῶ ἰα-
τρῶν ἐπὶ μισθῷ, συμφω-
νίσασα, ὡς ἂ μὲν θερα-
πίσειν αὐτὴν τὸν ὁμο-
λογηθέντα μισθὸν αὐτῷ
δώσειν, εἰ ἢ μὴ, μηδὲν
δώσειν. ἐνεχέρησε μὲν
ἔν ὃ ἰατρός τῆ θερα-
πεία· κατ' ἡμέραν ἢ
φοῖτ' ὡς τὴν πρεσβύτην,
ἢ τὸς ὀφθαλμοῖς αὐτῆ
χρίων, ἐκένυς μηδα-
μῶς ἀναβλέπειν ἐχθ-
ρος τίνω ἄρα ἐκένυ
πρὸ τῶ χρισματοῦ, αὐ-
τὸς ἔρ τι τῶ οἰκίως
συστῶν ὑφαίρξῃ μὴ
ὀσμῆραι ἀπίκ. κα μὲν
ἔν γραῦς τίνω ἑαυτῆς
πρόβουσιον ἑώρα κατ'
ἐνάστην ἐλατρημῆν ἔ-
πὶ τοῦστον, ὡς ἢ τέλος
παντάπασιον αὐτῆ θε-
ραπείας μὲν πο-

λεῖφθ

Mulier anus do-
lens oculos,
conduxit Medicum
quendam mercede,
conuentione facta, si
se curaret, pactam
mercedem ei datu-
ram: sin autem mi-
nimè, nihil daturam.
Aggressus est igitur
Medicus curam:
quotidie verò acce-
dens ad vetulam, &
oculos ei ungens,
quam illa nequa-
quam videre posset
ea hora ob unctio-
nem ipse vas ali-
quod ex domo au-
ferens quotidie dis-
cedebat. Anus igitur
suam suppellecti-
lem videbat singu-
lis diebus minui ad-
eò, vt tandem omni-
no sanatae nihil re-
ling

linqueretur. At Medicus quum iam partem pecuniam ab ea efflagitaret, vt que purè iam videret, & testes adduceret, Magis certè, ait illa, nunc nihil video. Nam quum oculis laborabam, multa mea in mea videbam domo: nunc autè quum me tu videre inquis, nihil omnino ex illis video.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prauos homines ex ijs que agant, ignaros contra seipfos argumenta afferre.

AGRICOLA ET filii ipsius. 22

Agricola quidam vita excessurus ac volens suos filios periculum facere de agricultura, vocatis

λεφθῶα. ἤ δ' ἰατροῦ τὸς συμφωνηθείσας μιδὲς αὐτῶν ἀπαισῶν τῶ, ὡς καθαρῶς βλέπασαν ἦδη, καὶ τὸς μαρτυρας παραγαγόντῶ, μάλλον ἢ οὐδ', ἄπειρ ἐκένη, τανυῶ ἔδοτιοῦ βλέπω. ἦνίκα μὲν γὰρ τὸς ὀφθαλμοὺς ἐκόνει, πολλα τῶν ἐμῶν καὶ τῶ ἐμαυτοῦς ἔβλεπον οἰκίαν· νῦν δ' ὅτε μὲν οὐ βλέπειν φῆς, ἔδοτιοῦ ἐκένειν ὄρω.

Ἐπιμύθειον.

Ὁ μῦθῶ δὲ ἀλοῖ, ὅτι οἱ πονηροὶ τῶ ἀνθρώπων ὅ ὧν πράττει, λαμβάνουσι καθ' ἑαυτῶν τῶ ἔλεγχον ἐπισπῶμενοι.

Γεωργὸς καὶ Παιδες αὐτῶ.

Γεωργὸς τις μέλιον καὶ κλέμε τῶν βίων, καὶ βελόιδνος τὸς ἑαυτῶ Παιδας πείραν λαβῆν ἄλ γεωργίας, πρὸς καλῶ



καλεσάμενῶ αὐτῶς ἔφη, Παιδες ἐμοί, ἐγὼ ἦδη τῶν βίων ἐπέξειμι, ὑμεῖς δ' ἄπειρ τῶ ἀμπελῶ μοι ἐκρυπτεῖς τῶ κρύψεις, εὐρήσετε πάντα. οἱ μὲν οὐδ' οἰκνῶντες θεσσαυρὸν ἐπέ τῶν καλορυχθεῖν, πᾶσαν τῶν ἄλ ἀμπελῶ γῶ μετὰ τῶν ἰσοβίωσιν τῶ πατὸς κατέσφασαν, καὶ θεσσαυρῶ ἦ εἰ περιέτυχον, ἢ τῶ ἀμπελῶ καλῶς σκεφθεῖσα, πολυλαπλάσιονα τῶν καρπῶν ἀπέδωκεν.

catis ipsis ait, Filii mei, ego iam è vita discedo, vos autem si quæ in vinea à me occultata sunt, quæsieritis, inuenietis omnia. Illi igitur rati thesaurum illic defossam esse, omnem vineam terram post interitum patris defoderunt, & thesaurum quidem non inuenierunt, sed vineam pulchram fossam, multiplicem fructum reddidit.

Ἐπιμ

k 2 A F F

AFFABVLATIO.

*Fabula significat.
laborem thesaurum esse
hominibus.*

HERVS ET
Canes. 23



VIr quidā à tempestate in suo suburbio deprehensus primū oueis comedit, dehinc capras. Tempestate autem inualescente, & operarios boues iugulatos comedit. Canes verò his visis, dixerunt

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
ὁ κἀμαίσις θεσσαρὸς ἐστὶ
τοῖς ἀνθρώποις.

Δεσπότης καὶ
κύνες.

Aνὴρ τις πῶς χαμῶν ἐν τῷ αὐτῷ προσέειπε ἀπολαφθεῖς, πρῶτα τὰ πρόβατα κατέφαγεν, ἔτα τὰς αἰγας. ἤ ἡ χαμῶνος ἐπιπρατωῦτος, καὶ τὸς ἐργάτας βῆς σφάξας ἐβωήσατο. οἱ ἡ κύνες ταῦτα ἰδόντες, διελέχθησαν

χθίσαν πρὸς ἀλλήλους,
φείσθημι ἀλλ' ἡμεῖς γε
ἐντεύθημι. εἰ γὰρ τῶν ἐργατῶν βοῶν ὁ δεσπότης
ἡμῶν οὐκ ἐφείσατο, πῶς
ἡμῶν φείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι
τὸςτος μάλιστα φεύγει
καὶ φυλάττειται χρεῖ,
οἵτινες ἐδὲ τ' οὐκ ἐβῶν
ἀπέχοντι.

Γυνὴ καὶ ὄρνις.

runt inter se, Sed fugiamus nos hinc. Si enim operariis bobus herus noster nō abstinet, quomodo nobis abstinebit?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
eos maxime fugere &
cauere oportere, qui
ne suis quidem abstinent.*

MVLIER ET
Gallina. 24



Γυνὴ χῆρά τις θένει
ἔχουσα καὶ ἑκάστη
ἡμέρ

MVlier quedā vidua Gallinam habet

habebat, singulis die
bus ouū sibi parien-
tem: rata verò si plus
Gallinæ hordei pro-
iiceret, bis parituram
die, hoc fecit. Sed
Gallina pinguefa-
cta, ne semel quidem
die parere potuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui ob auaritiā
plurium sunt appeten-
tes, & que adsunt a-
mittere.

Morsus à cane. 25

Morsus à cane-
turū circuibat q̄rens.
Cū autē occurrisset
qdā ei, & cognosce-
ret qd̄ q̄rebat, Heus
tu, ait, si sanari vis, ac-
cipe panē, atq; eo san-
guinē vulneris sicca,
& ei qui momordit
cani ad:edendū da, &
is ridendo, ait, Sed si
hoc

ἡμέραν ὡδὴ αὐτῆ τίν-
τσαν νομίσασα ἵως
ἢ πλεόν τῆ ὄρνιθι κη-
βας παραβάλλοι, αἰς
τέξετ' ἄλ ἡμέρας, τῶ-
το πεποιήσῃ. ἢ δ' ὄρ-
νις πικρῆς γονομένη,
ἢ δ' ἀπαξ τ' ἡμέρας τι-
νεῖν κολύωτο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι
οἱ διὰ πλεονεξίαν τῶν
πλείων ἐπιθυμοῦν-
τες, καὶ τὰ παρόντα
ἀποβάλλουσι.

Κωδὸς ἀκμῆς.

Δηχδές τις ὑπὸ
κυνός, τὸν ἰασι-
μνον περιέει σὺ τῶν ἐν-
τυχῶν δέ τις αὐτῷ, καὶ
γινῆς ὁ σὺ τῆ, ὡ οὐ-
τῶ, εἶπεν, εἰ σφέδα
βούλει, λαβῶν ἄρτου,
καὶ τὸ τῶ τὸ αἶμα ἄλ
πληγῆς ἐμάξας, τῷ
δανόντι νυνὶ φαγῆν
ἐπίσθ' . κα' κένθ
γελᾶσας, ἔφη, ἀλλ' εἰ
τῶτο

τῶτο ποιήσω, δὲ με-
τὰ πλείων τῶν ἐν
τῆ πόλει κυνῶν ἀκ-
χθῆναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι
καὶ τ' ἀνθρώπων οἱ ὠ-
νηροὶ ἀδύργητοι μένοι,
μακροῦ ἀδικεῖν παρο-
ξύνονται.

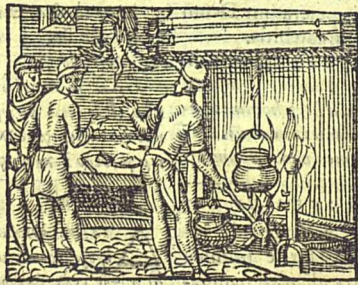
hoc fecero, oportet
bit me ab omnibus
qui in vrbe sunt can-
ibus morderi.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
prouos etiam homines
beneficio affectos, ma-
gis ad inferendam in-
iuriam exacui.

Νεωίσηνοι καὶ Μά-
γισος.

Adolescentuli &
Cocus. 26



Δο νεωίσηνοι καὶ
μάγιστος παρεκάλε-
το, καὶ διὰ τὸ μάγιστος
πρόβι τῶν οἰκείων ἐ-
γυμ

Do adolescētū-
li iuxta Cocū
asidebāt, & Coco in
aliquo domestico o-
pere

pere occupato, alter horum partem quamdam carniū subreptā in alterius demisit sinum. Conuerso autem Coco, & carnē quærente, qui abstulerat iurabat non habere: qui autem habebat, nō abstulisse. Cocus verò cognita malitia ipsorum, ait, Sed etsi me latueritis, peieratum Deum non latebitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, quod licet homines peierantes lateamus, Deū tamen non latebimus.

INIMICI. 27

DVo quidā inter se inimici, in eadē nauī nauigabant: quorū alter in puppi, alter in pro- ra sedebat: Tempestate autem superueniente,

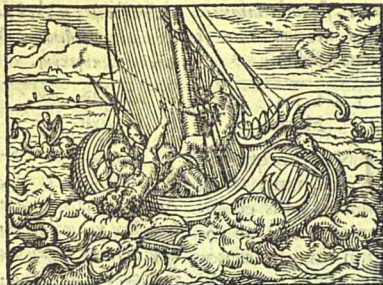
γαρ ἀσχολαμένους ἀτέρ-
ρῳ τῶν μέρῳ τῆς
τῶν κρεῶν ὑφελόμενον
εἰς τὸν βατήρ παθῆκε
κόλπον. ἐπιστραφέντῳ
ἢ τῷ Μαγείρῳ, πρὸς τὸ κρέ-
ας ἐπισητοῦτῳ, ὁ μὲν
ἐληφώς ὡμίκε μὴ ἔχειν
ὁ δὲ ἔχειν, μὴ ἐληφί-
ναι. ὁ δὲ Μαγείρῳ αἰ-
δοῦμεν τίνος καυχή-
γίαν αὐτῶν, εἶπεν, ἀλ-
λὰ κἀμὲ ἐμὲ λάθησε, τὸν
γὰρ ἑωρισμένον θεῶν
ἔγνω λίσεσθε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι
κἀμ αὐθρόπως ἑωρι-
σθέντες λάθωμεν, ἀλλὰ
τὸν γε θεὸν ἔλπισωμεν.

Ἐχθροί.

ΔΥο γινέσθαι ἀλλήλους
ἐχθροὺς αἰνῶντες ὡς
αὐτὸς νεὸς ἔπλεον
ἢ ἄτερῳ μὲν ἐπὶ τῇ
πρῶμῳ, ἀτέρῳ δὲ ὡς
αὐτὸς ἐπὶ τῇ
προράῳ ἐκάθητο.
Ἐπιμύθιον ἢ ἐπιγεν-
μένους,



μένους, καὶ αὐτὸς νεὸς με-
λῶσις ἢ κατὰ ποτι-
σεῖται, ὁ ἐπὶ αὐτῇ πρῶμῳ
τὸν νυβρῆν τῶν ἤρετο,
πώτερον τῶν μερῶν το-
πλοῖς πρότερον μέλει
καταβασιπῆσεσθαι. τὸ δὲ
τῶν πρῶμῳ ἐπὶ πύθῳ,
ἀλλ' ἐμοί γε οὐκ ἐστὶ λυ-
πὸν, εἶπεν, ὁ θαύα-
τος, εἴ γε ὄρεον μέλει
πρὸς ἐμοῦ τὸν ἐχθρὸν
συνδύησιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων οὐ-
δὲν τῶν ἐκ τῶν βλαβῶν
φροντ

niente, & naue iam submergenda, qui erat in puppi gubernatorem rogabat, vtra pars nauigii prius obruenda esset. Cumque ille proram dixisset, Sed mihi non est graue, ait, mori, si visurus sum ante me inimicum morientem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos homines nihil suum nocimentum cu-

rare, si modo inimicos suos uideant ante se malo affectos.

FELIS ET
Mures. 28

IN domo quadam cum multi essent Mures, Felis eo cognito iuit eò, ac eorum singulos captos deuorabat. At illi quotidie quū se absumi uiderēt, dixerunt inter se, Ne posthac infrà descēdamus, ne penitus intereamus. Nam si Felis nō potest huc venire, nos salui erim⁹. Sed Felis cū nō ampli⁹ Mures descenderent, statuit apud se per astutiam eos decipiens euocare. Cæterū cum pefulum quendam conscendisset, de eo se suspendit, & mortuum simulabat. Ex Murib

φροντίσσειμ, ἐὶ τὸς ἐχθρὸς μόνον ἰδῶσι πρὸ αὐτῶν κἀκελεύς.

Αἰλῆρος ἡγεμίνας.

EN οἰκίᾳ τινὶ πολλῶν Μυῶν ὄντων, Αἰλῆρος τὸτο γυνὸς ἦεν ἐνταῦθα, ἢ καθέλασεν αὐτὸν συλλαμβάνων κατὰ τὴν οἰκίαν. οἱ δὲ κατ' ἐκαστὴν αὐτῶν ἀναλισκόμενος ὄρωντες, ἔφρασαν πρὸς ἀλλήλους, μηδέ τι κάτω κατέλωμεν, ἵνα μὴ αὐτῶν ἀπολώμεθα. Ἐ γὰρ Αἰλῆρος μὴ δυναμῶν δέντρο ξεινῆσαι, ἡμῶν σωθῆσόμεθα. ὁ δὲ Αἰλῆρος ἡγεμίνας ἐπινοῶν κατὰ τὴν οἰκίαν, ἐγενήθη ἐπινοίας αὐτὸς σφιζόμενος ἐκκαλέσασθαι. ἢ δὲ ἀπὸ πατήρων τινὸς αὐτῶν ἀναβὰς ἀπὸ κρήνης, ἢ προσεωῖετο νεκρὸν εἶναι. Ἐ

δὲ

δὲ Μυῶν τις παρανόψας, ἡγεῖ ἰδῶν αὐτὸν, ἔφη, ὦ δῖος, καὶρὸν θύλαξ γένη, ἢ προσελύσομαι σοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι, ὅταν τ' ἐνίῳ μοχθῆρας περαθῶσιν, ἐπιετι αὐτῶν ἐξαπατῶνται καὶ ταῖς ὑποκρίσεσιν.

Ἀλώπηξ ἡγεμίνας.

Muribus autem quidam acclinatus, visorq; eo ait, Heus tu, et si faccus fieres, non te adibo.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, prudētes homines, cum aliquorum prauitatem experti fuerint, nō amplius eorum falli simulationibus.

VVLPIES ET
Simius. 29



EN σῶδιῳ ποτὶ τ' ἀλόγων ζώων ἀρχαιοῖο γίβκος, ἢ ἐνδοκίμας

In cōcilio quondā saltauit Simius & approba

probat⁹, Rex ab ipsis electus est. Vulpes autem ei inuidens, vt in casse quodam carnē vidit, Simium secum illuc duxit, quod innenisset ipsa thesaurum illum, dicens, non tamen & vti eo: quippe quem lex Regi tribueret: atque hortata est ipsum vt Regem thesaurum accipere. At ille inconsideratē pfectus, & captus à casse, vt quæ decepisset, accusabat Vulpem. Illa autem ei, O Simie, cum talem tu habeas dementiam, imperium in bruta tenebis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui actiones aliquis inconsultē aggrediuntur, in infortunia incidere.

T H V N

κίμασας, βασιλεὺς ὑπὸ αὐτῶν ἐχειροτονήθη. Ἀλώπηξ δ' αὐτῷ φθονήσασα, ὡς ἔρτινι παγίδι κρέας ἐθέσασατο, τὴν Πίθηκον λαβῆσα ἐνταῦθα ἤγαγεν, ὡς ἔνυμι μὲν αὐτῇ, λέγουσα, βουσαυρὸν τῶτον, μὴ μάλιστα κησασαδαι αὐτῷ τῷ βασιλεῖ γὰρ τῶτον ἰνὸμ⁹ δίδωσι. καὶ πρόντρεπέσο αὐτὸν ἅτε δὲ Βασιλέα τὸν βουσαυρὸν ἀνελέδαί. ὁ δ' ἀπρησικῶσως προσελθὼν, καὶ συναμφέβησεν ἅα ὃ ἄπαγίδ⁹ ὡς ἐξαπατήσασαν ἐμέμπεσο τὴν Ἀλώπηκα. ἢ ἢ πρὸς αὐτὴν, ὦ Πίθηκε, ταυάτω σὺ μορίαν ἔχω, ἢ ἀλίγῳ βασιλεύσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ ἀπλοῖ, ὅτι οἱ πράξουσιν τισιν ἀπειροσέπῳ, ἐπιχειροῦντες, δυστυχίμασι περιπίπτουσιν.

Θιὼν⁹

Θιὼν⁹ καὶ Δελφίμ.

T H V N N V S B T
Delphin. 30

Θιὼν⁹ διωκόμενος ὑπὸ Δελφίνος, καὶ πολλῶ τῷ ῥοίῳ φερόμενος, ἐπειδὴ καταλαμβαίνεσθαι ἐμελλεν, ἔλαβεν ὑπὸ σφοδρᾶς ῥύμης ἐκπεσὼν εἰς τινὰ νῆσον. ὑπὸ ἣ ἄ ὁμοίας ῥύμης καὶ ὁ Δελφίμ αὐτῷ συνεξώκεισεν. ὁ ἢ Θιὼν⁹ ἐπιστραφείς, καὶ λεπυχοῦσά τῳ Δελφίνα ἐνωκῶσ, ἔωσεν, οὐκ ἔτι μοι ὁ δαύατ⁹ λυπηρὸς, ὁρῶντι τῳ αἰτίου γεγονότα μοι τῶτον, σὺν ἐμοὶ ἀποβήσκουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ ἀπλοῖ, ὅτι ῥαδίως τὰς συμφορὰς οἱ ἄνθρωποι φέρουσιν, τὰς τῶτον αἰτίας δυστυχίας ὁρῶντες.

Ἰατρός

Thunn⁹ Delphin⁹ no persequete, magno impetu ferentur. Cum capiendus esset, infcius obvehementem impetū decidit in insulam quandam. Ab eodem verò impetu & Delphin cum eo eiectus est. Thunnus autem conuersus, cum agentem animam Delphinum vidisset, ait, Nō amplius mihi mors molesta est, cum eū videā, qui mihi causa fuit ipsius, vna mecum perire.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, facile miserias ferre homines, si eos qui illarū autores fuerint, infelicitier agere videant.

M E D

MEDICVS ET
Aegrotans. 31

Medic⁹ aegrotū
curabat, egro-
to autē mortuo, ille
effertentibus dicebat,
Homo hic si vino
abstinuisset, & clyste-
ribus vsus fuisset, nō
interiisset. Quidā au-
tem ex iis qui aderāt
respōdens ait, Opti-
me, nō oportebat te
hec nunc dicere cūm
nulla vtilitas est, sed
tunc admonere cūm
his vti poterat.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere amicos tem-
pore necessitatis pra-
bere auxilia.*

A VCEPS ET
Vipera. 32

AVceps visco ac-
cepto & arūdi-
nib⁹ aucupatū exiit.
Vīfo

Ιατρὸς καὶ νο-
σῶν.

Ιατρὸς νοσοῦντα ἔθε-
ράπειν, καὶ ἡ νοσοῦ-
τος ἀποθανόντος, ἐκεί-
νος πρὸς τοὺς ἐκκομι-
ζοντας ἔλεγε, ὅτι ὁ
ἀνθρώπος εἰ οὖν ἀπέ-
χετο, καὶ κλυστῆρισι ἐ-
χρήτο, οὐκ ἂν ἐτεθνῆκε.
τῶν ἡ παρόντων ὑπο-
λαβὼν τις, ἔφη, βέλτι-
σε, οὐκ ἔλει σε ταῦτα
νῦν λέγειν, ὅτι μὴδὲν
ἄφελός ἐστιν, ἀλλὰ τότε
παραινεῖν, ὅτε τότε
χρήσται ἰδιώατο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
δεῖ τοὺς φίλους ἐν καιρῷ
ἀνάγκης τοὺς βουδέναι
παρέχειν.

Ἰξοῦτις καὶ
Ἐχίς.

Ιξοῦτις ἰξὸν ἀναλα-
βῶν καὶ καλάμους,
πρὸς ἄγραν ἐξήλθε·
ἰδὼν



ἰδὼν ἡ κίχλαν ἐφ' ὑ-
ψηλοῦ δένδρου κατε-
σμιλῶν, καὶ τοὺς κα-
λάμους ἀλλήλους ἐπὶ μῦ-
θον συναψάσας, ἀνω πρὸς
αὐτὴν συλλαβῶν βρό-
χον, ἔφρασα. καὶ δι-
καστῶν ἔχιν κοιμωμέ-
νῳ καὶ τῷ δάσας ἐπά-
τησε. ἢ δ' ὄργισθῆσεν
καὶ δακρύσας αὐτὴν, ἐ-
κείνος ἰδὼν λεπτοψυχῶν
ἔλεγε, ἄνθρωπε ἐγὼ,
ἕτερον γὰρ θηροῦσαι βε-
λόμενος, αὐτὸς ὑφ' ἐ-
τέρης ἡγερούθῃς εἰς θά-
νατον.

Ἐπιμύθιον

Vīfo autem turdo su-
per alta arbore seden-
te, & arundinibus in-
ter se in longitudi-
nibus coniunctis sur-
sum cum comprehen-
surus suspiciebat. Ce-
terum ignarus Vipe-
ram dormientē con-
culcavit. Cūm verò
irata momordisset
ipsum, ille iam agens
animam dicebat, Me
miserū, alium enim
capturus, ipse ab
alio captus sum ad
mortem.

AFF

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui proximis insidiantur, ignaros sepe ab alijs id ipsum pati.

F I B E R . 33



Fiber animal est quadrupes, in stagne plerūq; vitā degens, cuius pudenda dicūt vsui esse medicis. Hic igitur cū ab hominib⁹, persecutibus iam capiendus fit, cognito cui⁹ gra-

tia

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς πέλας ἐπιβδενοντες, λαυθαύνοι πολλάκις ὑφ' ἑτέρων τῶν αὐτὸ πάσχοντες.

Κάσσω.

Ο Κάσσω ζῷον ἐστὶ τετραπόδιον, ἐν λίνυαις τὰ ποσσὶ ἀειτώμενον, ἢ τὰ αὐδοῖα φασὶν ἰατροῖς χρησιμα εἶναι. οὐτὸ οὖν ἐπειδὴν ἡ ἀνθρώπων διωκόμενος καταλαυθαύνηται, ἐν ὧσιν ἢ χά-

εῖν

θη δύναιτο, ἀποτεμῶν τὰ ἑαυτοῦ αἰδοῖα ῥίπτει πρὸς τὰς δυνουῖας, καὶ ἔτω σωτηρίας τυχεύει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι ἔτω τῶν ἀνθρώπων οἱ φρόνιμοι ἢ ἐξ ἑαυτῶν σωτηρίας ἐδέοντο λόγῳ τῶν χρημάτων ποιούσθαι.

Κύνων ἢ Μάγει-
ρ.

CANIS ET
Cocus. 34

Κύνων ἀσπιδόσας εἰς μαγειρεῖον, ἢ τῶν μαγείων ἀσχολούμενος, καρδίαν ἀρπάζας ἐφυγῆν. ὃ δὲ μάγειρος ἐπιτραφέας, ὡς εἶδεν αὐτὸν φέροντα, ἀπέβη ἔστος, ἰδίῳ ὡς ἀποκρίσθαι ἑῷ, φηλαξομὴ σε, ἢ γὰρ ἔγωγε ἐμὴν καρδίαν εἶληφας, ἀλλ' ἐμοὶ καρδίαν ἐδωκας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι πολλὰν

tia petatur, abscessa sua pudenda proiicit persecutentibus, & sic salutem consequitur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eo modo homines prudentes pro sua salute nullum habere respectum pecuniarum.

Canis irrumpēs in culinam, & Cocus occupato, corde arrepto fugit. At Cocus conuersus, ut vidit ipsum fugientem, inquit, Heus tu, scito ubiubi fueris, me te obseruaturum: non enim mihi cor abstulisti, sed dedisti potius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, l sepe

*sæpe nocumenta ho-
minibus documenta
fieri.*

*πολλὰς τὰ παθήμα-
τα τοῖς ἀνθρώποις μα-
θήματα γίνονται.*

CANIS ET
Lupus. 35

Κύων καὶ Λύ-
κος.



CAnis ante stabu-
lū quoddā dor-
miebat: cumq̄; Lupus
irrupisset, & deuora-
turus eū esset, roga-
bat ne tūc se macta-
ret. Nunc em̄, inquit,
tenuis sum, & maci-
lentus: si autem pa-
rūper expectaueris,
mei dñi facturi sunt
nuptias, & ego tunc
multa

Κύων πρὸ ἐπαύ-
λεως τινος ἐκά-
θευε. Λύκος δ' ἐπιδρα-
μόντος ἢ βρώμα μέλ-
λοντος θύσει αὐτόν,
ἐδέετο μὴ νῦν αὐτόν
κασαυθῆσαι. νῦν δὲ γάρ,
φκοι, λεπτός εἰμι καὶ
ισχνός. ἀλλ' ἢ μικρὸν ἀ-
ναμένεις, μέλλουσιν εἰ
ἐμοὶ δεσποσὴ ποιήσει
γάμους, καὶ γὰρ τιμικαύ-

*τα πολλὰ φάγω, τιμὴ
ἕτερος ἔσομαι, καὶ σοὶ
ἡδύτερον βρώμα γενή-
σομαι. ὁ δὲ οὖν Λύκος
πειθεὶς ἀπέβη, μετ' ἡ-
μέρας δ' ἐπαυθῶν,
εὐρην ἄνω ἐπὶ τῷ δώμα-
τι τὸν κύνα καθεύ-
δουσα, ἢ γὰρ κατώτρην
πρὸς ἑαυτὸν ἐκάλει, ὑ-
περμυνησκῶν αὐτόν τῷ
συνθηκῶν. καὶ ὁ κύων,
ἀλλ' ὦ Λύκος, εἰ τὸ ἀπο-
τῆδε πρὸ τῷ ἐπαύλεως
με ἴδοις καθεύδουσα, μη-
κέτι γάμους ἀναμένεις.*

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ λαοὶ, ὅτι
οἱ φρόνιμοι τῶν ἀν-
θρώπων, ὅταν πρὸς τι-
κινδυνεύουσας συνθῶ-
σι, διὰ βίου τοῦτο φυ-
λάττουσι.

Κύων καὶ Ἀλε-
κτροῦ.

Κύων καὶ Ἀλε-
κτροῦ ἐταίρειον
καὶ κοινὸν, ὡς δὲ οὖν.
ἔσκιρ

*multa depastus pin-
guior ero, & tibi sua-
uior cibus fiam. Lu-
pus igitur persuasus
abiit. Post aliquot
dies reuersus, iuuenit
superi⁹ super domus
tecto Canem dor-
mientē, & stans infe-
rius ad se vocabat,
admonens eū scēde-
ris. Et Canis, At Lu-
pe, si posthac ante sta-
bulū me videris dor-
mientē, non amplius
expectes nuptias.*

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
prudentes homines cū
aliqua in re periclitati
salui facti fuerint, ca-
uere ab eo quā diu
uixerint.*

CANIS ET
Gallus. 36

CAnis & Gallus
Cinita societa-
te, iter faciebant.
12 Vesp

Vespera autē superueniēte, Gallus confēsa arbore dormiebat, at Canis ad radicem arboris excāuatā. Cūm Gallus, vt affolet, noctu cātaffet, Vulpes vt audiuit accurrit, & stās inferius, vt ad se descenderet rogabat, quod cuperet ad eō egregio cātu animal cōplecti. Quūm autē is dixisset, vt ianitorē prius excitaret ad radicem dormientem, vt cūm ille aperuisset, descenderet, & illa quārente vt ipsum vocaret, Canis statim profiliens eam dilaceravit.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, prudentes homines, inimicos insultantes ad fortiores astu mistere.

LEO

Ἐσπέρας ἡ καταλαβήσας, ὁ δὲ Ἀλεξάνδρου ἐπὶ δένδρῳ ἐκείνου ἀναβὰς, ὃ ἡ Κύνῃ πρὸς τῆ ῥίζῃ τοῦ δένδρου κοίτωμα ἔχοντος. ἢ ἡ Ἀλεξάνδρου κατὰ τὸ ἑσπέρας νύκτωρ φωνήσασθαι, ἢ ἡ Ἀλεξάνδρου ἀναβὰς πρὸς αὐτὸν ἐδράμε, ἢ ἡ ἑσπέρα κατὰ βῆσιν, πρὸς ἐαυτὴν καταβῆναι ἡξίῃ, ἐπιθυμῆν γὰρ ἀγαθὸν εἶναι φωνὴν φωνῆν ἔχου ἀπάσασθαι. ἢ ἡ ἐπὶ τὸν τὸν θυρεὸν πρότερον διώκοντα ὑπὸ τὴν ῥίζαν ἀναβῆναι, ὡς ἐκείνῃ ἀνοίξασθαι καὶ ἐλθεῖν, καὶ κείνῃς ἡττοῦς αὐτὸν φωνῆσαι, ὃ Κύνῃ ἀφῆνῃς ἀποδείξαι αὐτὸν διεσώσασθαι.

Ἐπιμύθειον.
Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, ὅτι οἱ φρόνιμοι τὴν ἀνθρώπων τῶν ἐχθρῶν ἐπωλεθόντας, πρὸς ἰσχυροτέρους πέμψουσι παραλογίζομενοι.

Λέων

Λέων ἢ Βάτραχος.

Ἐὼν ἀκούσας ποτὲ Βατράχου μέγα βόωντος, ἐπεσπράφη πρὸς τὴν φωνὴν, οἰόμενος μέγα τι ζῶον εἶναι, προσμύνας ἡ μύρον, ὡς εἶδεν αὐτὸν προσελθόντα τῆς λίμνης, προσελθὼν αὐτὸν κατεπάτησεν.

Ἐπιμύθειον.
Ὁ μῦθος Ἀηλοῖ, μὴ δέμῃ πρὸς τὸ ὄψεως ἀίματος μύνης ταραττεῖσθαι.

Λέων ἢ ὄνος ἢ ἄλωπηξ.

Ἐὼν ἢ ὄνος ἢ ἄλωπηξ κοινωμίαν παιδομάχου, ἐξήλθον πρὸς ἀγρῶν πολλῶν ἐν θήρας συνηφθέσις, προσέειπεν ὁ Λέων τῷ ὄνῳ διελεῖν αὐτοῖς, ὃ ἡ φῆς μερίδας ποιῆσάμενος.

LEO ET

Rana. 37

LEO audita aliquā Rana valde clamate vertit se ad vocem, ratus magnum aliquod animal esse: parumper autē expectado, vt vidit ipsam stagno egressam, accedens propius proculcavit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere ante quam videas audiri solo perturbari.

LEO ET ASINVS
& Vulpes. 38

LEO & Asinus & Vulpes inita societate, egressi sunt ad venandum. Multa igitur præda capta, iussit Leo Asino vt diuideret sibi. At ille tribus partibus fa-

13 Etis

Etis æqualiter, vt eligerent eos hortabatur. Et Leo ira percitus Asinum deuorauit. Inde Vulpi vt diuideret iussit. Illa vero in vnâ partem omnibus cōgestis, sibi minimum quiddam reliquit. Tum Leo ipsi, Quis te, ó optima, diuidere sic docuit? Ea inquit, Asini calamitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, castigamenta hominibus esse aliorum infortunia.

LEO ET

Vrsus. 39

Leo & Vrsus simul magnū nati hinnulū, de eo pugnabāt. Grauius igitur à seipsis affecti, vt ex multa pugna etiā vertigine corripeten-

υοῦ ἐν τῷ ἴσῳ, ἐπιλέξαν-
ται τοὺς προτρέ-
πετο. καὶ ὁ Λέων θυμω-
δὲς τῶν ὄνων κατέφα-
γγεν. αἰτῶ τῆ Ἀλώπι-
κι μερίζειν ἐπέλευσεν,
ὁ δ' ἐς μίαν μερίδα
πάντα σαρρῶσασα, ἐ-
αυτῆ βραχὺ τι κατέλι-
πεν. καὶ ὁ Λέων πρὸς αὐ-
τῷ, τίς σε, ὦ βέλτιση,
διαρεῖν ἔτως εἰδίασεν;
ἢ δ' εἴπῃ, τὸ ὄνον συμ-
φορὰ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος αἰλοῖ, ὅτι
σωφρονισμοὶ γίνονται
τοῖς ἀνθρώποις, τὰ τῶν
πέλας δυσυχίματᾶ.

Λέων καὶ Ἄρ-
κτος.

Λέων καὶ Ἄρκτος
ὁμῶς βενέβρω πι-
στυχόντες, πόρι τὸ
ἐμάχοντο. δεινῶς οὖν
τῶ ἀλλήλων διατείν-
τες, ὡς ἐν τῷ πομπῆ
μάχης καὶ σκοποδινα-
σαι,

σαι, ἀπαυθισσάμενοι ἐν
το. Ἀλώπιξ ἢ κύνκω πε-
ρῖσσα, περὶ τῶν κτάσ-
τας ἰδῶσα, καὶ τὸ βένε-
βρον ἐν τῷ μέσῳ νέ-
μῳ, τὸ διὰ μέσον
ἀμφοῖν διαδραμῶσα
καὶ ἀρπάζουσα, φεύγουσα
ἔρχετο. οἱ ἢ βλέποντες
μὲν αὐτῷ, μὴ διωά-
μῳ ἢ ἀναστῆναι, δέ-
λοι οἱ ἡμῶς, ἀπορῶσι δι'
Ἀλώπινα ἐμοχθῆμεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος αἰλοῖ, ὅτι
ἄλλων κοπιῶντων ἄλ-
λοι κοροδαίνουσιν.

Μάντις.

Μάντις ἐπ' ἀγο-
ρᾶς καθήμενος,
διελέγετο. ἐπιστάντος
δὲ τινος αἰφνης καὶ ἀπαγ-
γέλαστος, ὡς αἰ τ' οἰνί-
σας αὐτ' θυρίδες ἀναπε-
πῆσθαι τε πάσαι εἴ-
εν, καὶ πάντα τὰ ἐν-
δον ἀσφρημένα, ἀνέπη-
θῆσθε τῶν αἰφνης, καὶ δε-
μαί.

tur, defatigati iace-
bāt. Vulpes autē cir-
cumcirca eundo, vbi
pstratos eos vidit, &
hinnulū in medio ia-
centē, hunc p̄ medios
vtrosq; percurrens ra-
puit, fugiensq; abiit.
At illi videbāt quidē
ipsam, sed quia non
poterāt surgere, Nos
miseros, dicebant, &
Vulpi laborauimus.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
alijs laborantibus alios
lucrari.*

V A T E S. 40

Vates in foro se-
dēs, dislerebat.
Quum autē super-
nisset quidā de repu-
te, & renunciasset q̄
domus ipsius fenest-
ræ apertæ omnes
essent, & quæ intus
erant ablata oīa exi-
liuit suspirans, & cur-
l 4 sim



sim ibat. At quum
quidā vidisset ipsum
currentem, Heus tu,
inquit, qui alienas
res praescire profite-
ris, tuas ipsius non
praeuaticinabare?

μαῦθ ἦε τρέχοντα δέ
τις αὐτὸν θεασάμενος,
ὦ ἔθ' ἄπην, ὁ τὰ κλο-
πῆα πράγματ' α προ-
ελέυαι ἐπαγγελάμε-
νος, τὰ σαυτῶ ἔ προ-
μνητοῦ;

ΑΦΑΒΥΛΑΤΙΟ.

Fabula in eos qui suam
vitam praue guber-
nantes, qua nihil
ad se attinent
praescire co-
nantur.

FOR

Μύρμηξ καὶ Περί-
τιρα.

FORMICA ET
Columba. 41



Μύρμηξ διψήσας
καίτηθ' εἰς πη-
γὴν, παρὰ σφύρας ἔπ' ἔ-
ρεθμαθ' ἀπεπνίγηθ'.
Πόριστερά ἢ τοῦτο θε-
σάμενος, κλονῶν δένδρα
σφιλέσσα εἰς τὴν πη-
γὴν ἔρριψεν, ἐφ' ἧ καὶ
καθίσας ὁ Μύρμηξ διε-
σώθη. Ἰξυτίης δέ τις
μετὰ τοῦτο τὸς καλά-
μους σωθεὶς ἐπὶ τὸ
πλὴν πόριστεράν συνα-
βῆρ ἦε, τὸ τε δ' ὁ Μύρ-
μηξ

Formica sitiens
descendit in fon-
tē, ac tracta à fluxu,
suffocabatur. Colu-
ba verò hoc viso, ra-
mū arboris decerptū
in fontē proiecit, su-
per quo sedēdo For-
mica, euasit. Auceps
autem quidam post
hoc calamis compo-
sitis ad Columbā cō-
prehendendam ibat.
Hoc autem viso For-
mica

15 mica

mica aucupis pedem momordit. qui dolens & calamos proiecit, & vt Columba statim fugeret autor fuit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactoribus gratiam referre.

Vespertilio & Rubus & Mergus. 42

Vespertilio & Rubus & Mergus inita societate, mercatoriam decreuerunt vitam agere. Itaque Vespertilio argentum mutuata, deposuit in medium, Rubus vestem secum accepit, Mergus tertius aes, & enauigauerunt. Tempestate autem vehementi oborta, & nauis euersa, omnibus perditis, ipsi in terram euaserunt. Ex il-

μὲ ἑωρακὸς τὸν τοῦ ἱξόντου πόδα ἔδαισε. ὃ ἢ ἀλγίσιος, τὸς τε καὶ λάμης ἔρριψε, καὶ πλὴν ἰσχυροτέρων αὐτὴν ἀφύγειν ἐποίησεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι δὲ τοῖς ἀνεργέταις χάριον ἀποδιδόναι.

Νυκτερίς ἢ Βάτος ἢ Ἄβυα.

Nυκτερίς ἢ Βάτος ἢ Ἄβυα ἑταιρεία μισθωσάμενοι, ἐμπορικὸν διέγνωσαν βίον βίω. ἢ ἢ οὐκ ἔστιν ἄργυρον δαισεσάμενοι, καθήκειν εἰς τὸ μέσον, ἢ ἢ Βάτος ἑδῆται μετ' ἑαυτ' ἑλάβην. ἢ ἢ Ἄβυα τρίτη χαλκὸν, καὶ ἀπέπλευσαν. χειμῶν ἢ ἢ σφοδρῆς γονομένη, καὶ τ' νεὺς πόριτρα πάσης, πάντα ἀπολέσαντες, αὐτοὶ ἐπὶ πλὴν γλῶσσεισθῆσαν. ἐξ ἐκεί-

νη τοίνυν ἢ μὲν Ἄβυα τοῖς ἀγαθοῖς ἀεὶ παρέρθει, καὶ πρὸς τὸν χαλκὸν ἐμβάλλει ἢ βάλλεται. ἢ ἢ Νυκτερίς τὸς δαισεσας φοβημένη, καὶ ἢ ἢ ἡμέρας ἐφάνεται, νυκτὸς δ' ἐπὶ νομῆν ἔξισιν. ἢ ἢ Βάτος δ' ἢ παραλίῳ ἑδῆτος ἐπιλαμβάνεται, καὶ πρὸς τοῖς νεῖσιν ἐπιγνοῖν ἵκτεσας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μύθος ἀλλοῖ, ὅτι πόρι ἀσποδίσουσι, τὸς τοῖς ἐς ὑπόρου περιπίπτουσι.

Νοσῶν καὶ ἰατροῦ.

Nοσῶν τις καὶ ἰατρὸς τῷ ἰατρῷ ἐρωτῶμενος ὅπως διετέθη, πλεονεκτήσει τῷ δέοντι ἰδρωμένοι. ὃ ἢ ἀγαθὸν ἔφη τὸ εἶναι. ἐν δευτέρῳ ἢ παρ' αὐτοῦ πάλιν ἐρωτηθεὶς, ὅπως ἔσχε φρίκη συσχεθεῖς,

lo igitur Mergus litoribus semper asidet, num quopiam æs eiiciat mare. Vespertilio verò creditores timens, interdum non apparet, sed noctu ad pabulum exit. Rubus præteruentium vesti inhaeret, quærens sicubi suam cognoscat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in ea, quibus incumbimus, in posterum nos recidere.

ÆGROTVS ET MEDICVS. 43

Ægrotus quidam a Medico rogatus quomodo valuisset, Plus ait, quam oporteret, sudasse. Ille autem bonum ait hoc esse. Secundum verò ab ipso iterum rogatus quomodo habuisset, horrore correptum,

reptum, ait, valde cō-
cūsum fuisse. Ille &
hoc bonum esse ait.
Tertiò rursūm roga-
tus quomodo valuis-
set, ait, in iter cutē īci-
diffe. Ille & hoc rur-
sus bonū ait eē. Inde
ex domesticis quodā
ipsum rogāte, Vt ha-
bes? Ego, ait, heus tu,
præ bonis perco.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
maximè ex hominibus
odio nobis haberi, qui
ad gratiam semper lo-
qui student.*

LIGNATORIBT

Mercurius. 44

Lignator quidā
iuxta fluuiū suā
amisit Securim. In-
ops igitur cōsiliū iu-
xta ripā sedēs plora-
bat. Mercurius autē
intellecta causa &
miserat⁹ hominem,
vrina

θεός, ἄπε, σφοδρῶς δια-
τέτινάχθη. ὁ δὲ καὶ
εἶπεν ἀγαθὸν ἔφησεν εἶ-
ναι. ἐν ἡ τρίτῳ αὖτις,
ὅπως διεγένετο, εἶπεν,
ἠδερῶ περιπέσῃ κενά.
ὁ ἡ τῷ το πάλιν ἀγα-
θὸν εἶπεν εἶναι. ἔτα τ
οιπέων τινὸς αὐτὸν ἐρω-
τήσας, ὅπως ἔχεις; ἐπεὶ
εἶπεν, ὡ εἶπεν, ὑπὸ τῶν
ἀγαθῶν ἀπόλλυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διολοῖ, ὅτι
μάλιστα τῶν ἀνθρώπων
δυσχεραίνουσι τὸς πρὸς
χάριον αἰεὶ βολομένους
λέγειν.

Ξυλευόμενος καὶ
Ἐρμῆς.

Ξυλευόμενος τις
παρὰ τῷ ποταμῷ
τὸν οἰκέον ἀπέβαλε πέ-
λενον. ἀμυχανῶν ταί-
νω παρὰ τὴν ὄχθην κα-
θίσας ἐδύρετο. Ἐρμῆς ἡ
μαθὼν τίω αἰτίαν καὶ
οἰσέρας τῶν ἀνθρώπων
καταδ



καταδύς ἐς τὸν ποτα-
μὸν χρυσοῦ ἀνέλεγε
πέλενον, καὶ εἰς τὸς ἔστη
ὄν ἀπέλεσεν κρετο. τῷ
μὴ τῷτον εἶναι φαρμῶν
αὐτὸς καὶ σάβας ἀργυρῶν
ἀνεύνομισε. τοῦ ἡ μῦθος
τῷτον εἶναι τὸν οἰκέον
ἀπόντα. ἐν τρίτῳ κα-
ταβὰς ἐπέβη τὸν οἰ-
κέον ἀνέλεγε τῷ τῷ-
τον ἀλλήθως εἶναι τὸν ἀ-
πολωτότα φαρμῶν, ἔρ-
μῆς ἀποδείξαί μιν αὐ-
τῷ τίω δικαιοσύνην,
πάσας αὐτῷ ἐδωρήσα-
το. ὁ ἡ παραγνομήν

vrinatus in fluuium
auream sustulit se-
curim, & an hæc ef-
fet quàm perdiderat
rogauit. Illo non
eam esse dicente, ite-
rum vrinatus argen-
team sustulit. Illo
neq; hanc esse suam
dicente, tertiò vri-
natus, illam ipsam
sustulit: illo hanc ve-
rè esse deperditam
dicente, Mercurius
probata ipsius æqui-
tate, omnes ei do-
nauit. Ille profectus
omnia

πάντα

MIRA

omnia

& pellem meam conficiet.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maxime priores dominos à famulis expecti, quum de secundis periculum fecerint.

AUCEPS ET
Galerita. 46



Auceps auib' struxerat laq̄os, Galerita verò hūc procul videns, rogauit, quidnā faceret eo vrbem cōdere dicente, dein

ἡγὶ τὸ δέρμα μου κτεργάσει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀπλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα τὸς πρῆτους δεσπότης οἰκίῃ ποδῶσιν, ὅταν τ' δευτέρων λάβωσι πῆρα.

Ὀρνιθοθήρας ἢ Κορυδαλός.

ἔτα ἢ παρρωτέρω ἀποχαρήσασθ' ἢ κρυβέντος, ὁ Κορυδαλὸς τοῖς τ' ἀνδρὸς λόγοις πισύσας, προσελθὼν ἐς τὸν βρόχου ἐάλω. τ' ἢ ὀρνιθοθήρας ἐπιδραμῆνθ', ἐκείνος ἔειπεν, ὃ δ' ἔτ', ἐ τοιαύτῳ πόλιν κτίσεις, ἢ πολλὰς οὐκίσσεις ἐνοικοῦντας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀπλοῖ, ὅτι τότε μάλιστα οἰκοὶ ἢ πόλεις ἐρημοῦντ', ὅταν οἱ προσῶτες χαλεπαίνωσιν.

Ὀδοιπόρ'.

Οδοιπόρ' ὡσπλήν ἀνύσας ὁδὸν, πῆξατο, ἐ ἄρα ἐυρήσει τί, τὸ ἦμισον τὸς τῷ ἐρμῆ ἀναθήσει. πρῆτυχῶν ἢ πῆρα μεστῇ φοινίκων ἢ ἀμυγδαλων, ἡγὶ ταύτῳ ἀνελόμενθ', ἐκείνος μὲν ἔφαγε, τὰ ἢ τῶν φοινίκων δ' ἔτ',

deinde procul regresso, & abscondito, Galerita viri verbis credens accessit ad cassem & capta est. At aucupe accurrente, illa dixit, Heus tu, si talem vrbem condis, non multos inuenies incolentes.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, tunc maxime domos & urbes desolari, quum praefecti molesti fuerint.

VIATOR. 47

Viator multa cōfecta via, orauit, si quid inuenerit, dimidium Mercurio eius dedicaturū. Nactus igitur perā cariotarū & amygdalarum plenam, atq; ea accepta, eas comedit. Sed cariotarum m ossa

offa & amygdalarū cortices super altari quodam imposuit, inquit, Habes ὁ Mercuri, votū. Nam rei inuentæ exteriora & interiora tecū partior.

AFFABVLATIO.

Fabula aduersus niram auarum, qui & Deos ob cupiditatem fallit.

P V B R E T

Mater. 48

PVer ex literario ludo cōdiscipuli librū furatus, tulit matri. Quum ea verō non corripuisset, sed poti⁹ amplexata fuisset, prouectus ætate cœpit & maiora furari. In ipso autē furto aliquādo deprehēsus, ducebatur rectā ad mortē. At sequente & lugente matre, ille

ὄσα, καὶ τὰ τῶν ἀμυγδαλῶν κελύφη ἐπιτινῶ ἀνέθηκε βωμοῦ, φήσας, ἀπέχεις, ὦ Ἑρμῆ, τί μιν εὐχλάω. το γὰρ ἐνυθέεντῶ τὰ ἐν τὸς νῦ ἐν τὸς πρὸς. σὲ διανεμένημαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ πρὸς αὐδρα φιλάργυρου, νῦ τὸς θεὸς διὰ πλεονεξίαν πατασοφισθιδενου.

Παῖς καὶ Μη-
τις.

Παῖς ἐν δίδασμα-
λέας τὴν ἔ συμ-
μαθῆς δελφου κλέψας,
λίεγε τῆ μητρί. ἢ ἢ
μὴ ἐπιπληξάσης, μάλ-
λον μὲν οὖν ἀποδοξέ-
μενης, προῖων τοῖς χρί-
νοῖς ἤρξατο νῦ τὰ μέγα
κλέψην. ἐπαυτοφίρη
ἀέποτε ληφθεῖς, ἀπέ-
γετο τῶν πρὸς θανά-
του. ἢ ἢ μητρός ἐπι-
μῆνης νῦ ὀλοφυρομένης,
ἐνῆν

ἐκένθ τῶ δμῶν ἐδά-
το βραχέα τινα τῆ μη-
τρὶ διαπερῆσαι πρὸς
τὸ οὖς. ἢ ἢ τὰ χέως
τῶ σῶματι το παιδὸς
προδύσεως, ἐκένθ τὸ
οὖς τοῖς δάδοι δακτύ-
λων ἀφέλετο. ἢ ἢ μητρός νῦ
τῶ ἄλλω κατηγοροῦ-
των, ὡς δ μόνον κέλο-
φον, ἀλλ' ἢ ἢ νῦ ἐς τί-
μιτῆρα πῶς ἐκένθ, ἐνῆν
ἐπὶ τῆ ἀπὸ τῆ γὰρ μοι ἢ
ἀπωλέας γέροντῶ ἀτι-
ος. εἰ γὰρ ὅτε τῶ δελφῶ
ἐκένθ κέλοφον ἐπέπληξέ
μοι, ἐν ἢ ἢ μὲν τῶ τῶ
χερῶσιν νῦ ἢ γομῶν
ἐπὶ τὸν θάνατον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῶ διὰ τοῦ ὅτι
τῶ μὴ κατ' ἀρχὰς ποτα-
μομένων ἐπὶ μῆσιν αὐ-
ξάνει τὰ κακά.

Ποιμῆν καὶ θά-
λασσα.

Ποιμῆν ἐν παραθα-
λάσσῃ ποί-
μιον

ille carnifices crabat, vt pauca quædā ma-
tri colloqueretur in
aurē. Quæ quū ilicō
ori filii se admouis-
set, ille aurē dentibus
demorsam abscidit.
Matre autem & aliis
accusantibus, quia nō
solum furatus sit, sed
iam & in matrē im-
pius esset, ille ait. hæc
enim mihi perditio-
nis fuit causa. Si enī
quum librū furatus
eram me corripuis-
set, non ad hæc vsq;
progressus nunc du-
ceret ad mortem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
eorum qui non in prin-
cipio puniuntur, in ma-
ius augeri mala.*

P A S T O R E T,
Mare. 49

Pastor in mari-
timo loco gre-
gem

gem pasces, viso tranquillo mari, desideravit nauigare ad mercaturam. Venditis igitur ouibus, & palmarum fructibus emptis, soluit. Tepestate vero vehementi facta, & nauis in periculo cum esset ne submergeretur, omni onere eiecto, in mare, vix vacua nauis euasit incolumis. Post vero dies non paucos, transcunte quodam, & maris (erat enim id forte tranquillū) quietē admirante, suscepto sermone, Hic ait, carioritas iterū, vt videtur, desiderat, & propterea videtur quietū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, calamitates hominibus documenta fieri.

PVN

μινον νέμων, ἐωρακώς
γαλιλιώσων τῶν θά-
λατῶν, ἐπεθύμησε
πλευσαι πρὸς ἐμπορι-
αν. ἀπεπωλήσας οὖν
τὰ πρόβατα, ἢ φοινί-
κων βαλανυς πριάμε-
νθ' ἀνήχθη χειμῶνθ'
ἢ σφοδρῶς γενόμενῃ, ἢ
τ' νεὸς κινδυνεύσας θα-
πίσθαι, πάντα τὸν
φόρτον ἐμβαλὼν εἰς τὴν
θάλατταν, μόλις κενῆ
τῆ νηὶ διεσώθη, μετὰ δ'
ἡμέρας ἑνὸς ὀλίγας πα-
ρήνθη τινὸς ἢ τ' θα-
λάττης ἔτυχε γὰρ αὐτῆ
γαλιλιώσων) τῶν ἡγε-
μίαν βαυμάσωντος, ὡς
λαβὼν ὄτος, ἔπει, φοινί-
κων αὐθις, ὡς ἔοικεν, ἐπι-
θυμῆ, ἢ διὰ τῆτο φαί-
νετὶ ἡουχάσσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
τὰ παθήματα τοῖς ἀν-
θρώποις μαθήματα γί-
νονται.

ΡΟΙΑ

Ροιά καὶ Μι-
λέα.

PVNICA ET
Malus. 50

Ροιά ἢ μιλέα περὶ
πάλλης ἡρῶν. πολ-
λῶν δ' ἀμφισβητήσεων
μεταξὺ γενομένων, βιά-
τος ἐν τ' πηλοῖον ἀνι-
σασα φραγμῶ, παυσώ-
μεθα, εἴτην, ὡ φίλαι,
ποτέ μαχομέναι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι
ἐν ταῖς τ' ἀμενέουσι στα-
σεσι ἢ οἱ κινδυνεῖ ἀξιοί
περῶν τ' ἀναί τι.

Ἀσπάλαξ.

Ὁ Ἀσπάλαξ τυ-
φλὸν βῶν ὅτι.
φθῖν ἢ ποτὲ τῆ μηρῖ,
συναμινέαν κῆτ' ὀρώ.
ἔτα αὐθις φθῖ, λιβά-
νθ' ὁσμῆς πεπλήρωμαι·
καὶ ἡρῖτῃ πάλλῃ, χαλ-
κῆς φθῖ, ψηφῖθ' ἢ ἡ-
που ἀνῶ. ἢ ἢ μήτηρ
ὑπολαβῶσα εἴτην, ὡ
πένην, ὡς ἡδὴ κατὰ-
μαυθαίνω.

TALPA. 51

ΤAlpa cæcū ani-
mal est. Dixit
igitur aliquādo ma-
tri, Morum mater vi-
deo: deinde rursus ait,
Thuris odore plena
sum: & tertio iterum,
Aerei, inquit, lapilli fra-
gorem audio. Mater
verò respondens ait,
O filia, vt iam percipi-

malus m 3 pic.

pio, non solum visu priuata es, sed & auditu, & olfactu.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos iactabundos impossibilia profiteri, & in minimis redargui.

VESPAE ET PERDICES. 52

Vespaë & Perdices sitibundæ agricolâ iuerunt, ab eoq; petierunt vt daret eis bibere, p̄mittentes pro aqua hanc gratiam reddituras: Perdices quidē, fodere vineas: Vespaë autem, circūcirca eundo aculeis arcere fures. At agricola inquit, Sed mihi sunt duo boues, qui nihil promittunt, tamen omnia faciūt. Melius igitur est illis dare

quàm

μαυθαίνω, & μόνον ὄψεως ἐστέρησαι, ἀλλὰ καὶ ἀκοῆς, καὶ ὀσφρήσεως.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Διολοῖ, ὅτι ἔνιοι τῶν ἀλαζόνων τὰ ἀδύναστα κατ'επαγγελῶνται, καὶ ἐν τοῖς ἐλαχίστοις ἐλέγχονται.

Σφήκες καὶ Πέρδικες.

Σφήκες καὶ Πέρδικες ἀλίψῃ συνεχόμενοι πρὸς γεωργὸν ἦλθον, παρ' αὐτῶ ἀιτούμετες πῖναι, ἐπαγγελλόμενοι ἀντὶ τῆ ὑδατὸς ταύτην τὴν χάριν ἀποδώσειν, οἱ δὲ Πέρδικες σναπήν τὰς ἀμώελας· οἱ δὲ Σφήκες κύνηλον ὑπορίοντες τοῖς κέντροις ἀποσοβῆν τὸς κλέπτιας. ὃ δὲ γεωργὸς ἔφη, ἀλλ' ἔμοι γέ ἐστι δύο βόες, οἱ μὲν ἐπιπαγγελλόμενοι, πάντα ποιοῦσιν. ἀμείνον ἔν ἐστιν ἐκείνοις δοῦναι

κατὰ

κατὰ ὑμῶν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρας ἐξέλες, ὠφελεῖ μὲν ἐπαγγελιομῆτους, βλαπῆροντας δὲ μέγιστα.

Τὰς καὶ Κορίους.

quàm vobis.

AFFABVLATIO.

Fabula in uiros perniciosos, qui promittunt quidem iurare. ledunt autem admodum.

PAVO ET MONEDULA. 53



Τὸν ὄρνιθον βοῦκομῆλων ποιεῖσαι βασιλέα, τὰς ἐαυτὸν κείνον διὰ τὸ κάλλος χειροτονῆν. αἰγουμελίων δὲ τούτων πάντων, κολλῶς ὑπολαβῶν, ἔφη, ἀλλ' εἰ σοῦ βασιλ

Avibus creaturis regem, Pavo rogabat vt se ob pulchritudinē eligerent. Eligentibus autem cū omnibus, monedula suscepto sermone, ait, Sed si te

AVTA m 4

regn

regnante Aquila nos
psequi aggressa fue-
rit, quomodo nobis
opem feret?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
principes nō modo pro-
pter pulchritudinē, sed
& fortitudinē & pru-
dentia eligere oportere.*

SINGVLARIS
& Vulpes. 54

Singularis agre-
stis cuidam cūm
adstaret arbori, den-
tes acuebat. Vulpe au-
tem rogante causam,
quare nulla proposti-
ta necessitate dentes
acuere, inquit, Non
ab re hoc facio. Nam
si me periculum inua-
serit, minime me tunc
acuen-
dis dentibus occu-
patum esse oportebit,
sed potius paratis
vti.

AFFA

βασιλεύοντος Ἀετὸς ἡ-
μᾶς καταδιώκειν ἰδι-
οτέρως, πῶς ἡμῖν ἔπαρ-
κείσεται;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ τοῦ, ὅτι
τὸς ἀφροντας οὐ διὰ
καλῶς μόνον, ἀλλὰ καὶ
ῥώμῳ, καὶ φρόνησιν
ἐκλεγεσθαι δεῖ.

Μονίος ἢ Ἀλώ-
πις.

Μονίος ἀγορεύ-
σας ἐπὶ τῷ ἴσῳ
δένδρῳ, τοὺς δολόν-
τας ἐδήγησεν. ἀλώπι-
ς δ' ἐρωτήσας τὴν
αἰτίαν, ὅτι μηδεμίαν
προσπορευμένην ἀνέ-
χεται, τί τὸς δολόντας θή-
γεις, ἔφη, οὐκ ἀλόγως
τοῦτο ποιεῶ. εἰ γὰρ με
κίνδυνος περιστατικῶς, οὐ-
κὼς με τιμωροῦντα
πρὸς τοὺς δολόντας ἀπο-
νήναι ἀσχολεῖσθαι δεῖσας,
ἀλλὰ μάλλον ἐτοίμους
ἔχειν χρῆσθαι.

Ἐπιμ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διὰ τοῦ, ὅτι
ἀεὶ πρὸς τὸν κίνδυνον
παρὰ συνήθειαν.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
aduersus periculum pra-
paratum esse oportere.*

Κορυθαλός.

CASSITA. 55



Κορυθαλός εἰς πᾶ-
σιν ἀλοῦς, βρη-
νῶν ἔλεγχον, οἱμοὶ τῷ
ταλαιπώρῳ καὶ δυ-
σίνῳ πηλώ. οὐ χρυ-
σοῦ ἐνοσφισάμην τι-
νός, οὐκ ἀργύρου, οὐκ
ἀλλ' ὅτι τῶν τιμῶν.
κόννη & ἡ σίτον μιν γὰρ
τὸν θάνατον μοι προ-
έβλεπον.

Cassita à laqueo
capta, ploras di-
cebat, Hei mihi mi-
seræ & infelici volu-
cri. Non aurum sur-
ripui cuiusquam, nō
argentum, non aliud
quicquā pretiosum.
Grannum autem tri-
tici paruum mortis
mihi causa fuit.

Ἐπιμ

CASSITA 55 AFFA

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui ob
uile lucrum magnam
subeunt periculum.*

HINNVLVS 56

HInnulus aliquā
do Ceruo ait,
Pater, tu natus es &
maior & celerior canibus, & cornua pre-
terea ingentia gestas
ad vindictam, curna
igitur sic eos times?
Et ille ridens ait.
Vera quidem hæc in-
quis, fili: vnum verò
scio, quod quum canis
latratum audiero,
statim ad fugam
nescio quomodo
effero.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
natura timidus nulla
admonitione confir-
mari.*

LEP

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς διὰ
κέρδιον ἐυτελεῖς μέγαυ
ὑφίστα μὲνός κινδύωυ.

Νεβρός.

Νεβρός πρὸς τὸς
τὸν ἐλαφρον ᾔπει,
πατέρ, σὺ ἡγεῖ μέγιστον
ἡγεῖ ταχύτερον κυνῶν
πέφυκας, ἡγεῖ κέρατα
πρὸς τούτοις ὑπερφύα
φέρεῖς πρὸς ἀμύωυ,
τί δέκωτ' οὐκ ἔτω τὸ
τὸς φοβῆ; κα' ἡένον
γελῶν ἔπαυ, ἀλλ' ἡ
μὲν ταῦτα φῆς, τὸν
νυρ' ἐν δ' αἰδῶ, ὡς
ἔπειδ' αὖν κυνὸς ὑλα-
κίω ἀκούσω, αὐτίκα
πρὸς φυγῶν ἐν οἰδ' ὁ-
πως ἐμφέρομαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ,
ὅτι τοὺς φύσει δειλοὺς
ἐδραμία παραίνεσις ρό-
μύωυ.

Δαγῶι

Δαγῶι ἡγεῖ Βά-
τραχοι.

LEPOTES ET
RANÆ. 57



Οὶ Δαγῶι ποῖε συ-
νεβόντες, τ' ἐαυ-
τῶν πρὸς ἀλλήλους ἄπει
κλαίοντο βίου, ὡς ἐπι-
σφαλὺς εἶναι, ἡγεῖ δειλίας
πλέως. καὶ γὰρ ἡγεῖ τῶν
ἀνθρώπων ἡγεῖ κυνῶν,
ἡγεῖ ἀετῶν, ἡγεῖ ἀλλῶν
πολλῶν ἀναελίσθηται.
βέλτιον ἐν εἶναι θανῆν
ἄπωξ, ἢ διὰ βίου τρέ-
μεν. τὸτο τοίνωυ κιν-
δύσαντες, ὄρμησιν κα-
τὰ τ' αὐτῶν εἰς πλὴν λί-
μυλω.

Lepotes aliquan-
do in vnū pro-
fecti, sui ipsorum de-
plorabant vitā, quod
foret periculis obno-
xia, et timoris plena.
se enim ab omnibus
& canibus & aquilis,
& aliis multis cōsu-
mi. Melius itaq; esse
mori semel, q̄ toto vi-
te tēpore timere. hoc
igitur cōfirmato, ἵπε-
tū fecerūt simul ἱπα-
ludem

Iudem, quasi in eam delapsuri, & suffocandi. Sed quum Ranæ, quæ circum paludē sedebant, curius strepitu percepto ilicō in hanc insiluissent, ex leporib⁹ quidam sagacior esse visus aliis, ait, Siftite, ô socii, nihil graue in vos ipsos molimini, iam ut videtis, & nobis alia sunt animalia timidiora.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, miseros grauioribus aliorum consolari calamitatibus.

ASINVS ET
Equus. 58

Asin⁹ equū beatum putabat, quod abundē nutritur & accuratē, cū ipse neque palearum satis haberet, idq; plurimū defatiga

μνλω, ὡς ἐς αὐτὸν ἐμπεσόμενοι καὶ ἀποσπυγνοόμενοι. ἢ ἡ καβαμύλων κύνων ἃ λίμνης βαράχων, ὡς τὸν τὸ δρόμος κτύπων ἠδόντο, σὺδὺς ἐς ταύτων ἐσπινθησάντων, ἢ λαγῶν τις ἀγγινύσσει· ἔναι δὲ οὐκ ἔστιν ἄλλων, ἔφη, ὅτι, ἐταίροι, μηδὲν δεινὸν ὑμᾶς αὐτὸς διαπράξειδε, ἡδὴ ὡς ὁράτε, καὶ ἡμῶν ἔτι ὅστι ἴσα δειλότερα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι οἱ δυστυχώτεροι, ὅτι ἐπιμύθιον χεῖρονα πασχόντων παραμυθούνη.

Ὁν καὶ ἵππον.

Ον καὶ ἵππον ἐμακάρισον, ὡς ἀφθόνως τρεφόμενον καὶ ἐπιμελῶς, αὐτὸς μὲν ἀχρῶν ἄλλοις ἔχων, καὶ ταῦτα πλεῖστα ταλαπωρ



λαπωρῶν. ἐπεὶ ἡ καυρὸς ἐπέση πολέμου, καὶ ὁ στρατιώτης ἐυπωλὸν ἀνέβη τὸν ἵππον καταχόσε τὸν ἐλάνων, καὶ διη καὶ μέσση τῶν πολεμίων εἰσέλασε, καὶ ὁ ἵππος πληγῆς ἐνετο. ταῦτα ἐώρακὼς ὁ ὄν καὶ τὸν ἵππον μεταβαλόμενον ἐταλάμυθον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι ἐπὶ τὸν ἀρχηγὸν καὶ πλουσίον ἡγεμόνα, ἀλλὰ τὸν κατὰ ἐκείνων φθόνον,

fatigat⁹. Cū autem tempus institit belli, & miles armatū ascendit Equum, huc illuc ipsum impellens. Cæterum & in medios hostes insiluit, & Equus vulneratus iacebat. His visis, Asinus Equum mutata sententia, miserū existimabat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non oportere principes & diuites ammirari, sed in illos inuid

*invidia & periculo
consideratis, paupertatem
amare.*

AVARVS. 59

AVarus quidam cum oīa sua bona vendidisset, & auream massam fecisset, in loco quodam defodit, vñā defosso illic & animo suo & mente, atq; quotidie eundo, ipsam videbat. Id autem cum ex operariis quidam obseruasset, cognouit, & refossam massam abstulit. Post hec & ille profectus, & vacuum locum videns, lugere cœpit, & capillos euellere. Hunc cum quidam vidisset sic plorantem, & causam audiuisset, Ne sic, ait, he^o tu, tristare: neque enim habens aurum habeb

φθόνον, καὶ τὸν κίνδυνον ἀναλογοῦμένους τὴν πονίαν ἀγαπᾶν.

ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ.

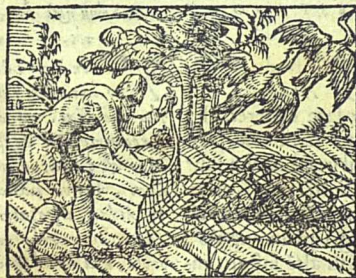
Φιλάργυρος τις ἀπασαν αὐτῷ πλούσιον ἀγαπᾶν, καὶ τὸν χρυσοῦ βῶλον ποιήσας, ἔν τινι τόπῳ κητέρευσε, συγκρατοῦν ἐκεῖ καὶ ψυχρῶ ἐαυτῷ καὶ τὸν νοῦν, καὶ καθ' ἡμέραν ἐρχόμενος, αὐτὸν ἐβλεπε. τῶν ἰργατῶν τις αὐτὸν παρατηρήσας, καὶ τὸ γεγονός σιωπήσας, ἀνορύξαι τὸν βῶλον ἀνέβη. ματὰ ἣ ταῦτα καὶ κἄντι ἐλθὼν, καὶ κενὸν τὸν τόπον ἰδὼν, θρηνῶν ἤρξατο, καὶ τίθειν τὰς τιμῆας. τῶτον δέ τις ἀνορυφόμενον εἶπεν ἰδὼν, καὶ πλὴν αὐτίαν πονήμενος, μὴ εἶπεν, ὡ οὕτως, ἀθύμει· οὐδὲ γὰρ ἔχω τὸν χρυσὸν εἶχε.

ἔχεις. λίθον οὖν ἀντὶ χρυσοῦ λαβὼν θεός, καὶ νόμιζε σοι τὸν χρυσὸν εἶναι. πλὴν αὐτίαν γὰρ σοι πληρώσει χεῖρα, ὡς ὄρω γὰρ, εἰ δὲ ὅτε ὁ χρυσὸς ᾧ, ἐν χεῖρσι ἦσθα τῆς κτήματός.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀληθής, ὅτι εἰ δὲν ἡ κτήσις, εἰ μὴ ἡ χρῆσις πρὸς τὸν ἄνθρωπον.

Χλῆνες καὶ Γέραννοι.



Xῆνες καὶ Γέραννοι ἰδὼν ταῦτα ἄμφω

habebas. Lapidē igitur pro auro acceptū, reconde, & puta tibi aurum esse. eundem enim tibi vsum praestabit. Nam ut video, neq; cum aurū erat, vtebare.

A FFABVLATIO.

Fabula significat, nihil esse possessionem, nisi usus adfuerit.

ANSERES ET GRUES. 60

Anseres & Grues in eodem prato

prato pascebatur. Venatoribus autē visis Grues q̄ esēt leues, statim euolauerunt: Anseres verō ob on⁹ corporū cum mansissent, capti fuerunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, & in expugnatione urbis, inopes facile fūgere diuites autem seruire captos.

T B S T V D O B T
Aquila. 61

TEstudo orabat Aquilam, vt se volare doceret. Ea autē admonēte, procul hoc à natura ipsi⁹ esse, illa magis precibus instabat. Accepit ergo ipsam vnguib⁹, & in altū sustulit, inde demisit. Hæc autē in petras cecidit, & contrita est.

AFFA

λημιών & ἐνεμισο. τῆ θηραστῶν ἐπιφανέντων, οἱ δὲ Γέρανοι ἠδὲ φοιόντες, ἰαχέως ἀπέτησαν· οἱ δὲ Χίτωνες διὰ τὸ βάρος τῶν σωμάτων μέναιτες, σινεληφόσαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι καὶ ἐν ἀλώσει πόλεως, οἱ δὲ ἀντήμονες ἐυχραὶ φύγασιν, οἱ δὲ πλούσιοι δουλεύουσιν ἀδυσπόμῃνοι.

Χελώνη καὶ Ἄετός.

Xελώνη ἀετοῦ ἐδέετο ἵπτασθαι ταύτην διδάξαι. τοῦ δὲ παρανομοῦτος κέρρω τῶτο αἰ φύσεως αὐτῆς εἶναι, ἐκάνη μάλλον τῆ δεήσει προσέειπετο. λαβὼν ἔν ταύτην τοῖς ὄνυξι, καὶ εἰς ὑψὺ ἀνενεγκών, εἶτ' ἀφῆκεν. καὶ ἦ κατὰ πετρῶν κρούσασα, σινετριβή.

Ἐπιμ



Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέγει, ὅτι πολλοὶ ἐν φιλονεικίαις τῶν φρονιμωτέρων παρανομοῦσαντες, ἑαυτοὺς ἐβλάψαν.

Υἴλλα.

Yἴλλα ποτὲ πηδῆσασα, ἐπὶ πόδα ἀνδρὸς ἐνάβισεν· ὃ δὲ τὸν Ἡρακλεῖ ἐπὶ συμμαχίαν ἐπαλεῖ. αἴ δὲ ἐνάβισεν αὐτὸς ἀφαιλούμενος συνάξας, ἄφων ὡς Ἡρακλῆς, εἰ ὑπὲρ ψύλλῃ καὶ σινεμάχισας, πῶς ἐπὶ

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos, qui in contentionibus prudentiores non audierint, seipfos læsisse.

PVLEX. 62

Pvlex aliquando saltans, viri pedibus inhæsit: hic autē Herculem in auxiliū iuocabat. at cū illinc rursus saltasset suspirās ait, O Hercules, si cōtra pulicē nō auxiliat⁹ es, quomodo

n cont

contra maiores ad-
uersarios adiuuabis?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
non oportere in mini-
mis Deum rogare, sed
in necessarijs.*

CERVA. 63

CErva altero ob-
secata oculo, in
littore pascēbatur, fa-
num oculum ad ter-
ram propter venato-
res habens, alterum
verò ad mare, vnde
nihil suspicabatur.
præternauigātes au-
tem quidam, & hoc
coniectantes, ipsam
sagittarunt. Hæc au-
tem seipsam lugebat,
quod vnde timuerat,
nihil passa foret: qđ
non putabat malum
allaturum, ab eo pro-
ditam.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sæpe*

ἐπὶ μέσσοι ἀνταγωνι-
σταῖς σωφρονήσεις;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, μὴ
δῆρ ἴ ἐλαχίστων τοῦ
θῆς δάδαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ
ἀναγκαιῶν.

Ἐλαφός.

Eλαφος τὸν ἔτερον
πεπωρωμένον τῶν
ὀφθαλμῶν, ἐπ' ἡνίοθ
ἐνέμετο, τὸν ἴδ' ὑγιᾶ τῷ
ὀφθαλμῶν πρὸς τὴν
ξερὰν διὰ τὰς κνηγε-
τοιῦτας ἔχουσα, τὸν ἢ
λοιπὸν πρὸς βάλαστῶν
ὄβρι δόξιν πῶσ' ἵενε. πα-
ραπλέοντες δέ τινες, ἢ
τὸ τοσοῦτον ἀμύνοι, αὐ-
τῆς κατέτοξασσαν. ἢ δ'
ἑαυτῶν ὠλοφύρετο, ὡς
ὑπ' ἧς μετ' ἔδεδόκει,
μηδὲν παύσασα, ἢ δ'
οὐκ ὡς τὴν κληρὸν ἐπὶ-
ξερῶν, ἢ δ' αὐτῆς προ-
δεδομένῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ἐπὶ
πολλῶν

πολλῶν ἡμῶν τὰ βλα-
βερά δοκοῦντα, ὡφέλι-
μα γίνεσθ'. τὰ δ' ὡφέ-
λιμα, βλαβερά.

*serpe que nobis no-
xia videtur, utilia
fieri: qua uerò utilia,
noxia.*

Ἐλαφός καὶ
λέων.

CERVA ET
LEO. 64

Eλαφός κνηγὸς
φύγασα, εἰς αὐ-
τὸν εἰσέδου. λέοντι δ'
ἐκείνῳ πρὸς τυχῶσα, ἢ δ'
αὐτοῦ σωελήφθ' ὑψη-
νοσα δ' ἔλεγε, οἱ μοι,
ὅτι ἀνθρώπος φύγασα
τῷ τ' ὑγιᾶν ἀγεμῶν ἄτω
πρόβλεπον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλλοῖ, ὅτι
πολλοὶ τ' ἀνθρώπων μι-
κρὸς κινδύνος φύγον-
τες, μεγάλως ἐπειρά-
θισσαν.

CErva venatores
fugiēs, in spelū-
cā igressa est: in Leo-
nē autē ibi incidens,
ab eo cōprehēsa est:
moriēs autē dicebat,
Hei mihi qđ hoīes fu-
giens in ferarum im-
mitissimum incidi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
multos homines dum
parua fugiunt pericu-
la, in magna incur-
vere.*

Ἐλαφός καὶ ἄμ-
πελος.

CERVA ET
VITIS. 65

Eλαφός κνηγὸς
φύγασα, ἢ δ' ἄμ-
πέλω ἐκρύβη. παρελθόν-
των δ' ὀλίγων ἐκείνων,
ἢ ἔλε

CErva venatores
delituit. Cū p̄teritiff-
sent aut̄ parūper illi,
n 2 Cerua

Cerua prorsus iā latere arbitrata, vitis folia depasci inceperat. Illis verò agitat, venatores cōuersi, & quod erat verū, arbitrati animal aliquod sub foliis occultari, sagittis confecerunt Ceruā. Hæc autem moriens talia dicebat: Iusta passa sum. non enim offendere oportebat quæ me seruarat.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui iniuria benefactorum afficiunt, a Deo puniri.

Afinus & Leo. 66

CUm Afino galus aliquando pascebatur. Leone autem aggresso Afinū, Gallus exclamauit, & Leo (aiunt enim hunc Galli vocē timere)

ἢ Ἐλαφὸς τελείως ἄλλο λαθῆν ἀλέξασα, τῶν τ' ἀμυγῶν φύλλων ἐσθίειμ ἤρξατο. τῶν τ' ἢ σσιμύων, οἱ κωνογοὶ ἐπιστραφέντες, καὶ ὄσφρῳ ἄλλοδες, νομίσαντες τῶν ζώων ὑπὸ τοῖς φύλλοις τί κρυπτεῖσθαι, βέλεσιν ἀπέβησαν τὴν Ἐλαφον. ἢ δὲ θνησκουσα τοιαύτ' ἔλεγε. Δίναια πέποιθα. οὐ γάρ ἔδει τίνω σώσασθαι με λυμαινέσθαι.

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μύδιος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ ἀδικουῦντες τὰς ἀεργέτας ὑπὸ Θεοῦ κολάζονται.

Ὁν καὶ λέων.

Oνω ποτὲ ἀλευρῶν σιβεβόσκετο. λέοντι δ' ἐπελθόντος τῷ ὄνῳ, ὁ ἀλευρῶν ἐφώνησε, καὶ ὁ λέων (φασι γάρ τῶτον τίνω ἀλευρῶν φωνῶν βαῖσαι

βαῖσαι) ἔφηνεν. ὁ δ' ὄντος νομίσας δι' αὐτὸν πεφηνέναι, ἐπέδραμεν δύβης τῷ λέοντι. ὡς ἢ πόρρω τοῦτον ἐδίωξεν, ἔνθα κηκέτι ἢ το ἀλεκτρύωνος ἐφίνητο φωνῆ, τραφεὶς ὁ λέων καθεβή νόστο, ὁ ἢ θνησκου ἐβόα, ἀβλιος ἐγὼ καὶ ἀνόητος. πολεμιστῶν γὰρ κηκὼν γονέω, τίνος χάριν εἰς πόλεμον ἐξορμήσω;

Ἐπιμύδιον.

Ὁ μύδιος ἀπλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ταπεινωμένοι ἐπιτίθεντο τοῖς ἐχθροῖς ἐπιτίθενται, καὶ ἄτως ὑπὸ ἐκείνων ἀσώδηται.

Κηκωρὸς καὶ Κύνων.

Kηκωρὸς Κύνων εἰς φρέσιν κατέπεσον ὁ ἢ Κηκωρὸς βουλόμενος αὐτὸν ἐπέδραμεν ἀνοηγῆναι, κατῆλθε καὶ αὐτός.

mere) fugit. At Afinus ratus propter se fugisse, aggressus est statim Leonē. Vt verò pcul hūc persecutus est, quod nō ampli⁹ Galli pueniebat vox, cōuersus Leo deuorauit. Hic verò moriēs clamabat, Me miserum & dementē. Ex pugnacibus enim nō natus parētibus, cuius gratia in aciem irruis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, pleresque homines inicos, qui se de industria humiliarunt, aggredi, atque ita ab illis occidi.

OLITOR ET Canis. 67

Olitoris Canis in puteum descendit: Olitor autem ipsum illinc extraxurus, descendit &

ipse in puteum. Rarus autē Canis accessisse vt se inferi⁹ magis obrueret, Olitorem conuersus momordit. Hic autē cū dolore reuersus, Iusta, inquit, patior, Nā cur vnquam sui interfectorem seruare studui?

AFFABVLATIO.

Fabula in iniustos,
& ingratos.

Sus & Canis. 68

SUS & Canis multo conuiciabantur. Et Sus iurabat per Venerem, proculdubio dentibus discissurum Canē. Canis verò ad hæc per ironiam dixit, Bene per Venerem nobis iuras. Significas enim ab ipsa vehementer amari, quæ impuras tuas carnes

αὐτὸς ἐς τὸ φρέαρ. οἰκθῆς δ' ὁ Κύων ὡς κατωτέρω μᾶλλον αὐτὸν παραγέγονε καταδύνασι, τὸν Κικυρὸν φραφῆς ἔδρασε. ὁ ἄ μετ' ὀδυμένη ἔπαυον, δίκαιά, φησι, πέπονθα. τί δὲ ποτε γὰρ τὸν αὐτόχειρα σῶσαι ἐσώδασα;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ' ὅτι πρὸς ἀδίκους, καὶ ἀχαρίστους.

Σὺς καὶ Κύων.

ΣΥΣ καὶ Κύων ἀλλήλοις διεκιδόρουτο. καὶ ἡ μὲν σὺς ἰμνε κατὰ τὴν ἀφροδίτης, ἢ μὲν τοῖς ὀδύσιν ἀναρρήξεν τὴν κύναν. ἡ δὲ Κύων πρὸς ταύτην ἀειρωνικῶς ἔπε, καλῶς κατὰ τὴν ἀφροδίτης ἡμῖν ἐμνύεις. δικαίως γὰρ ἔπ' αὐτῆς ὅτι μάστιγα φιλέοδαι, ἢ τὸν ἑσὸν ἀναδάρτην σαρκῶν

κῶν γαστρίμωρον, οὐδ' ὄλων ἐς ἰσθμὸν προσίεται. καὶ ἡ σὺς, διὰ τοῦτο μὲν οὖν μᾶλλον δίκαι ἔστιν ἢ θεὸς στέργουσα με. τὸν γὰρ κτέναντα, ἢ ἄλλως λυμαινόμενον παντάπασι ἀποστέφει. σὺ μὲν τοι παντὸς ἴσθεις, καὶ ἴσθαι καὶ τεθνηκῖα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ' ὅτι δικαίως, ὅτι οἱ φρόνιμοι τῶν ῥητόρων τὰ ἐπὶ τῶν ἐχθρῶν ἐνέειναι, ἀμειδίως ἐς ἔπαινον μετασχηματίζουσιν.

Ἰὺς καὶ Κύων.

ΙΥΣ καὶ Κύων πρὸς ἀντοκίας ἔοισαν. ἔφη δ' ἡ Κύων, ἀντοκῶς εἶναι μάστιγα πάντων τῶν ψεύων. καὶ ἡ ἴς ὑποτυχεύουσα, πρὸς ταῦτά φησιν, ἀλλ' ὅταν τοῦτο λέγῃς, ἴσθαι ὅτι καὶ τυφλοὺς τοὺς σκωτῆς

nes degustantē, nullo pacto in facellum admittit. Et Sus, Propter hoc igitur magis præ se fert Dea amare me. Nam occidentē, aut alio quouis modo lædentem omnino auerfatur: tu tamen malè oles, & viua & mortua.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes oratores, quæ ab inimicis obijciuntur conuicia artificiosè in laudem conuertere.

Sus & Canis. 69

SUS & Canis de fœcunditate certabant: dixit autē Canis fœcunda se esse maximè pedestrium omnium: & Sus occurrens, ad hæc inquit, Sed cū hoc dicis, scito & cæcos tuos

tuos te catulos parere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, non celeritate res, sed perfectione iudicari.

SERPENS ET
Cancer. 70

Serpens vnà cum Cancro viuēbat, inita cū eo societate. Itaq; Cācer simplex morib⁹, vt & ille munitaret admonebat astutiam: hic autē minimè obediebat. Cū obseruasset igitur Cācer ipsum dormientem, & pro viribus compressisset, occidit. At Serpente post mortem extenso, ille ait, Sic oportebat ante hac reatum & simplicem esse. Neque enim hanc pœnam dedisses.

AFFA

σωτῆς σὺλανας τίπτες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ ἀηλοῖ, ὅτι ἐν ἐντῷ τάχει τὰ πράγματα, ἀλλ' ἐν τῇ τελειότητι κρίνεται.

Ὅφις καὶ Καρνίν⁹.

Οφίς Καρνίνω σωδιπτάτο, ἐταρῆαμ πρὸς αὐτὸν ποισάμεν⁹. ὁ δ' ἰσὺοὺ καρνίν⁹ ἀπλῆς ὦν τὸν φόπον, μετὰ βαλέδατα κακῆνον παρήνευε πᾶνργίας. ὁ δ' ἰσολοιῶ ἑαυτὸν παρῆχε παιδόμενον. ἐπιτηρήσας δ' ὁ Καρνίν⁹ αὐτὸν ἑπνοῦτα, καὶ ὅσον οἶμ τεπίεσας, φονδία. Ἐδ' ὄφως μετὰ θανάσῃ ἐνταθέντ⁹, ἐνεῦν⁹ ἔαπρη, ὅτως, ἔδει καὶ πρὸδην σὺθην καὶ ἀπλοῦ ἔναι. Ἐδὲ γὰρ ἄν τούτων τιν ἄντιν ἔτισας.

Ἡπικ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ⁹ ἀηλοῖ, ὅτι οἱ τοῖς φίλοις σὺν δόλῳ προσιόντες, αὐτοὶ μάλλον βλάπτουσι.

Ποιμὸν καὶ Λύκον.

Ποιμὸν νεοτὸν Λύκον σὺννομον σῶρον, καὶ ἀνελεόμενος, σὺν τοῖς νυσῖν ἔτρεφον. ἐπεὶ δ' ἠξέμωθη, εἰ ποτε Λύκον πρόβατον ἤρπασε, μετὰ τῶν νυσῶν καὶ αὐτὸς ἔδωκε. Ἐν τῇ νυσῶν ἔδ' ὅτε μὴ δυναμέων καταλαβῆν τὸν Λύκον, καὶ διὰ πύματα ἑσπυφόντων, ἐκῆνος ἠποδίδει, μέχρις ἄν τῶτον καταλαβῶν οἶα δὴ Λύκος συμμετάσχη ἄτ θήρας, ἄτα ἑπῆσρεφον. εἰ δ' ἂν μὴ Λύκος ἔξωθεν ἄρπασε πρόβατον, αὐτὸς λάθρα δύον, ἄμα τοῖς νυσῖν ἔθονετο, ἕως ὁ ποιμὸν ποχασάμενος, καὶ σιωεῖς

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui cum dolo amicos adeunt, ipsos offendi possunt.

PASTOR ET
Lupus. 71

Pastor nup natū Lupi catulū reppit, ac sustulit, vnaq; cū canib⁹ nutruuit. At quū adoleuisset, siquē Lupus ouē rapuisset, cū canib⁹ & ipse psequēbatur. Quū canes vero aliquē nō possent assequi Lupū, atq; ideo reuerteretur, ille sequēbatur, vt quū ipsum assecut⁹ esset, vt Lup⁹ particeps foret venationis, deinde redibat. Sin autē lup⁹ extra nō rapuisset ouē, ipse clā occidēs, vnà cū canibus comedebat, donec pastor quū cōiectasset & itellexisset

τὸ

ης rem,

rem, de arbore ipsūm suspendit & occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, naturam prauam bonos mores non nuirire.

LEO ET

Lupus. 72

LEo quum conseruisset, ægrotabat iacens in antro. Accefferunt autē visitatura regem, præter Vulpem, cætera animalia. Lupus igitur capta occasione, accusabat apud Leonem Vulpem, quasi nihili faciētem suum omnium dominum, & propterea neque ad visitationem profectam. Interim affuit & Vulpes, & vltima audiuit Lupi verba. Leo igitur contra eam infremuit;

τὸ δρῶμιον, εἰς δένδρον αὐτὸν ἀναρτήσας ἀπέκτανεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι φύσις πονηρὰ χρηστὸν ἴδθ' ἔβριέπει.

Λέων καὶ Λύκος.

Λέων γράσας, ἐνόσει καί ταιμελιμένθ' ἐν αὐτῷ παρῶσχυ δ' ἐπισκεψόμενα τὸν βασίλειά πλὴν ἀλώπειθ', τὰλλα τ' ἴσων. ὁ τοίνυν Λύκος λαβόμενος ἐνναυγίας, καί τρηγὸν παρὰ τῷ λέοντι ἐβριώσασθαι, ἀτε δὴ παρ' ἔδην τιβεμένης ἴσῳ πάντων αὐτ' κρατούτα, καὶ διὰ ταῦτα μηδ' εἰς ἐπίσκεψιν ἀφιγμένος. ἐν τοσούτῳ ἡ παρῶν καὶ ἡ ἀλώπηξ, καὶ τ' τελευταίου ἡ κηράσασθαι τ' λύνειν ῥιμάτων. ὁ μὲν οὖν Λέων κατ' αὐτὸς ἐβριώσασθαι.

κατὸ ἡ δ' ἀπολογίας καιρὸν αἰτήσασα, καὶ τίς, ἔφη, τῶν σωεθόντων τοσούτου ὠφέλησεν, ὅσον ἐγὼ, πανταχόσε πεδινώσασα, καὶ θεραπείαν ὑπέρσου παρ' ἰατροῦ ζητήσασα, καὶ μαδούσα; τοῦ ἡ Λέοντος οὐδὲν τῶν θεραπειῶν ἐπέμηνυσανθ', ἐνέειν φησὶν, εἰ Λύκον ἴσωντα ἐνδείρας, τῶν αὐτῶν δὸραρῶν θερμῶν ἀμφοτέρω. καὶ τὸ Λύκος κηράσασθαι ἔπει, οὕτως οὐ καὶ τὸν δεσποτῆτα πρὸς δυσμένηων κινεῖν, ἀλλὰ πρὸς οὐ μὲν ἔπει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι ὁ κατ' ἐνάστην μηχανώμενος, κατ' ἐκὼ τῶν πάλω βριέπει.

Γινώ.

muit: sed defensionis tempore petito, Et quis, inquit, corū qui cōuenerunt, tantum profuit, quantū ego, que in omnē partem circuiui, & medicamentū pro te à medico quesui, & didici? Quum autē Leo statim vt medicamentū diceret imperasset, illa inquit, Si Lupo uideē excoriato, ipse calidā pellem indueris. Et Lupo iacente, Vulpes ridēs ait, Sic non oportet dominum ad maleuolentiam mouere, sed ad beneuolentiam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eum qui quotidie machinatur, in seipsum laqueum necere.

M V L

MVLIER. 73

Γυνή.

MVlier quedā vi-
rū ebriū habe-
bat : ipsum autem à
morbo liberatura, ta-
le quid comminisci-
tur. Aggrauatū enim
ipsum ab ebrietate
quum obseruasset, &
mortui instar insen-
satū, i humeros eleua-
tū deposuit, & abiit.
Quū verò ipsum iam
sobrium esse conie-
ctata est, profecta ia-
nuam pulsauit sepul-
creti : ille autem quū
pulsat ianuam? vxor
respondit, Mortuis
cibaria ferens, ego
adsum. & ille, Non
mihi comesse, sed bi-
bere, ó optime, po-
tius affer. molestus
enim mihi es, cum
cibi, non potus me-
ministī.

Γυνή τις αύδρα μέ-
θυσον έχε. τή πά-
θος αύτῶν απαλλαξαι
θέλωσα, τοίνυνδέ τι σοφί-
ζεσαι. κεναρρωμεθῶν γάρ
αύτῶν υπό τῆ μέθης πα-
ρατηρήσασα, ην νεκροῦ
δίκην ανάδειχτοῦτά, ἐπὶ
τῶ ὤμων άρασα, ἐπὶ
τῶ πολυαύθρου απε-
νεγῆουσα κατέδετο,
ηξει απήλθῶν. ήνίκα
δ' αύτῶν ήδη ανανή-
φην έστοχάσατο, προ-
σελθούσα πῶν θυραν
έκοπή του πολυαυθρί-
ου. ένάνου δέ φήσασθ,
τίς ὁ πῶν θυραν νόπ-
των; ή Γυνή απενή-
νατο, ὁ τοῖς νεκροῖς τὰ
σιτία νομίζω, ἐγὼ
πάφειμι. κα' ηένθ,
μή μοι φαγεῖν, ἀλλά
πιεῖν, ὡ βέλτισε, μάλ-
λον προσένεγκε. λυπᾶς
γάρ με βρώσως, ἀλλά
μή πόσεως μνημονού-
ωμ. ἡ

ωμ. ή ἡ τὸ πῶνθ πα-
τάξασα, οἱμοι τῆ δυ-
σῆσω, φησιν. οὐδέ γάρ
ἔδει σοφισαμένη ὄν-
σα. σὺ γάρ άνεργὸ μόνου
ἐν ἑπαυδούθης, ἀλλά ην
χείρων σαυτοῦ γέγονας,
εἰς ἔξην σοι καίσασαύτος
το πάθος.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀλοῖ, ὅτι
ἔδει ταῖς κεναῖς πρά-
ξεσιν ἐχρησίζεσθ. ἔτι
γάρ ὅτε ηξει μή θέλαντι
τῶ ανθρώπων τὸ ἐδθ
ἐπιτίθεντθ.

Κύνθ.

Ανήρ ανωροῦν χή-
νά τε άμα ην κύ-
νον έτρεφεν, οὐν ἐπὶ
τοῖς αύτοῖς μέγτοι. τῶν
μην γάρ ὡδῆς, τῶν ἡ
τραπέζης ένεισεν. ἐπει-
δέ ἔδει τῶν χήνα πα-
θεῖν ἐφ' οἷς έτρεφεσθ, νῦξ
μην λῶ, ηξει διαγινώ-
σκειν ὁ ναυγὸς ὄνν ἀφῆ-
νην ενάτερον. ὁ ἡ κύ-
νον

ministī. Hęc autē pe-
ctore percussō, Hei mi-
hi miseræ, inquit : nā
neq; astu pfui. tu em
vir nō solū nō emen-
datus es, sed peior
quoq; teipso euasisti,
cū in habitū tibi de-
ductus sit morbus.

A F F A B L A T I O.

Fabula significat,
non oportere malis acti-
bus immorari : nam
nolentem quandoq; ho-
minem consuetudo in-
nudit.

CYGNVS. 74

Vir diues anse-
remq; simul &
Cygnū nutriebat, nō
ad eadē tamē, sed al-
terū cātus, alterū mē-
sæ gratia. Cum autē
oporteret anserē ea
efficere quorū causa
nutriebatur, nox erat
ac di scernere tempus
nō pmisit vtrūq;. Cy-
gnus

gnus autē pro anserē
abductus, cantat can-
tum quendā, mortis
exordiū: ac cātū qui-
dem exprimit natu-
rā, mortē verò effu-
git suauitate canēdi.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
sape musicem differre
mortem.*

ὁ γὰρ αὐτὸ τοῦ χλωδὸς
ἀπαρχαῖς, ἀδελφὸς τῆ
μῆτρὸς, θανάτου προσι-
μιον, καὶ τῆ μητρὸς ἀδελ-
φὸς τῶν φύσιν, τῶν
ἢ τελευτῶν διαφύγει
τῶν μέλεα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, πολλὰ
κίς ἢ μουσικὴν τελευτῆς
ἀναβολῶν ἀπὸ γράσει.

AETHIOPS. 75

Αἰθίοψ.



A Ethiopem qui-
dā emit, talē ei
colorē inesse ratus
negligentia eius qui
prius

A ἰδίωκά τις ἀνί-
σατο, τοιοῦτον αὐ-
τῶν τὸ χρῶμα εἶναι δο-
κῶν ἀμελέει τὴν πρότε-
ρον

64

οἱ ἔχοντες, καὶ παραλα-
βὼν οἶναδε, πάντα ἢ
αὐτῷ προσῆγε τὰ ῥύμα
τα, πᾶσι ἢ λυθροῖς ἐπα-
ρῆτο καθαιρεῖν, καὶ τὸ
ἢ χρῶμα μεταβαλεῖν
ὅτι εἶχε, νοσήει ἢ τὸ πο-
νῆρ παρεσιδύασεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
μελίσσει αἱ φύσεις, ὡς
προῦλλον τῶν ἀρχῶν.

prius habuit. Ac af-
sumpto in domū, oēs
ei adhibuit absterfio-
nes, oibus lauacris tē-
tauit mundare: & co-
lorē quidē trāsmuta-
re nō potuit, sed mor-
bū vexatio parauit.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
manere naturas, ut à
principio prouenerunt.*

Χελιδῶν καὶ Κο-
ρῶνη.

HIRUNDO ET
Cornix. 76

Xελιδῶν καὶ Κορῶ-
νη πρὶ κάλλους ἐπι-
λονέου. ὑποτυχεῖσα
ἢ ἢ Κορῶνη πρὸς αὐ-
τῶν ἔειπεν, ἀλλὰ τὸ μὲν
σὲν κάλλος τῶν ἐαριν-
ῶν ὄραον ἀνθέει, τὸ δὲ ἐ-
μὸν σῶμα καὶ χειμῶνι
παρατένει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
ἢ παράτασις τὴν σῶμα-
τος ἀντιπρῆπειας κρείτ-
τερον ἐστὶ.

Hirundo & Cor-
nix de pulchri-
tudine cōtendebant.
Respondens autem
Cornix ei dixit, Sed
tua pulchritudo ver-
no tempore floret,
meum verò corpus
etiam hyeme durat.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, du-
rationem corporis
dicere melio-
rem esse.*

B 57

BVT

BVTALIS. 77

BVtalis à fenestra quadā pendebat: vespertilio autem profecta rogauit causam, quare die filet, nocte canit. Quum autem ea nō incassum hoc facere dixisset, nam die canedo olim capta fuerat, & propterea ex illo prudens euasit: vespertilio ait, Sed non te cauere nunc oportet quum nulla vtilitas, sed antequā eapereris.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, in infortunijs inutilem esse poenitentiam.

COCHLEAE. 78

RVstici filii affabat cochleas. cū autē audiret eas stridentes, ait, O pessimā anim

Βὺταλις.

Βούταλις ἀπὸ πέντρος θυρίδος ἐκρέματο: νυκτὸς ἢ προσελθούσα, ἐπιψιθάνετο πτω αἰτίαν, διὰ τὸ ἡμέρας μὴ κινῆσαι, νυκτὸς ἢ ἄδει. Ἐπὶ ἡ μάτην τοῦτο ποιῆσθαι λέγουσιν, ἡμέρας γὰρ ποτε ἄδουσα σμελεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐπ' ἐκείνου ἐσφρονιάδι ἢ νυκτὸς ἔσπευ, ἀλλ' οὐ νῦν σε φυλάττειν δεῖ, ὅτε μηδὲν ὄφελος, ἀλλὰ πρὶν ἢ σπληθύναι.

Ἐπιψιθίου.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῖς ἀτοκίμασι ἀνόντος ἢ μετανοίας.

Κοχλίαι.

Γεωργὸς καὶ ὡστὰ Κοχλίαις ἀκούσας δὲ αὐτῶν τρυφόντων, ἔφη, ὦ κἀμισα ἴσως.

ἴσως, τῶν οἰκῶν ἡμῶν ἐπιψιθάνουσαν, αὐτοὶ ἄδειτε.

Ἐπιψιθίου.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι πᾶν τὸ παρὰ καιρὸν φρόνημον ἐπονείδιστον.

animantes, domibus vestris incensis vos canitis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, omne intempestine factum uiuperabile esse.

Γυνὴ καὶ θοράπαναι.

MVLIER ET Ancilla. 79



Γυνὴ χεῖρα φιλεργόσθεσ παυίδας ἔχουσα, ταύτας εἰσθε νυκτὸς ἐγείρει ἐπὶ τὰ ἔργα, πρὸς τὰς τ' ἀκροφύων ὡδίας. αἰ ἢ σὺνεχῶς τῷ πόνῳ ταλαιπωρῆσθαι.

Mulier vidua operosa ancillas habens. has solebat noctu excitare ad opera, ad Gallorum cantus. His vero assidue defatigatis laboro

labore, visum est oportere domesticum occidere Gallū, tanquā illum, qui noctu excitaret herā. Euenit autem ipsis hoc factō vt in grauiora incidere mala. Nā hera quum ignoraret Gallorum horā, magis de nocte eas excitabat.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, plerisq; hominibus con-
filiā esse malorum cau-
sas.*

MVLIER VENEFICA. 80

MVlier venefica diuinarum irarum propulsiones promittēs, multa facere perseuerabat, & lucrū inde facere. quidā igitur accusauerūt eā impietatis, & cōwicerunt, & damnatā duceb

παρῶνδναι, ἔγνωσαν δὲν τὸν ἰδίον οἰκίαν ἀποκτείναν ἀλεξίφροννα, ὡς ἐν ἑνὶ νυκτὶ ἐξαοφύοντες τὴν δεσποιναν. σὺ βὴ δ' αὐταῖς τὸτο διαπραξαμένης χαλεπωτέροις ἄσπιπτοῦ τοῖς δεινοῖς. ἡ γὰρ δεσπότης ἀγνοῖσα τὴν ἑσπερινῶν ὄραρον, ἐν νυκτὶ τὸν τούτων αἰτίαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέει, ὅτι πολλοῖς ἀνθρώποις τὰ βλαδύμειξα κληῶν ἀτῖα γίνετθ.

Γυνὴ Μάγος.

Γυνὴ μάγος βῶν μωλιωμάτων ἀποτροπιασμῶς ἀπαγγελιομένη, πολλὰ διέλει ποῖσας, ἡ κέρθοντι τὸν ἑσπερινῶν ὄραρον, ἔγνωσαν ὅτι τινες αὐτὴν ἀσεβείας, ἔδον. ἡ καταδικασθεῖσα ἀπὸ

ἀπὸ γοῶν εἰς θάνατον. ἰδὼν δὲ τις ἀπαγομένω αὐτῷ, ἔφη, ἡ τὰς τῆς θεῶν ὄραρον ἀποστρέπην ἐπαγγελλομένη, πῶς εἰδὲ ἀνθρώπων βλαδύμειξασαι κδννήδης Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δὲ λέει, ὅτι πολλοῖς μεγάλαι ἐπαγγελλοῖσθαι, μηδὲ μικρὰ ποῖσθαι δυνάμενοι.

Γαλῆ.

Γαλῆ εἰς ἐργασίῳν ἐσελθούσα χαλκῆς, τὴν ἐν ἑσπερινῷ πρὸς ἑλθεζε ῥίνω. ξυρμῆς δὲ ἄλλο γλωτῆς, αἶμα πολλὸν ἐφέρετο, ἡ ἡ ἕλετο, νομίζουσα τὴν σιδήρον ἀφαιρῆν, ἀχρὶς ἔπαντελῶς πᾶσαν τὴν γλωτῆσαν ἀνύλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ὁπρὸς τὸς ἐν φιλονεικίαις ἐαυτὸς βλαπτόντας.

ducebant ad mortē. Videns autē quidam eā duci, ait, Tu quæ Deorū iras auertere promittebas, quomodo neq; hominū cōsiliū mutare potuisti?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multos magna promittentes, ne parua quidē facere possē.

MVSTELA. 81

MVstela in officinā ingressa ferrarij, ibi iacentem circūambebat limā. Rasa autem lingua, sanguis multus ferabatur. Hæc autē latabatur, rata ex ferro aliquid auferre, donec penitus totā linguam abstumpsit.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui in contentionibus se ipsis offendunt.

AGRICOLA. 82

Agricola quidā fodiens aurum reperit. quotidie igitur terram vt ab ea beneficio affect⁹ coronabat. Huic autem Fortuna adstans, inquit, Heus tu, cur terrae mea munera attribuis, quę ego tibi dedi ditatura te? nam si tempus immutetur, & in alias man⁹ hoc tuum aurum veniat, scio te tunc me Fortunam accusaturum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere benefactorem cognoscere, atque huic gratiam referre.

VIATORES. 83

Dvo quidā vnā iter faciebant, & cum alter securim reperisset, alter q̄ nō inuenit,

Γεωργός.

Γεωργός τις σπάπρω χρυσίω περιτυχε. καθ' ἐνάστην οὖν πλὴν γλιῶ ὡς ἔπ' αὐτῆς ἐνεργητικῆς ἔστρε. τῷ ἢ ἡ Τύχη ἐπιτάσσα, φησὶν, ὡς ἔπ' ἡ τῆ γῆ τὰ ἐμὰ δῶρα προσανατίθεις, ἄπερ ἐγὼ σοι δίδωκα πλατῖσαι σέ βουλομένη, εἰ γὰρ ὁ καιρὸς μεταβάλοι, καὶ πρὸς ἑτέρας χεῖρας τὸ το σὸν τὸ χρυσίον ἔλθοι, οἶδ' ὅτι τλωικαῦτά με πλὴν τὸ γλιῶ μέμνη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ' ὁ Ληλοῖ, ὅτι καὶ τὸν ἐμβροχέτην ἐπιγινώσκουσιν, καὶ τῶν χαρακτηας ἀποδιδόναι.

Ὀδοιπόροι.

Δvo τινὲς κατὰ τ' αὐτὸν ὁδοιπόρου, καὶ θεατέρη πέλεκυν ἀφρονέσθ', ἄπερ ὁ μὴ σύζωμ

ἀφρονὸν παρήνει αὐτὸν, μὴ λέγειν, εὐρηνα, ἀλλ' ἀφρονέουσα. μετὰ μικρὸν ἢ ἐπελθόντων αὐτοῖς τῶν τὸν πέλεκυν ἀποβεβληκότων, ὁ ἔχωμ αὐτὸν διωκόμενος, πρὸς τὸν μὴ ἀφρονέοντα σιωδοιπόρου ἔλεγε, ἀποπάλαμνον. ὁ δ' εἶπεν, ἀπόλωλα λέγε, καὶ ἀποπάλαμνον. καὶ γὰρ καὶ ὅτε τὸν πέλεκυν εὐρες, εὐρηνα ἔλεγε, καὶ ἀφρονέουσα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὺθ' ὁ Ληλοῖ, ὅτι οἱ μὴ μετὰ λαμβανόντες τ' ἐνυχημάτων, εἰδ' ἐν ταῖς συμφοραῖς βέλαιοι εἰσι φίλοι.

Βάτραχοι.

Δvo βάτραχοι ἀλλήλοισι ἐγείνιον. ἐνέμοντο, ἢ μὲν εἰς ἐμβαθεία καὶ πόρρω τ' ὄδῳ, λίμνῃ. ὃ ἢ ἐν ὁδῶ, μικρὸν ὑδωρ ἔχων. καὶ ἡ τῷ ἐμ

inuenit, admonebat ipsum, ne diceret, inueni: sed, inuenimus. Sed paulò post, quū aggrederentur ipsos qui securim perdiderant, habens ipsam, persequentibus illis, ad eū quoniam iter faciebat, dicebat, Periiim⁹. Hic autem ait, Perii dic, nō periiimus. Et enim & tūc cū securim inuenisti, inueni dixisti, nō inuenim⁹.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui non fuerunt participes felicitatum, neque in calamitatibus firmos esse amicos.

RANAÆ. 84

DVæ ranæ vicinę sibi crāt. Pascebantur autē, altera in profundo, & pcul à via stagno: altera in viam parū aquæ habēs. Verū
o 3 quum

quum quæ in stagno alteram admoneret, vt ad se migraret, vt tutiore cibo frueretur, illa non paruit, dicens, Firmissima teneri huiusce loci consuetudine, quousque obtigit curru prætereuntem ipsam confringere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines quosque praua agredientes, citius mori quam nutentur in melius.

ΑΠΙΑΡΙΥΣ. 85

IN mellarium ingressus quidam domino absente, fauam abstulit. Hic autem reuersus, vt alucolos vidit inanes, stans quod in his erat perscrutabatur. Apes autem è passu

τῷ ἐν τῇ λίμνῃ θατέρω παρανοουῦντ' πρὸς αὐτὸν μεταβλῦσαι, ὡς ἂν ἀσφαλτέρας διαίτης μεταλάβῃ, ἐκένθη ἐπιέθετο, λέγων, δυσασπασίως ἔχην τοῦ τόπου συνθεΐας, ἕως οὗ σωθῆν ἀμαξῶν παρελθῶσα αὐτὸν συνθλάσαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀκροῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ τοῖς φάουλῳ ἐπιχειρῶντες, φθεύουσιν ἄσπολύμηνῳ, πρὶν ἂν τὸ βέλτιον τραπέδαι.

Μελιτρυγῶν.

Eἰς μελιτρυγῶντις εἰσελθὼν, τὸ κτημένον ἀπὸντ' ἐκ κηρίου ἀφέλετο. ὃ ἡ παυελθὼν, ἐπειδὴ τὰς κυψέλας εἶδεν ἐρήμους, εἰσῆκει τὸ κατ' αὐτὰς διεσυνώμην. αἱ δὲ μέλισσαι ἀπὸ τῆς νομῆς

μῆς ἐπαυήκουσαι, ὡς κατέλαβον αὐτὸν, τοῖς κέντροις ἐπαυήκαί τὰ χέροντα διετίθω. ὃ ἡ πρὸς αὐτὰς, κἀκίσα ῥῶα, τὸν μὲν κλέψαντα ὑμῶν τὰ κηρία ἀδῶν ἀφήνατε, ἐμὲ ἡ τὸν ἐπιμελῶμενον ὑμῶν πλῆττε;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀκροῖ, ὅτι ἔτω τ' ἀνθρώπων τινες, αἱ ἀγνοίαν τὸς ἐχθρὸς μὴ φυλαττομένοι, τοὺς φίλους ὡς ἐπιβόλους ἀποθούῳτῃ.

Ἀλκυνὸν.

Aλκυνὸν ὄρνις ἔστι φιλήρμη, ἀέτῃ θαλαττῇ διαίτωμένη. ταύτην λέγουσι τὰς τῶν ἀνθρώπων θήρας φυλαττομένῳ, ἐν σιαπέλοις παραθαλαττίοις νεοττοιοῦνται. ἢ δὴ πῶς τιπτερ μέλισσαι, ἵεοττοιοῦσιν. ἐξελθῶν

stu redeuntes, vt deprehederunt ipsum, aculeis percutiebant, pessimeque tractabāt. Hic autem ad eas, ὃ pessimæ animantes, furatum vestros fauos illæsum dimisit, me verò satagentem vestri percutitis?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic hominum quosdam per imprudentiam inimicos non cauere, amicos autem ut insidiatores repellere.

ALCEDO. 86

Alcedo auis est solitaria, semper in mari vitā degens. Hanc aiunt, hominum venationes cauentem, in scopulis maritimis nidum ædificare. Cæterum aliquando paritura, nidum fecit. Egressa

autem ea ad pabulum, euenit mare à vehementi concitatum vento eleuari supra nidum, atque hoc submerso, pullos perdere. Hæc reuerſa, re cognita, ait, Me miseram, quæ terram vt infidiatricem cauens, ad hoc cõfugi, quod mihi longè est infidius.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, homines etiam quosdam ab inimicis cauendo, ignaros in multo grauiore inimicis amicos incidere.

PISCATOR. 87

Piscator in fluuio quodam piscabatur. extensis autem retibus, & fluxu comprehenso, vtrinque funi alliga

δέ ποτε αὐτῆς εἰς νομὴν, σιωῶν τὴν θάλασσαν ὑπὸ λάβρῃς κυμασθεῖσσαν πνύμαϊός, ὑπὸ ἀρβύνας τὴ καλιᾶς, καὶ ταύτην ἐπιπλῦσαισσαν, τὰς νεοτῆς διαφθεῖραι. ἢ δ' ἐπαυελθεῖσα ἢ γυνῶσα τὸ πραχθεῖν, ἀπεδαλαία ἐγώ γε, ἢ τις τίνω γλῶ ὡς ἐπιβλαυ φυλαῖ τε μὲν, ἰδὲ ταύτην κατέφυγον, ἢ μοι πολλῶ γέγονε ἀπιστοτέρα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι ἢ τῶν ἀνδρῶπων ἐνι τῆς ἐχθρῶν φυλατῆμενοι, λαυθεῖν σὺ πολλῶ χαλεπωτέροις τῶν ἐχθρῶν φίλοις ἐπιπύοντες.

Ἀλιεύς.

Αλιεύς ἐν τινὶ ποταμῶ κλίσειν. διαλέσας ἢ τὰ δίτυνα, καὶ τὸ ρέυμα πορίλαβῶν, ἐκατέρωθεν καλω-

δίω

δίω προσθήσας λίθον, τὸ ὕδωρ ἐτυπήσῃ, ὅπως οἱ ἰχθύες φεύγοντες ἀπαρὰ φύλαίτης τοῖς βρόχοις ἐμπέσωσι. τῇ ἢ περὶ τὰ ῥήσπον οἰκωῶτων τῆς δεασάμεν, τὸ το ποιῶντα, ἐμεμφετο ὡς τὸν ποῖα μὲν θελοῦντα, καὶ διειδὲς ὕδωρ μὴ συχωροῦντα πίνειν. ἢ ὅς ἀπειρίνασο, ἀλλ' ἐ μὴ οὕτως ὁ ποταμὸς ταράτῃσθ, ἐμὲ δεῖσει λιμῶν τῆσθ ἀποθανεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν πόλεων οἱ διμαγωγοὶ τότε μάλιστα ἐργάζονται, ὅταν τὰς πατριδας εἰς στάσιμ πελάγωσιμ.

Πύθην, ἢ Δελφίς.

Εθους ὄντ, τοῖς πλέσσι μελιταῖω κνωῖδια καὶ Πιτκῆνς ἐπαγάδαίμ πρὸς παρὰ κνωῖδιαμ

alligato lapide, aquam verberabat, vt pisces fugientes incautè in retia inciderent. Cū quidam verò ex iis qui circa locū habitabant, id facere videret, increpabat quod fluuium turbaret, & claram aquam non fineret bibere. Et is respondit, Sed nisi sic fluuius perturbetur, me oportebit esurientem mori.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ciuitatum etiam relictas tunc maxime quaesum facere, quam patrias in seditionem induxerint.

SIMIVS ET Delphis. 88

Moris quū esset nauigātib⁹ melitēses catulos & Simios adducere in somnia

ο ς lamen

lamen navigationis, nauigās quidā habebat secū & Simiū. Cū autē peruenissent ad Suniū Atticę promōtoriiū tēpestatē vehementem fieri contigit. Naui autē euerfa, & omnibus enarrantibus, natabat & Simius. Delphis autē aliquis ipsum cōspicatus, & hominē esse ratus, digressus sustinebat ad terrā perferens. Vt verō in Piræo fuit Athenienfium nauali, rogauit Simium, an genere esset Athenienfis. Quum autem hic diceret, & claris ibi esse parentibus, rogauit, an & Piræū nosset. Ratus autem Simius de homine cū dicere, ait, & valde amicum esse ei, & familiarem. Et Delphis

μυθίαν το πολῶν, πλέων τις ἔχε σὺν ἐωτῶ ἢ πιθίκου. γονομελιῶν δ' αὐτῶν κατὰ τὸ Σύνιον τὸ τ' Ἀττικῆς ἀνρωτήριον, χερμιῶνα σφοδρῶν σιωβῆν γονέσθαι. ἢ νέως ὡφρίστραπέσις, ἢ πάντων διαπολυμβώντων, ἐνέχετο ἢ ὁ τίθικος. Δελφίς δέ τις αὐτῶν θεασάμενος, ἢ ἀνθρώπου εἶναι ὑπολαβῶν, ἀπωλεδῶν ἀνῆκε διακομίσθαι ὑδὲ τῆν χερσον, ὡς ἢ κατὰ τῶν Περραιῶ ἐγένετο τὸ τῶν Ἀβλωαίων ἐπιπείσει, ἐπινυθάετο το πιθίκου, ἢ τὸ γένος ἐστὶν Ἀδλωαῖος. τὸ ἢ ἐπὶ ὄντος, καὶ λαμπρῶν ἐνταῦθα τετυχέναι γονέων, ἐπανήρετο, ἢ καὶ τῶν Περραιῶ ἐπίσταται. ὑπολαβῶν ἢ ὁ πιθίκος πρὶ ἀνθρώπων αὐτῶν λέγειν, ἔφη, ἢ μάλα φίλον εἶναι αὐτῶ ἢ σιωβῆν. καὶ ὁ Δελφίς

φίς ὑδὲ τοσούτω ψυδῆ ἀγαρανῆσις, βαπτίσει αὐτῶν ἀπέσεισει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους, οἱ τίλω ἀλλήδεσσαν ἐν ἀδόκτες, ἀπαταῶν νομίσσιν.

Μῦθος.

ἘΝ τινι ταμίῳ μέλιτος ἐκχυθέντος, Μῦθος προσήσασαι πατρίδιον. ἐμπαγέντων ἢ τῶν ποδῶν αὐτῶν, ἀναπλήσει ἐν ἔχον. ἀποπνιγόμενα δ' ἔλεγον, ἀδελφία ἡμεῖς, ὅτι διὰ βραχέων ἠρώσιμ ἀποληύμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι πολλοῖς ἢ λιχνεία πολλῶν κακῶν αἰτία γίνετο.

Ἐγμῆς ἢ Ἀγαλματωσοῖός.

ἘΡμῆς γινῶναι βολεῖ μένος ἐν τίνι τιμῆ παρ'

phis tanto mēdacio indignatus, submergens ipsum occidit.

AFFABVLATIO.

Fabula in uiros qui ueritatem ignorantes, decipiendum esse existimant.

MVS CAE. 89

IN cella quadam melle effuso, Musca aduolātes comedebāt. Implicitis autē earū pedib⁹, euolare nō poterant. Cū verō suffocarentur, dicebāt, Miseræ nos, quia ob modicum cibi bum perimus.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, multis gulam multorū malorū esse causam.

MERCVRIVS ET Statuarius. 90

MERCURIUS scire uolens quanti apud

apud homines esset, iuit in Statuarii domum, transformatus in hominem, & visa statua Iouis, roga bat, quāti quis ipsam emere posset. Hic autem cum dixisset, drachma, risit, & quāti Iunonis, ait. cum dixisset, pluris visa & sua ipsius statua, ac opinatus cum nuncius sit Deorum & lucrosus, maximam de se apud homines haberi rationem, rogauit de se. Statuarius verò ait, Si haec emeris, & hanc tibi additamentum do.

AFFABVLATIO.

Fabula in iurum gloriosum, qui nullius apud alios est pretij.

MERC

παρ' ἀνθρώποις ἐστίν, ἦκον εἰς Ἀγαλματοποιού, ἑαυτὸν εἰκόσας ἀνθρώπων, καὶ θεασάμενον ἄγαλμα τοῦ Διὸς, ἡρώτα, πόσον τίς αὐτὸν πριάσθαι δύναιται. τοῦ ἑσπόντου, δραχμῆς, γελῶσας, πόσον τὸ τῆς Ἡρας ἔρη. ἑσπόντου ἢ, πλείονος ἰδῶν καὶ τὸ ἑαυτοῦ ἄγαλμα, καὶ νομίσας ὡς ἐπειδὴ ἀγγελός ἐστι θεῶν καὶ ἡρώτω, πολλὴν αὐτὸν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις εἶναι τὸν λόγον, ἤρετο πορὶ αὐτῶ. ὁ δ' Ἀγαλματοποιός ἔφη, ἑὰν πούτῃς ἀνήκη, καὶ τῶτον προσθήλω σοὶ δίδωμι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀδρα νομόδοξον, οὐδεμιᾶ παρὰ ἄλλοις ὄντα τιμῆ.

Ἐμῆς

Ἐμῆς καὶ Τειρεσίας.

MERCURIUS ET Tiresias. 91

Ἐμῆς βυλόμενον τῶν Τειρεσίας ματιῶν εἰ ἀληθὴς ἐστὶ γινώσκειν, καλέσας τὰς αὐτῶ βῆς ἃς ἀγρονομίας, ἦκον ὡς αὐτὸν εἰς ἄστυ ὁμοιωθῆς ἀνθρώπων, καὶ παρ' αὐτῶ κατήχη. ἃ ἢ τῶ βῶν ἀποσπείρας ἀγγελθείσας τῶ Τειρεσία, ἐπένοσ παραλαβῶν τὸν Ἐμῆν ἐξήλθε, οἰωνόν τι καὶ πρὶ τοῦ κλέψης σκεψόμενος, καὶ τῶν παρῶ φράσειν αὐτῶ, ὅτι τινα ἄν τ' ἀρῶν δέσονται. ὁ δὲ Ἐμῆς τὸν μὲν πρῶτον θεασάμενος ἄετὸν ἃ ἀριστῶν ἰδὶ τὰ δεξιὰ διήπασαμενον, ἔφρασε. τοῦ δὲ φήσασθαι μὴ πρὸς αὐτὸς εἶναι τῶτον, ἐν δέντρῳ Κορώνῳ εἶδεν ἐπὶ τινος δένδρου καθήμενον, καὶ ποτὲ μὲν ἄνω βλέπασαν,

Mercurius volens Tiresiam vaticinium an verum esset cognoscere, furatus ipsius boues ex rure, venit ad ipsum in urbem similis factus homini, & ad ipsum diuertit. Bouem autem amissione renunciatam Tiresie, ille assumpto Mercurio exiuit, augurium aliquod de fure consideraturus, & huic iubet dicere sibi, quamnam auentem viderit. Mercurius autem primum vidisse Aquilam a sinistris ad dexteram volantem, dixit. Hic non ad se eam attinere quam dixisset, secundo Cornicem super arbore quadam sedentem vidit, & modo superius aspicientem,

cientem, modò ad terram declinatam, & vati refert. Et is re cognita, inquit, Sed hæc Cornix iurat & cælum & terram, si tu velis, meas me recepturum bonus.

AFFABVLATIO.

Hoc sermone uti quissiam poterit aduersus uirum suracem.

CANES. 92

HAbens quidam duos Canes, alterū venari docuit, alterum domū seruare. Cæterū si quādo venaticus caperet aliquid, & dom^o custos particeps vnā cū eo dapis erat. ægrefērente autem venatico, & illi obiiciente, quòd ipse quotidie laboraret, ille nihil laborans suis nutriretur labor

πρὸς τὴν γῆν κατανύψουσαν, καὶ τῷ κοίτῃ φράσει. καὶ ὅς ἐπιτοχῶν ἄπειρα, ἀλλὰ ἐπιτοχὴ ἡ Κορώνη διόμυτι τὸν τε ἔρανον καὶ τὴν γῆν, ὡς ἔαν οὐ θέλῃς, τὰς ἐμαῖς ἀπολήψομαι βῆς.

Ἐπιμύθιον.

Τὴν τῷ λόγῳ χρῆσαιτο αὐτὸς πρὸς ἀνδρὰ κλέπτην.

Κύων.

Εχων τις δύο κύνας τὸν μὲν ἔρανον θρῆσκει ἐλιδάξει, τὸν δὲ λοιπὸν οἰκοφυλάκει. καὶ λέγει ὅτε ὁ θρῆστικὸς ἔγρενε τι, καὶ ὁ οἰκὸς ἀνιμῆσχευ αὐτῷ τῆς βόνης. ἀγανατισθεὶς τὸν ἔρανον τῆς βόνης ἐνεδίσθη. λέγει αὐτὸς μὲν παρ' ἐνάστῃ μὲν δὲ ἐνῆν τὸν μὲν τῶν τοῖς αὐτῷ τρέφεται πόνοις,

πόνοις, ὑπολαβὼν αὐτὸς ἔπει, μὴ ἐμὲ, ἀλλὰ τὸν δεσπότην μέμρου, ἔς δὲ πονῶν με ἠδίδαξεν, ἀλλὰ πόνους ἀλλοτρίους ἔδειξεν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀληθεῖς, ὅτι καὶ τὸ νέμω οἱ μὲν ἐπιτάμνωι, ἢ μεμψῶι εἶσιμι, ὅταν αὐτὸς οἱ γονεῖς ἔτος ἀγάγωσι.

Ἄνθρωπος καὶ γυναῖκα.

Εχων τις γυναῖκα, πρὸς τὸς πατρῷον ἀπαντας ἀπεβῆς ἐχουσαν, ἠβδλήθη γυναῖκα ἐν καὶ πρὸς τὸς πατρῷους οἰκέτας ἕτω διάκειται. διὰ δὲ καὶ καὶ μετ' ἀλόγου προφάσεως πρὸς τὸν αὐτῶν αὐτῷ ἀποπέλει πατέρα, μετὰ δ' ἡλίγας ἡμέρας ἐπανελθὼν αὐτῶν, ἐπιπυθῆναι, ὡς πρὸς τὸς ἐνεῖ διεγέν

laboribus, respondēs ipse ait, Non me, sed herū reprehende, qui non laborare me docuit, sed labores alienos comesse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, adolescens qui nihil sciunt, haud esse reprehendendos, qui eos parentes sic educauerint.

MARITVS ET VXOR. 93

HAbens quidam uxorem, quæ domesticis omnibus inimica erat, voluit scire etiam erga paternos domesticos ita afficeretur: quapropter cum rationabili prætextu ad suum ipsam misit patrem. Paucis verò post diebus ea reuersa, rogauit quomodo erga illos habu

habuisset. Hæc verò cum dixisset, bubulci & pastores me spectabant, ad eam ait, Sed ò vxor, si eos odisti, qui manè greges agunt, serò autem reuertuntur, quid sperare oportet in iis, quibuscum toto conuersaris die?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic sape ex paruis magna & ex manifestis incerta cognosci.

HOEDVS ET
Lupus. 94

HOedus derelictus à grege persequente Lupo, conuersus ad eum, dixit, ò Lupe, quoniam credo me tuum cibum futurum, ne iniucudè moriar, ca-

ue

διεγίνετο. τῆς ἡ φα-
μῆνης, ὡς οἱ βουκόλοι
ἤκουσεν οἱ ποιμένες με ὑ-
πεβλέποντο, πρὸς αὐ-
τὸν ἔφη, ἀλλ' ὦ γύναι,
εἰ τοῖς ἀπεχθάνῃ,
οἱ ὄρνιθες μὴ τὰς ποι-
μνας ἐξελαύνουσιν, ὅψε
ἡ εἰσίασι, τί χρη προσ-
δοκᾷ πρὸς τούτων, οἷς
πᾶσαν συνδιετρέφεις ἡμ-
ἡμέραν;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δ' ἀλοῖ, ὅτι
ἔτι πολλὰ κίς ἐν τῶν
μικρῶν τὰ μεγάλα,
καὶ τῶν προσηλῶν τὰ
ἀδύλα γνωρίζετθ.

Ἐμφθὸς καὶ Λύ-
κθ.

Εριφος ὑπερήσασα
τῶν ποιμνῶν, πρὸ
Λύκου κατεδίωκετο. ἐπι-
στροφῆσα ἡ πρὸς αὐ-
τὸν, ἔφη, ὦ Λυκε, ἐπέ-
πέπειμαι ὅτι σὺν βρω-
μα γονίσσομαι, ἵνα μὴ
ἀνδρῶν ἀποθάνω, αὐλο-
σομ

σομ πρῶτον ὅπως ἄρχη-
σωμαι. τοῦ ἡ Λύκου αὐ-
λοῦτθ, ἡ δ' Ἐρίφου
ἄρχημῆνης, οἱ κύνες ἀ-
κύνουσαντες τὸν Λύκον ἐ-
δίωκαν. ὁ δὲ ἀποστρα-
φείς τῆ Ἐρίφου φησί, δι-
κναίως ταῦτά μοι γίνε-
ται. ἔδει γὰρ με μά-
γερρον ὄντα, ἀδελτῶν
μὴ μιμείδαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δ' ἀλοῖ, ὅτι
οἱ τῶν μὲν πρὸς ἀπερ-
νάσιμ ἀμελεῖσθες, τὰ
ἡ ἐτέρων ἐπιτιμῶσιν
περὶ μῶνοι, δυστυχίας
πρὸς κίψισιν.

Καρῖνθὸς καὶ Ἀλώ-
πηξ.

Καρῖνος ἀπὸ θα-
λάσσης ἀναβάς,
ἐπὶ τινος ἐνέμετο τόπος.
Ἀλώπηξ λιμώτισσα, ὡς
ἐθεάσατο, προσελθῶσα
ἀνέλαβεν αὐτόν. ὁ δὲ
μέλλων καταβιβῶσθαι
δαί, ἔφη, ἀλλ' ἔγωγε δι-
κναί

κναί

ne tibia primùm vt saltè. Lupo autè canente tibia, atq; Hædo saltate, canes cum audiuisent, Lupū persecuti sunt. hic conuersus Hædo Iquit, Meritò hæc mihi sūt oportebat enim me cocus cum sim, tibicinem non agere.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, qui ea, quibus natura apri sunt, negligunt, que verò aliorum sunt exercere conantur, in infortunia incidere.

CANCER ET
Vulpes. 95

Cancer è mari cum ascēdisset, in loco quodam pascbatur. Vulpes verò esuriēs, vt conspexit, accessit: ac eū raptuit. Ille deuorandus, ait, Sed ego iu-

p

sta

sta patior, qui marinus quum sim, terrestris esse volui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat homines, etiam qui proprijs derelictis exercitijs, ea quae nihil conueniunt aggrediuntur, merito infortunatos esse.

Citharædus. 96

Citharæd⁹ rudis in domo calce incrustata, vt solebat, canēs, & cōtrā resonāte ipsi voce, putabat valde canor⁹ eē. itaq; ob id elat⁹ cogitauit etiā theatro sese cōmittere oportere. Profect⁹ verò ad se ostēdēdū, quū malè admodū caneret, lapidib⁹ ipsum explosum abegerūt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, sic ex rhetoribus quosdam

καια πέπονθα, ὅς δα λάτῃ. ὦν, χερσαῖ. ἢ βελήθλω γονέδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ. ὁ δηλοῖ, ὅτι καὶ τῶν ἀνθρώπων εἰ τὰ οἰκεία καταλιπόντες ἐπιτιθεσάμεθα, καὶ τοῖς μηδὲν προσήκουσιν ἐπιχειροῦντες, ἐπιτύχουσιν.

Κιθαρωδός.

Κιθαρωδός ἀφῆκε ἐν οἴκῳ κενονία μωῶν συνήθως ἀδῶν, καὶ ἀτυχῆσας αὐτῶ τ⁹ φωνῆς, ὡς ἴδη σφόδρα σύφρονος εἶναι. καὶ δὴ ἐπαρθεὶς ἰδὼ τούτῳ, ἔγνω δῆλον καὶ θεάτρῳ ἑαυτὸν ἐπιδοῦναι. ἀφῆκε μὲν δὲ ἐπιθεσάμεθα, καὶ κακῶς ἀδῶν παύσιν, λίθους αὐτὸν ἐξώσαντες ἀπέλασαν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ. ὁ δηλοῖ, ὅτι οὕτω καὶ τῶν ῥητόρων ἐνίοι

ἔνιοι ἐν ταῖς σχολαῖς δοκῶντες εἶναι τίνας, ὅταν ἐπὶ τὰς πολιτείας ἀφίπνωται, ἕδμενός ἀξιοῖ εἶσιν.

dam qui in scholis uidentur esse aliqui, cum ad res publicas se coniferunt, nullius pretij esse.

Κλέπτης.

FVRES. 97

Κλέπτης εἰς τινα εἰσελθόντες οἰκίαν, ἔδμεν εὖρον, ὅτι μὴ ἀκλυθῆναι, καὶ τῶτον λαβόντες ἀπέσαν. ὁ ἡμέτερος τῶ αὐτῶν θυέσθαι, ἐδῆτο, ὡς αὐ αὐτὸν ἀπολύσῃσι, λέγων, χρῆσι μὲ εἶναι τοῖς ἀνθρώποις, νυνίος αὐτός ἐπὶ τὰ ἔργα ἐγείρων. οἱ ἡ ἔφασαν, ἀλλὰ διὰ τούτῳ σε μάλλον θύομεν. ἐκένους γὰρ ἐγείρων, καλέσῃσιν ὑμᾶς ἐν εἶς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ. ὁ δηλοῖ, ὅτι ταῦτα μάλιστα τοῖς πονηροῖς ἐναντιοῦσθαι, ἀ τοῖς χρηστοῖς ἐστὶν ἀβρηγῆμαίσα.

FVres in domum quandā ingressi, nihil inuenerunt nisi gallum, atq; hoc capto abierunt. Hic ab eis occidendus rogabat, vt se dimitterent, dicens, vtilem esse hominibus, vt qui noctu eos ad opera excitet. Hi verò dixerunt, Sed propter hoc te tantò magis occidimus. illos enim excitando, furari nos non finis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, ea maxime prauis esse aduersa, quae bonis sunt beneficia.

CORNIX ET
Coruus. 98

Cornix Coruo
Cinuidēs, quæ is per
auguria hoibus va-
ticinaretur, ob idq;
crederetur vti futura
prædicens, cōspicata
viatores quosdā præ-
tereuntes, iuit sup ar-
borē quandā, stansq;
valde crocitauit. Il-
lis verò ad vocē con-
uerfis, & stupefactis,
re cognita quidā in-
quit, Abeamus heus-
vos, Cornix enim
est quæ crocitauit, &
auguriū non habet.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, eo-
dem modo & homines
cum præstantioribus cer-
uitates, præterquam quòd
nō ad æqua perueniunt,
visu quoq; dignos esse.*

COR

Κορώνη ἢ καὶ Κό-
ραξ.

Κορώνη φθονήσα-
σα Κόρασι, τῷ ἐ-
πι δι' οἰωνῶν τοῖς ἀνθρώ-
ποις μαντένευε, καὶ
διὰ τὸτο μαρτυρομένη
ὡς προλέγουσι τὸ μέ-
λλον, θεασσάμενη τινὰς
ἀδοιοπόρους παριόντας,
ἤκει ἐπὶ τι δένδρον, ἢ
εἶσα μέγανως ἐκρα-
ξεν. τῶν δὲ πρὸς τὴν
φωνὴν ἐπιστραφέντων,
ἢ καταπλαγέντων, ἢ
ποτυχῶν τις ἐρηκτίω
μυθῶ δέτο, Κορώνη γὰρ
ἔστι ἢ τις κέρρα, καὶ
οἰωνισμὸν οὐκ ἔχει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
ἔτι ἢ τῶν ἀνθρώπων οἱ
τοῖς κρείττοσιν ἀμιλλώ-
μενοι, πρὸς τῷ τῶ ἴσῳ
μὴ ἐφιμέδουσι, ἢ γέλω-
τα ὀφλισκάνουσι.

Κορώ

Κορώνη ἢ
Κύνωρ. CORNIX ET
Canis. 99

Κορώνη ἄβλωξ θύ-
ουσα, κύνω ἐπι
εἰσάσῳ ἐπάλαξ, ὃ ἢ πρὸς
αὐτὴν ἔφη, τί μάτην
τὰς θυσίας ἀναλίσκεις;
ἢ γὰρ θεοὺς οὕτω σε μι-
σεῖ, ὡς καὶ ἢ τῶ σωφρο-
νων σοι οἰωνῶν τὴν πί-
στιν ὑπεριελέην. ἢ ἢ Κορώνη
πρὸς αὐτὴν, διὰ τὸτο
μάτην αὐτῇ θύω, ἵνα
διαπλαγῇ μοι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι
πολλοὶ διὰ κέρδος τὸς
ἐχθροὺς ἀνεργετῶν οὐκ
ὀκνεῖσιν.

Κόραξ ἢ καὶ
Ὀφίς.CORVVS ET
Serpens. 100

Κόραξ τροφῆς ἀ-
πορώ, ὡς κα-
τέδον ἔν τινη δουλῶ
τόπω ὄφιν κοίμωμε-
νον, τὸτον καταπῆσας
ἔρπασε. ἢ ἢ ἐπιστραφέν-
τος

Corvus cibi in-
digēs vt Serpen-
tem in aprico quodā
loco dormientem vi-
dit, hūc deuolādo ra-
puit. Hic cū ad se ve-
nisset,

p 3 nisset,



τὸ ἢ δακνόντ' αὐ-
τόν, ἀποδύνησεν μέ-
λων ἔρινη, δάλαυθ'
ἔγωγε, ὃς τοιοῦτον εὖ-
ρον ἔρμαιον, ὃς ἔ' ἡγεῖ
ἐπόδνυμαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ὡρὸς ἀν-
δρα διὰ θησαυρῶν εὖ-
ρεσιν ἐπὶ σωτηρίᾳ νιν-
διωδύσατο.

Κολοῖδς ἡγεῖ πόρι-
τεραί.

Κολοῖδς ἔν τινι πε-
ριστερῶνι περιστε-
ρῆς ἰσθῶν καλῶς τρεφο-
μένη

nisset, atq; momor-
disset ipsum, Coruus
moriturus dixit, Me
miserum, qui talere-
peri lucrum, ex quo
etiam pereo.

AFFABVLATIO.

*Fabula in uirum qui
ob thesaurorum inuen-
tionem de salute pericli-
tatus sit.*

MONEDVLA ET
Columbæ. 101

Monedula ī Co-
lūbario quodā
Colūbis uisits bñ nu-
tritis,

μελάς, λευκαύτας, ἐαν-
τόν ἦλθον, ὡς ἢ αὐτὸς τ'
αὐτῆς διαίτης μετακ-
ψήμεν. αἰ ἢ μέχερ
μην πούχασεν, διό μιν αἰ
πρόσπερὰν αὐτὸν εἶναι,
προσίοντο. ἐπεὶ δέ πο-
τε ἐπιλαθόμενος ἐφθέγ-
ξατο, τιμωπαῦτα τίω
αὐτὸ γνοῦσαι φύσιν, ἐ-
ξήλασαν παύουσαι, ἡγεῖ
ὃς ἀποτυχῶν τῆς ἐν-
ταῦθα τροφῆς, ἐπανῶ-
νε πρὸς τοὺς Κολοῖδς
πάλιν. καὶ ἡνεοῖ διὰ τὸ
χρῶμα αὐτὸν οὐκ ἐπι-
γινόντες, ἃ μεθ' αὐτῶν
διαίτης ἀπέβησαν, ὡσεὶ
ἀνοῖν ἐπιθυμήσαντα,
μυδιτέρας τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀπὸ τοῦ, ὅτι
ἀεὶ ἡγεῖ ἡμᾶς τοῖς ἐαν-
τῶν ἀρνήσασθαι, λογί-
σομένους, ὅτι ἢ πλεο-
νεξία πρὸς τῷ μυδιῶν
ὠφελῶν, ἀφαιρέται
ἡγεῖ τὰ προσήκοντα
πομπάνης.

tritis, dealbavit sese,
iuitq; ut & ipsa e-
odem cibo impertire-
tur. Hæ verò, donec
tacebat, ratæ cam
esse Columbam, ad-
miserunt. Sed cùm
aliquando oblita vo-
cem emisisset, tunc
eius cognita natura,
expulerunt percu-
tendo, eaq; priua-
ta eo cibo rediit ad
Monedulas rursum.
Et illæ ob colorem
cùm ipsam non nos-
sent, à suo cibo ab-
egerunt, ut duorum
appetens, neutro po-
tiretur.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
oportere & nos no-
stris contentos esse, con-
siderantes habendi cu-
piditatem præterquam
quòd nihil inuat, aufer-
re sæpe & qua adsunt
bona.*

ΚΟΛ

p 4 Mon

Monedula. 102

Monedulā quū quis cepisset, & pedem alligasset filo, suo tradidit filio. Hæc non ferendo victum inter homines, vbi parumper libertatem nacta est, fugit, in suumq; nidum se contulit. Circumuoluto verò ramis vinculo, euolare haud valens, quum moritura esset, secum loquebatur, Me miseram, que apud homines non ferens seruitutem, incautè me vita priuauī.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnunquam quosdam, dum se à mediocribus sudent periculis liberare, in maiora incidere.

Mercur

Κολοίς.

Κολοίον τις συλλαβῶν, ἡγεῖται δὲ αὐτοῦ τὸν πόδα κλίω, τῷ ἑαυτὸ παρέδωκε παιδί. ὃ ἦ μὴ ὑπομένας πῶ μετ' ἀνθρώπων διαίταμ, ὡς πρὸς ὀλίγον ἀδέας ἔτυχε, φυγῶν ἡμεν εἰς πῶ ἑαυτοῦ κελιάμ. πρὶς ληθέντ' ἦ το δεισμῶ τοῖς κλάδοις ἀποπτῆναι μὴ δυνάμενος, ἐπειδὴ ἀποδύνηκειν ἔμελλε, πρὸς ἑαυτὸν ἔφη, ἀέλαι' ἔγωγε, ὃς πῶ παρ' ἀνθρώποις μὴ ὑπομένας δουλείαν, ἔλαθον ἑμαυτὸν τ' σῶσις φερσίας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἀπλοῖ, ὅτι τινὲς ἐὼν ὅτε μετρίων κινδύνων ἑαυτοὺς βεβήλωμενοι ῥύσασθαι, εἰς μέγιστος πῶρσιπτουσιμ.

Ἐμῆς.

Ἐμῆς.

Mercurius. 103



Zεὺς ἔβηλῶ προσέταξε πῶσι τοῖς τεχνίταις ψεύδους φάρμακον ἐγγῆμ. ὃ δὲ τοῦτο τρίψας, ἡγεῖται μετρεν ποιήσας, ἴσον ἐκαστῶ ἐνέχεερ. ἐπειδὴ δὲ μόνον τοῦ συντέως ὑπολειφθέντ', πῶλὸν κατελέγετο φάρμακον, ὄλῶ λαβῶν πῶ θυέαν ἐνέχεερ αὐτῶ. κα' ἡ τούτου συνέβη τοὺς τεχνίτας ἀπαυτάς ψεύδεσθαι, μά-

λιστα

Iupiter Mercurio iussit, vt artificib' omnib' medicamentum misceret. Hic eo trito, & ad mensuram facto, æquabiliter singulis miscuit. Quum verò solo relicto satore, multū superesset medicamenti, totum acceptum mortarium ei miscuit. Atq; hinc contigit artifices omnibus mentiri, ma-

p 5 ximè

ximè verò omnium futores.

AFFABVLATIO.
Fabula in mendacis artifices.

I V P I T E R . 104

IVpiter formatis hoibus, omneis illis affectus indidit, solum indere pudorem oblit⁹ est. Quapropter non habens vndenam ipsum introduceret, per turbā ingredi cum iussit. Hic verò primū contradicebat, quòd indigna ferret. Vehementius verò eo instante, ait, Sed ego sanè his ingredior patis, si amor non ingreditur, ipse exibo quamprimum. Ex hoc profectò euenit omnia scorta inuerecunda esse.

AFF

λίστα δὲ πάντων τούτων συντάξας.

Ἐπιμύθιον.
Ὁ μῦθος πρὸς ψευδολόγους τεχνίτας.

Ζεύς.

Zεύς πλάσας τοὺς ἀνθρώπους, τὰς μὲν ἄλλας διαδίδουσι αὐτοῖς ἐνέθηκε, μόνον δ' ἐνθέειν πῶν αἰσχύνῃ ἐπαλλάττειτο. οὐκ ἔγωγε μὴ ἔχω πῶθεν ἀνὰ αὐτῷ εἰσαγαγεῖν, διὰ τὸ ὄχλος αὐτῷ εἰσελθεῖν ἐπέλουσον. ἢ δὲ τὸ μὲν πρῶτον ἀντιλεγῆν ἀναξιοπαθοῦσα, ἐπεὶ δὲ σφόδρα αὐτῷ ἐνέκετο, ἔφη, ἄλλ' ἔγωγε ἐπὶ ταύταις εἰσερχομαι τοῖς ὁμολογίαις, ὡς ἂν ἔρω μὴ εἰσελθεῖν ἂν δ' εἰσελθῆ, αὐτῷ βλαπείσομαι παρατινα. ἀπὸ δὲ τήσου σωθήναι πάντας πόρνους ἀνασχώτους εἶναι.

Ἐπιμ

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι τοὺς κτ' ἔρωσι καὶ χαμῆδες, ἀνασχώτους εἶναι συμβαίνει.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, captos amore inuerecundos esse.

Ζεύς.

Zεύς γάμος τελευτῶν, πάντα τὰ ἴσα εἶσα μόνος ἢ καὶ Χελωνῶν ὑσφρησάσους, διαπορῶν πῶν αἰτίαν ἢ ὑσφρησεως, ἐπινοοῦντο αὐτῷ, τίνος χάριν αὐτῷ ἐπὶ τὸ δαίμων ἐπαγγέλλοιτο. ἢ δὲ εἰπέσους, οἷνος φίλου, οἷνος ἀρίστου, ἀγαπητικῆς κατ' αὐτῷ, κατεδίνασε τὸν οἶνον βασιλεύσαν ποριφέρειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων αἰροῦνται μᾶλλον λιπῶς παρ' ἐαυτοῖς ζῆν, ἢ παρ' ἄλλοις πονητέως.

Δύνη

I V P I T E R . 105

IVpiter nuptias celebrans, oīa aīalia cōiuiuo excipiebat. Sola verò testudine tardè profecta, admiratus causam tarditatis, rogauit eā, quam obrem ipsa ad conuiuium non accesserit. Quum hæc dixisset, Dom⁹ chara, domus optima, iratus ipsi, damnauit vt domum baiulans circūferret.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerisque homines eligere, parè potius apud se uiuere, quam apud alios laue.

I V P

ΛΥΨΥΣ ΒΤ
Ouis. 106

Λύψυς καὶ πρὸς
βραβύτην.



LVpus à canibus
morsus, & male
affectus, abiectus ia-
cebat. Cibi verò in-
digens, visa Oue, ro-
gabat vt potum ex
præterfluente flumi-
ne sibi afferret. Si
enim tu mihi, inquit,
dederis potum, ego
cibum mihi ipsi inue-
niam. Illa, re cogni-
ta, ait, Sed si ego po-
tū do tibi, tu & cibo
me

Λύψυς καὶ πρὸς
κύνων ἀνηθέως, καὶ
κακῶς πάσχων, ἐβέβηκε
το. τροφῆς ἢ ἀπορῶν,
θεασάμενος βραβύ-
την, ἐδήειτο πόσον ἐν
τοῦ παραρρέοντος αὐ-
τῷ ποταμοῦ νομίσαι.
ἔα γὰρ σὺ μοί, φησι,
δώσεις ποτὸν, ἐγὼ
τροφὴν ἐμαυτῷ διδύ-
σω. τὸ ἢ κτήνην ἔ-
φη, ἀλλ' ἔα μὲ ἐγὼ πόσον
ἐπίδω σοι, σὺ καὶ τροφῆν
μοι

μοι τροφῆν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνδρα
κακῶς ἄρῳ, δι' ὑποκρι-
σεως ἐνεδράβουίῃα.

me vtēris.

AFFABVLATIO.

Fabula in uirum ma-
lificum, per simulatio-
nem insidiantem.

Λαγωοί.

Λαγωοί ποτε πο-
λεμουῖσες ἄετοῖς,
παρενάλωσαν εἰς συμ-
μαχίαν Ἀλώπεννας. αἱ
δ' ἔφασαν, ἔβοηθῆσα-
μεν ἂν ὑμῖν, εἰ μὴ ἴδει-
μεν τίνες ἐστέ, καὶ τίσι
πολεμεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
εἰ τοῖς κρείττοσι φιλονει-
κῶντες, ἑαυτῶν σωτη-
ρίας καὶ ἀφρονέουσι.

LEPORES. 107

LEporos olim bel-
ligerantes cum
Aquilis, inuocarunt
in auxiliū Vulpes. he
autē dixerunt, Vobis
auxiliaremur nisi sci-
remus, q̄ vos estis, &
cū quibus bellamini.
AFFABVLATIO.

Fabula significat,
eos qui cū præstantiori-
bus certant, suam salu-
tem contemere.

Μύμηξ.

Μύμηξ ὁ νῦν, τὸ
παλαιὸν αὐθρῶ
πρὸς τὴν γεωργίαν
διωκεῖσιν προσέχων, οὐ
τοῖς ἰδίαις ἠρῆατο πό-
σει, ἀλλὰ καὶ τὰς τῶν
γειτόνων καρπὸς ὑφ-
εῖλετο.

FORMICA. 108

QVæ nūc Formi-
ca, homo o-
lim fuit. Hic agricul-
turæ assidue incubēs,
non erat propriis la-
borib⁹ cōtētus, sed &
vicinorū fruct⁹ surri-
piebat.

picbat. Iupiter autem indignatus huius habēdi cupiditate, trāsmutavit eum in hoc animal, quæ Formica appellatur. Verūm quū mutasset formā, non & affectū mutavit. Nā hucusq; arua circumuendo, aliorū labores colligit, & sibi recondit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, natura prauos, etsi maxime speciem transmūtauerint, mores non mutare.

VESPERTILIO
& Mustela. 109

Vespertilio ī terrā cū cecidisset, à Mustela capta est, Et cūm occidēda foret, pro salute rogabat. Hac verò dicente, nō posse ipsam dimittere, quod natura voluc

ρετο. ὁ δὲ Ζεὺς ἀγαπήσας ἐπὶ τῇ τούτου πλεονεξίᾳ, μετεμόρφωσεν αὐτὸν εἰς τούτη τὸ ζῷον, ὃ Μύρμηξ καλεῖται. ὁ δὲ τῶν μορφῶν ἀλλάξας, τῶν διαβῶν ἐμετέβαλε. μέλει γὰρ τῷ νῦν τὰς ἀρῶνας πιδιδῶν, τὰς τῶν ἐτέρων πόνοι συλλέγει, καὶ ἐαυτῷ ἀπιθασαυρίζει.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι τινὲς φῦσαι πονηροὶ, καὶ τὰ μάστιγα τὸ εἶδος μεταβληθῶσι, τὸν τρέφοντι μεταβάλλοντες.

Νυκτερίς καὶ Γαλίη.

Nυκτερίς ἰδίῃ γῆτι πέσῶσα, πρὸ Γαλῆς σμικελήθη, καὶ μάλιστ' ἀναερῆσθαι, περισωτηρίας ἐδέετο. ἃ γὰρ Γαλιῆς, καὶ ἀναεράσθαι αὐτῆν ἀπολύσασαι, φῦσαι γὰρ πάνσι τοῖς πτερυγίοις

πτερυγίοις πολεμεῖν, αὐτῇ ἐλεγε, οὐκ ὄρνις, ἀλλὰ μὺς εἶναι. καὶ ἔπειτα ἀφ' ἑδῆ. ὑπέβην δὲ πάλιν πέσῶσα, καὶ ὑπ' ἑτέρας σμικελήθησα Γαλιῆς, καὶ βρωθῆσαι ἐδέετο. ἃ δὲ ἐκπούσης, ἀπανσι ἐχθραίνειν μυσίῳ, αὐτῇ καὶ μὺς, ἀλλὰ Νυκτερίς ἐλεγε εἶναι, καὶ πάλιν ἀπελύθη. καὶ οὕτω σμικελήθη αὐτῆν ἀλλαξάμενῳ τὸ ὄνομα, σὺν ἡγίως τυχεῖν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι δὲ καὶ ἡμᾶς καὶ τοῖς αὐτοῖς αἰεὶ ἐπιμελήθη, λογιστέως, ὡς οἱ τοῖς καιροῖς συμμείσασθαι ἴσμενοι πολλαῖς τῶν νινδῶν ἐκφούγῳσι.

Ὀδοιπόροι.

Οδοιπόροι κατὰ τινὰ αἰγιαλὸν ὁδοιπόρῆσαι ἐπὶ τινὰ σπηλαιῶν

volucris oīb' inimica foret, ait, Non autē, sed murē esse: & sic dimissa est. Postremò autē cū iterū ceci disset, & ab alia capta Mustela, ne vocaretur orabat. Hac autē dicēte, cunctis inimicā esse muribus, se nō Murē, sed Vespertilionē esse dicebat, & rursus dimissa est. Atq; ita euenit, bis mutato noīe, salutē consequutam fuisse.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, neq; nos in iisdem semper esse oportere, considerantes eos qui ad tempus mutantur, plerunque pericula effugere.

VIATORES. 110

Viatores iuxta licet quoddam iter faciētes, venerūt ī speculam

culā quandā, & illic
conspicati sarmenta
pcul natātia, nauim
esse magnā existima
runt : quāobré expe-
ctarūt tanquā appul-
sura ea esset. Cūm ve-
rō à vēto lata farmē-
ta propius forent, nō
nauim amplius, sed
scaphā videre vide-
bātur. Aduectis autē
illis, quum sarmenta
esse vidissent, inter se
dixerūt. Vt nos igitur
frustra quod nihil
est, expectabam?!

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
nonnullos homines, qui
ex improviso terribiles
esse videntur, cūm peri-
culum feceris, nullius
esse precij inueniri.

ASINVS SYL-
uestris. III

A Sin^o syluestris
Asino viso do-
mestico

σποτιαμ. κα' ηζβρ θεα-
σάμενοι φρύγωνα πέρ-
ρωθον επιπλέοντα, ναυη
έναι μεγάλην αὐτο-
σαμ. διό δι προσέμνην,
ως μελλουσιν αὐτης περι-
ορμίζεσθαι. ἐπει δ' ἡ ναυη
αὐτους φρόνησα τὰ φρη-
γωνα ἐγγυτέρω ἐγένε-
το, δέκτι νάυη, ἀλλὰ
πλοιαμ ἐλόουρη βλέψου-
ξέρον χένετα ἡ αὐτῶν
φρύγωνα ὄντα ἰδόν-
τες, πρὸς ἀλλήλους ἐφα-
σαμ, ὡς ἄρα μάτηρ ἡ
μῆς τὸ μηδὲν ὄν περι-
σεδεχόμεθα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^{ος} διηλοῖ, ὅτι
τὸ ἀνθρώπων ἔνιοι δὲ
πρὸς πῶς δουλοῦτες φη-
βεροί εἶναι, ὅταν ἐπὶ πέρ-
ραμ ἔλθωσιν, ἰδόντες
ἀπίστων τῶν ἄξιου.

Ὅν ἄγρον.

Ὁ μῦθ^{ος} ἀγροῦ ὄντων
ἰδόντων ἡμερῶν ἔφ-
τιν

τινὶ ἀνηλίω τόπω, προ-
σελθὼν αὐτὸν ἐμακάρι-
σον, ἐπὶ τῇ τῆς ἀεξίας τῆς
σώματι, ἢ τῆς τῆς τρο-
φῆς ἀπολαύσει. ὕπε-
ρον δὲ ἰδὼν αὐτὸν ἀ-
χοφοροῦντα, καὶ τὸν
ἀνηλίω ὄντοσιν ἐπὶ ὄ-
μνην, καὶ ῥωαλοῖς
αὐτὸν παύοντα, ἔφη,
ἀλλ' ἐγωγε ἀνέτι σε
ἀνδραμονίζω. ὁ δὲ γὰρ
ὡς οὐκ ἀνευ κακῶν με-
γάλων πλὴν ἀνδραμο-
νίαν ἔχεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ^{ος} διηλοῖ, ὅτι
ἐν ὅσῳ ζῆλον τὰ μετὰ
κινδύων ἢ ταλαιπω-
ρῶν κέρδι.

Ὅνοι.

Ὅνοι ποτὲ ἐπὶ τῷ
συνεχῶς ἀχοφο-
ρεῖν καὶ ταλαιπωρεῖν,
πρὸς βεῖς ἐπιμύθιον πρὸς
τὸν Δία, λύσιμ τῶν πό-
των αὐτῶν μῆνοι. ὁ δ' αὐ-
τοῖς ἐπιδεδῆσαι βελόμ-
ν^{ος},

mestico ī loco quo-
dā aprico, profectus
ad ipsum, beatū dice-
bat, & corporis bona
habitudine, & cibi p-
ceptioe. Deinde verò
cūm vidisset eū feren-
tē onera, & agasonē
retrò sequentē, & ba-
culis ipsum pcutiētē,
ait, Ast ego non am-
plius beatū te existi-
mo. Video em̄ non
sine magnis malis ha-
bere te foelicitatem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
non esse emulanda lu-
cra, in quibus insunt
pericula, & miserie.

ASINI. III

A Sini olim ppter
ea q̄ assidue o-
nera ferrēt & fatiga-
rētur, legatos miserūt
ad Ionē, solutionē la-
borū petētes. Hic au-
tē ostēdere ipsis vo-
lens,

Iens, id non posse fieri, ait, tunc eos liberatum iri laboribus, quum mingendo fluuium fecerint. Ac illi eum verum dicere existimantes, ex illo & nunc vsq; vbi aliorum vrinam viderint Afinorum, illic & ipsi circumstanto mingunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, unicuique quod fatale est, incurabile esse.

A S I N V S E T
Vulpes. 113

ASinus, idut⁹ pelle Leonis, vaga batur reliqua bruta perterrens. Cæterum visa Vulpe, tentauit & hanc perterrefacere. Hęc autem (casu enim ipsius vocem audiuerat) ad ipsum ait, Sed bene nosti, quòd

ὄτι τὸ τοῦ ἀδίου ἀφ' ἑσῆς, ἔφη, τότε αὐτὸν ἀπαλλαγίσειε δαίτην. νοπαθῆσας, ὅταν ἔρουῖται ποιήσωσι πῶσα μίση. κα' κἄνοι αὐτὸν ἀπαθῆναι ὑπολαβόντες, ἀπ' ἐκείνης ἢ μέγχι τοῦ ἔνθα ἔρου ἑτέρων ἰδωσιν ὄμων, ἐν ταῦθα ἢ αὐτοὶ πῶρις ἄμηναι ἔρῃσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι ἐν ἰσθμῷ τὸ πεπερωμένον ἀβρᾶπέων ἔστιν.

Ὀνθὸν καὶ Ἀλώ-
ωνηξ.

Ὀνθὸν ἐνδυσάμενον Δεοῦ λῶν, περιέει, τὰ ἅλα τῶν ἰσθμῶν ἐπεφθῶν. καὶ διηλοῖ σαμῆναι Ἀλώπεκα, ἔπειρᾶτο καὶ ταύτην δεδῆσθαι αἰετῆ (ἐτυγχάνει γὰρ αὐτὸς φερεξάμενος ὑποκνηνοῦσα) πρὸς αὐτὸν ἔφη, ἄλλ' οὐ ἴδμεν

ὄς

ὄς ἢ ἐγὼ ἄν σε ἐφραβῆθῶ, εἰ μὴ ὀγκωμένον ἦν ἔσασα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι ἐν ἰσθμῷ τὸ ἀπαυδῆσθαι, τοῖς ἔξω δομαῖσι τινες εἶναι, καὶ τὸ τῆς ἰδίας γλωσσολογίας ἐλέγχοντες.

Ὀνθὸν καὶ Βάτρα-
χοι.

Ὀνθὸν ξίλα βατράχων, διέβαινέ τινα λίμνην. διηλοῖσας δὲ ὡς κατέπεσον, ἔξαναστῆναι μὴ δύνασθαι, ὠδύρετό τε ἢ ἔστιν. οἱ ἢ ἐν τῇ λίμνῃ βάτραχοι τῶν συναγμῶν τῶν ἀνδραστῆς, ἢ οὐκ ἔφασσαν, ἢ τί ἂν ἐπωίνας, εἰ τοσούτου ἐν ταῦθα χρένον διέτριβες, ὅσον ἡμεῖς, ὅτε πρὸς ἄλλογον πεισῶν, οὕτως ἔδραμεν.

Ἐπιμύθιον.

Τὸν τῶν λόγων κηρύττει.

quòd & ego te timuisssem, nisi rudentem audiuissem.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos indoctos, qui externis aliqui esse uidentur, ex sua loquacitate redargui.

A S I N V S E T
Ranæ. 114

ASinus ligna ferēs, pertrāsibat paludem quandā. Lapsus autē, vt decidit, nec surgere possēt, lamentabatur, ac suspirabat. Ranæ autem quæ erant in palude, auditis eius suspiriis, Heus tu, dixerunt, & quid faceres, si tanto hic tempore, quanto nos, fuisses, quū quia ad breue tēpus ceci-disti, si c lamenteris?

AFFABVLATIO.

Hęc sermone uti quisque

piam poterit in uirum
segnem, qui ob mi-
nimos quosque labo-
res tristatur, quum
ipse maioribus facile
resistat.

ASINVS ET
Coruus. 115

A Sinus vlcerato
dorso in prato
quodam pascbatur.
Coruo autem infi-
dente ei, & vlcus per-
cutiente, Asinus ru-
debat ac saltabat. Sed
agafone procul stan-
te ac ridente, Lupus
præteriens ipsum vi-
dit, & dixit, Miseri-
nos, quos si tantum
viderint, persequun-
tur, huic autem & ar-
rident.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
maleficos homines, si
tantum appareant, di-
gnosci.

ASIN

σατ' ἄν τις πρὸς ἀν-
δρα βάνυμον, ἐπ' ἐ-
λαχίστοις νόμοις δυσ-
φοροῦσα, αὐτὸς τὸν
πλείς βραδύς ὑπιστά-
μεν.

ὄν & καὶ Κό-
ραξ.

ΟΝ & κλωμελιος
τὸν νότον, ἐν τινι
λειμῶνι ἐνέμετο. Κόρα-
ν & ἢ ἐπιμαθίσαν &
αὐτῷ, ἢ τὸ ἔλκ & ξεί-
νουτος, ὃ ὄν & ὄγκητο
καὶ κλάτο. τὸ δὲ ὄγκη-
λάτου πὸ ῥῥῶδον ἰσα-
μελὲς ἢ γελῶν &, Δύ-
κ & παρῶν αὐτὸν ἄ-
δε, καὶ ἔφη, ἄθλιοι
ἡμεῖς, οἳ ἂν μόνου ὀφ-
θῶμεν αὐτῷ διωκόμε-
θα, τὸ τῷ ἢ καὶ προσε-
γελῶσι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ & ἀπλοῖ, ὅτι
οἱ κακῆργοὶ τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ μόνου φανέν-
τες ἀπλοῖ εἰσι.

ὄν &

ὄν & καὶ Ἄλω-
πηξ.

ASINVS ET
Vulpes. 116

ΟΝ & ἢ Ἄλωπηξ
κοινωνίαν σιω-
θέμενοι πρὸς ἀλλήλους,
βῆθηον εἰς ἄγραν. Λέ-
ον & Ἄ αὐτοῖς πριτυ-
χόντος, ἢ Ἄλωπηξ τὸν
ἐπιρτημένον ὄρῳσα
νίνδυον, προσελθῶσα
τῷ Λέοντι, παραδώσθη
αὐτῷ τὸν ὄνον πείσχε-
το, ἐὰν αὐτῇ τὸ ἀνί-
δων ἐπαγγέλληται. ἢ
δὲ ἀπολύσθη αὐτῷ
φίσαν &, ἐκένη πα-
ραγαγῶσα τὸν ὄνον,
εἰς τινα πάγην ἐμπε-
σῆν παρεσθῆσασε. ἢ ὃ
λέων ὄρῳ ἐκένον φύ-
σθη μὴ δυνάμενον, πρῶ-
τῳ τῷ Ἄλωπενῶ συ-
νίσχηρ, εἰδ' ὅτως ἐπιτῶν
ὄνον ἐτάπη.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ & ἀπλοῖ, ὅτι
τοῖς κοινωνοῖς ἐπιβ-
λῶντες, λαμβάνουσι
πῶν

A Sinus & Vul-
pes, inita inter
se societate, exiuerūt
ad venationem. Leo
verò quum occurris-
set ipsis, Vulpes im-
minens periculum vi-
dēs, profecta ad Leo-
nem, tradituram ei
Asinū pollicita est,
si sibi impunitatem
promiserit. Qui quū
dimissuram eam di-
xisset, illa adducto
Asino ī casses quof-
dam vt incideret, fe-
cit. Sed Leo videns
illum fugere mini-
mè posse, primā Vul-
pem comprehendit,
deinde sic ad Asinū
versus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos
qui socijs insidiatur, sū-

pe & seipfos nescios
perdere.

GALLINA ET
Hirundo. 117

GAllina Serpentis ouis inuētis, diligenter calefacta excludit. Hirundo autem quum eam vidisset, ait, O demens, quid hæc nutris? quæ quum excreuerint, a te prima iniuriam au spicabuntur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, implacabilem esse prauitatem, licet afficiatur maximis beneficijs.

CAMELVS. 118

Quam primū visa est Camelus hoies pterriti, & magnitudinē admirati fugiebāt. vbi verò procedēte tpe cognouerūt ipsi māsfuetudinē confisi

πολλάνις καὶ αὐτόν
προσαπολοῦντες.

ὄρνις καὶ Χελιδὼν.

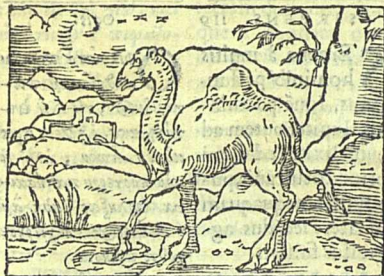
Ορνις ὄφειος ὡς αὐτοῦσα, ἐπιμελῶς. ἐπιβορμάνουσα ἐξενόλασε. Χελιδὼν δὲ θεασαμένη αὐτήν, ἔφη, ὦ ματαία, τί ταῦτα φέρεις; ἀπὸ αὐξιδέντα ἀπὸ σοῦ πρώτως ἔ' ἀδινῶν ἀφ' ἑστῆ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἄλλοι, ὅτι ἀπιθάλαστος ἐστὶ ἡ πορνεία, καὶ τὰ μέγιστα σὺβρητῖσαι.

Κάμηλος.

Οτε πρῶτον Κάμηλος ὤφθη, οἱ ἀθηροποιοὶ φοβηθέντες, κατὰ μέγεθος κατὰ πλάγεις, ἔφασαν. ὡς ἡ χρόνος ποιοῦντος σωῆσθαι αὐτῆς τὸ πρῶτον, ἰδὲ



ἰδὲ ἀρῖνον καὶ μέγιστον τοῦ προσελθεῖν. αὐτοῦσιν οἱ δὲ κατὰ μικρὸν, τὸ φόβον ὡς χολὴν οὖν ἔχει, ἐς τοσοῦτον καταφρονήσεις ἴδον, ὡς τε καὶ χαλινούς αὐτῆ ψφιδέντες, πασι ἐπαύνατον διεδώκασι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθ' ἄλλοι, ὅτι τὰ φοβερὰ τῶν πραγμάτων, ἢ σωκλήσια συνησφρονήματα ποιεῖ. ὄρνις.

confisi sunt eousq; vt ad eam accederent. At intellecto pauld post belax nõ inesse bilem, ed contemptus iere, vt & fre na ei imponerent, & pueris agendam traderent.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, terribiles res consuetudine conempiibiles fieri.

DIVES. 122

Dives duas habens filias, altera mortua, praefticas conduxit. quū verò altera filia dixisset, Ut nos miseræ, ipsæ ad quas pertinet luctus, lamentari nescimus, hæ verò nō necessaria sic vehementer plangunt: mater ait, Ne mirare filia, si hæc ita lamentantur: nam numerorum gratia id agunt.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nonnullos homines pecunie amore non vereri ex alienis calamitatibus quæsum facere.

PASTOR. 123

Pastor actis in quercetū quoddam ouibus, strata sub quercu veste ascend

ΠΛΟΥΣΙΟ.

Πλούσιος δύο θυγατέρας ἔχων, αμιῶς ἀποθανόντος, ἐκνούσας ἐμιδάσασα. ἡ ἑτέρας παιδὸς λεγόντος, ὡς ἀδελφῆς ἡμῶν, αἱ γὰρ αὐταὶ ὦν ἐστὶ τὸ πένθος. ὁ γὰρ οὐκ ἴσμεν, αἱ δὲ μὴ προσκίνοῦσαι ἕτω σφοδρῶς νόησοντες. ἡ μήτηρ ἔφη, μὴ θαύμαζε τέκνον, εἰ αὐτὴ ἕτω θρήνησον. ἔπει γὰρ ἀργυρίῳ τὸτο ποίησον.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀληθῆς, ὅτι ἐνίοτε τῶ ἀνθρώπων ἀδικυλαργυρίῳ ἐν δυνέσῳ ἀκλόστριας συμφερέται ἐργολαβέω.

Ποιμὴν.

Ποιμὴν ἐλάσας ἐς τινὰ δρυμῶνά τῃ πρόβατα, κτωσρώσας ὑπὸ δρυῦ τὸ ἱμάτιον, καὶ

ἢ ἀναβάς, τὸν καρπὸν κατίσει. τὰ ἢ πρόβατα ἐδίοντα τὰς βαλάνας, ἔλαθον ἢ τὰ ἱμάτια συγκαταφαγόντα. ὁ ἢ ποιμὴν καίπαθας, ὡς εἶδε τὸ γεγονός, ὡ κἀνίστα, ἔφη, ἴσα, ἡμῶν τοῖς λοιποῖς ἔργα ἐς ἐδίπτας παρέχετε, ἐμοῦ δὲ τρέφουσι. ἡμῶν ἢ τὸ ἱμάτιον ἀφέλασε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀληθῆς, ὅτι καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων δι' ἀνομιαν, ἐν μὴ δὲν προστίνοῦσαι ἐνεργελοῦντες, κατὰ τῶν οὐκ ἐνὸν φαῦλα ἐργάζονται.

Ἀλιεύς ἢ Σμαρῆς.

Αλιεύς τὸ δίκτυον χαλάσας ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀνέβησεν ἑσμερίδα σμιρὰ ἢ ἕσα, ἐπέτρην αὐτῶν κῦν ἰδὲ μὴ λαβέω

ascendit & fructum decutiebat. Oves verò inter edendū glandes, nesciæ & vestes vnâ deuorarunt. At quū pastor descendisset, vt quod erat factum vidit, O pessima, ait, animalia vos cæteris vellera ad vestes præbetis, à me verò q̄ vos nutrio, etiā vestem furripuistis.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerosque homines ob dementiam, eos qui nihil ad se attinent beneficio afficientes, domesticos male tractare.

PISCATOR ET CERRUS. 124

Piscator demisso reti ī mare, retulit Cerrū: qui paruus quū esset, suppliciter rogabat ipsum, ne tūc se ca

se caperet, sed dimit-
teret, quod parvus
esset: at quum creue-
ro, & magnus, inqt,
euasero, me capere
poteris, quoniam &
maiori tibi ero uti-
litati. Tum piscator
ait, Sed ego demens
fuerim, si quod in ma-
nibus est misso lu-
cro, licet sit paruum,
expectando etiā ma-
gnam sperem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
inconsideratum esse, qui
spe maioris rei, quae in
manibus sunt amittat,
quod parua sint.*

B Q V V S E T
Asinus. 125

Homo qdā habe-
bat equū & afi-
nū. Cū autē iter face-
rēt, ī via ait Afin⁹ E-
quo, Tolle à me one-
ris partē, si vis me eē
saluum.

λαβῆν αὐτίω, ἀλλ'
ἰᾶσαι διὰ τὸ σμικρὸν
τυγχάνει· ἀλλ' ὅταν
αὐξήσῃ καὶ ἰσχυρὸν
φύσῃ, γένωμαι, σὺ
λαβῆν με δύνησῃ, ἐπεὶ
ἢ εἰς μέσονά σοι ὠφέ-
λειαν ἔσομαι. καὶ ὁ ἄ-
λιος εἶπεν, ἀλλ' ἔγωγε
ἀνὴρ ἄν ἔλω, εἰ τὸ ἐν
χρῆσιν παρὲς κέρδος, καὶ
σμικρὸν ἢ, τὸ προσδοκῶ
μέγαν καὶ μέγα κέρ-
μα ἐλπίσειν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ ἀλοῖσι, ὅτι
ἀλόγιστον ἄν εἴη, ὁ δὲ
ἐλπιδία μέγιστον, τὰ
ἐν χρῆσιν ἀφέει σμικρὰ
ὄντα.

Ἴππος καὶ
ὄνος.

Aνθρώπος τις ἔ-
χον ἵππον καὶ
ὄνον. ὁ δὲ δούλων ἦν, ἐν τῇ
ὁδῷ εἶπεν ὁ ὄνος τῷ
ἵππῳ, ἄρον ἐν τῷ ἐμῷ
βάρει, εἰ θέλεις εἶναι
μέσῳ.



μεσῶν. ὁ δὲ οὐκ ἐπέ-
διν. ὁ δὲ ὄνος πεσὼν
ἐν τῷ κόπῳ ἐτελοῦ τῆ-
σιν. τῷ δὲ δεσπότης πάν-
τα ἐπιδένει· αὐτῷ,
καὶ αὐτίω τῷ ὄνι δε-
ραῖν, θρηνηῶν ὁ ἵππος
ἔβόα, οἱ μοι τῷ πανα-
θλίῳ, τί μοι συνέβη
τῷ ταλαιπώρῳ; μὴ
δειλίας γὰρ μικρὸν
βαρὸν λαβῆν, ἰδοὺ
ἀπαίσα βασιλῆος, ἢ τὸ
δέριμα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ ἀλοῖσι, ὅτι
τοῖς μικροῖς οἱ μεγάλοι
συγκ

saluum. Illo nō per-
suaso, A finus cecidit,
atque à labore mōr-
tuus est. Ab hero au-
tē oibus impostis ei,
& ipsa Afini pelle, cō-
querēs Equus clama-
bat, Hei mihi miser-
rimo, quid mihi ob-
tiguit afflicto? quia
enim parum oneris
nolui accipere, ecce
omnia gesto, & pel-
lem.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
si magni cum paruis
inmagis*

iungantur, utrosque seruari in nica.

HOMO ET
Satyrus. 126

Homo quidam cū Satyro inita societate, vnā cū eo comedebat. Hyems verò & frigus cū accessisset, homo manus suas admotas ori afflabat. Rogante autem Satyro, quam ob causam hoc faceret, ait, Manus meas calefacio propter frigus. Sed paulò pòst edulio calido allato, homo adinotum ori insuflabat ipsum. Rogante rursus, quare id faceret, ait, Ferculum frigefacio. Suscepto sermone Satyrus, Sed ego, ait, posthac renuncio tuam amicitiam

συνοινωνούσες, ἀμφότεροι σωθήσονται ἐν βίῳ.

Ἄνθρωπος ἢ Σάτυρος.

Ανθρώπος τις πρὸς Σάτυρον φιλικῶς κοινάμενος, συνείδων τὸ αὐτῷ χειμῶνος ἢ καὶ ψυχρογενεμένου, ὁ ἀνθρώπος τὰς χεῖρας αὐτοῦ προσφέρει τῷ σωματι ἀπέναντι. ἢ ὁ Σάτυρος ἐπερωτήσας, διὰ τί αὐτὸν τὸτο πράττει, ἔφη, τὰς χεῖρας μου θερμαίνω ἐν τῷ κρύῳ, μετὰ μινδὸν δὲ ἐδέσμαι, θερμὸν προσερχέμενος, ὁ ἀνθρώπος προσφέρει τῷ σωματι ἐφύσα αὐτοῦ πνοῆς μεθυστῶν ἢ πάλιν δι' ἡν αὐτὸν τὸτο πράττει, ἔφη, τὸ ἐδέσμαι ψυχρῶ. Ἐπειρῶν ὁ Σάτυρος, ἀπὸ ἡν ἄπο τῶν σοφῶν σου τῶς φιλικίας,

λίαν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ σώματι τὸ θερμὸν καὶ τὸ ψυχρὸν ἐξάγεις.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μὲν δὲ ἀλεῖ, ὅτι δὲ φόνον ἡμᾶς τὰς φιλικίας, ἢ ἀμφιβολὸς ἐστὶν ἢ διάθεσις.

Ἀλώπηξ καὶ Δρυότις.

Αλώπηξ κωκυδὸς φευγῶσα, καὶ ἐν ὄρμησι πολλὸν δρόμον αἰνῶσα, ἀνδρῶν δροτόμων ἐνρίσκει ἐν ταύτῃ, ἢ καθιέτευε τοῦ κρύψαι αὐτήν. ἢ ὁ ὑποδείξαντος αὐτῇ πλὴν ἐαυτῆς καθύβλι, εἰσελθῶσα ἐκρύπητο εἰς τὰς γωνίας. τῶν ἢ κωκυδῶν ἐλθόντων, καὶ ἐρωτησίων τῶν ἀνδρῶν, ὅπως τῆ μεθυστῶν ἤρπαιτο μηδὲν εἰδέναι, τῆ ἢ χειρὶ αὐτῆς τὸν τόπον κηδέειν, οἱ ἢ μὴ προσχόντες, ἀπλήθους παραχρήμα.

citiā: quia ex eodem ore & calidum emit-tis, & frigidum.

AFFABVLATIO.
Fabula significat, fugere nos amicitias oportere, quantum aniceps est affectio.

VULPES ET
Lignator. 127

Vulpes venatoribus fugiēs, & in deserto multa decursa via, virū Lignatorē in eo inuenit, cui supplicabat vt se absconderet. A quo ci ostenso suo tugurio, ingressa delituit in angulis. At venatoribus profectis, & virū rogantibus, hic voce quidem negabat scire quicquam, sed manu locum eius demonstrabat. Hi verò quum non aduertissent, cōfestim abiere.

Υτ

Vt igitur vidit eos
Vulpes præteriisse,
exiuit nihil alloqua-
ta. Illo autem ipsam
accusante, quod ser-
uata à se gratias si-
bi non ageret, Vul-
pes conuersa, in-
quit, Heus tu, ego
verò egissem tibi
gratias, si verbis si-
miles & manuum ge-
stus, & mores ha-
buisses.

AFFABVLATIO.

*Fabula in eos qui
verbis quidam uilita
promittunt, sed contra
rebus faciunt.*

HOMO PER-
fractor sta-
tuæ. 128

HOMO quidā li-
gneum habens
deū, supplicabat vt si-
bi bñfaceret. Cū igitur
hæc faceret, & ni-
hilomin⁹ ī pauprate
dege

ὡς οὖν εἶδεν αὐτὸς ἢ
Ἀλώπηξ παρεδόντας,
ἐξήλθεν οὐ προσφωνού-
σα. μεμφομένη δὲ αὐ-
τῷ ἐκέλευε, ὡς σωθεῖσα
μὴ δι' αὐτοῦ, χάρι-
τας δὲ αὐτῷ οὐκ ὁμο-
λογῆσαι. ἢ Ἀλώπηξ ἐπι-
στροφῆσα, ἔφη, ὦ δῖο,
ἀλλ' ἔγωγε ἦδεν ἄν σοι
χάριτας. εἰ τοῖς λόγοις
ὁμοία καὶ τὰ ἔργα εἰ-
χερός, καὶ τὸς τρόπων
εἶχες.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὸς χρηστὰς
μὴ ἐπαγγελιομολοῦναι
τοῖς λόγοις, ἐναντία ᾧ
ποιουῦντας τοῖς ἔργοις.

Ἄνθρωπος κατὰ-
θραύσας ἀγαλ-
μα.

AΝΘΡΩΠΟΣ τις ξύ-
λινον ἔχων θεῖον,
καθημέτανε το ἀγαθὸ
ποιῆσαι αὐτόν. ὡς οὖν
ταῦτα ἐπατήσῃ, καὶ
οὐδεν ἤτισον ἐν πονίᾳ
διῆγε,



διῆγε, θυμωθεὶς, ἀφ' αὐ-
τὸν τῶν σκελῶν, ἐρ-
ρίψεν εἰς τὸ ἕδαφος.
προσπερουσάσας αὐτῷ τῆς
κεφαλῆς, καὶ αὐτίκα
πλασθεῖσας, χυτὸς ἐρ-
ρευσεν ὅτι πλείσθ.
ὄντως δὲ σιωπῶν ὁ
ἄνθρωπος ἐβόα, σρε-
βλὸς ὑπάρχεις ὡς γε
οἶμαι, καὶ ἀγνώμων.
τιμῶντά σε γὰρ ἤκιστα
με ὠφελήσας, τυτῆ-
σαιῶ δὲ σε πολλοῖς κα-
λοῖς ἀμέδῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος διηλοῖ, ὅτι
οὐκ

degeret, iratus eleua-
tum ipsum cruribus,
proiecit in pavimen-
tum. Illiso igitur ca-
pite, ac starim diffrac-
to, auri quàm plu-
rimū effluxit. quod
ille iam cū collige-
ret, exclamat, Peruer-
sus es, vt puto, & in-
gratus. colenti enim
mibi nequaquā pro-
fuiti, verberanti au-
tem te multa dona-
sti bona.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
r non*

non profuturū te tibi, hoc
 novādo praviū hominē,
 sed verberando ipsum
 profuturum magis.

οὐκ ὠφελήσῃ τιμῶν πο-
 νηρῶν αὐθροῦσιν, τι-
 πῆσιν ἢ αὐτὸν μᾶλλον
 ὠφελήσῃ.

H O M O E T
 Canis. 129

Homo quā para-
 bat cœnā, acce-
 ptur⁹ amicū quendā
 suū & familiarē. Ca-
 nis itē ips⁹ al. ū inui-
 tans Canē dicebat, O
 amice veni, cœna vna
 mecū. Is cū accessis-
 set, lætus astabat, mā-
 gnā spectans cœnā,
 secū loquens, Papæ,
 quanta mihi lætitia
 nuper derepente ob-
 lata est! nam & nu-
 triar, & ad satietatē
 cœnabo, ita vt nullo
 modo cras esuriam.
 Hæc secum cūm di-
 ceret Canis, simulq;
 moueret caudam, vt
 qui iā amico fideret,
 coqu⁹ vt vidit ipsum
 huc

Aνθρώπος τις ἠτοι-
 μαζε δειπνων,
 ἐτάσων τινα τῶν φί-
 λων αὐτῷ καὶ οἰκέων.
 ὃ ἢ Κύνων αὐτῷ ἄλλου
 κύνια ἐνάλει, λέγων, ὦ
 φίλε, δοῦρο σινδείπνου,
 χαίρου ἴστατω, βλέπων
 τὸν μέγαν δειπνον, δοῦρ
 ἐν τῇ καρδίᾳ, βαβαί, πῶ-
 σι μοι χαρὰ ἄρτι ἐξα-
 πινάως ἐφαίν. τραφι-
 σομαί τε γὰρ, ἢ ἐς νό-
 ρον δειπνήσω, ὥστε με
 αὔριον μηδαμῆγε πει-
 νᾶσαι. ταῦτα παθ' ἐπι-
 τὸν λέγων, ἢ κύνως,
 καὶ ἅμα σείουσι τὸν
 κέρνον, ὡς δὴ ἐς τὸν
 φίλον θάρρουσι, ὃ
 μάγειρος ὡς εἶδε τῶν
 ὦλε

εἶδε καὶ νῆσε τὸν κέρ-
 νον πῶριτρέφοντα, κα-
 τασχῶν τὰ σκέλη αὐ-
 τοῦ, ἔρριψε παρακρή-
 μα ἔξωθεν τῶν θυγί-
 θων, ὃ ἢ κατιῶν, ἀ-
 πικεὶ μεγάλως πρᾶξων.
 τῶν τις ἢ κύνων τῶν
 παθ' ὄσων αὐτῷ συ-
 ναυσάντων, ἐπρώτα,
 πῶς ἐδείπνησας φίλας;
 ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν ὑπο-
 λαβῶν, ἔφη, ἐν αἰ πολ-
 λῆς πόσεως μεθυδὲς
 ὑπὲρ κέρνον, οὐδέ τι
 ὄσων αὐτῶν ὄδου ἔφηλ-
 θον, οἶδα.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι
 ἢ δὲ θαρρῆν τοῖς ἢ ἀλ-
 λοτριῶν ὄν ποιῶν ἐπαρ-
 γεγομένοις.

Ἄλιός.

Aλιός ἀλιευτικῶς
 ἄπειρος, λαβῶν
 αὐλὸς ἢ διντυα, πα-
 ρεγένετο ἐς τὴν θάλασ-
 σαν, καὶ γὰρ ἐπὶ τινὶ
 πέτρῳ

huc & illuc caudam
 circūagentē, arreptis
 ipsius crurib⁹, eiecit
 statim de fenestris.
 At is quum decidif-
 set, abibat vehemētē
 exclamans. Sed Ca-
 num quidam quum
 illi in via occurrisset,
 percontabatur, vt bel-
 lē cœnatus es amice?
 Qui respondens ei
 dixit, Multo potu
 inebriatus supra sa-
 tietatē, ne ipsam qui-
 dem viam qua egres-
 sus sum noui.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
 non oportere considere
 ijs qui ex alienis bene-
 facere pollicentur.

PISCATOR. 130

Piscator piscan-
 di rudis, acce-
 ptis tibiis ac reti-
 bus, perrexit ad mare,
 & stans super petra
 r 2 quad

quadam, primū quidem sonabat tibiis, existimans ad vocis suauitatem pisces asfilire. Vt verò multum contendens, nihil proficeret, depositis tibiis, assumit rete, ac iacto ī aquā, multum pisciū cepit.

Quibus euacuato reti, vt salientes vidit, ait, O pessimæ animantes, quum sonabam tibia, non saltabatis: quum verò cessauī, id agitis.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui preter rationē, & inopportune aliquid agunt.

BVBVLCVS. 131

BVbule^o armētū taurorū pascēs, amisit vitulū, lustrandiq; oēm solitudinē, indagādo morā traxit. vbi autē iuenire

nihil

πέτρας, τὸ μὲν πρῶτον νύλαι, νομίζων πρὸς πλεῖστον ἰχθύων ἐφάπτεσθαι. ὡς δ' ὅτι πολλὴ διασειρόμενος ἡ νύξ ἐδὲν ἀποθέμενος τὰς αὐλούς, ἀναλαμβάνει τὸ ἀμφίβληστρον, καὶ βαλὼν κατὰ τὴν ὕδαλιν, πολλὰς ἰχθύων ἤγαγεν. ἐμβαλὼν ἢ αὐτοὺς ἀπὸ τῆς δίπτης, ὡς ἔδει πηδῶντας, ἔφη, ὦ κάμιστα ζῶα, ὅτε πηλου, οὐκ ἄρχεσθε. ἔτε ἢ πέπικμαι, τὸτο ποιεῖτε.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός τις πρὸς τὸς παρὰ λόγον, καὶ παρὰ καιρὸν τι πράττοντας.

Βουκόλος.

Bουκόλος ἄγελων ταύρων βίσσιον, ἀπώλεσε μόσχον. περιελθὼν ἢ πάσασιν τῶν ἐρημιῶν, διέτηρεν ἡρευνῶν, ὡς ἢ δὲν

δύρειν

δύρειν ἡδωκῆν, κῆξατο τῷ δύν, ἄρ τὸν λαβόν. οὐ μόνον κλέπτῳ ὑποδέξῃ, ἔριφον εἰς θυσίαν προσάξειν. καὶ δὲ ἐρχόμενος εἰς τινα δρυμῶνα, δίρισκεν Δείοντα καίθεδιοντα τὸν μόσχον. ἔριφον οὖν γονόμενος, καὶ μέγα δειλιάσας, ἐπώρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν, ἔειπεν, ὦ Δίεσποτα Ζεῦ, ἐπηγγελάμην σοὶ ἔριφον δάσσειν, ἔαρ τὸν κλέπτῳ εὔρον νυκταύρου σοὶ θυσεῖν ὑπισχυόμεναι, ἔαρ τοῦτο τὰς χεῖρας ἐκφύγω.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθός τις πρὸς ἀνδρας δυστυχῆς, οἱ τινες ἀπορῶντες μὲν, δύνουται δύρειν, δύροντες ἢ ζῆτῶσιν ἀποφυγεῖν.

Κόραξ.

nihil potuit, precatus est Iouē, si furem qui vitulū cepit ostenderit, hœdum in sacrificium oblaturū. Cæterum proficiscēs in quercetum quoddam, inuenit à Leone deuorari vitulum. Trepidus igitur, & perterrefactus, eleuatis manibus suis in cœlum, ait, ὁ domine Iupiter, promiseram tibi hœdum me datum esse, si furem inuenirem: nunc taurum tibi polliceor sacrificaturum, si huius manus effugero.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines infortunatos, qui dum carent, ut inueniant, precantur: cum inuenerint, querunt effugere.

CORVVS. 132

COru⁹ ægrotās,
ait matri, Mater
precare Deū, nec la-
mentare. Ea verò re-
spondens, ait, **Q**uis
Deus ô fili miserebitur
tui? cuius enim tu
carnes nō es furatus?

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
qui in vita multos ini-
micos habent, eos ami-
cum in necessitate in-
uenturos neminem.

AQUILA. 133

SVper petrā Aquila
sedebat, Lepo-
rē captura. hanc autē
quidā pcussit sagitta,
que intra ipsam in-
gressa est. Sed crenacum
pennis ante oculos
stabat: quā cū vidisset.
Et hæc, inquit, mihi
altera mœstitia, quod
propriis penis inter

Κόραξ.

Κόραξ νοσῶν ἔφη
τῇ μητρὶ, μήτερ
σῦχον τῷ Θεῷ, καὶ μὴ
θρῆνεις. ἢ δ' ὑπολα-
βῶσα ἔφη, τίς σε, ὦ τέ-
κνον, τῶν Θεῶν ἐλεύσει;
τίνας γὰρ κρέας ὑπὸ σῶ
γε ἔκ ἐκλαπῆ;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
οἱ πολλοὺς ἐχθροὺς ἐν
βίῳ ἔχοντες, οὐδένα φί-
λου ἀνάγκη εὐρίσκου-
σιν.

Ἄετός.

Υπράνυθον πτεράσας
Ἄετός ἐναβήσεται,
λαγυῶν θηροῦσαι σῆτ.
τῶτον δέ τις ἔβαλε τε-
ξίσσας, καὶ τὸ μὲν βέλθ
ἐν τῶσ αὐτῶ εἰσῆλθον. ἢ
ἢ γλυφῆ σὺν τοῖς πτε-
ροῖς πρὸ τῆ ὀφθαλμῶν
εἰσῆλθῆ. ὃ ἰδὼν ἔφη, καὶ
τῶτον μοι ἑτέρα λύπη,
τὸ τοῖς ἰδίαις πτεροῖς
ἐνασ

ἐν κροθύνισσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῦς, ὅτι
δενῶν ἐσιν, ὅταν τις ἐν
τῇ ἰδίῳ κινδυνώσῃ.

intercam.

AFFABVLATIO.

Fabula significat,
dum esse, qui quis à
suis periculum patitur.

Τέττιξ καὶ Μύρ-
μικες.CICADA ET
Formicæ. 134

Χειμῶν ὥρα τῆ
σίτου βραχύν-
των, οἱ μύρμικες ἐ-
ψυχον. Τέττιξ δὲ λε-
μώτῳ ἕτει αὐτὸς φο-
φῶ. οἱ δὲ μύρμικες
εἶπον αὐτῷ, διατί τὸ
θέρθ οὐ σιωῶντες τρο-
φῶν; ὃ ἢ δὲ ἔπειν, ἐν
ἐσχολ

HYemis tpe qui
triticum made-
rēt, Formicæ vētila-
bāt. Cicada autē esu-
riens petebat ab eis
cibū. Formicæ verò
dixerūt ei, Cur æsta-
te nō colligebas ali-
mentū? hæc ait, Non
eram

eram ociosa, sed canebam musicè. tum hæ ridentes dixerūt, Si æstate modulaberis, hyeme salta.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nō oportere quenquam aliqua in re esse negligentem, ne marcat ac periclitetur.

VERMIS ET
Vulpes. 135

Q Vi sub cæno celabatur Vermis, super terrā egrefus, dicebat omnibus animalibus, Medicus sum medicaminū doctus, qualis est Pæon deorum medicus. Et quomodo, ait vulpes, alios curans, te ipsum claudum non curas?

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nisi presso experientia fuerit omne verbū inane esse.

GALL

ἑσχόλαζον, ἀλλ' ἦσαν μουσικῶς. οἱ ἃ γελᾶσαντες εἶπον, ἀλλ' ἐθέροσ ὄρασις κίλευς, χαμῶν ὄρχῃ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι οὐ δεῖ τινὰ ἀμελεῖν ἐν παντί πρᾶγματι, ἵνα μὴ λυπηθῇ καὶ κινδυνεύσῃ.

Σκόληξ καὶ Ἀλώ-
πηξ.

Q Τῷ πικρῷ κρυπτόμῃ, ὁ Σκόληξ, εἰς γλῶττιν ἐξελθὼν, ἔλεγε πᾶσι τοῖς ζώοις, ἰατρός ἐμι φαρμάκων ἐπιστήμων, οἷός ἐστιν ὁ τῶν Θεῶν ἰατρός Πάων. καὶ πῶς, εἶπεν Ἀλώπηξ, ἀλλοὺς ἰώμεν, σαυτὸν χωλὸν οὐκ ἔστιν ἰάσω;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι ἐὰν μὴ πρόχρηστος ἢ πᾶρα, πᾶσι λόγῳ ἀργὸς ὑπάρχει.

ὄρνις

ὄρνις χρυσοτό-
ν.

GALLINA
auripara. 136

Q ὄρνιθ' ἀτις ἔχρησ' ὡς χρυσὸν τίθεισαν, καὶ νομισίας ἐνδομ αὐτῆς ὄρνιθον χρυσίας εἶναι, κτείνεις εὐρηκην ὁμοίαν τῶν λοιπῶν ὄρνιθων. ὃ ἃ ἀβέρου πλοῦτον ἐλπώσας σίρησεν, καὶ τοῦ μικροῦ ἐστέρηθη ἐκείνης.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος δηλοῖ, ὅτι δεῖ τοῖς παρῶσιν ἀρνεῖσθαι, καὶ τῶν ἀπληκτίων φθόγην.

Λέων καὶ Ἀλώ-
πηξ.

Λέων γηράσας, καὶ μὴ δυνάμενος διαρνεῖσθαι αὐτῷ εἰς τροφὴν, ἔγνω δι' ἐπινοίας τι πρᾶξαι. καὶ δι' ὑπεραγορῶν ἐν σπηλαίῳ τινί, καὶ κατὰ κλειθεῖς, προσποιεῖτο νοσεῖν. πα

γάγε

GAllinā quis habens, oua aurea parientē, ratus intra ipsam auri massam inesse, occisam aliis Gallinis similem reperit. Hic multū sperans se inuenturum diuitiarum, etiā exiguus illis priuat' est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, oportere contentum esse presentibus, & fugere insatiabilitatem.

LEO ET
Vulpes. 137

LEO senio confectus, quū suppetitare sibi cibum nō posset, decreuit astu id facere. Itaq; profectus in antrū quoddam, & deuolutus simulabat egrotū. Ad

τς uει

uenientes igitur animantes visitationis gratia, comprehētas deuorabat. Multis igitur absumptis animantibus, Vulpes ea arte cognita, accessit ad ipsum, & stans extra speluncā rogabat quomodo se haberet. Quū autē is dixisset, malē, causamq; rogarēt, quāobrē nō ingrederetur, vulpes ait, quā me vestigia terrēt, oīa introrsum spectātia, nulla retrorsum.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, prudentes homines coniecturis praenisa pericula cuiare.

L V P V S E T

Vetula. 138

Lupus esuriēs circuibat querēs cibū. Profectus autē ad locū quendam audiuit

ραγορόμνη αὐτῶν ὡς ἐπισηλέως χάριμ, συναμβαύων πατήιδισιν αὐτά. πολλῶν οὐ βῶων ἀναλωθέντων, Ἀλώπηξ τὸ τέχνασμα τοῦτο γνῶσα, παρεγένετο πρὸς αὐτὸν, καὶ εἶπεν ἔξωθεν τῆς σπηλαίου ἐπυνθάνετο πῶς ἔχει. ἢ ἢ ἐπύθης, κακῶς, ἢ τίμω αἰτίαν πωθανομῆν, δι' ἃ ἐν εἰσέρχεται, ἢ Ἀλώπηξ ἔφη, ὅτι ὄβω ἔχου πολλῶν ἐσιόντων, ἐλίγῳ ἢ ἐξίόντων.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπλοῖ, ὅτι οἱ φρονιμοὶ τῶν ἀνθρώπων ἐν τεκμηρίῳ προοράμενοι τὸς κινδύνους ἐμφύχουσι.

Λύνη καὶ Γραῦς.

Λύνη καὶ λιμώτιον περιέειπεν τῶν φρονιμῶν. γορόμνη δὲ κατὰ τινὰ τῶν ἡμετέρων

σε παυλὶς κλαίοντες, καὶ Γραῖς λέγουσας αὐτῷ, παῦσα ἢ κλαίειν, εἰ δὲ μή, τῆ ὄρα ταύτη ἐπιδύω σε τῷ Λύνῳ. οἰόμενος δὲ ὁ Λύνος ὅτι ἀληθὲς ἢ Γραῖς ἴστατο πολλῶν ἐνδεχόμενος ὄραν. ὡς δ' ἐσπέρα κατέλαβεν, ἀκῆς πάλιν ἢ Γραῖς κολακιστικῶς τὸ παιδίον, ἢ λέγουσας αὐτῷ, ἐὰν ἔλθῃ ὁ Λύνη δούρο, φονεύσομεν, ὡ τένον, αὐτόν. ταῦτα ἀκούσας ὁ Λύνος ἐπαύθη, λέγων ἐν ταύτῃ τῆ ἐπαύλει, ἄλλα μὲν λέγουσιν, ἄλλὰ ἢ πράττουσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς ἀνθρώπους οἱ τινες τὰ ἔργα τοῖς λόγοις ἐν ἔχουσι ὁμοία.

Ἐριφ καὶ Λύνη.

Εριφ καὶ ἐπὶ τινὶ δώματι ἐστῶς,

uit lugentem puerulum, eiq; dicentem anum, Desine plorare: sin minus hac hora tradam te Lupo. Ratus igitur Lupus serio loqui aniculā, expectabat ad multam horā. Sed quum aduenisset vespera, audit rursus anum blandientem puerulo, ac dicentem, Si venerit Lupus huc, interficiemus eum, fili. His auditis Lupus abiens dicebat, In hoc tugurio aliud dicunt, aliud faciunt.

AFFABVLATIO.

Fabula in homines, quorum facta verbis non respondent.

HOEDVS ET

Lupus. 139

Hoedus sup domo quadā quū staret,

ret, viso Lupo prætereunte, conuiciabatur, & mordebat ipsum. sed Lupus ait, Heus tu, nō tu mihi, sed locus cōuiciatur.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plerunque & locum & tempus præbere audaciam aduersus præstantiores.

MVLVS. 140

MVI^o ordeo pinguefact^o, lasciuebat clamans ac dicens, Pater meus est equus cursor, & ego ei totus sum similis. atque aliquādo cūm necesse foret ei currere, vt à cursu cessauit, patris Afini statim recordatus est.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eisi tempus ad gloriā promoueat aliquē, non suæ tamen

ἐπισθὴν Λύκου παρόντα ἔειπεν, ἐλοιδόρει καὶ ἐσπιώσῃσιν αὐτόν. ὃ ὁ Λύκος ἔφη, ὦ οὐτ^ο, ὃ σὺ με λοιδόρεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος^ο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος Ἀπλοῖ, ὅτι πολλάνισ καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ καιρὸς δίδωσι τὸ θράσος κατὰ τὸ ἀμείνωνον.

Ἡμίονος.

Hμίονος ἐν κοίβῃσι παχυνθείς ἀνεσπίρηνσε βοῶν καὶ λέγων, πατήρ μου ἔστιν ἰππος ὁ ταχυδρόμος, καὶ γὰρ αὐτῷ ὄλησ' ἀφωμοιῶδιον. καὶ ποτε ἀνάγκης ἐπελθόντος τρέχειν, ἐπισθὴν τὸ δρόμος ἐπαύσατο, καὶ πατρός ὄντος οὐδὲν ἠπεμνήσθη.

Ἐπιμύθιον.

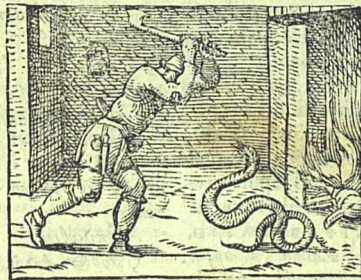
Ὁ μῦθος Ἀπλοῖ, ὅτι καὶ ὁ χρόνος εἰς διαφοράν τινά, ἢ αὐτὸς γέμνη

μὴν τύχης καὶ ἐπιλαύσαντι δῶ. ἀβέβαιος γὰρ ἐστὶν ὁ βίος οὗτος.

men ipsius fortune obliuiscatur. instabilis enim est uita hęc.

Ὀφίς καὶ Γεωργός.

SERPENS ET
Agricola. 141



Oφίς ἐν γεωργού προθύροις φωλῶν, ἀνέβλεψεν αὐτοῦ τὸ νήπιον παιδίον. πένθησεν ἢ τοῖς γονούσιμ ἐγένετο μέγα. ὃ ὁ πατήρ τῆς λύπης πῶλε κινῶ λαβῶν, ἐμελλεν τὸν ὄφιν ἐξελθόντα φονεύσειν. ὡς ὁ ἐνυψέμνησεν, σπῶσας ὁ γεωργός

Serpens in agricultæ vestibulis delitescens, sustulit eius infantē puerulū. Luctus autem parētibus fuit magnus. at pater præ mœrore accepta securi, egressum Serpentē occisurus erat. Vt verò prospexit parūper, festinans agricola

cola vt ipsum percuteret, errauit, tantum percusso foraminis orificio. Digressio autē Serpēte, agricola ratus Serpente nō amplius iniuriæ meminisse, accepit panē & salē, appofuitq; in foramine. Sed Serpens tenui sibilo ait, non erit nobis posthac fides amicitiaue, quādiu ego lapidem video, tu filii tumulū.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, nullum odij, aut vindictæ obliuisci quādiu videt monumentum, quo eris status est.

TVBICEN. 142

Tvbicen exercitum cōgregās, ac superatus ab hostibus, clamabat, Ne me temere & frustra viri, occidite: Non enim

γὸς ἔπατάξαί αὐτὸν, ἡσάχασε, μόνον κρούσας τὴν αἰ τρώγλης ὀπίω. ἀπελθόντῳ δὲ τοῦ ὄψεως, ὁ Γεωργὸς νομίσας τὸν μικέτι μνηστικαὴν λαβὼν ἄστρον καὶ ἄλας, ἔθηκεν ἐν τῇ τρώγλῃ. ὁ ἄστρον λεωτὸν συρξέας, ἔπειρ, οὐκ ἔσαι ἡμῖν ἀπάρτι πίσις ἢ φίλια, ἕως ἂν ἐγὼ τὴν πέτραν ὄρω, σὺ δὲ τὴν τύμβον τοτέκνυ.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ ἀηλοῖ, ὅτι ὁ δόλιος μίσος, ἢ ἀμύνης ἐπιλαουθάνει, ἔφ' ὅσον βλέπει μνημόσμων, δι' ὃ ἐλυπηθῆ.

Σαλπυγίης.

Σαλπυγίης στρατὸν ἔπισωάγων, καὶ κρατηθεὶς ἐπὶ τῷ πολέμῳ, ἐβόα, μὴ κτενίτε με, ὡ ἀσῶρες, εἰ καὶ καὶ μάντιω. ὁ δὲ λέγει γὰρ



γὰρ ὑμῶν ἀπέυτενα. πῶλύ γὰρ το χαλιού τούτου οὐδέμ ἡσῶμα. οἱ ἄ πρὸς αὐτὸν ἔφασαν, διὰ τῆτο γὰρ μάλλον τεθυήξῃ, ὅτι σὺ μὴ δυνάμει ὁπολεμῆν, τὸς πάντας πρὸς μάχην ἐγείρας.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθῳ ἀηλοῖ, ὅτι πλείον πρῶνισιν, οἱ τὸς κακὸς ἢ βαρῆς δυνάστας ἐπεγερούσας εἰς τὸ κακοποιεῖν.

Καλ

enim vestrum quenquam occidi: nā præter æs hoc possideo aliud nihil. & hi ad ipsum dixere, Ob id magis morieris, qui quum nequeas ipse pugnare, omneis ad pugnam excitas.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, plus peccare, qui malos ac graueis principes concitant ad malè agentum.

ARVN

ARVND O ET Kάλαμϑ ηγι
Oliua. 143 Ελαία.



DE tolerãtia, & virib⁹, & quiete, Arundo & Oliua contendebãt. Quum autẽ arundini oliua conuicium faceret, vtpote imbecillã, ac facile cedenti ventis omnibus, arundo tacendo nihil loquuta est. Ac parumper præstolata, vbi acer afflavit ventus, arundo succussa, & declinata

Διὰ παρτερίαρ ηγ ισχύρ ηγ κούχιαρ Κάλαμϑ ηγι Ελαία ηγιζομ. τού ηγ καλάμου ονειδιζομενός υπό αλ ελαίας, ως αδωάτα ηγ ραδίως υποκλινομενός πᾶσι τοῖς ανέμοις, ο κα λαμϑ σιωπῶν ον η ε φθεγγατο. ηγι μικρῶν υπομένιας, επειδι ανεμως επνευσσρ ισχυρός, ο μηδῆ καλάμϑ υποσειαδῆς ηγι υποκλινομενός

θᾶς τοῖς ανέμοις, ραδίως διεσῶθη. η δ' ελαία επσειαδῆ αντέτενε τοῖς ανέμοις, κα ηεκλάδι τῆ βίᾳ.

Ἐπιμύθιοι.

Ὁ μῦθϑ διηλοῖ, ὅτι εἰ τῷ καιρῷ ηγ τοῖς κρείττοσιμ αὐτῶν μῆ ανδιστάμενοι, κρείττεσ εἰσι τῷ πρὸς μέζοναας φιλονεικώταρ.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, eos qui tempori ac præstantioribus non resistunt, meliores esse ijs qui cum potentioribus contendunt.

Λύκϑ ηγι Γέρανϑ.

LVPVS ET
Grus. 144



Λύκου λαμῶ οδ σῆρ επεπῆγει. ο ηγ Γεράνῶ μιανῶν παρῆξερ

LVp⁹ gutturi ofse infixo, mercedem Grui se præbiturum

turum dixit, si capite iniecto, os ex gutture sibi extraxerit. hæc autem eo extracto, quippe quæ procero esset collo, mercedē efflagitabat. Qui subridendo, dentesq; exacuendo, Sufficiat tibi, ait, illa sola merces, quod ex ore Lupi & dentibus saluum caput & illæsum exemeris.

AFFABVLATIO.

Fabula in viros, qui à periculo seruati, bene de se meritis eam gratiam referunt.

GALLI. 145

DVob⁹ Gallis pu gnātib⁹ de Gal linis fœminis, alter alterum in fugā vertit, ac victus in locū obscurum profectus delituit. Sed qui vic-

ρέξην ἔπειρ, ἐπιπὼ φανλὼ αὐτῆς ἐπιβαλῶσα, τὸ ὄσπιον ἐν τῷ λαμῶ αὐτῆς ἐμβαλοῖ. ἢ ἢ τούτ' ἐμβαλοῦσα, διλιχόδερον οὔσα, τὴν μισθὸν ἐπεζητεῖ. ὅς τις γελᾷσας, καὶ τὸς ἰδόντας θήξας, ἀρκῆσοι μισθὸς, ἔφη, τούτου κῆ μόνου, ὅτι ἐν Λύκῳ σῶματός κῆ ὀδόντων ἔξαρpes κάρῃ σῶσιν μηδὲν παθῶσιν.

Ἐπιμύθιον.

Ὀμῆθος πρὸς ἀνδρας, εἴ τινες ἀπὸ κινδύων διασωθέντες, τοῖς διεργέταις τοιαύτας ἀπειμῆσαι χάριτας.

Ἀλέκτορες.

Aλεῖτόρων δύο καχομεθῶν πρὶ θελειῶν ὀρνίθων, ὁ ἐς τὴν ἕτερον κατετραπώσατο. καὶ ὁ μὲν ἡττηθείς, ἐς τόπον κἀχάσιμον ἀπιὼν ἐκρύβη. ὁ ἢ νιμίσας,

νίσας, ἐς ὑψὺ ἀφείας, καὶ ἐπ' ὑψηλῶ τοῖχον σῆς, μεγαλοφώνως ἐβόησε. καὶ παρ' αὐτῆς ἄετος κατανήξας, ἤρπασεν αὐτόν. ὁ δ' ἐν σὸντων κενυρμυλῶ, ἀδελῶς ἐντοτε ταῖς θηλέαις ἐπέβαινε.

Ἐπιμύθιον.

Ὀμῆδ⁹ Λυκοῖ, ὅτι νύχθας ὑπὸ φάσις ἀντιτάσσει, ταπεινοῖς ἢ δίδωσι χάριμ.

Γέρον κῆ Θάνατ⁹.

Γέρον ποτὲ ξύλα νόψας, ταῦτα φέρων, πολλὸν ὄδον ἐβάδιζε, καὶ διὰ τὸν πολλὸν νόπον ἀποδέμν⁹ ἐν τόπῳ τινὶ τὸν φέρων, τὸν Θανάτον ἐπεκαλέατο. ἢ ἢ Θανάτου παρὶόντες, καὶ πτωχαιομελῆς τὴν αἰτίαν δι' αὐτὸν ἐκάλει, δευλιώσας ὁ γέρον,

cit, in altū eleuatus, stansq; super alto pariete, magna voce clamauit, & statim aduolans Aquila, eum rapuit. At qui in tenebris delitescibat, ex illo intrepidè galinas conscendit.

AFFABVLATIO.

Fabula significat, Dominum superbis resistere, dare autem humilibus gratiam.

SE NEX ET
MORS. 146

Senex olim incisa à se ligna quū ferret, multam ibat viā, ac ob multum laborē depositio in loco quodam onere, mortem inuocabat. Sed mors quum adesset, causamq; peteret, propter quam se vocaret, perterrefactus se-

nex, ait, Vt meū onus
attollas.

AFFABVLATIO.

*Fabula significat,
omnem hominem esse
uite studiosum licet in-
fortunatus sit, & men-
dicus.*

RANAÆ. 147

DVæ Ranæ fic-
cata ꝛ alude vbi
habitabant, circum-
ibant, quærendo vbi
manerēt. ac profectæ
in profundum puteū,
& acclinatæ deorsum,
visa aqua, altera
consulebat, vt salta-
rent continuo deorsum:
altera verò ait, Si & hic
aruerit, quo modo poterimus
ascendere?

AFFABVLATIO.

*Fabula significat, ne-
quid in consul-
tò fiat.*

AGN

ριον, ἔφη, ἵνα μου τὸν
φόρτον ἄρῃς.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπὸ τοῦ ὅτι πᾶς
ἀνθρώπος φιλόσοφος,
ἢ καὶ δυστυχῆς,
ἢ πτωχὸς
ἔστι.

Βάτραχοι.

Bάτραχοι δύο ξη-
ραυθείσης τῆς λί-
μνης ἐν ἡ κατακίωσι,
πρόκεισαν ζυγώσασθαι
πρὸ καὶ αὐτῶν. καὶ
ἐλθόντες εἰς φρέατα βα-
θύ, καὶ κύνεσσας κῆ-
τω, καὶ ἰδόντες τὸ ὑ-
δαρ, ὁ μὲν εἰς σπιερον-
λευρον, ἵνα κηδήσῃσι
παρευθὺς κάτω. ὁ δ'
ἕτερος ἔειπεν, εἴ ἢ καὶ
τοῦτο ξηρανθῆ, πῶς δυ-
νησόμεθα ἀναβῆναι;

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος ἀπὸ τοῦ ὅτι
ἀνευ συμβουλῆς μη-
ποιῆται.

Ἄγνος

Ἄγνος καὶ Λύ-
κος.

AGNVS ET

Lupus. 148

Aγνος ἐφ' ὑψηλῶς
τόπος ἱσχυμένῳ,
Λύκος κἀνωθεν περι-
όντα πλὴν ὁδῶν ἔσω-
πτε, καὶ θηρίων κα-
κῶν ἀπειλάς καὶ ὠμο-
βόρον. ὁ δ' ἄγνος ἔτα-
φείς, ἔειπε πρὸς αὐτόν,
οὐ σὺ μελοιδωρεῖς,
ἀλλ' ὁ κύβητος ἐν ὧ
ἔσασαι.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τὰς ὑπο-
μένουσας ὑβρίων ἀπὸ ἀ-
ναξίων ἀνθρώπων, διὰ
φόβου ὑψηλοτέρων.

Κύνως καὶ

Λέων.

CVLEX ET

Leo. 149

Kύνως πρὸς Λέον-
τα ἐλθὼν εἶπε, θ-
δέ φοβέσμαι σε, ὅδε δυ-
ναῖός τερός μου εἶ. εἴ ἢ
μή, τί σοὶ ἐστὶν ἡ δύνα-
μις; ὅτι ξύεις τοῖς ὀνύξῃ,
ἢ δάκνεις τοῖς ὀδόντι;

Cvlex ad Leonē
Caccedes, ait, Ne-
que timeo te, neq;
facior me es. Sin min⁹
quod tibi est robur?
ꝛ laceras unguibus,
& mordes dentibus?

ΟΤΚ

ΤΩΤ

ΝΑΙ 3 hoc

hoc & fœmina cum viro pugnans facit. Ego verò longe sum te fortior. Siverò vis, veniamus ad pugna. Et cum tuba cecinisset Culex, inhæsit mordens circa nares ipfius læueis genas: Leo autem propriis vnguibus dilaniavit feipsum, donec indignatus est. Culex autem victo Leone quum fonuiffet tuba, & epiniciu ceciniffet, auolauit. Aranexæ verò vinculo implicitus, quū deuoraretur, lamentabatur, quòd cū maximo pugnans, à vili animali Aranca occideretur.

AFFABVLATIO.

Fabula in eos, qui profternunt magnos, & à paruis profternunt.

F A B

τὸτο ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ μαχεμένη ποιεῖ. ἐγὼ δὲ λίαν ὑπάρχω σου ἰσχυρότερη. εἰ δὲ θέλεις, ἔλθωμεν καὶ εἰς πόλεμον. καὶ σαλπῆσας ὁ κῶνος, ἐνεπέγητο δάνων τὰ περὶ τὰς ῥίνας αὐτοῦ ἀτραχὰ πρὸσωπα. ὁ δὲ λέων τοῖς ἰδίοις ὄνυξι κατέλυεν ἑαυτὸν, ἕως δὲ ἠγαπήνησεν. ὁ κῶνος δὲ νικῶσας τὴν Δεοῦσα, καὶ σαλπῆσας, καὶ ἐπινίχιον ἤσας, ἐπῆλτο. Ἀράχνης δὲ δεσμῶ ἐμωλῶκει, ἐδιόμηνθη ἀποδύεσθαι, ὅτι μεγίστοις πολεμῶν, ὑπὸ δύτουός βίου τῆς Ἀράχνης ἀπόλετο.

Ἐπιμύθιον.

Ὁ μῦθος πρὸς τοὺς καταβάλλοντας μέγα, καὶ ὑπὸ μικρῶν καταβαλλόμενος.

M Y Θ

ΜΥΘΟΣ Ο ΤΩΝ F A B V L A

Μυρμηκῶν καὶ τῆς Τέτραγῶν, προσέειπεν τοὺς νέους εἰς πόλεμον.

que Formicarum & Cicadarum exemplo hortatur iuuenes ad laborem.

Ὁ ἔργος τῷ ἀνθρῶ, καὶ οἱ μὲν Τέτραγες μουσικῶν ἀνεβάλλοντο οὐτόνονον· τοῖς Μυρμηκῶσι δὲ πονεῖν ἐπέειπε, καὶ συμπλέγειν καρπῶν, ἐξ ὧν ἐμελλον τοῦ χειμῶνος τραφῆσθαι. χειμῶνος δὲ ἐπιγεγονότος, Μυρμηκῆες μὲν οἷς ἐπόνου ἐτρέφοντο· τοῖς δὲ ἡτέροις ἐτελευτὰ πρὸς ἔνδειαν. ὅτω νόστιμον ἐκ ἐβέλυσαν, παρὰ τὸ γῆρας κακοπραγῆ.

Cicadae cū æstas vigeret, assiduis cātibus indulgebant: Formicæ verò laboribus fructibusq; colligendis, quibus hyemæ victuræ essent, operam dabant. Verum quū hyems aduenisset, Formicæ iis quæ collegerant, pascebātur: Cicadas autem delectatio ad extremam perduxit indigentiam. Sic iuuenis laborum fugitans malè habet in senectute.

S 4



ΓΑΒΡΙΟΥ ΕΛΛΗΝΟΣ

τετραστιχα.

Περὶ Ἀνδρώπης καὶ Λιθίνης
Λέοντος.

Ανδρὸς ποσὶν παύετο πέτρῳ Λέω.
Καί τις Λέοντι φησι, τίς ἰσχύς βλέπεις;
Ἄμ' εἰ Λέοντες, ἄπειρ' ἰδοῦσαν γλῆφει,
Πολλὰς ἄρ' εἶδες ὄντας ἀνδρώπης λίθας.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐπ' ἀρετῇ οὐ δεῖ σεμνω-
δαί.

Περὶ Λέοντος κοιμωμένου
καὶ Μυῖς.

Λέοντος ὑπνώσονται, αὐχένος μέσον.
Διέδραμον Μυῖς, ὅς εἰ ἀνέστη σιωτόμοιο.
Γελάει δ' Ἀλώπηξ, καὶ Λέω ἀπεκρίθη,
Οὐ μὲν προσμαί, τίς ὁ δόρυ ἢ ἀνὰ βέβαιον.
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἔδει καὶ μικρὰν περὶ φρε-
νισμόν ἀποσπρέφειν.

Περὶ Λέοντος, καὶ Κάρου,
καὶ Γυπῶν.

Λέω μάλιστ' ἔσπεε πρὸς ποτὲ Κάρου,
Γύπες δ' ἀνώγειν ἐσπόπτεον τίς ἔρω,
Βρώσιμ' τὸν ἠτήθηεντα ποιῆσαι τάχα.
Φίλος δ' ὄρωντες ἠσπύχου τ' ἐλπιδίω.

ἔπιμα



GABRIAE GRAECI

TetraSticha.

DE HOMINE ET

Leone lapideo.

Viri pedibus calcabatur lapideus Leo.
Et quidā Leoni, Robur, inquit, intueris?
At si Leones, ait ille, sciuisset scalpere,
Multos vidisset esse homines lapides.

AFFABVLATIO, Quod non oporteat
inflari uirtute.

DE LEONE DORMIENTE

& Mure.

Leone dormiente per mediam ceruicem
Percurrit Mus. Is autem surrexit ilico.
Ridet Vulpes, ac Leo respondit,
Non timeo, sed interrumpo iter.

AFFABVLATIO, Quod non oporteat,
ne paruum quidem contemptū negligere.

DE LEONE ET APRO

& Vulturibus.

Leo pugna aliquā parauit aduersus Aprū,
Vultures verò desuper speculabantur litem,
Vt deuorarent statim, qui vinceretur.
Sed amicis iisdem visis, frustrati sunt spe.

S S A F F A

Ἐπιμύθιον, ὅτι οὐ δεῖ ἀλλοτρίοις κακοῖς
ἐπιχαίρειν.

Πρὶ Δορκάδου καὶ Λέοντος
θυμωθέντος.

Λέοντα Δορκὰς ὡς ἴδεν μεμνηνόντα,
Ὡ μοῖρα θεῶν, ἔπειτα, ἀδλιωτάτη,
εἰ σωφρονῶν γε δύσκαθεντος ἔειπεν,
Πῶς νῦν μανείς ἐ μετὰ δακρυῶν δάσεις;
Ἐπιμύθιον, ὅτι ἐξασίαν ἔχοντα ἐ δεῖ
θυμῷ δαί.

Πρὶ Λέοντος ὄντος, Ἀλώμενος.

Λέων, ὄντος, κερδαίνω σε, πρὸς θήραμαίον.
ὄντος ἢ ταύτῳ εἰς τρίτον δεδασμένον,
Λέων καὶ σπάρταξε. κερδαίνω ἢ πλέων
ἔνεμυσ ἀντιῶ, σωφρονισθῆσθαι ὄντος.
Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ δὲ ὧν πάσχησιν ἔτε-
ροι, παυθῆναι.

Πρὶ ὄντος βασιλεύοντος ἔδω-
λον.

Ὡμοῖς ὄντος παρῆγεν ἀργυροῦ βρέτας,
ὄσφρωσαντων πᾶς τις αὐ ἐπροσηύει.
τύφῳ δ' ἔπαρθεῖς, μὴ δέλωρ μένειν ὄντος,
ἦκυσσεν, ἐ θεός σὺ, τὸν θεὸν δ' ἄγεις.
Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸς ἐν ἀξιώμασι τιμη-
μένους δεῖ γινώσκειν ὅτι ἀν-
θρώποι εἰσιν.

πρὶ

AFFABVLATIO, Quòd non oporteat
alienis malis letari.

DE CAPREA, ET
Leone furente.

4

Leonem Caprea vt vidit furentem,
O fatum ferarum, ait, miserrimum,
Si compos mentis, intolerabilis es Leo,
Quò nunc furens nõ plena facies lacrymarum
AFF. Quòd non oporteat eum qui potesta-
tem habet excandescere.

DE LEONE, ASINO, VULPE. 5

Leo, Asinus, Vulpesq; ad predam iere.
In treis parteis eam cum Asinus diuifisset,
A Leone dilaceratus est. at Vulpes plus
Ei tribuit, edocta ab Asino.

AFFAE. Quòd ex his qua alij patiuntur,
doceri oporteat.

DE ASINO GESTANTE
simulacrum.

6

Humeris Asin⁹ gestabat simulacrū argētū,
Quòd vnusquisq; occurrens adorabat.
Superbia verò elatus, nolēs manere Asinus,
Audiuit, Non es tu Deus, sed fers Deum.

AFF. Quòd oporteat eos qui in dignita-
tibus constituti sunt, cognoscere
se esse homines.

DE

Πρὸς παῖδος ἐδίοντο
σπλάγχνα.

Βαὸς φαγῶν παῖς ἐς ἔορτιν ἔγκαια,
Οἱ μοι κέλευγ' ὡς σπλάγχνα μήτηρ, ἐκχέω.
Ἡ δ' αὖ γελῶσα, μὴ φοβῆ τένοντο, ἔφη.
Τῶν σῶν γὰρ ἔδην, ἀλλ' ἐμαῖς ἀλλοτρίου.
Ἐπιμύθιον, ὅτι δὲ τὰλλότρεα αὐτιστρίφει,
ἠγεῖ μὴ γογγύσει.

Πρὸς Ἀλώπηκος ἠγεῖ Βάτου.

Φραγμῆς Ἀλώπηκος ὑπερβαίνειν θέλει,
Ὀλιθαυῖσα, ἠγεῖ Βάτου δεδραγμῆν,
Ἐξέσο πέλιμα, λοιδορεῖ ἢ τίω Βάτου.
Μέμψα σεαυτίω, μὴ μέπερ, κἄν φάτο.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς τὰ ἐαυτ' κινὰ σιωπῶν-
τας, τὰ ἢ ἑτέρων κἄσηγοροῦντας.

Πρὸς Κώνωπος ἠγεῖ Ταύρου.

Κώνωπος καθῆσο πρὸς κέρασ Ταύρου πάλα,
Ὅντι κέλευσεν, ἔπερ ἐπτιῶαι θέλει.
Ἡκασε δ', ὡσπερ ἐν ἔγνῳ καθιμύθιον,
Οὔτο δέ μὴ πῆσαντο αἰθροῖσι λάβη.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς λογιζομένους ἐαυτὸς ἂναι
ἢ σοφῆς, ἢ δυνατῆς, ἢ φρονίμου, μὴ οὔτως δέ.

Πρὸς Ἐλάφου ἠγεῖ Ἀμπέλου.

Ἐλάφου ἐξήλανον οἱ κυνηγῆται.
Ἡ τις δασείας ἀμπέλοισι ἀπεκέρβει,

Τῆ

DE PVERO COME-
dente intestina.

7

Bouis puer festo die cū comedisset viscera,
Hei mihi clamabat, q̄ testina effūdo mater,
Hæc ridendo ait, Ne timeas fili:
Non eīn ex tuis quicq̄, sed vomis ex alienis.
AFFABVL. Quod oporteat aliena resli-
tuere, & non murmurare.

DE VULPE ET RUBO.

8

Sepem Vulpes transilire voluit,
Lapsa, ac rubo innixa,
Percussa planta, conuicia dicebat rubo,
Increpare ipsam, non me, ille ait.
AFFAB. Aduersus eos, qui sua tacent vi-
tia, & aliena reprehendunt.

DE CVLICE ET TAVRO.

9

Culex olim in cornu Tauri sedebat,
Quem dicere iussit, an se volare velit.
Audiuit verò quæadmodū nō nouerat sedētē,
Itaq; neque euolantem sentiret.
AFFAB. Aduersus eos qui uolunt esse sa-
pientes, potentes, uel, aut prudentes, nec sunt.

DE CERVA ET VITE.

10

Cervam persequabantur venatores.
Quæ densis in vitibus delituit.

Scd

Τὰ φύλλα βιβρώσθησα Ἀν τῶν ἀμπέλων,
Κινηγετῶσιν ἐν δίκῳς ἐθιράθῃ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς καινοποιούτας τῶν
αὐτῶν οὐβρύγτας.

πρὶ Ὀφεις καὶ Γεω-
γοῦ.

Ὄφιν θέλω τις ἀντ' ὀλέθρου παιδὸς
Πλήτσειν, πέτραν τ' ἔπρῃσε, καὶ φιλεῖν θέλω.

Ὄφιν δέ φησι, πῶς γένοιτο συμβάσεις,

ἕως οὐ τύμβον τόνδ', ἐγὼ πέτραν βλέπω;

Ἐπιμύθιον, ὅτι αἱ μεγάλαι ἔχθραι ἀδιάλ-
λαστοί εἰσι.

πρὶ Παιδὸς καὶ Σκορπίου.

Ὡς ἀνγίδας θύρασε, καὶ τις Σκορπίῳ
Πρῶτεινε χεῖρας, ὅς ἤ, μὴ ψάυσης, ἔφῃ.

Ὡς ἔγχε με ψάυσιας, ἐν κόλπῳ πένου,

καὶ τὰς ἀληθεῖς ἐπινοώσεις ἀνγίδας.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δεῖ νανοῖς ἀνθρώποις μὴ
συμμιγνυσθαι.

πρὶ Σὺς καὶ Μῦς.

Σὺς ἄλλή τις Μῦν ἔργον ὄντ' αἰστίας.

Ὅς χαλκίνας βλέπωντες, ἔθησαν γέλω.

Ὁ Μῦς δ' ἔτι σῶν, ἔπε μετὸς δακρύων,

Ὡς ὁδὸ σὺν δῶν ἄδε νῆν τρέφειν ἕνα;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς τὰ ἑαυτῶν παραπῶματῃ
παραβλέποντας, τὰ ἃ τ' ἐτέρων γελῶντας.

πρὶ

Sed folia vitium cum comederet,
Venatoribus iure præda fuit.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
malè faciunt benefactoribus suis.*

DE SERPENTE ET
Agricola.

II

Serpentem quis pro filii interitu
Percussurus, petrâq; scidit, & amare volebat.
Sed ait Sc pês, quomodo fient cōventiones,
Quādiu tu tumbā hanc, ego lapidem video?

AFFABVLATIO, *Magnus inimicitias
esse irreconciliabiles.*

DE PVERO ET SCORPIO. 12

Cū locustas cepisset puer quidā, Scorpionī
Porrigebat manus. is autē, Ne attingeris, ait:
Nam si me tetigeris, suspirando ex sinu
Veras quoque locustas abiicies.

AFFAB. *Cum malis hominibus conuersari
non oportere.*

DE SVE ET MYRE. 13

Sus quidā Murē trahebat ad sedādā esuriē.
Quos videntes fabri ferrarii riserunt.
Mus verò adhuc viuēs ait lacrymarū plen⁹,
Ne vnum quidem potestis pacere Suem?

AFFAB. *Aduersus eos, qui suos casus ne-
gligunt, alienos verò derident.*

DE

Περὶ ὄνου καὶ Λεον-
τῆς.

Φέρων Λέοντ' ἄλεγμα τοῖς ὤμοις ὄνθ',
Ἡὺ χει Λέων ἂναι τις, αἰπὸ δὲ βλέπω.
Ἐπεὶ ἡ γυμνὸς τῆς Λεοντῆς ἀνέβη,
Τῶτον μύλων ἔμυκε τῆς ἀταξίας.
Ἐπιμύδιον, ὁ μὺθ' ἀλλοῖ, ὅτι αἱ παρ'
ἀξίαν τιμὰι τάχιστα
λύοντ'.

Περὶ Τράγῃ καὶ Ἀμπέλῃ.

Τράγῃ προσέειπε ἀμπέλ', βλάπτεις σὺ με
Κέρων τὰ φύλλα, μὴ γὰρ ἔκ ἐστι γλῶσσι;
Ὅσον γὰρ ἂν βλάψῃς, σίρησω τάχα
Πρὸς θυσιᾶν σὺν ἄς θεὸς οἶνον βλύσαι.
Ἐπιμύδιον, ὅτι πολλάνισ δέλων τίς
ἀδινῆν τινα, ὠφελῆ
αὐτόν.

Περὶ ἀνδρὸς καὶ Γαλλῆς γυ-
ναϊκός.

Ἄνῃρ γαλλῷ γυναικῆα πρὸς δόμους ἄγε.
Παρῶ ἡ Κύπρις εἰς ἑορτῶν το γάμν.
Νύμφη ἡ Μυῦ βλέψασα, σωτόν τ' ἄχα
Δίωκε τῶτον, μὴ τραπῆσα τίω φύσω.
Ἐπιμύδιον, ὅτι τὸ ἐκ φύ-
σεως ὄν, οὐ μετα-
τρέπεται.

Περὶ

DE ASINO ET PEL-
le Leonis.

14

Leonis pellem humeris ferens Asinus,
Iactabat se esse Leonem quempiam, videns
caprarios.
Sed ubi sine Leonis inuentus est pelle,
Pistrinū cum memorē turbationis reddidit.
AFFABVL. Fabula significat, immeritos
honores quā primum soluit.

DE HIRCO ET VITE.

15

Hircum vitis allocuta est, Offendis tu me
Tondens folia, num nam non est herba?
Quamuis etiam nocueris, inueniam statim.
Ad mactationem tui erga Deos, vinum vt
scaturiat.
AFFAB. Quòd plerunq; volens quis ali-
quem iniuria afficere, inuet cum.

DE VIRO ET
fese vxore.

16

Vir fese[m] vxorem in domum duxit,
Aduit Venus in nuptiarum solennitate,
Sponsa verò viso Mure, contenta celeritate.
Eum persecuta est, non mutata natura.
AFFABVLATIO, Quòd id quod à
natura est, non trans-
mutatur.

t

D. M.

Πρὸς Δορμῶσθ τὴν τ' ποδῶν λεπίσκι-
τα μεμφομένης.

Πηγαῖς ὄρωσα Δορμῶς αὐτῆς τοι θέαν,
Λεπίσς πόδας μωμῆτο, χαίρει δ' ἐς κέρα.
Δέω δ' ἐπὶ δίωκέ, τῶτος ἡγάπα,
Κέρα καθυβρίζουσα, θύρας ὡς παγῶ.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ποδάμις τις ὤφε-
λῆτι, ἃ ὦν δουῆ βλά-
πτεσθαι.

Πρὸς Ἀλώπευθ ἡγεῖ σα-
φνλῆς.

Κορδίω βόφρω βλέπσου μακρῶς ἀμπέλω
Πρὸς ὕλθ' ἡγο, ἡγεῖ καμῶσα ποδάμις
Ἐλέω, ἀπέπεε. πρὸς δ' ἑαντίω ταῦτ' ἔφω,
Μὴ κάμνε, ράγες ὀμφανίζου μάλα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ποιουῦτας τὴν ἀνάγ-
κῶν φιλοτιμίαν.

Πρὸς Κόρακθ ἡγεῖ Ἀλώ-
πενθ.

Τυρὸν Κόραξ ἔδαυνε, Κερδίω δ' ἡπάτα,
Ἐἰ γλῶσσαν εἶχες, ζυγὸς ἢς ὄρνις μέγας.
Εὐθύς δ' ὁ τῶτον εἶψεν, ἢ δ' αὐτὸν φάγην.
Ἐχες Κόραξ ἀπαύτα, νοῦν κῆσαι μόνον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐπι-
λακτικῶς χαίρον-
τας.

Πρὸς

DE CAPREA REPREHENDENTE
pedum tenuitatem. 17

In fontibus suā imaginem videns Caprea
Tenuis carpebat pedes, sed gaudebat cor-
nibus.

Cū verò Leo psecutus est ipsam, eos amabat,
Cornua reprehendens, ut prædæ laqueum.

AFFABVLATIO, Quòd plerunq; quis
iunatur ex quibus videtur laci.

DE VVLPE ET VVA. 18

Vulpes racemum proceræ videns vitis,
In altum eleuabatur: cumq; sæpe laborasset
Vt caperet, defatigata est: sed secum hæc lo-
cuta est,

Nē labora, acini vux exacerbescūt admodū.

AFFABVL. In eos qui de necessitate no-
luitatem faciunt.

DE CORVO ET VVLPE. 19

Cafeus Coruus mordebat, sed Vulpes
decipiebat.

Si linguam haberes, effes magna Iouis auis,
Cōtinuò verò is cū abiecit, ea ipsum comedit.
Hæbes Corue omnia, mētem solam cōpara.

AFFABVLATIO. Aduersus eos
qui adulationibus dele-
ctantur.

Ἐπι Βαφάχου ἢ ἡλίας.

Γάμοις ἔχαιρον Βαφάχοι τῆ ἡλίας.

Καὶ τις πρὸς αὐτὸς ἔπειρ, ὡς δειλὸν γένε.

Εἰ γὰρ μόνως τρέμοιμεν αὐτὸς ἡλίας,

Τίς εἰ γὰρ τεχνώσεται, τίτων βασιάσει;

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐπὶ ἰδίᾳ βλάβῃ ἀγνω-
σίας, χαίροντας.

Ἐπι ὄρνιθι ὡς χρυσοῦ τιμῆς,
καὶ φιλαργύρου.

Ἐτιμῆ χρυσοῦ ὡς ὄρνιθι εἰσάπασα.

Καὶ τις πλανηθὲς χρυσεραστὴς τὴν φρένα,

Ἐπειπε ταύτῃ, χρυσοῦ ὡς λαβῆν θέλω.

Ἐλπὶς ἢ μέσον δῶρον ὠλέκει τύχης.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐλπίδι κέρδους εἰς ζημίαν
ἐν μικροψυχίας ἐμπάπτοντας.

Ἐπι ἀστεροσκοποῦ καὶ ὁδοι-
πόρου.

Ἀστροῖς περισκοπῶν τις ἀστεροσκοπῶ,

Πίπει δειληθῶς πρὸς φρέαρ, τυχὸν δὲ τις

ὁδοιπόρῶ, σενόντι ταύτ' ἔφη λέγων,

Ναὺ δ' αἶς ἄνω, βέλτιστε, τὴν γλῶσσο βλέπει;

Ἐπιμύθιον, ὅτι πολλοὶ τὰ ἐνεστώτα μὴ

γινώσκοντες, τὰ μέλλουσα

καυχῶνται γινώ-

σασθαι.

DE RANIS ET SOLE. 20

Ob nuptias Solis latabantur Ranæ.

Quædamq; ad eas ait, O miserum genus

Nam si solos radios Solis timemus,

Si genuerit filios, quis eum feret?

AFFAVL. *Aduersus eos, qui suo damno
pra ignorantia gaudent.*

DE GALLINA AVREVM OVVM
pariente, & auaro. 21

Ouum aureum Gallina semel peperit.

Quidamq; auarus deceptus animo,

Eam occidit, aurum accepturus.

Sed spes perdidit maius fortunæ donum.

AFFAB. *In eos qui spe lucri in damnum ex
pusillanimitate incidunt.*

DE STELLARVM SPECVLATO-
re, & Viatore. 22

Stellis intētus quidam stellarū speculator

Cadit imprudēs ī puteū: sed quidā supueniēs

Viator, suspiranti hæc inquit, dicens:

Animum qui applicuisti sursum o optime,

terram non vides?

AFFAVLATIO, *Quod plerique
quum præsentia nesciant, su-
tura cognoscere glo-
riantur.*

Πρὸς Ἴππον καὶ Κά-
προν.

Ἦρξεν Ἴππος ἀγρωτάτῳ Κάπρῳ,
Ὀρμὴν ἢ θρὸς Ἴππος ἔδινεν ὄλως,
Ἐαυτὸν ἐκδέδωκεν, ἀνδρῶν σύμμαχον
Ἐύπειρον ἀνδρῶν πρὸς σφαγῶν ἔθρις.

Ἐπιμύθιον, ὅτι δι' ἔχθραν τινὲς
ἢ εἰς δολείαν αὐτὸς ἐμ-
βάλλασιν.

Πρὸς ἀνδρὸς μισέτουχῳ, καὶ
δύοις ἑταίραισι.

Ἐρωμύνας δὲ ἔχεν ἀνὴρ μισέτουχῳ,
Χρόνῳ δ' ἐνλωσχεῖαι πάντῃ καὶ τρέπῃ,
Ἡ μὲν μελαίναις, ἢ ἡ λουκὰς ἐμφόρου,
Ἐξ ὧν ψιλωθεῖς, πάσι μὲν ἄρα θά γέλωσ.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς εἰς δύο ἐναντίας
πράγματ' αὐτὸς ἐμβάλ-
λουσας.

Πρὸς Ἀετοῦ τε καὶ Κο-
λοῖδ.

Ἄρνῳ καταπῆας Ἀετὸς καθαρπάσας,
Ἰσῶν Κολοῖδς, ἐμ κριῶν πράττει τάδε,
Ὅν εἶλε ποιμῶν, πᾶσι δ' ἐφάνει τὸτό τι,
Ἐμοὶ Κολοῖδς, Ἀετὸς δ' αὐτῷ πέλει.

Ἐπιμύθιον, ὅτι ἔδει μιμῆσθαι τὸς
κρείττους.

Πρὸς

DE EQUO ET APRO. 23

Pugnabat equus cum ferocissimo Apro.
Impetum verò feræ Equus quum penitus
non sustineret,
Sese dedidit, inuento socio.
Viro iugulandæ feræ perito.

AFFABVLATIO, Quòd nonnulli ob
inimicitias in seruitutem sese dedant.

DE VIRO MISTICAPILLO,
& duabus amicis. 24

Amicas duas habebat vir misticapillus,
Aetate autè & morib' omnino dissimileis.
Altera nigros capillos, albos altera, euelle-
bant.

Quapropter depilatus, oibus ridiculo fuit.

AFFABVLATIO, Aduersus eos qui
in duas res contrarias sese injiciunt.

DE AQUILA ET
Cornicula. 25

Agnum deuolans Aquila quū rapuisset,
Idq; vidisset Monedula, in ariete facit cadē,
Quam pastor cepit. puer autem clamabat
tale quid,
Mihī monedula, Aquila autem sibi est.

AFFABVLATIO, Quòd non oportet
imitari prestantiores.

Πρὸς Κολοῖς τε καὶ ἄλλων
ὀρνέων.

Ἄλλοτρίους πτεροῖσι κίμφοισιν ἐκλήθη,
Ἡὺ χει Κολοῖς ὀρνέων τὰρ φέρεται.
Πρῶτον ἢ Λώρον ἢ Χελιδῶν ἡπάειται,
Μεθ' ὧν ἀπαύξεται γυμνὸς σὺρέθει.
Ἐπιμύθιον, ὅτι τὸ β' ἐξ αὐτῶν καὶ κλ
διακλύεται.

Πρὸς Ἄετῶ τε καὶ οἰσῶ.

Βέλει τὸ σῆν' Ἄετος ἀγῶν ἢ πάλαι,
Ἄλ γῶν ἢ λοιπὸν ἦτο πολλὰ δακρυῶν.
Βλέπων δ' οἰσῶν ἄπειν ἐπτερωμένον.
Βαβαῖ, πτερόν με τὸν πρῶτον ὄκλυται.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς ἐκ τῶν ἰσίων κακῶς
πάσχοντας.

Περὶ θηρῶν καὶ ὀρνέων μάχης καὶ
Στρουθοῦ.

Πᾶσι πεφύκει θυρσί καὶ πτελοῖς μάχη,
ἢ λω Δίβουσα Στρουθός, ἢ τὸς δ' ἐκλάνας.
Εἶναι ἴδ' ὄρνις, ἐν μέσσοις ἢ θηρῶν.
Πτελοῖς καὶ γὰρ δεινῶσσα, τοῖς θυρσί πέδας.
Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς δυσὶ κυρίως
δουλοῦντας, καὶ πλα-
τωντας ἀμφο-
τέρως.

Περὶ

DE CORNICVLA ET
cæteris auibus. 26

Alienis pennis induta
Gloriatur Cornicula præstare anibus.
Primum donum Hirundo rapuit,
Post eam omnes, hinc nuda inuenta est.

AFFABVLATIO, Quòd ex collatione
pulchritudo dissoluatur.

DE AQUILA ET SAGITTA. 27

Sagitta pectus Aquila vulnerata est olim.
Dolens autè postea sedebat admodum plorans.
Videns autem sagittam pennatam, ait,
Papæ, penna me pennatam occidit.

AFFABVLATIO, In eos qui à suis
mala patiuntur.

DE TVGNA FERARVM AC
volucrum, & Struthione. 28

Oes inter se feræ & volucres cõcertabant,
Capta est Struthio Libyca, quæ hæc deci-
piebat,
Esse quidem auis, ex parte verò fera,
Volucris caput, feris pedes ostendens.

AFFABVLATIO, Aduersus eos,
qui duobus seruiendo dominis
utrosque deci-
piunt.

85

DB

Πρὸς Χελιδόν & καὶ Κοι-
τιρίς.

Πῆξε Χελιδὼν νεοσίαν Κοιτιρίς
Ἦ περθεῖ, ἥσπερ τῶ γονῶν βλάπτει Δράκων.
Ἡ δ' αὐτ' ἔφησεν, ὡ πολυτύχης,
Ὅπως γὰρ ἐκδιήκεις, ἐβλάβην μόνη.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς παθόντας κα-
κῶν ἀπὸ καλῶν αὐθρο-
πων.

Πρὸς τριῶν βοῶν ὁμοφώνων, ἔτα
ἀσυμφώνων ἢ Δέου-
τῶ.

Ὁμόφρονες νέμοντο τρεῖς ὁμοῦ βοῆς,
Ὅς δ' αὖτε διῆς ἐβλάπτει πομπάνης Δέου.
Ἐγδρας ἢ μίσει, καὶ μάχης διασχίσας,
Ἐπασσὸν ἐκβέβρωκε γυμνὸν ὡς ἕνα.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς σχιζομένους ἐν
τῶν ἰδίων, ἢ διὰ τὸτο κα-
κῶς πάσχουσας.

Πρὸς Γεωργῶ καὶ Γεράνῳ.

Ἐθνε Γεράνῳ πῆξέ τις σποροῦς πάγλω.
Μεθ' αὖρ Πελαργῶν εἶδεν, ὅς θρῆύει μέγα.
Ἐφη δ' ἀροφροῦς, ὡς φίλῳ μὲν εἶ σύ μοι.
Ἄλλ' ἢ πάγκυ λαβῆσα, σὺν κακῶς ἔχει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς φίλον τινός, ἐν ὁμῶν τοῖς
ἐχθροῖς τ' φίλῳ αὐτῷ.

DE HIRVNDINE ET
Prætorio.

29

Hirundo fixit nidulum super Prætorio,
Cuius prolem lædit Serpens.
Hæc auté dixit, O ingemiscendâ fortunam.
Vbi enim ultio est, sola offensa sum.

AFFABVLATIO, *In eos, qui malum à
bonis patiuntur.*

DE TRIBVS BOBVS CONCOR-
dibus, inde discordibus,
& Leone.

30

Concordes pascebantur tres simul Boes.
Quos ne ferus quidem lædebat Leo.
Cum verò inimicitiarum odio & pugna
dissenfissent,
Singulos deuorauit nudos vt vnum.

AFFAB. *Aduersus eos, qui à suis dissi-
denti, & propterea mala patiuntur.*

DE AGRICOLA ET CICONIA. 31

Grubus tetedit Agricola quidâ laqueum,
Cum quibus Ciconiam cepit, quæ vehemen-
ter lugebat.

Dixit auté agricola, Vt amica quæ tu mihi es!
Sed laqueus qui cepit te, cum malis tenet.

AFFAB. *In amicum cuiusdam, coniunctum
cum inimicis amici ipsius.*

D E

Περὶ κυνὸς καὶ ἐδωλῶν αὐτῷ ἐν
τῷ ὕδατι.

Φέρων πῶσα μὲ πλησιον κυνῶν κρέας,
Κύβας αὐτῶν, ἄλλου ἐς ὕδωρ βλέπει.
Χανὼν ἢ λοιπὸν τ' ἰκάνω λαβῆν κρέας,
Ἀπεσφείτο καὶ τ' ἕως ἐνράται.

Επιμύθιον, ὅτι ὁ πλεονεξίῳ μάκρω
σημιάτῃ.

Περὶ ὄνυ καὶ ἀλῶς καὶ
σπόγγων.

Περῶν πῶσα μὲν, φόρτον ἢ ἄλῶς ὄνυθ',
Ἐν ᾧ τε καὶ ἐπίπρωκε κρυφιδέας βάρυθ'.
Σπόγγων δ' ἔπειτα πλῆθος ἕτως ὡς φέρον,
Πεσῶν ἐνοῦσι, δυστυχῶς ἀπεπνίγη.

Επιμύθιον, ὅτι πομπάνης προσδοκία κέρδους
ἐς σημίαν κατῆλθε.

Περὶ καμήλης καὶ Διός.

Κυρτή Θεὸν καμήληθ' ἐβίπει κέρα,
Ἢν δεμνισήρσε εἰ ἀβελτίας.
Ζημοῖ γὰρ αὐτὴν λοιπὸν ὡτα καὶ κάραν,
Ὡς αὖ γέ παντάπασιν αἰσχίστην πέλην.

Επιμύθιον, ὅτι διὲν παρὰ τ' Θεῷ αὐτῶν τὰ
προσηκούσα.

Περὶ λύνης καὶ Ἄγνου.

Λύνηθ' πρὸς Ἄγνα φησὶν, ὃ πρόδωκε σὺ μοι.

ἕδωκε

DE CANE ET IMAGINE
ipſius in aqua.

32-

Canis propter flumen carnem ferens,
Quum se acclinasset, aliam in aqua videt,
Hiscēs autē vt inferiorē aliā carnē caperet,
Priuatus & ea est cuius compos erat.

AFFABVLATIO, Quod cupidus magis
damno afficitur.

DE ASINO, ET SALE,
& Spongiis.

33

Trāfiēs fluuiū, onus salis portabat Asinus.
In quo etiam cecidit leuatus onere.
Dehinc quū itidem multū spongiarū ferret,
Cecidit sponte, & infeliciter suffocatus est.

AFFABVL. Quod plerumque expecta-
tio lucri in damnū incurrit.

DE CAMELO ET IOVE. 34

Curua Camelus à Deo petebat cornua,
Quam derisit ob malum consilium.
Minuit enim ei de cætero aures & caput,
Vt ab omni parte foret turpissima.

AFFABVLATIO, Quod oporteat à
Deo conuenientia petere.

DE LVPO ET AGNO. 35

Lupus Agno inquit, Nonne dudū tu mihi
Aquam

Ἰδὼρ τάραιτες; ἀρτί γαστρός ἐξέφη,
 Καὶ πῶς ἴδωρ τάραιτων ἀγνοῶ ποτε.
 Θοίνη γένη μοι, κὰρ θέμις, κὰρ μὴ θέμις.
 Ἐπιμύδιον, πρὸς τὰς ἀδεῶς φανερῶς
 ἀδιουώτας.

Πρὸς Δελῶ Κυνηγῶ καὶ Ποι-
 μελίῳ.

Δελῶς Κυνηγὸς πρὸς τιν' ἔπε ποιμελίας,
 Εἴ περ Λεόντι ἴχνη ἔδεις, μοὶ φράσσου.
 Σοὶ τότον, ἔπειρα, ἐθέλεις δέξω, πέλας
 ἴχνη. Κυνηγὸς, ἔπειρα, ἔστω πλείον.
 Ἐπιμύδιον, πρὸς ἀνθρώπους θρα-
 σῆς πρὸς λόγους, καὶ πρὸς
 ἔργα δειλῆς.

Πρὸς Ἰωπόταν καὶ Ἀγροί-
 νον.

Ἦται λαβῆν Ἀγροῖνον Δαγῶν Ἰωπότης.
 Λαβῶν ἢ χερσὶ τότον, ἠρώτα, πόσου;
 Καὶ πῶλον ἐξήλωνον. Ἀγροῖνον δ' ἔφη.
 Μὴ σπῦδε, σοὶ δώρημα τότο προσφέρει.
 Ἐπιμύδιον, πρὸς τὰς ἀνάγκης παρατυ-
 μένους τὰ ἴδια.

Πρὸς Λύκον καὶ ὄνυ.

Ὅδῳ ἵλον ἔλκεν ἄζ ὄνυ Λύκῳ.
 Αἰτῶν ἢ μιᾶν, πλῆττεται λάξ τίη γέντω.
 Λύκῳ δέ φησι, πῶς μάγειρ' ὦρ πάλαι

Aquā perturbasti; nuper ex vētre natus sum,
 Et quomodo aquā pturbarim nescio quādo.
 Cœna fiet mihi, siue iure, siue iniuria.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
 intrepidè palàm iniuriy sunt.*

DE VENATORE TIMIDO,
 & Pastore.

36

Timidus Venator Pastori cuidam ait,
 Sicubi Leonis vestigia nosti, dic mihi.
 Tibi ipsum, ait, vis ostendam, longè
 Vestigiū. Venator ait, Non quæro amplius.
 AFFABVLATIO, *Aduersus homines
 audaces uerbis, & factis timidos.*

DE EQVITE ET
 Agricola.

37

Petebat Leporem ab Agricola vt accipe-
 ret miles.

Accepto eo manibus rogabat, quanti?
 Et Equum admisit. Agricola autem ait,
 Ne festina, tibi donum hoc offero.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui
 necessario recusant res suas.*

DE LYPO ET ASINO.

38

Ex Asino clauum dentib⁹ extraxit Lupus.
 Petès verò mercedè, percutitur calcib⁹ gena.
 Lup⁹ autè inq̄t, Q̄o cocus quū essem olim,
 Medicinæ

Ἰατρικῆς μετῆλθεν ἔργ' ἀνάξις·
 Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς τῶν ἰδίων τέχνων κα-
 ταλιμπάνουσας, καὶ ἑτέραν μετερχομέ-
 νης ἐπὶ βλάβῃ.

Πρὸς Λύπην καὶ Γέραν.

Εἰς λαμὸν ὄσων ἐμπεπήγη ἢ Λύπη,
 Μισθὸν δ' ἑλὼν Γέραν, ἢ τει τῶν χάρι-
 ζῶν τράχηλον ἐν Λύπῃ λαμὸν φέρων,
 μηδ' ἄλλο μηδὲν μισθὸν ἢ τῶτο σκόπει.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τοὺς ἐπιμύθιων πρᾶξιν
 ἐγχεθήσασας, καὶ μετὰ τὸ σῶθῃαι
 ἡτοιούτας μισθόν.

Πρὸς Ταύρον καὶ Τράγην.

ἤλαυνε Ταύρον δὲ εἰς νοτίης Τράγην.

Ὅν δὴρ Λέων διωκῆν, εἶπε ἢ τένον,
 εἶπερ μὴ μὴ Λέον, εἶπερ φόβον,
 Ἐγὼν ὄσων Ταύρον τε καὶ Τράγην δένον.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὸς κατὰδεχομένους ὑβρίσθαι
 ὑπὸ μισθῶν, διὰ φόβον ἑτέρων μισθῶν.

Πρὸς Μύρμηκα καὶ Τέ-
 τιγιν.

ἢ τει τροφῶν Μύρμηκα Τέτιγιν ἐν κρείβῃ.
 Μύρμηκα δ' ἔφθασε, τί θέρως ὄντ' εἶδρας;
 ὧς ἐν θέρεσσι θρηνησῇ ἡδον ὀξέως.
 Χαμῶν ἀρχῶν, φησι, μὴ τροφῆς ἔρα.

Medicinæ opera indignè exercui?

AFFABVLATIO, *In eos qui propriam
 artem derelinquunt, & aliam aggrediuntur
 incommode.*

DE LUPO ET GRVE. 39

In Lupi gutture os infixum erat,
 Mercede autem cum extraxisset Grus, pete-
 bat pretium.

Saluum collum ex Lupi gutture ferens,
 Nullam aliã mercedẽ, quã hoc considera.

AFFABVLATIO, *In eos qui periculo-
 sum negotium aggrediuntur, & post con-
 uentionem querunt mercedem.*

DE TAURO ET HIRCO. 40

Expellebat Taurum ex suo cubili Hircus.
 Quẽ fer^o Leo insectabatur, ait autẽ suspirãs,
 Nisi me Leonis timor perterreret,
 Scires quãta Tauri & Hirci vis sit.

AFFAB. *In eos qui affici iniuria ferunt à
 parvis metu aliorum maiorum.*

DE FORMICA ET
 Cicada.

41

Petebat à Formica Cicada cibum, hyeme,
 Sed Formica ait, Quid æstate faciebas?
 Quòd æstate acutè caneret, dixit.
 Hyeme salta, inquit, ne ama cibum.

Ἐπιμύθιον, πρὸς τὰς μὴ δέλοντας ἐν νεότητι κοπιᾶν, ἢ διὰ τὸτο ἐν τῷ γῆρα πῶχουῦτας.

Πρὸς Ὀφῶς καὶ Γεωργῶν.

Ἐθαλπέ τις Γεωργὸς ἐν πόλεσι Ὀφῶν
Ὡρα κρύα, ἐπεὶ ἤ θέρμυς ἦδετο,
Ἐπληξε τὸν θάλασσαν, ἠάπτενε τάχῃ.
Οὕτω κακοὶ ποῖοσι τὸς ἀνθρώπους.

Πρὸς Χελιδόνῃ καὶ Ἀηδῶνῃ.

Ἄγρῃ Χελιδῶν μακρὰν δεσποτῆτι,
Εὔρε δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένῳ ὕλας
Ἀηδῶν δέξφωνον, ἢ δ' ἀπεθρήσει
Τὸν ἴτω ἄωρον ἐκπεσόντα ἀλ' ὄρας.
Χ' ἢ μὲν Χελιδῶν φησι, φιλιτάτη ζῴῃς,
πρῶτον βλέπω σε σήμερον μετὰ ὄραμην.
Ἄλλ' ἔλδ' ἐς ἀγρὰν καὶ πρὸς οἶκον ἀνθρώπων.
Εὐσύνῃ καὶ ἡμῖν καὶ φίλῃ καί σοι κούσῃς,
Ὅτε γεωργῶν, κούχι θηρίοις ἄσῃς.
Τὼ δ' αὐτ' Ἀηδῶν δέξφωι καὶ ἡμέτερον,
Ἐὰ με πέτραις ἐμμένειν αἰοικήτοις.
Οἶκῃ δέ μοι πᾶς, ἢτε μίξις ἀνθρώπων
Μνήμην παλαιῶν συμφορῶν ἀνάφλεξε.
Ἐπιμύθιον, ὃ μῦθῃ Ἀηδοῖ, ὅτι κούστῃ ἐν
ἐρήμοις σὺν ἀλνώσῃ, ἢ συνοικῆν ἐν
πόλεσι τοῖς κακοῖς.

AFFABVLATIO, *Aduersus eos, qui in iuuentute nolunt laborare, & propeerea in senectute mendicant.*

DE SERPENTE ET
Agricola.

Agricola quidam in sinu fouit Serpentem
Frigoribus: bi autem calorem sensit,
Percussit eum qui fouit, atq; occidit statim.
Sic mali tractant benefactores.

DE HIRVNDINE ET
Luscinia.

Procul ab agro Hirundo euolauit.
Reperit autem in desertis sedentem syluis
Acutè canentè Lusciniam: ea verò lugebat
Itym immaturum excessisse è vita.
Et Hirundo inquit, Charissima salua sis,
Primum hodie te post Thraciam video,
Sed veni rus & in domum hominum,
Contubernalis nobis, & chara habitabis.
Vbi agricolis, & non feris cantabis.
Cui Luscinia canora respondit,
Sine me in petris manere desertis,
Nam domus omnis & consuetudo hominum
Memoriâ antiquarū calamitatū reaccender.
AFFABVL. *Fabula significat, praestare sine dolore vincere in d. ferris, quam cum malis habitare in ciuitatibus.*



ὈΜΗΡΟΥ ΒΑΤΡΑ-
χοινομαχία.



Ρχόμενθ̅ πρώτου Μισθῶν χορὸν δὲ
Ἑλικῶνθ̅,
Ἐλθέμ̅ εἰς ἐμὸν ἦτορ ἐπέυχουμαι εἶνεπ̅
ἀοιδίης,

Ἢν νέον ἐν Δελτοισιμ̅ ἐμοῖς ὅπῃ γύνασι θῆνα,
Δῆον ἀπειρεσίῳ πολεμῶλονου ἔργον Ἄρηθ̅.
Εὐχόμενθ̅ μερόπεσιμ̅ ἐς ἄτατα πᾶσι βαλέειαι,
Πῶς Μῆνες ἐν Βατράχοισιμ̅ ἀρσούσαυτες ἔβισαν,
Γηγεῖω ἀνδρῶν μιμῶμενοι ἔργα γιγάντων.
Ὡς λόγθ̅ ἐν θνητοῖσιμ̅ ἐμ̅, τοῖσι δ' ἔχρη ἀφ-
χλίω.

Μῦς ποτε διψαλέθ̅ γαλέης κίνδυνον ἀλύξαι,
Πλησίον ἐν λίμνῃ ἀπαλὸν προσέθηκε γένειον,
Ἵδατι τερπόμενθ̅ μελιθεῖ. τὸν δε κατέθε
Λιμνοχαρις πολύφημθ̅, ἐπθ̅ τ' ἐφδέχεται
τοῖον.

Ξἄνε, τίς εἶ πόθρον ἦλθες ἐπ' ἰόνια; τίς δέ σ' ἰ
φύσας;

Πάντα δ' ἀλήθευσον, μὴ ψευδέμενόν σε νοῖσκον.
Εἰ γὰρ σε γνοίω φίλου ἀξιον, ἐς δόμον ἄξω,
Δῶρα δέ τοι δώσω ξεινήϊα πολλὰ καὶ ἐσθλά.
Εἰμί δ' ἐγὼ βασιλοῦς φυσίγναθ̅, ὅς κατὰ λί-
μνῶν

Τιμῶμαι, Βατράχων ἡγέμενθ̅ ἡμᾶς πάντα.
Καί με πατήρ Πηλεΐδης ποτε γένεαισθ̅ Ἵδρῶμεδου

Μιχ'



HOMERI RANARVM
Ἔ Μυριῶν πυγμα.



Ncpiens primum Musarum cœ-
tum ex Helicone,
Venire in meum cor supplico,
gratia cantus.

Quē nup̅ in libellis meis super genua posui,
Litem immēsam, tumultuosum opus Martis,
Supplicās hominib⁹ in aures oībus mittere,
Quō Mures in Ranas bene se gerētes iuerūt,
Terrigenūm virorū imitati opera gigantū.
Sic sermo inter mortales erat, tale autem ha-
buit principium.

Mus aliqñ sitibūdus Felis periculū euitās,
Propinquū in lacū tenerā adposuit barbā,
Aqua delectatus dulci: hunc autem vidit
Limnocharis obstrepera, verbum autem lo-
cuta est tale:

O hospes quis es? vnde venisti ad littus?
quis autem te produxit?

Oīa autē verē dic, ne mēdacē te intellexero.
Si em̅ te nouerim amicū dignū, ad domū ducā
Dona autem tibi dabo hospitalititia multa
& bona.

Sum autē ego rex Physignathus, qui p lacū
Color, Ranarum dux dies omnes.
Et me pater Pele⁹ olī genuit Hydromeduse

u 3

Mixtus

Μιχθεὺς ἐν φιλότῃ παρ' ὄχθας Ἡριδανείου.
Καί σε ὄρω κάλλος τε καὶ ἄλιμον, ἔξοχον ἄλ-
λων

Σικεπτοῦχος βασιλεῦσα, καὶ ἐν πολέμοισι μα-
χητῶν

Ἐμμεναι. ἀλλ' ἄγε θάσσομαι γονεῖν ἀγρόν.

Τὸν δ' αὖ Ψιχάρπαξ ἠμέβετο, φωνήσεν τε·
Τίωτε γένος τοῦμου Σητῆς φίλε δῖλον ἄπασιν
Ἀνθρώποις τε, θεοῖς τε, καὶ ἑραινίοις πετελινοῖς;
Ψιχάρπαξ μὲν ἐγὼ κικλήσκουμαι. ἐμὶ δὲ νῦν-
ρ

Τρωξάρτας πατὴρ μεγαλίντορ. ἡ δὲ νῦν μήτηρ
Λειχομύλη θυγάτηρ Ἰβροτροχῆ βασιλῆσ.

Γένεσθ δ' ἐν καλλιῶν με, καὶ ἰθυστρέψατο βη-
τοῖς,

Σύνοις, καὶ κερύοις, καὶ ἐλέμασι παυδοσποῖοι.
Πῶς ἢ φίλον ποιῶ με, τὸν εἰς φύσιν ὅλεν ὁμοῖον;

Σοὶ μὲν γὰρ βίησ' ἐστὶν ἐν ὕδασι. αὐτὰρ ἐμοί γε
ὄσσε παρ' ἀνθρώποις τρώγειν ἐστὶ, ὅλε με λίθη
Ἄρτοσ' τρομοκαύσιοσ' ἀπ' ἀνύκλα καύσιοσ,

οὐδέ πλανῆσ παυπέπλοσ ἔχω πολλὰ σισα-
μίδα,

οὐ τόμοσ ἐν ἡτέρνῃσ, ὅχ' ἔμματα λευνοχίτωνσ,
οὐδέ τυρὸσ νεόπνησ' ἀπὸ γλυκεροῖο γάλακ'.

οὐ χρυσὸν μελίτωμα, τὸ καὶ μάκαρες ποθέουσι,
οὐδ' ὄσα πρὸσ βοῖνιν μερόπων τεύχεσι μάγειροι,

κοσμοῦντες χύτρασ ἀρτύμασι παυδοσποῖον.
οὐδέ ποτ' ἐν πολέμοιο κακῶν ἀπέφυγον ἀντήν.

Ἄμ' ἐνθῃσ μετὰ μύλων ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθην,
οὐ

Mixtus in amore ad ripas Eridani,
Et te quidem video pulchrumq; & fortem
egregium aliorum

Sceptraferum regem, & in bellis pugnacem
Esse, sed age citi⁹ tuā generationē cōcionare.

Huic autem rursus Psicharpax respondit,
dixitq;,

Quidnam genus meum perquiris ὁ amice,
manifestum omnibus

Hominibusq; diisq; & cœlestib⁹ volatilib⁹?
Psicharpax quidē ego vocor, sum autē filius

Troxartæ patris magnanimi: at mater
Lichomye filia Pternotrochæ regis. (riis,

Genuit autē ἰ lignario me & enutriuit ciba-
Ficubus & nucibus, & eduliis omnigenis.

Quomodo autem amicū facies me in na-
turam nihil similem?

Tibi qdē em vita est in aquis, sed mihi certē
Quæcūque apud homines, comedere con-
suetudo, neque me latet

Panis ter pistus à bene rotunda cista,
Neq; placeta extesa habens multa si famida:

Nō sectio ex pna, nō iecora albā vestē habē-
Neq; case⁹ nūp pressus à suavi lacte. (tia,

Non bonū dulcea riū, quod & diu desiderat.
Neq; quecūq; ad cōiuiua hominū faciūt cocī,

Ornantes ollas condimentis variis.
Nunquā ex bello malum effugi clamorem,

Sed statim ad pugna iēs ppugnātib⁹ mixt⁹ sum.

οὐδέδι' ἀνθρώπων, καίηρ μέγα σῶμα φορῶνται.
 Ἄλλ' ἐπὶ λέκτρον ἰών, ἀκρον δάκτυλον κατα-
 δάκνω,

καὶ πέρηνς λαβόμεν, ἤγε ἔπών & ἵνανα ἄν-
 δρα.

Νίδυμ & δὲ ἀπέφυγεν ἕπν & δάκνον & ἐμοῖα,
 Ἄλλὰ δύνω μάλ' αὖτὰ τὰ δέδια πᾶσαρ ἐπ'
 αἶαρ,

Κίχου ἤγε γαλέλω, οἱ μοι μέγα πένθ & ἄγασιν,
 καὶ παγίδα συνέασαρ ὅππ δολόγς πέλε πότμ &.

πλέσιν δὲ γαλέλω πρὶ δέδια, ἥτις ἀρίστη,
 ἢ ἤγε φρωλοδιώση καὶ φρωγλίω ἐρεΐνει.

οὐ φρωγ βραφαύας, ἔκράμβας, ἔκ μοπονήτης,
 οὐ τούτλοις χλωροῖς ἐπιβόσιαμαι, ἔκ δὲ σελίνοις.

ταῦτα γὰρ ἕμῶν ἐστὶν ἐδέσματα τῶν κατὰ λί-
 μνῶν.

πρὸς τὰ δὲ μειδόσας φυσιγναθ & αὐτίον νύδα
 Ξεῖνε, λίαν αὐχέας ἐπὶ γαστέρι, ἔστι ἤγε ἕμῶν

πολλὰ μάλ' ἐν λίμνῃ, ἤγε αὐτὶ χθονὶ δαύματ'
 ἰδέσθαι.

Ἄμφιβιον γὰρ ἔδωκε νομῶν βαφράχοισι Κρονίωρ,
 Σπριτῆσαι κατὰ γλῶ, ἤγε ἐφ' ὕδασι σῶμα κα-
 λῆψαι.

εἰ δ' ἐδέλεις ἢ ταῦτα δαχόμεναι, οὐχ ἤγε ἐστὶ.
 Αἶρω σ' ἐν νώτοις, ἠράτει δὲ με μῆποτ' ὄληαι.

Ὅπως γηθόσω & τὸν ἐμῶν δόμου εἰσαφίησαι.
 Ὡς ἄρ', ἔφη, ἢ νῶτ' ἐδέδω, ὁ δ' ἔβαινε τάχιστα

Χεῖρας ἔχωρ ἀπαλοῖο κατ' αὐχέν & ἄλματι
 κέρω

Non timui hominem, quamvis magnum
 corpus ferentem:

Sed ad lectum iens, summū digitū mordeo,
 Et pedē arripui, & non labor occupavit virū.

Suavis non aufugit somnus mordente me.
 Sed duo valde oīa timeo omnē per terram,
 Accipitrem & Felem, qui mihi magnum lu-
 ctum adferunt,

Et decipulam luctuosam, vbi dolosum exi-
 stit fatum.

Plurimū iam Felē supertimeo, qui optimus,
 Qui & foramē ἰgredientē p foramē pquirit.
 Non comedo raphanos, non caules, non cu-
 curbitas,

Non porris viridibus pascor, neque apiis:
 Hæc enim vestra sunt edulia per lacum.

Ad hæc autem subridens Physignathus con-
 trā locutus est:

O hospes, valde gloriaris ob ventrem: ad-
 sunt & nobis

Multa valde ī lacu & in terra mirabilia visū.

Vtrāvis enim dedit pascuā Ranis Saturnius,
 Exultare p terrā, & ī aquis corp⁹ cooperire.

Si autem vis & hæc scire, facile est.
 Portē te in humeris: tene autē me, neqñ peas:

Sic gauisus in meam domum venias.
 Sic certē, inquit, & terga dabat. ille autem

ascendebat celerrimē,
 Manus habens tenerū per collū, saltu facili,

Καὶ πρῶτον μὲν ἔχαυρον, ὅτ' ἔβλεπε γέγοναι ὄφ-
μους,

Νύξαι τὸρ πῶδων φουσιγνάδου. ἀλλ' ὅτε δι-
ρή

Κύμασι πορφυρέοις ἐπεκλύζετο, πολλὰ δα-
κρυῶν,

Ἀχρυσον μετανοίαν ἐμέμερετο. τίλη δὲ χαί-
τας,

Καὶ πῶδας ἔσφιγγον κατὰ γαστέρον. ἐν δὲ οἰ-
ήτορ

Πάλλετ' ἀνδρῶν, καὶ ἐπὶ χθόνα βόλετ' ἰδέσθαι.
Δενὰ δ' ἐπεσονάριζε, φόβον κρυδέειν ἀνάγκη.

Οὐρῶν μὲν πρῶτ' ἐπλάσ' ἐφ' ὕδασι, κῦτε κί-
πην

Σύζων, δὴ χόμῶν τε θεοῖς ἐπὶ γαῖαν ἰδέσθαι.
Ὑδάσι πορφυρέοισιν ἐκλύζετο. πολλὰ δ' ἐβόα,

Καὶ τοῖον φάτο μῦθον, ἀπὸ στόματ' ἄ γέ-
ρυσον.

Οὐχ ἔστω νῶτοισιν ἐβάσασσε φόρτον ἔρωτ' ἄ-
ταῦρον, ὅτ' ἐρυθῶν δὴ κῦματ' ἤγ' ἰδί κρη-
τῶν,

Ὡς ἐμ' ἐπιπλώσας ἐπινώπιον ἤγρον ἐς οἶκόν

Βάτραχον, ὑψώσας ὠχρόν δέμας ὕδατι λευκῷ.
Ὑδρ' δ' ἐθαπίνας ἀνεφαίνετο, δεινὸν ὄραμα

Ἀμφοτέροισι, ἀρδῶν δ' ὑπὲρ ὕδατ' ἔχε τράχη-
λον.

Τῶτον ἰδῶν κατέδου φουσιγνάδον, ἕ τι νόσας
Οἶον ἐταῦρον ἐμπαρῶν ἀποκλήμηναι κατὰ λί-
μῶν.

Et primum quidem gaudebat, quando in-
tuebatur vicinos portus,

Natatiōe gaudēs Physignati. sed qñ iā utiq;
Vndis purpur eis submergebatur, multum la-
crymans

Inutilem pœnitentiam accusabat: vellebat
autem comas,

Et pedes stringebat p vétré. in illo autē cor
Concutiebatur insolentia, & in terram vo-
lebat videre.

Vehementer autem ingemiscebat timoris
frigidi necessitate.

Caudam quidem in primis extēdit in aquis
tanquam remum:

Trahens supplicansq; deis in terram venire.
Aquis purpureis submergebatur: multum
autem clamabat:

Et talem dixit sermonem, ab ore autem con-
cionabatur:

Non sic humeris portavit onus amoris
Taurus, qñ Europā per vndā duxit in Cretā,
Ut me nauigās humeris vectā duxit ad domū

Rana, eleuans pallidum corpus aqua alba.
Hydrus autem ex improuiso apparebat, hor-
rendum spectaculum

Vtriq; ac erectū super aquā habebat collū.
Hunc videns iugressus est Physignathus,
non quicquam intelligens

Qualem sociū futurus erat perdere per lacū.
Ingressus

Δὺ δὲ βᾶδ' ὅ λήμνης, καὶ ἀλδύατο κήρα με-
λαιναυ.

Κᾶν' ὁ δ' ὡς ἀφίθη, πῆσεν ὑπτι' οὐθὺς ἐς
ὑδωρ.

Χᾶρας δ' ἔσφιγγεν, ἢ ἀποκλύμην' καίετορζε.
Πολλάκι μὲν κατέδωκεν ἐφ' ὑδατι, πολλάκι δ'
αὐτε.

Δακτιζῶν ἀνέδωκε, μόρον δ' οὐκ ἔω ὑπα-
λύξαι.

Δουδόμεναι δὲ τρίχες πλεῖστον βάρ' ἔλλορον ἔω
αὐτῶ,

Ἰδασι δ' ὀκλύμην', τοῖς ἐφθέγγετο μύθους.
Οὐ λήσεις γε Θεοὺς φυσίγναθε ταῦτα ποιή-
σας,

Ναυγὸν ῥίψας ἀπὸ σώματι' ὡς ἀπὸ πέτρης.
Οὐκ ἄρ' με καί' α' γαῖαν ἀμείνων ἡδα καίεσε,
Πανηγρατίῳ τε, πάλη τε, καὶ εἰς Ἀρόμορον ἀλλὰ
πλευήσας,

Εἰς ὑδωρ μ' ἔρριψας. ἔχει Θεὸς ἐνδομον ὄμμα.
Ποινὴν σὺ τίσεις Μυῶν στρατῶ, δ' ὅ ὑπαλύξεις.

Ταῦτ' ἔπωμ, ἀπέπνουσεν ἐν ἰδασι, τόνδε κα-
τέδωκε

Λειχοπινᾶξ, ὄχθησιν ἐφεζόμεν' μαλακῆσι.
Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε, Δραμῶν δ' ἠγγελε Μυέ-
σιν.

Σὺς δ' ἔμαθον πλὴν μοῖραν, ἔδω χόλ' αἰνὸς
ἀπαύσας

Καὶ τότε κηρύκεασιν εἰς ἐκέλευσαν ὑπ' ὄρθρον
Κηρύκεσιν ἀγορεύει ἐς δώματα Τρωξάρταο

Πατρὸς

Ingressus est autem profunditatem lacus, &
euitavit parcam nigram.

Ille autem ut relictus est, cecidit supinus sta-
tim in aquam:

Manus autē stringebat, & moriens stridebat.

Sæpe quidem ingrediebatur in aquam, sæpe
autem rursus

Calcitrans emergebat: mortem autem non
erat euitare.

Madentes autem pili plurimum pondus tra-
hebant in ipso.

Aquis autē periēs, tales loquitur est sermones.
Non latebis utiq; Deos Physignathe hæc
faciens.

Naufragium iaciens à corpore ut à petra.
Nō certē me p terrā melior eras, ὁ pessime,

Pācratioq; luctaq;, & ad cursum: sed decipiēs,
In aquam me proiecisti. habet Deus vindic-
cem oculum.

Pœnam tu solues Murium exercitui, neque
euitabis.

Hæc locutur, expirauit ī aquis: hūc autē vidit
Lichopinax, ripis insidens mollibus,

Vehementer autem vlulauit, currens autem
annuncianit Muribus.

Vt autem didicerunt mortem, subit ira gra-
uis vnuerfos.

Et tūc præconib' suis iusserunt sub diluculū
Proclamare ad cōcionē ī domos Troxartæ

Paris

Πατρὸς δυσίνης Χιχάρπαγος, ὃς πατὰ λίμνω
 Ὑπὸν ὀβήπλωτο, νεύριον δέμας, ὃδὲ παρ' ὄχθας
 ἤρ' ἦδη τλήμων, μέσῳ δ' ἐπενήχεται πόντω.
 Ὡς δ' ἔλθον σπύδοντες ἄμ' ἰοί, πρῶτον αὐτίκῃ
 Τρωξάρτης ὑπὸ παιδί χολούμην, ἔπει τε μύ-
 θου.

Ὡ φίλοι, εἰ καὶ μόνον ἐγὼ κινὰ ποσσὶ ἀ-
 πονθα

Ἐν Βατράχων, ἡ μοῖρα κινὴ πάντεσσι τέτυκται.

Εἰμι δ' ἐγὼ δύστω, ἔπει τρεῖς παῖδας ὄλε-
 σα.

Καὶ τὸν ἴσ' πρῶτον γε καίενταυρῃ ἀρπάξασα,

Ἐχθίστη γαστέρ, τρώγλης ἐπιτοδῆσιν ἔλθωσα.

Τὸν δ' ἄλλου πάλιμ ἄνδρες ἀπώντες ἐς μέρον
 ἤσαν,

Κουότερας τέχναις ξύλινον δόλον βευρόντες,

ἤρ' παγίδα καλέουσι, Μυῶν ὄλετεσσιν ἐῶσαρ.

Ὅ τρίτος ὡ ἀγαπητὸς ἐμοὶ καὶ μητέρῃ κενόη,

Τῶτον ἀπέωνιξεν φασίγναδ' ἐς βυθὸν ἄξωσα.

Ἄλλ' ἀγέδ' ὀπλισόμεθα, καὶ βέλθωμεν ἐπὶ
 αὐτῶς,

Σώμασσα ποσησάουτες ἐν ἔντεσι δαυδαλέοισι.

Ταῦτ' εἰπὼν, ἀνέπεισε παθεσπλίθεσθαι ἄπασ-
 τας.

Καὶ τοὺς μὲν ῥ' ἐκέρυσσεν Ἄρης πολέμοιο μεμπ-
 λῶς.

Κνηκίδας μὲν πρῶτα ποδὶ νηήμεσιν ἔβησαρ,

Ρίξαιτες νύκτας χλωρῶς, οὐ τ' ἀσησάουτες,

Οὓς αὐτοὶ δια νυκτὸς ἐπιστάντες κατέρωσαν.

Θάριμ

Patris infelicis Psicharpagis, qui per lacum
 Supinus natabat, mortuum corpus. neque
 iuxta ripas

Erat iam miser, sed medio innatabat ponto.
 Vt autem venerunt festinantes cum aurora.
 primum surrexit

Troxartes ob filiū iratus, dixitq; sermonē:

O amici tametsi solus ego mala multa
 passus sum

Ex Ranis, fors mala omnibus facta est.

Sum autē ego infelix, postq̄ treis filios pdidi.

Et quidem primum utique occidit rapiens

Inimicissimus Felis, foramen extrā capiens.

Alium autem rursus viri crudeles ad mor-
 tem duxerunt,

Vanioribus artib⁹ ligneū dolum inueniētes,

Quam decipulam vocant, Murium perditri-
 cem existentem.

Qui tertio erat dilectus mihi & matri iclytae,

Hunc suffocauit Phylignathus in profun-
 dum ducens.

Sed agendum armemur, & exeamus in ipsas,

Corpora ornantes armis variis.

Hæc locutus, persuasit armari vniuersos.

Hos quidem utique armavit Mars belli cu-
 ram habens,

Ocreas quidē primū circa tibias posuerunt,

Frangentes fabas virides, beneq; aptantes,

Quas ipsi per noctem stantes corroferunt.

Thoraces

Θύρκιας δ' ἔχον κλαμοσφέων ἀπὸ βυσσῶν,
 Οὓς Γαλέλυ δέραντες ἐπισταμένους ἐποίησαν.
 Ἀσπίς δ' ἰὼ λύχης μεσόφαλον, ἢ δὲ νυ λογγί,
 Ἐνμήκεις βελόνας, παγγάλκειον ἔργον Ἀρκῶ.
 Ἡ ἢ κόρυς τὸ λέπυρον ἰδί κροτάφοισι καρύς.
 Οὕτω μὲν Μῦες ἦσαν ἔνοπλοι, ὡς δ' ἐνόησαν
 Βάτραχοι, θβαιδύνασαν ἀπ' ὑδατοῦ. εἰς δ' ἔνα
 χῆρον

Ἐλθόντες, βαλλῶν ξυάγον πολέμοιο κακῶιο.
 Σκεπτομένῳ δ' αὐτῶν πῶθες ἢ τᾶσις, ἢ τίς ὁ
 θρῦμῶ,

Κίρυξ ἐγγύθεν ἦλθε, φέρων σπῆστρον μετὰ
 χροῖ,

Τυρογλύφῃ υἱὸς μεγαλήτορος Ἐμβασίχυφῶ
 Ἀγγέλιον πολέμοιο κακῶν φάτιν, εἶπέ τε μῦ-
 θον.

Ω Βάτραχοι, Μῦες ὑμῖν ἀπειλήσασθε ἔπει-
 φαν

Εἰπέμ, ὁπλίωθαι ἰδί πόλεμόν τε μήχλω τε.
 Εἶδον γὰρ καδ' ὑδωρ Ὑνηχάρπαγα, ὅν κατίπε-
 φυν

Ἐμέτεροῦ βασιλέως φυσίγναθῶ, ἀλλὰ μήχεθε
 Οἱ τινες ἐν βατράχοισι ἀριστῆες γελᾶτε.

Ὡς εἰπὼν ἀπέφηνε, λόγῳ δ' εἰς ἄτακτα μῶν
 Εἰσελθὼν, ἐτάραξε φρένας βατράχων ἀγρο-
 χων.

Μεμφομένων δ' αὐτῶν, φυσίγναθῶ εἶπε ἀκ-
 τᾶς

Ὡ φίλοι, ὅν ἔκτεινον ἐγὼ Μῦς, ὁ δὲ πατῆδον
 Ὀμῶ

Thoraces autem habebant calamis circun-
 datis à coriis,

Quos Felem excoriantes scitè fecerunt.

Clypeus autem erat lucernæ medius umbi-
 licus. at verò lancea,

Longæ acus, omnino æreum opus Martis.

Cassis autem, testa in temporibus nucis.

Sic quidem Mures erant armati. vt autem
 intellexerunt

Ranæ, egressæ sunt ab aqua: in vnumq; locū

Veniètes, consiliū cōgregauerūt belli mali.

Considerantibus autem ipsis vnde seditio,
 vel quis tumultus,

Præco propè venit, ferens sceptrū in manib⁹,

Tyroglyphi filius magnanimi Embasi-
 chyros,

Nunciās belli malū nunciū, dixitq; sermonē:

O Ranæ, Mures vobis minitātes miserunt

Dicere, armari ad bellumq; pugnamq;

Viderunt enim per aquā Psicharpaga, quem
 occidit

Vester rex Physignathus, sed pugnatē

Quæcūq; inter Ranas egregiæ genitæ estis.

Sic locutus disparuit, sermo autem in au-
 res Murium

Ingrediens turbauit mères Ranarū supbarū.

Accusantibus autem ipsis, Physignathus di-
 xit assurgens:

O amici, non occidi ego Mures, neq; vidi

Ὀλλυμένων. πάντως ἐπιγῆ, παύσων παρὰ λίμ-
νην.

Νίξεις τὰς Βατράχων μεμύμεν. οἷ ἢ κἀνισοί
Νῦν ἐμὲ μέμφομαι τὸν ἀνάτιον. ἀλλ' ἄγε βε-
λῶ

Ζητήσωμεν, ὅπως δολίως Μύας βολέσωμεν.
Τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐρέω, ὡς μοι Διοκῆς εἶναι ἀφιστά.
Σώματα νοσησίωσις, ἐνοπλοὶ σῶμαρ ἅπαν-
τες,

Ἄηροι παρ' ἡέλεσων ὅπως κατάρημεν. ὁ χῶ-
ρ.

ἦνίκα δ' ὄρμηθέντες ἐφ' ἡμέας βέλῃσι,
Φραξάμενοι νοσῶμεν, ὅτις σχεδὸν ἀντίον ἔλθοι,
Ἔς λίμνην αὐτὸς σὺν ἔντεσιν οὐδὲν βάλωμεν.

Οὕτω γὰρ πνίξωντες ἐν ὕδασι τὸς ἀνολήμβως,
Στήσωμεν οὐδὲν τὸ Μυοκτόνον ὡδὲ πρόπαιρον.

Ὡς ἀφ' αὐθιγῆς, ὅπλοισ ἐνέδουσι ἅπαντας.
Φύλλοις μὲν μαλαχῶν ννίμας ἐὰς ἀμφεκάλυ-
ψαν.

Ὀρώμας δ' εἶχον χλοῶν πλαίσιον ἀπὸ τεύτλων.
Φύλλα ἢ τ' ἡραμβῶν ἐς ἀσπίδας οὐ ἴσησαν.

Ἐγχοί δ' ὀδύσχοι. ἐνάσθω μακρὸς ἀφίρει,
Καὶ κόρυθες ποχλιῶν λεπτῶν παρὰτ' ἀμφεκάλυ-
ψαν.

Φραξάμενοι δ' ἔστησαν ἐπ' ὀχθραῖς ὑψηλῆσι,
Σείοντες λόγχαας, θυμὸς δ' ἐπιπτοῖ ἐμᾶσθ.

Ζεὺς ἢ θεὸς καλέσας ἐς ἔρανον ἀσπερόντα,
Καὶ πολέμων πηλιδῶν δειξέας, ἡρατέρως τε μα-
χεται

πολλὸς

Pereuntem. omnino suffocatus est, ludens
iuxta lacum,

Natus Ranarum imitatus. pessimi autem
Nūc me accusant inculpabilē. sed age cōsiliū
Inquiramus, vt dolosos Mures deperdamus.
Eteῖm ego dico, vt mihi apparēt esse optima
Corpora ornantes, armati stemus vniuersi
Summas iuxta ripas, vbi præceps locus.

Quādo autē impetū faciētes ī nos venerint,
Arripiētes galeas, quisq; ppē obui⁹ venerit,
In lacū ipsos cum armis statim deiiciamus.
Sic em̄ suffocātes in aquis expertis natandi,
Constituemus in promptu Murium occi-
forum hīc trophæum.

Sic certē loquutus, armis induit vniuersos.
Foliis quidem maluarum tibus suas vndi-
que cooperuerunt.

Thoraces autē habuerūt viridib⁹ latis à betis,
Folia autē caulū in clypeos bene aptauerūt.
Lancea autem acutus iuncus vnicuique lon-
gus aptatus erat.

Et galeæ cochleis subtilibus capita vndique
cooperiebant.

Obstruentes autem steterunt in ripis altis
Vibrantes lanceas, animo autem plenus erat
vnusquisque.

Iupiter autē deos vocās in cœlū astriferum,
Et belli multitudinem ostendens, poten-
tesq; pugnatores

πολλὰς καὶ μεγάλας, ἡδὲ ἔγχεα μακρὰ φέρον-
τας,

Οἷον κενταύρων στρατὸς ἐρχετο, ἡδὲ γιγάντων,
ἢ δὲ γελῶν ἐρέεινε. τίνες Βατραχοισμῶν ἀρωγοί,
ἢ Μυσιῶν, ἀθανάτων, καὶ Ἀθλοαίλου προσέειπεν,

ὦ βύγατρο, Μυσιῶν ἢ ἑπαλεξήσοσα πορδύτης
καὶ γὰρ σὺ παρὰ νηὸν ἀεὶ σιριτῶσιν ἅπαντες,
κρίσῃ τὸρ πρόμνοι, καὶ ἰδέσασμαι ἐν θυσιῶν.
ὣς ἄρ' ἔφη Κρονίδης, τὸν δ' προσέειπεν Ἀθλοῦ.

ὦ πατήρ, ἔνι ἄν' ἄνω ποτ' ἐγὼ Μυσιῶν τερομῶν-
σιν
Ἐλθοίμην ἑπαρωγός, ἐπὶ κενὰ πολλὰ μ' ἔργων,
Στέμματα βλάπτοντες, καὶ λύχνους ἔνεκ' ἑ-
λαίου.

Τὸτο δέ μ' ἐλάττω φρένας, οἷον ἄρεξαρ.
Πέπλον μ' ἐπατέρωξα, ὃν ἐξέφηναι καμύσα
ἐν ῥοδαῖνις λεπτίς, καὶ σήμουα λεπτὸν ἔνισα,
Τρώγλας τ' ἐμωπίοισα, ὃ δ' ἠπωτῆς μοι ἐπέση,
καὶ πλάσσει μετόπισ, τὸτ' ἄρα χαρὶν ἐξέδρισμα.
Χρυσάμελιν γὰρ ἔφηναι, καὶ οὖν ἔχω ἀνταπο-
δοῦναι.

Ἄλλ' ἔδ' ὡς Βατραχοισμῶν ἀρπυγέων ἐν ἑλελίω.
Εἰσι γὰρ ἔδ' αὐτοὶ φρένας, ἐμπέδοι, ἀλλὰ με πρῶ-
τον

ἐν πολέμῳ κινῶσιν, ἕπειά τί μιν ἐνοπώθλω,
Ἵπν' ἀεμῶν ἐν εἴωσαν βορβοῦτες,
οὐδ' ὀλίγον καταμῦσαι ἐγὼ δ' ἄν' ἔπ' ἐπατέ-
ναιμην

Τίω κεφαλῶν ἀλγῶσα ἕως ἐβόησεν ἀλένησρ.

Ἄλλ'

Multos & magnos, & lāceas longas ferētes,
Qualis cetaurorū exercit⁹ pcedit, & gigātū,
Suauiter ridēs rogabat, q Ranis auxiliaiores
Vel Muribus, immortalium? & Palladem al-
locutus est:

O filia, Murib⁹ nunquid auxiliatura ibis?
Etenim tuū p tēplū semper exultāt vniuersū,
Odore delectati, & cibarīs ex sacrificiis.

Sic certē dixit Saturnius. hunc autem al-
locuta est Pallas:

O pater, nō certē vnquā ego Murib⁹ vexatis
Venirem auxiliatrix: quoniam mala multa
mibi fecerunt,

Coronas labefactāntes & lucernas propter
oleum.

Hoc autem meas valde pupugit mētes quod
fecerunt.

Peplū meū corroserunt, quod texui laborās
Ex trama subtili, & stamen subtile neuī,
Foraminaq; fecerunt: at sutor mibi institit,

Et exigit à me suras: huius gratia irata sum.
Mutuata enim texui, nec possum restituere.
Sed neque sic Ranis auxiliari velim.

Sunt enim neque ipse mentibus firmæ, sed
me primum

Ex bello redeūtē, cū essem valde defatigata,
Somno indigentē nō pmiserūt tumultuātes,
Neq; parū cōniuere. ego autē ἴφομνις iacebā
Caput dolens, donec clamauit gallus.

Ἄλλ' ἄγε παυσώμεθα θεοὶ τ' ἄτοισι κ' ἀφ' ἡμερ,
 μηκέτις ὑμμεῶν ἱρωῶν βέλει δ' ἐξούνητι.
 Εἰσὶ γὰρ ἀγγέμαχοι, καὶ εἰ θεὸς ἀντίθ' ἔλθοι.
 Πάντες δ' οὐρανόθεν τ' ὀρωῶμεθα λίθω ὄρων-
 τες.

Ὡς ἄρ' ἔφη, τῆ δ' αὖτε πεπέθοντο θεοὶ ἄλ-
 λοι.

Πάντες ὁμῶς ἢ ἀσπίδες ἕλυθον εἰς ἓνα χῶ-
 ρον.

Κάδδ' ἰλιδον κίρυνε τέρας πολέμοιο φέρον-
 τε.

Καὶ τότε κώνωπες μεγάλας σάλπιγγας ἔχον-
 τες,

Δεινὸν ἐσάλπισον πολέμου κτύπον, ἄρραδον ἢ
 Ζεὺς Κρονίδης βρόντησε, τέρας πολέμοιο κωνῶσ.

Πρῶτ' ὁ δ' Ὑψιβόας Λειχλώρα ἔτασε δούρι,
 ἔστασ' ἐν προμάχοις, κατὰ γαστέρα εἰς μέσση
 ἥπαρ,

Κάδδ' ἔπεσεν τρωῆνις, ἀπαλὰς δ' ἐπένοιση ἐπέ-
 ρας.

Τρωγλοδύτης ἢ μετ' αὐτὸν ἀκόντισε Πηλεΐα-
 να,

Πῆξεν δ' ἐν στήρῳ σβαρὸν δούρι, τὸν ἢ περὶ-
 τε

εἶπε μέλας θάνατ' ὁ, ψυχὴ δ' ἐν σώματ' ὀ-
 ἔπη.

Σουτλαῦ δ' ἄρ' ἔπεφνε βαλὼν κέαρ Ἐμβασί-
 χυφρον.

Ἄρτοφάγγ' ἢ Πολύφρονον κατὰ γαστέρα τύψεν.
 ΗΡΑΤ

Sed age cessemus, Dei, iis auxiliari,
 Ne utiq; aliq; vestrū vulneretur telo acuto,
 Sunt enim cominus pugnātes, etiam si Deus
 contra veniret.

Omnes autē cœlit⁹ delectemur litē vidētes.
 Ut certē dixit, huic deinceps paruerunt
 Dei alii.

Oēs simul autē collecti venerūt in vnū locū.
 Venerunt verò præcones duo, signum belli
 ferentes.

Et tunc culices magnas tubas habentes,
 Vehementem tuba clangebant belli strepi-
 tum. cœlitus autē

Iupiter Saturnius intonuit, signū belli mali.
 Primus autē Hypsiboas Lichenorē vul-
 neravit lancea,

Stantem inter propugnatores, per ventrem
 in medium hepar.

Concidit autem pronus, ac puluere imbuit
 teneras comas.

Troglodytes autem post ipsum iaculatus
 est Peliona.

Infixit autem in pectore solidam lanceam.
 hunc autem cadentem

Cepit nigra mors, aīa autē ex corpe auolauit.
 Seutlaus autem utiq; occidit traiiciens cor
 Embasichytrum,

Artophagus autem Polyphonom per ven-
 trem percussit.

Ηριπε ἢ πρῶτος, ψυχὴ ἢ μελέων βέτην.
 Λιμνοχαρίς δ' ὡς ἔδερν ἀποκλυμνῶν πολυφύ-
 νου,
 Τρωγλοδύτην πέτρῳ μελοειδέϊ ἰρῶσιν ἐπιφ-
 θῆς,
 Αὐχένα παρ' μέλαρον. τὸν δὲ σνότ' ὄν' ἐκάλυ-
 ψεν.
 Δειχλῶν δ' αὐτοῖο τιτύνητο δεξι φασινῶ,
 Καὶ βάλειν, ἔδ' ἀφάμαρτε, κατ' ἥπαρ. ὡς δ' ἐνόη-
 σε
 Κραμβοφάγ' ὅ, ὄχθασι βαθείαις ἔμπειο φέν-
 γων.
 Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέληξεν ἐν ὕδασι, ἦλασε δ' αὐ-
 τὸν,
 Κάωπυσε δ' οὐκ ἀνέπνουσεν, ἐβάνητο δ' αἵμα-
 τι λίμνῃ
 Πορφυρέω. αὐτὸς ἢ παρ' ἵπυρ βετανάνῃ,
 Χορδῆσι λιπαρῆσι τε πορνύμνῳ λαγόνεασιν.
 Λιμνήσι ὅ, ὄχθασι Τυρόγλυφον βρονάριξε.
 Πτερνογλύφον δὲ ἰδὼν Καλαμίνδι, ἔς φόβον
 ἦλθεν.
 ἦλατο δ' ἐς λίμνῳ φύσῳ, πῶν ἀσπίδα ῥί-
 φας.
 Υδροχαρίς δὲ τε πέφνε πτηνοφάγου βασιλῆα,
 Χρυσάδιω πλῆξας κατὰ βρέγματ' ἐγνήφα-
 λ' ἢ
 Ἐν ῥινῶν ἔταξε, παλάσαστο δ' αἵματι γαῖα.
 Δειχοπῖνας δ' ἔκτενεν ἀμύμονα βορβοροκοί-
 τῳ

ἔρχει

Cecidit autem supinus, anima autem mem-
 bris euolauit.
 Lymnocharis autem ut vidit percuntem Po-
 lyphonum,
 Troglodyten petra molari vulnerauit an-
 ticipans
 Collum iuxta medium. huic autem caligo
 oculos operuit.
 Lichenor autē ipso collimabat læcea lucida.
 Et percussit, neque aberrauit, per hepar. ut
 autem intellexit
 Cræbophagus, ripis profundis incidit fugiēs,
 Sed neque sic cessauit in aquis, impulit au-
 tem ipsum.
 Concidit autem, non respirauit, tingebatur
 autem sanguine lacus
 Purpureo. ipse autem iuxta littus extēsus est,
 Venis pinguibusq; incitatus intestinis.
 Limnesi autē ī ripis Tyroglyphū spoliauit.
 Pternoglyphum autem videns Calamin-
 thius, in timorem venit.
 Saltauit autē in lacū fugiens, clypeū iaciens.
 Hydrocharis autem occidit Pternophagum
 regem,
 Saxo percutiens per guttur: cerebrum autem
 Ex naribus stillabat, ac polluebatur san-
 guine terra.
 Lichopinax autem occidit irreprehensibi-
 lem Borborocæten.

x 5 Lancea

ἔγχετο ἐπαίξας τὸν ἥσιόν τε ὄσ' ἐκάλυψε.
 Πρασσοφάγος δ' ἐσιδὼν, ποδὸς ἔκλυσε κνισσοδιώκτι,
 Ἄν λιμνῆ δ' ἀπέπνιξε πρατίσας χειρὶ τένοντα.
 Υἱοῦ πατρὸς δ' ἡμῶν ἐτάρων προδιτεθνεώτην.
 Καὶ βάλε Πηλοσόριον κατὰ νηδύϊ ἐς μέσον ἔπαρ.
 Πίπτει δὲ οἱ πρόδρον, ψυχὴ δ' αἰδούσθε βεβήκει.
 Πηλοβάτης δ' ἐσιδὼν, πηλὲ ἀράνην ῥίψεν ἐπ' αὐτόν,
 καὶ τὸ μέτωπον ἔχρησε, ἡγεὶ δ' ἐπέφλου παράμηρον.
 Θυμώδης δ' ἀρά πῆν, ἑλὼν δέγε χειρὶ παχέην
 Κέμνον ἐν πεδίῳ λίθου, ὄβριμον ἄχθ' ἀνύρην,
 Τῷ βάλε Πηλοβάτιν ὑπὸ γούνατα· πᾶσα δ' ἐκλάσθη
 Κνήμη δεξιτέρῃ· πέσε δ' ὑπὸ ἐν κονίσι.
 Κραυγασίδης δ' ἡμῶν, ἡγεὶ αὐτὸς βῆνται ἐπ' αὐτόν,
 Τύψε μέσον δ' αὐτόν κατὰ γαστέρα· πᾶς ἥσ' ἔσω
 ὄξυσχον δ' ὄψε· χαμαὶ δ' ἐκχυθὲν ἄπαντα.
 Ἐγχετ' ἐφαλλομενὸν ὑπὸ δουρατι χειρὶ παχέην,
 Σιτοφάγος δ' ὡς ἔειδεν ἐπ' ὄχθησιν ποταμοῦ.

Σημά

Lancea impetum faciens: huicq; caligo oculorum cooperuit.
 Prassophagus autem videns, pede traxit Cnissodioten,
 Ac in lacu suffocauit tenens manu neruum.
 Psicharpax autem ultus est, sociis mortuis.
 Et percussit Pelusium per ventrem in medium hepar:
 Cecidit autem illi antè, anima autem ad infernum iuit.
 Pelobates autem videns, luti manipulum iecit in ipsum,
 Et frontè iūxit, & excæcabatur propemodū.
 Iratus est autem certè ille capiens utiq; manu forti
 Iacentem in campo lapidem, ponderosum pondus terræ,
 Hoc percussit Pelobaten sub genua: tota autem fracta est
 Tibia dextra: cecidit autem supinus in pulueribus.
 Craugasides autem ultus est, iterumq; adoriebatur ipsum,
 Percussit medium autem ipsum per ventrem, totius autem ei intrò
 Acutus iuncus ingrediebatur: humi autem effundebantur vniuersa
 Intestina, extracta à lancea manu graui.
 Sitophagus autem vt vidit in ripis fluminis,

Claudic

Σπάρτων ἐν πολέμῳ ἀνεχάξεται, τέρετο δ' αἰ-
νῶς.

Ἦλατο δ' ἐς τάφρον, ὅπως φύγῃ αἰῶν ὄλε-
θρον.

Τρωξάρτης δ' ἔβαλεν φυσίγναθον ἐς πόδα ἄ-
κρον,

Ὡς ἢ τερόμενον ἔς κίμων ἦλατο φούγην.

Τρωξάρτης δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπεσόν-
τα,

Καὶ οἱ ἐπέδραμεν αὔδεις, ἀποκτάμενοι μενεαί-
νων.

Πρασαῦθ' δ' ὡς εἶδεν ἔθ' ἡμίπνου προπεσόν-
τα.

Ἦλθε δὲ διὰ προμάχων, καὶ ἀκόντισεν ὀφεί σχοί-
νων,

Ὅν δ' ἔρρηξε σάνθ', σκέτο δ' αὐτοῦ δουρὸς ἀκρο-
κῆ.

Ἦν ἢ τις ἐν Μυεσίνεθ' παῖς ἔσχεθ' ἄλλων,

Ἀγχεμάχθ' φίλθ' γὸς ἀμύμωνθ' Ἀρτεπιβού-
λου,

Ὅρχαμθ' αὐτὸν ἄρη φαίνων, κρατερὸς Μεριδάρ-
παξ,

Ὅς μόνθ' ἐν Μυεσίνε ἀριστέεσκε μάχεσθαι.

Στῆ δὲ παρὰ κίμωνη γαυρούμενονθ' οἷθ' ἀπ' ἄλ-
λων,

Σταῦτο δὲ πορθήσειν βαβράχων γένθ' αἰχμη-
τῶν.

Καὶ νύκην ἐβετελεσεν, ἐπεὶ μέγα οἱ δένθ' ἦεν,
εἰ μὴ ἄρ' ὄφθ' νόκσε πατέρ' ἀνδρῶν τε θεῶν τε,

Καὶ

Claudicans ex bello recedebat, vexabatur
autem valde,

Saltavit autem in fossam, ut aufugeret di-
ram perniciem.

Troxartes autem percussit Physignathum
in pedem summum.

Celeriter autē vexat⁹ in lacū saltavit fugiēs.

Troxartes autem ut vidit adhuc seminiuum,
qui antē ceciderat,

Et illi incurrit rursus, occidere desiderans.

Prassæus autem ut vidit adhuc seminiuum,
qui antē ceciderat,

Venit per propugnatores, & iaculatus est
acuto iunco,

Neque fregit scutum: hærebat autem ipsius
lancæ acies.

Erat autem quidam inter Mures iuuenis fi-
lius egregius inter altos

Cominus pugnans, charus filius irreprehen-
sibilis Artepibuli

Princeps ipsum Martem ostendens, robustus
Meridarparax,

Qui sol⁹ iter Mures dominabatur pugnādo.

Stetit autē iuxta lacum elatus solus ab aliis.

Iactabat autem depopulatum ire Ranarum
genus iaculatricum.

Et certē p̄fecisset, qm̄ magnū ipsi robur erat,
Nisi statim intellexisset pater hominumq̄,
deorumq̄,

Et tunc

Καὶ τότε ἀποκλυμένους Βαβράχους ἔντερε Κρο-
νίου.

Κινήσας ἢ χάρη· τοίλω δ' ἐφθέγγετο φωνίω.

Ὡ πόσοι, ἢ μέγα ἔργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρω-
μαι.

Οὐ μινρὸν μ' ἔωληξε Μεριδάρπῳ ἀξινὰ τὰ λίμ-
νῳ.

Ἐνναίρειν Βαβράχους βλεμεαίνωμ. ἀλλὰ τάχι-
στα

Παλλάδα πέμψωμιν πολεμόκλονα, ἡ δ' ἔπειτα
Ἄρημ,

Οἱ μιν ἀποσχίσσοι μάχης κρατῆρον πρὸ ἔν-
τα.

Ὡς ἄρ' ἔφη Κρονίδης. ἄρης δ' ἀπαμείβετο μύ-
θω.

Οὐτ' ἄρ' Ἄθλιαις, Κρονίδη, δένει, ὅτε Ἄρησ'
Ἴσχύσει Βαβράχοισιν ἀρηγέμεν αἶψιν ὀλεθρον.

Ἀλλ' ἄγε πάντες ἰώμεν ἀρηγόνες, ἢ τὸ σὺν ὄπλῳ
κινέειω μέγα Τιταναιῶνον ὀβριμοῖργον.

Ὡ Τιταῖας πέφνες ἀρίστους ἔξοχα πάντων,
Ἐγμένα δὲ μ' ἐπέδησας, ἢ δ' ἄγοια φύλα γι-
γάντων.

Ὡς ἄρ' ἔφη. Κρονίδης δ' ἔβαλε ψολόντα κη-
ραυνόν.

Πρῶτα μὲν ἐβρόντησε, μέγα δ' ἐλέλιξεν Ὀλυμ-
πον.

Ἀντάρ' ἔπειτα κηραυνὸν δειμαλέην Διὸς ὄπλῳ
ἦν' ἐπιδιήσας. ὁ δ' ἄρ' ἔβρωτο χερὸς αἰαν-
τος.

Et tunc pereuntes Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Mouens autē caput, talem locutus est vocē:

O Dii, certē magnum opus oculis video.

Nō parū me stupefecit Meridarpax ad lacū,

Trucidare Ranas desiderans, sed celerrime

Palladem mittamus tumultuosam, etiam &

Martem,

Qui ipsum arcebunt à pugna robustium

quamuis existentem.

Sic certē locutus Saturnius, Mars autem

respondēbat sermone:

Neque certē Palladis, ὁ Iupiter, potentia, ne-

que Martis

Poterit Ranas vindicare à dira perniciē.

Sed agē omnes eamū auxiliatores, vel

tuum iaculum

Mouēatur magnum, quod Titanas sustulit,

potens opus,

Quo Titanas occidisti egregios ὑλτρα οἴς,

Encladamq; illigasti, & agrestia genera

gigantum.

Sic certē dixit: Saturnius autem iaculatus

est ardens fulmen.

Primū quidem intonuit, magnum autem

commouit Olympum.

Sed postea fulmen, terribile Iouis telum,

Venit inuoluens: illud autem certe euola-
uit à manu Regis.

πάντας μὲν ῥ' ἐφόβησε βαλὼν Βατράχους τε
Μύας τε.

Ἄλλ' οὐδ' ὡς ἀπέπληγε Μυῶν στρατός, ἀλλ' ἐπι
μῆλον

ἴετο πορθήσασιν Βατράχων γένος αἰχμητάων.

Εἰ μὴ ἀπ' οὐλύμωπον Βατράχους ἐλέησε Κρο
νίου,

ὅς ῥα τότε Βατράχοισιν ἀρωγὸς οὐδὺς ἔωμε
ψεν.

Ἥλδον δ' Ἰβρίφνης νωτάκιμονες, ἀγκυλοχιλαί,
Δοξοβάται, στρεβλοί, ψαλλιδόστμοι, ἀστρανόδερ
μοι,

ὄσφυαῖς, πλατύωτοι ἀποσίμβοντες ἐν ὤ
μοις.

Βλαιασοί, χειροτένοντες, ἀπὸ στέρνων ἰσορῶν
τες,

ὄνταῶδες, διὰρλωι, ἀχειρέες· οἱ ἤ κελειώ
ται

Καρνίνοι, οἱ ῥα Μυῶν οὐδας τομάσασιν ἐνο
πῖον,

ἦλε πώδας καὶ χεῖρας· ἀνεγνάμψοντο ἡ λόγ
χαις

οὐς καὶ ὑπέδρασαν δαλοὶ Μύες, οὐδ' ὑπέμα
ναν.

Ἐς ἡ φυγῶν ἐτράπωντο· ἐδύετο δ' ἥλιος ἦδη,

καὶ πολέμα τελετὴ μωυημέρῳ βετέλεσθον.

Omnes quidem utique terruit iaculatus Ra
nasq; Muresq;.

Sed neque sic cessavit Murium exercitus, sed
adhuc magis

Cupiebat depopulatum ire Ranarum genus
iaculatricum,

Nisi ab olympo Ranas miseratus fuisset
Saturnius.

Qui utiq; tunc Ranis auxiliatores ilico misit.
Venerunt autem ex improviso habentes in
cudes in tergo, vngulis curuati,

Obliqua ingredientes, tortuosi, habentes
cortices in ore, ostripelles

Offei natura, lati humeros, rutilantes in
humeris.

Blepsi, neruosis manib⁹, à pectorib⁹ intuētes,

Octopedes, bicipites, manibus abundantes:
illi autem vocantur

Cancri, qui utique Murium caudas oribus
incidebant,

Etiā pedes & manus, flectebantur autē læcæ.

Quos & timuerunt miseri Mares, neque su
stinuerunt.

In fugam autem vertebantur: occidebat au
tem sol iam,

Et belli finis vnus diei perfectus est.

INTERPRETATIO PRO-
priorum nominum, quæ in Βατραχουσο-
μαχίᾳ Rantis & Mivibus
attribuuntur.

Λιμνόχαρις, palude gaudens,
φυσίγναθῶ, inflans maxillas, siue buccas.
Υδρομεδύσα, regina aquarum.
Υιχάρπαξ, micarum raptor.
Τρωξάρτις, vorans panem.
Λειχομήλη, lambens molas.
Περνυόφραγος, pernas vorans.
Λειχοπίναξ, lambens quadras.
Τυρογλυφῶ, caseorum excuator.
Ἐμβασίχυτις, in ollam irrepens.
Υψιβόας, altè clamans.
Λειχώωρ, lambens caudam.
Τρωγλωδύτης, ingrediens foramina.
Πηλέωρ, à luto nomen desumptū, cænosus.
Σουτλαῖϋ, à beta, vel porro, Betaceus, vel
Porraceus.
Ἄρτοφάγῶ, paniuorus.
Πολύφωνῶ, multiuocus, garrulus.
Κραμβοφάγῶ, vorans caules.
Λιμνήσις, palustris, siue locustris.
Πτερυόγλυφῶ, pernarum excuator.
Καλαμίνθις, ἀπὸ τῆς καλαμίνθου, nepita
herba.
Υδροχαρις, aqua gaudens.

Πτερυοφ

Πτερυόφάγῶ, pernas vorans.
Βοβοβοποιῆτις, in cœno iacens.
Πρασοφάγῶ, edens porrum.
Κοιστοδιώτης, nidorum sectator.
Πηλοσίς, à luto nomen habet: Lutosus.
Πηλοβάτης, per lutum incedens.
Κραυγασίδης, caulium speciem referens.
Σιφεφάγῶ, cibos absumens.
Πρασάϋ, caulis colori similis.
Ἄγτεπίβηθῶ, pani insidians.
Μεριδάρπαξ, particularum raptor.



ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ

ἐπιστολιῶν ἰεροδιακόνου
τοῖς ἐντευξομένοις
χαίρειν.

*



Μηδ' μὲν ὅτ' Ποικτῶν γονιμώτα-
τος, ἤ το Χίου παιδῶν ἐαυτῷ πα-
ρατέδεντων παιδύεσθαι, Βαβραχο-
μνομαχίαν τε ἢ ἐπιμιχλίδας, πα-
θάσῃ Ἡρόδοτος ἰσχυρῆ, καὶ ἄλλα ὅσα παι-
γνῶν ἀνάμεσα τοῖς τε παισὶν ἐγένον, καὶ τοῖς
ἐπιγιγνομένοις χερσὶ μὲν, σμετρίετο. ἵνα
τῶν μαθημάτων ἀρχόμενοι, τούτων ἡδίων ἀ-
κροῶνται, καὶ μὴ τῶν τὰ παιδῶν ὅσα δια-
κναιῶν φιλοπότων. τῶν μεταγοσετέρων δὲ τίς
τὸν Ποικτίω ἀσσομμεῖσθαι βονλόμην, πό-
λεμον τινα Γαλῶν πλεονάμην, καὶ Μῦρον,
εἰς κωμωδίας τάξιν παρήγαγε, μέβω ἱαμ-
βάω χρυσάμην. τούτου δὲ μοι ταῖς χερσὶν
ἐμπροσθέν, ἔδωκεν ἅμα μὲν τοῖς φιλομαθέ-
σι τῶν νέων ἔργον ἀπέρχασσάσαι, καταθύ-
μιον, εἰ τούτου ὅσπερ τινα νέων ἀειδῶν τυ-
πώσαντες ἀποπέμψομεν. ἅμα δὲ καὶ οἶον τι-
να κήρυκα προσημῆσαι τῆς οὐ μετόπισθον τυ-
πωθισομένης ἰωνίας, ἐφ' ᾧ πολλὸν σπον-
δῶν ὁ ἐμὸς πατήρ πατ βαλετο. τὰς γὰρ δια-
τριβὰς ἐν Ρώμῃ πάσαι ποιούμην, Γασπάρου
τῷ ἀδελφισμωτάτῳ Ἐπισκόπῳ τῶν Ὁσμον σωμα-
γωγῶν

ARISTOBVLVS APO-

stolicus sacerdiaconus ijs qui hoc
usuri sunt libro,

S. D.



Omerus ille Poëtarum parés ma-
ximus, cum à Chii pueris inter
se se disceptatio fieret, vt erudi-
rentur, Ranarum & Murium pu-
gnam, atque Turdorum carmen, veluti He-
rodotus memoriae prodit, & quæcunq; sunt
alia puerilium delectamentorum plena, pue-
ris illis & posteris gratificari cupiens com-
posuit: quo disciplinarum rudes horum sua-
uitatem audirent, vale iussis iis qui puero-
rum aures prurire mallent. Sed aliquis po-
sterior hunc imitari Poëtam ausus, bellum
quoddam Felium & Murium concinnans in
Comœdiæ ordinē deduxit, metro vsus Iam-
bico. Illud itaq; cum inter manus fortè meas
incidisset, visum est me pariter nouarum re-
rum studiosis opus facturum gratisimum,
si istud in lucem, vti nouam formantes cau-
tilenam, emitteremus. Ad hæc tanquam præ-
conem quædam præmittere ad hortum haud
adè longè commonstrandum, in quo stu-
dij plurimum pater meus nauauit. nam cum
olim vitam Romæ degeret, Gaspari in pri-
mis venerabili Episcopo Osmensi Paræ-
y s miorum

γνωλὺ Παροιμιῶν συνδύωαι ὑπέσχετο. ἀρξάμε-
 νος δὲ Παροιμιῶν, συνυπερνήκην καὶ γνωμῶν,
 ἀποφθεγματῶν τε καὶ ὑποθηκῶν ἀρχαιτάτων
 καὶ σοφωτάτων ἀνδρῶν. ἀδελφὰ γὰρ ἀλλή-
 λους εἰσι παροιμίαι καὶ γνώμαι, καὶ ὑποθήκαι
 καὶ ἀποφθεγματα. νομίζω δὲ τὸ βιβλίον τοῖς
 φιλομαθέσι τῶν νέων, ὅτι πλεῖστην παρέξεν γέ-
 νειον ὠφέλειαν. ἀ γὰρ ἂν διὰ πολλῆς σπουδῆς τε
 καὶ ἀναγνώσεως ἠρανοῖσάτο, εἰ γὰρ τὸ βιβλίον ἠν-
 τώρησαν, ταυτὰ γὰρ πάντ' ἐπέσει συνημερία κα-
 θέσθαι ἐν ἰωνίᾳ ταῖς μελίταις τὰ αὐτῆν, θύεσται
 τοῖς πᾶσι ἀνδρωτὶ ἀποδρέπεσθαι. πῶς μὲν
 οὖν γαλεωμομαχίαν, καὶ ὁ συνδέει, ὅστις ἂν
 καλῶς πάνν καὶ ἀστέως συνέβητο, ταυτῶ
 τοῖς φιλομαθέσι ἐπέμπεσθαι. ἢ μετόν-
 ποσον ἢ καὶ πῶς ἰωνίαν ἐκδώσεσθαι
 δύτυώσασθαι, παρ' ἧς οὐχ'
 ὅπως δύφροσύνην, ἀλ-
 λά καὶ μεγίστην ὠφέ-
 λειαν οἱ σπου-
 δαῖοι καρ-
 πώσου-
 ται.

miorum collectionem componere pollici-
 tus est. Incepturus igitur à Parœmiis rede-
 git quoq; sententias memorabiles, Apoph-
 thegmata & antiquorū sapientissimorumq;
 virorum præcepta, quippe quæ confinia in-
 ter se essent Parœmiæ, sententiæ memora-
 biles, præcepta & Apophthegmata. Arbitror
 autem librum hunc studiosis iuuenibus val-
 de fore conducibilem. Quòd ea quæ multo
 studio & lectione sunt comparata, si libro-
 rum abundè satis fit, Hæc, inquam, omnia
 illò coaceruata, quemadmodum in horto
 flores Apibus, erunt omnibus sine sudore
 collecta. Hanc ergo Felium & Muriam pu-
 gnam concinnans, quisquis is fuerit, pulchrè
 sanè & eleganter composuit, nunc discipli-
 narum amatoribus euulgamus. Quin-
 etiam hortum prælo committentes
 publicamus, de quo non solum
 oblectationem, verum
 etiam vtilitatem
 studiosi maxi-
 mam con-
 sequen-
 tur.

ΓΑΛΕΩΜΥΟ-

ΜΑΧΙΑ.

ἀδύλου.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΗΣ

Γαλεωμομαχίας.

Τοῦ Μυῶν κυρσίοντι ἐν ὧν τινὶ ἱερῶ-
 δει καὶ πατεσιασμελὴν προσμύοντι,
 Κρεῖλλα κατωνομασμελὴν καὶ ἡ Γαλλῆς τῆ κα-
 κῆσε δρομαίως πρὸς βλεπόμενους, καὶ τὸν τοῦδε συ-
 νήθως δρόμον ἀνιχνυσομελὴν, ὁ Κρεῖλλος μὴ φέ-
 ρων ταύτης τλίω δινενεὶ πρὸς ἰσοπέδωσιν, τῶ τόν-
 τος ὁμαίμονι προσελθῶν, ὃς τλίω τῶ Τυροκλόπου ἀ-
 ξίαρ αὐτῶ πρὸς ἐφερε, καὶ τούτω συμβῶλω χρυ-
 σάμεν, ὧ τινι τροπῶ ταύτῃ καταϊρπώσεται,
 πόλεμον ἀσπονδον κατ' αὐτῆς δεδρακέναι με-
 μελετήσασιν, καὶ πλείστον Μυῶν ἀδροισμὸν συ-
 νηροισιότες ἀμφοτέροι, καὶ τούτω νενουθετησῶτες,
 καὶ πᾶμπλεῖστα παροξύναντες, ἡβηδὸν παρσι-
 θύ πρὸς αὐτῶν ἀντεξέλασιν, καὶ δὴ προσει-
 κρουσῶτες ἐπάτεροι, τὸν τοῦ Κρεῖλλου υἱὸν ἢ Γαλλῆ
 κρατήσασα, καὶ τοῖς ὄνυξι ταύτης ἀγχιῶς σπαρά-
 ξασα, παρὰ τῆ τὸν νεανίαν ἐσβέβρωσεν, ἀγ-
 γελος δὲ τὸν Μυῶν καδεωρακῶς τὸ γινόμε-
 νον, δυνάως πρὸς τλίω δάμαρτα τοῦ Κρεῖλλου
 ὑπέστρ

FELIVM MV-

RIVM'QVE PVGNA,

incerto autore.

*

ARGUMENTVM

Galeomyomachia.

Quum Muribus dominaretur in cauer-
 na quadam caliginosa, & tenebri-
 cosa assiduus existens, Crëillus denomi-
 natus, & Fele huc illuc cursim circumspi-
 ciente, & illius de more cursum inuesti-
 gante: Crëillus non sustinens huius perti-
 nacem obseruationem, huius cognatum con-
 veniens, qui Tyroclopi dignitatem ipsi de-
 ferebat, & hoc à consiliis vius est, quo modo
 hanc deuinceret. Bellum atrox aduersus
 ipsam apparare statuerunt, & maximam Mu-
 rium expeditionem vtrique contrahentes,
 atque hoc admonentes & sedulo exasperan-
 tes, omnes atates statim contrà egressi sunt,
 & iam congregientes vtrique Crëilli filium
 vbi Felis superasset, & vnguibus suis imma-
 niter laniasset, protinus adolescentem de-
 uorauit. Legatus autem Murium id facino-
 ris contemplatus, illico se ad vxorem Crëilli
 y s conuert

ὑπέστρεψε, μινύσασα αὐτῇ τὸν τοῦ προσφιλεστάτου
 παιδὸς χαλεπώτατον θάνατον. τούτων τοίνυν
 ἔωιτο πολὺ μαχομένην ξύλον πατελδὸν σεσημ-
 μένου ἐξ ὑπερτάτης σέως, τὰ νοῦρα τῆς Γα-
 λλῆς κατέβλασε, καὶ νικηταὶ αὐτῆς μάχης οἱ Μῦες
 ὠράθησαν.

Τὰ τῶ δράματι ὅτι πρό-
 σωπα.

Κρεῖλλη, Χορὸς θεραπεινίδου.
 Τυροκλόπος, Ὀμοσύνετος Κρεῖλλη.
 Κῆρυξ, Ἡμεῖς, Ἄγγελοι δύο.

Προλογίσει ὁ Κεῖλλη.



Ἰ τὸν τοσούτον, ἀνδροκώτατοι,
 χρόνον
 μένοντες εἴσω τῶν ὀπῶν ἀν-
 νάως,
 Δείμω σῦνέσμεν, καὶ φρίκη, καὶ

δειλία,

καὶ δυσκόπως δέεμεν οἰκῆσαν βίαν,
 μηδὲ προνύψαι τὸ ὄππῃς ἠρμένοι,
 ἀλλ' οἰνφρότατοι καὶ φόβου πεπλησμενοί,
 βίαν σποτεινὸν ἀθλῆως μνωξίαις
 ζώμεν, καθάπερ οἱ πεφυλατισμένοι,
 καὶ νύκτα τὸν σύμπαντα τὸν χρόνον δρόμον
 μακρὰν δουξίμεν καὶ σιὰν τοῦ θανάτου,
 εἰς οἱ σφοδραὶς κίμεριοι τὸ λῆγος.

οἱ

conuertit, nuntiaturus ipsi charissimi filii
 seuisimum interitum. His igitur diu con-
 flictantibus, lignum decidit putrefactum &
 superiore tabulato, & neruos Felis perfre-
 git, & Mures hac pugna victores conspicu-
 ti sunt.

P A B V L A E H V I V S
 personæ.

Cræillus, Imperator. Chorus ancillarum.
 Tyroclopus à consilijs. Concubina Cræilli.
 Præco. Hæmi. Legati duo.

Præfatur autem ipse CRÆILLVS.



Vid tantum, ὁ fortissimi, tem-
 pus
 Manentes intra cauernas, per-
 petuò
 Cum pauore conuersamus, &
 horrore & miseria,

Et infeliciter transigimus nostram vitam,
 Ne antro quidem prospicere audentes?
 Sed miserrimi, & metu pleni
 Vitam vmbatilem miserè in nostris antris
 Agimus, tanquam custodia septi.
 Et noctem vniuersam temporis curriculum
 Longum metimur, & vmbra lethi,
 Perinde atque caliginosi Cimerii, sermone

Qui

Οἱ Ποντικῶν ἔχοντες ἀμβλυωπίαν.

Ζόφουσι ἐξάμωρον ἄπνον ἤ βίς;

Τυροκλόπ. Κάμ μὴ δέλωμεν, ἐσμεν ἐν μυ-
ξίαις.

Εἰ γὰρ προελθῆν, ὡς λέγεις, θαρσαλέως
Τολμήσομεν βαίνοντες ἀσχετῶ δρόμῳ,
Τάχις ἂν ἐμώσοιμεν αἰπῆ νινδύω,
Καὶ πρὸ μῶντων ἰδοίμεν οἰκῆν μόρον,
Καὶ τὸν σκοτεινὸν Αἰδωνέως τόπον,
Δάβοιμεν ἀντίποινον ἀκρατοσύνης.

Κρ. Πῶς γὰρ παρεμπέσωμεν, ὡς φῆς, νινδύω,
Καὶ τὸν βίον βλέπωμεν ἀθλίω μόρῳ;

Τυ. Ληφθέντες ἔσω ἤ φριμῶν χελῶν,
Τῆς ἀρπαγῆς κρείττε δὲ δολοπλόκῳ.

Κρ. Τίς ὅστιν αὐτῇ μὴ φρονήσῃς ἢ λέγειν.
Οὐ γὰρ προχέρις τῷ σκοπῷ πρὸς ἑσέφω.

Τρ. Ἢν Γαλλίῳ ὠνόμασεν ἀνθρώπων γένος,
Αὐτῇ γὰρ αἰεὶ χραμῆρ πρὸς βλέπει,
Καὶ μὴς ἐρουνᾶ, ἢ καὶ καθώσπερ οἱ κύνας
Ἰχνυλάτῃσι τὸς Λαγῶς ποικίλως,
Τὸν αὐτὸν αὐτῇ σκανδαλοπλόκῳ φρόπον
Ἡμᾶς διίχνη λυγγῆν βλέπουσά τι.

Κρ. Οἶδ' ἦν πρὸ ἰγυλίσσας ἀνορεστάτος
Καὶ γὰρ πρὸ καυρῶ τῶν ἐμῶ θυγατέρα,
Λυχνόγλυφῳ δέ φημι τῶν περιμυθῶν
Οἰντρὸς καὶ ἡμάδαζε, φόνῳ μοι πρὸ μῶντων.

Τυ. Κάμ μὲ τὸ τέκνον τῶν φίλων Χορδοκόπερ,
Καὶ τὸν ποθενὸν Σιτοδάρην ἢ φίλον,
ἢς ἐκδίκησιν ἢ ἀδελφῆς ἐλθόντα.

Κρε.

Qui Ponticorum affecti visus hebetudine,
Tenebras semestres vitæ ducebant.

TYROCLOP. Etiam si nolumus, fumus in
nostris caueris.

Si enim procedere, ut inquis, confidenter
Audeamus gradientes indetento cursu,
Ocyus incidemus in graue periculum,
Et ante oculos habebimus domesticū fatum,
Et tenebrosas Plutonis sedes,
Feremus dignam pœnam incontinentiæ.

CRE. Quomodo incidem⁹, ut ais, ī periculū,
Et vitam experiemur misero fato?

TYR. Apprehensi intra horrida labra
Raptoris Crēille dolosi.

CRE. Quænam hæc est? ne graueris dicere.
Haud etenim expedit scopum attingo.

TYR. Quam Felē nominat hominū genus.
Ea nanque semper horridè circūspicit,
Et Mures scrutatur: & perinde atque Canes
Inuestigant Lepores multiphariam,
Simili hæc modo scandalosè

Nos indagat horridè quodammodo intuēs.
CRE. Noui quam memorasti exactissimè.

Etenim olim meam filiam,
Lychnoglyphen, inquam, charissimam,
Miserè confecit, hen mihi, ante oculos.

TYR. Et meā filiam charā Chordocopum,
Et amabilem Sitodarpem atque dilectam,
In vltionem sororis venientem.

CREIL.

Κρ. Τί γούτ πατωνήσασμεν ὡς θηλυδρίαι,
 Καὶ παρέδωμεν τὸν φόρον τῶν φιλιτῶν;
 Τυ. Καὶ τί προσήκου ἐργάσασθαι τυγχάνεις;
 Κρ. Εἰς αὐτὰ μύλων ἀπιδῆναι ἢ Παιμαγῶν,
 Καὶ τῶν θανάτων ἐνδιδυῖσθαι τὸν μόρον.
 Τυ. Πόῳ τρέπω κἄτεπε σὺν σεφελίσει.
 Κρ. Μόθου πρὸς αὐτίω ἀφρόμω τεταχέτες.
 Τυ. Δέδοικα ἡσὶ πέφρικα μὲν ἐσφαγισμίδιοι
 Χ' ἡμῖς φαρῶμεν, ἡσὶ παταβεβρωμίδιοι,
 Καὶ ἡύρημα Γαλλίης φῶν γονιμῶτα ξένου.
 Κρεῖιδ. Καὶ τοῦτο δῶχ' ἔκπι τῶν τεθυμύ-
 των,
 Καὶ γὰρ γινώσκεις τὰς γραφεῖς αἰνυμίδεις,
 Τῶν συγγουῶν ἔκπι, ἡσὶ τῶν γνωρίμων,
 Παιδῶν, ἀδελφῶν, γνωρίμων, φητοσπόρων
 Θανόντας ἀπλήρωτων ἔκπι, ἡσὶ κλέθ.
 Τυ. Ἴσθμι πάντως, ἀλλὰ δεινὸν τυγχάνεις
 Διπῶν τὸ λαμπρὸν στάδιον ἢ ἡμέρας,
 Καὶ τῶ σιοτενῶ συγκαλυφθῆναι τάφω.
 Κρ. Οὐκ οἶδ' εἰς τί μέγιστον ἀφρόμω κρέθ,
 Καὶ πιροτάτω τήνδε δῶσομεν μόρω.
 Τυ. Ὅτω τρέπω σὺν αἰμῇ σαφῆνίσε μοι.
 Κρ. Αὐτῇ μαχισμῶν συστάδιω δεῖξ' ἀπότες.
 Τυ. Κρέθρον μοι δονεῖ συμβαλεῖν παθριμίδιος.
 Κρ. Ποία δ' ὄντως λάβρα ἢ προσίεναι;
 Τυ. Εἰ γὰρ προγνώσει τῶ δολοῖς προσανέχην,
 Ὡς εἰς μαχισμῶν αἰρετὸν σιωπασάναι,
 Καὶ συμμάχων ὄμιλον εἰς αὐτίω λάβει,
 Καὶ συμβαλεῖσθαι, τλωμαῦτα τὸ σέφθ.

C R. Quid igitur cessam⁹ tāquā effœminat⁹
 Et prodidimus necem charissimorum?
 T Y R. Et quid operæpretium fuit facere?
 C R B I L. De vltione dispicere Pāmphagi,
 Et extinctorū vlcisci interitum.
 T Y R. Quo pacto, memora clarè.
 C R E. Impetum in ipsum intrepidè faciētes,
 T Y R. Timui, & horruī, ne macerati
 Nos videamur, & deuorati,
 Et gaudium Felis, proh dolor, fiamus noui.
 C R E. Et hoc dedi propter mortuos.
 Nosti etenim pictores celebres,
 Propter cognatos & familiares,
 Liberos, fratres, præclaros maiores
 Mortuos, immensam assequutos gloriam.
 T Y R. Noui planè, sed graue est,
 Linq̄ere clarum stadium diei
 Et tenebroso obtegi sepulcro.
 C R E. Nescis an maximam de medio tolla-
 mus potentiam,
 Et acerbissimæ hanc dabimus neci.
 T Y R. Quonā modo cognate? declara mihi.
 C R E. Cum ea pugnam comminus inuēntes.
 T Y R. Satius mihi videtur cōgredi clāculū.
 C R E. Quæ commoditas clām inuadēdi?
 T Y R. Nam si præsciet dolis intendere,
 Tanquām in pugnam potiorem conspirare,
 Et commilitonum turmam accerset,
 Et congrediens extemplo coronam

- Ἀρεῖ παραπαύσασα τῶν ἡμῶν ἰλίω.
 Κρ. Χ' ἡμᾶς κατ' ἴσον συμμάχων ὀμνήσεις
 Λαβώμεν ἐς ἀγῆρι ὡς εἰς ἰσμήν.
 Τυ. Οὐκ οἶδα πῶς πρὶν σωισῶντες τὸν μόθον.
 Πρὸς τὸ στρατεύμα τῶν Γαλῶν ἡγεῖ Βατρά-
 χων,
 Καὶ συμμάχων ἔχομεν κράτιστον νέφθ·
 Κρ. Ἴσκι πῶς κἀνίστην εἰδομεν μόθον,
 Παίδων, ὀμαίμων, γνωρίμων, φυτόσπρον,
 Μιγρῶ δ' ἀπολώλαμεν ἡμᾶς τῷ τότε.
 Τυ. Δέδοικα ἡγεῖ νῦν μὴ θείωμεν τῷ βόδρω.
 Κρ. Οὐκ νῦν θεῶν πλήρωμα τ' ἐνυπνίω
 Ἀελπίς ἐμῇ, ἡγεῖ γὰρ δὲ θνεϊσάτων,
 Τυ. Τί γοῦν θνεῖσιν ἐμφανῶς ἐώρακας;
 Κρ. Ὁ Ζεὺς γὰρ ὠφθη κατ' ὄναρ κνώσαστί μοι,
 Καὶ δάσθ' ἐντέθεινε τῇ μῆ καρδίᾳ.
 Καὶ χάρει, λήψη προσπεφώνηκε κράτ·
 Τυ. Τίνι προσωμοίωτο ἡγεῖ τὸτο φράσον.
 Κρ. Τῷ Τυρολέχῳ, τῷ φρονίμῳ, πρεσβυτῇ.
 Τυ. Πῶς δ' ἔκ ἐπ' ἄλλων ὠράθη σοὶ τὸν χρόνον.
 Κρ. Ἐμᾶς ἀπειλοῖς ἰσθῆναι ὡς ἰαλέ·
 Τυ. Τί γοῦν ἐπηθέλησας αὐτῷ τῷ Πόλῳ
 Οἰκοῦτι, ἡγεῖ λέγοντι τοῖς ἀθανάτοις,
 Σειρᾶν μέγιστον θανάτῳ τ' ὀπλῆ,
 Καὶ πάντας ἔλξει χειρὶ πανθενεσάτῃ;
 Κρ. Καὶ τίτες ἐπέληθα τὴν μυρία.
 Καὶ γὰρ κατ' αὐτῶν ἴσοσιν τὸν βίον,
 Ὅπως μόνων ἔσωθην οὐκ ἄρως γωνίας,
 Ὅπως σποτεινὸς ἐμῇ, ἡγεῖ βόφθ γέμων,

- Auferet domans nostrum exercitum.
 c r. Et nos veluti pugnātes simul cōgregati,
 Quæramus suppetias, quæadmodū mos est.
 T Y R. Nescis quo pacto pri⁹ fecim⁹ impetū
 In exercitum Felium & Ranarum,
 Et auxiliatorū habuerim⁹ potētissimā nubē?
 c r e. Noui quō pessimū cōspexerimus fatū
 Liberorum, fratrum, familiarium, maiorum.
 Parū abfuit quin perierim⁹ nos eo tempore.
 T Y R. Metuo etiā nū ne pereamus funditus.
 c r e i l l. Non, per deorum supplementum,
 qui insomniis præfunt,
 Expes sum etenim ex insomniis.
 T Y R. Quid igitur, somniū euidēter vidisti?
 c r. Iūpiter certē uisus est dormienti mihi,
 Et robur indidit meo cordi
 Et aue, accipies, inquit, robur.
 T Y R. Cui assimulatus fuit? cedo etiā illud.
 c r e. Tyrolichō prudenti seni.
 T Y R. Quī nō alio etiā tibi uisus est tēpore?
 c r e. Propter minas meas uisus est timibūd⁹.
 T Y R. Quid igitur minatus es ipsi, qui Polū
 Habitat, & qui imperat Diis immortalibus,
 Catenam amplissimam suspendere Polo,
 Et omnes trahere manu potentissimā?
 c r. Et superiori anno minat⁹ sum hoc millies.
 Etenim verē enarrans meam vitam,
 Quomodo retentus in angulo miserē
 Penitus obscurus sum & caligine suffusus,

Καὶ δέμα δεινὸν δέδειμαι, καὶ ἡγεῖ τρέμων
 ζῶον ποιητὸν ἔμπροσθεν ἀνδρίας,
 ὁμοῖον, ὡλόλυγον, ἰθὺμον, μέγα
 ἔκπλητον, ἐσπάρατον ἐκείνου γένω,
 καὶ τὸν Θεὸν ὑπατοῦ ὑβρίζον Δία.

καὶ προσέθεμα τοῖς φωναγμαῖς σὺν χόλω
 Δεινὰς ἀπειλὰς παντελῶς δειμαλέας.

Τυ. Τί γοῦ ἐπιπώληκας; εἰπέ ἡγεῖ τόδε.

Κρ. Ὡς εἶπερ οὐ θύσεις με νικητῶν μέγαρ,
 καὶ παγκράτιστον τῆ μάχῃ σφαυάτω.
 Ταχὺ προσελθὼν ἐς ναῶν ἦ θυμάτων,
 ἅπαντα θύσω πρὸς τροφῶν ἄ κολίας.

Τυ. Καὶ γὰρ σωέλθω σωδόνω ἡγεῖ τέκνοισ.
 Ἄλλ' ὡς εἶοιμε τὸν μῦθον καθίσθεις.

Κρ. καὶ δῖπτα ἡγεῖ σὺμπαντας ἀρτίως Μνάας
 κεκλημέναι πρὸ μελλοῦ ἐς ἐκκλησίαν.

Τυ. Οὐ νῦν, ἐπεὶ δόλοιο τῷ φαιτημίω,
 ἅπαντα γλυῦναι τὸ σκοτοῦρῆσι βίαι,
 ἔλθω θέρωθλῶναι τε Γαλῶν τὸ φόβη.

Τὸς Μῦς ἅπαντας ἀρτίως συγκαλιτέον,
 καὶ πρῶτον ἐς κώταρξιν ἰτέον λόγων,
 ἦτις ἐρεπόντων προσφέρον ὄντολμῶν.
 Ἠὺ στρατηγὸς στρατηγῶν ἐργασίτης,
 καὶ ταξιαρχὰς ἡγεῖ λοχαγὸς, ὡς θέμις,
 Λογχοφόρος τε ἡγεῖ κραταιὸς ὀπλίτας,
 ἀντιβίωμον ἐς μῦθον τεταγμένον.

Κρ. Καλῶς προσέφησ ἡγεῖ σοφῶς ἡγεῖ νοσημίως.
 καὶ γὰρ τὸ γῆρας νυκτεῖ, ἡγεῖ σφρόδονος.
 κήρυξίτω ἡγεῖ καλλείτω τὸς Μνάας.

Terrorē horrēdū metui. certē. etiā tūc tremo,
 Animal despectum, plenum molestia,
 Iurabam, eiulabam, indignabar valde,
 Scindebam, lacerabam hęc genas,
 Et Deum sublimem cōtumelia affecti Iouē,
 Et addidi ad gemitus cum indignatione
 Graues minas, omnino horrendas.

TYR. Quid ergo minatus es? dic etiā istud.

CR. Quōd si nō faceret me victorē magnū,
 Et fortissimū ī pugna athletā, dignū corona,
 Mox ingrediens in adytum hostiarum,
 Totum efficerem pro nutrimento ventris.

TYR. Et ego accedā cū coniuge & liberis.

Cæterum vt videtur, fabulam narras.

CR. Næ certē, etiā omnes paulō antē Mures
 Vocare prius volui in concilium.

TY. Nō ipræsentiarū, qm̄ oportet p̄fectione
 Discedere ab vmbatili vita,
 Et liberari Felium terrore.

Mures omnes prius conuocandi,
 Atq; in primis ad auspicia cūdū est sermonū
 Hortantium adferre audaciam.

Si etiā duces ducum effecerint,
 Et primipilos & ductores manipulares, vt
 Satellitesq; & fortes milites, (phas est,
 Contra progrediamur in prælium instructi.

CR. E. Rectē p̄dicasti, & prudēter & ornatē.
 Etenim senectus admonet & moderatē.

Præco eat & conuocet Mures.

Κη. Ἰδὲ παρῆσαι Μυράχοι σικυριανοί,
 Καὶ σὺ παρεθήκασαι βολυστηρίω.
 Κρ. Ἐγὼ μὲν ὦ σὺνταγμασὶ γοναίου φίλων,
 Ἐθενίην, δὴόμιλον ἐν πολλῷ χρόνῳ,
 Πολλὰ καίλαγνός τ' ἀλάλα πεφυκότερ
 Τὴν ἀδύνατον καὶ κακίστην διδύμας,
 Ἀνδ' ὠντῆ εἴσω φιλῶν μνησθῆτων,
 Μένοντες ἐν ἀτολήμῳ ἔχον καρδίαν,
 Ἀλλ' ὡς κληθήρεις, καὶ μέλη παρεμύθει
 Ἐπήξαμεν ἐλθεῖν εἰς μάχην ἐναντίω,
 Ἦσαν στρατεύων ἰσοῦ θαρραλέως.
 Οὐ γὰρ προσήμιον μὲν δέδοκτο καὶ φίλων
 Σθένος φέροντι, καὶ κρατύντι Μυρίων
 Πομπὰς τελοῦσι καὶ κροτοῖσι λην μύθῳ.
 Τρέμαρ προσελθῆναι ἄλ' ἐμῆς μυξίας,
 Ὑμῶς δ' ἐτόίμως τὸν λόγον δεδευμένοι,
 Ὡς ἀγοσθῶν πέλαντες ἐν φυτοσπόρῳ,
 Καὶ πανθενῶς ἔχοντες αὐτῶν το πόνον,
 Μὴ νωχελῆς γένησθε πρὸς τὰ κραντέα,
 Μήδ' ὀνησῆσθε μηδαμῶς ὦ γονάσσει.
 Ἀλλ' ὡς τάχιδ' ἀπαυτες ὦ θεοὶ Μῦτες
 Ἴτε προθύμως εἰς νέαν στρατηγίαν,
 Ζῆλον λαβόντες ἄλ' ἐμῆς ἑξίσιας.
 Ἐγὼ γὰρ ἐκ ὀνησῆσα πώποτ' εἰς μόθον.
 Ἀλλ' ὡς ἀληθῆ ἐν νέας ἡλικίας,
 Ἐς τὸ στρατηγῆν ἀνδρωμῆς ἐτραπόμην.
 Πάσαις ἢ πάντι προσβολαῖς ἐπεκράτου.
 Γένος γὰρ φυνῆς ἀγοσθῶς ἐξ ὀσφύος,
 Ὡς ἴτε πάντες τὰ πάλαι βρυθόμενα,

P R A E. En adsunt principes Muriū cōgregati,
 Et tuæ adsunt concioni.
 C R E. Ego quidē, ὁ acies generosa, chara,
 Expedita, frequens à longo tempore
 Multam expertus maiorum
 Imbecillitatem & pessimam seruitntem,
 Eò quòd sanè intra recessus
 Abstrusi non timido præditi corde,
 Sed ranquam ægroti & membris soluti,
 Timuerunt progredi in pugnam hostium,
 Iam dimicandum narro confidenter.
 Haud enim mihi decorū videtur & gratum
 Robore prædito & imperanti infinitis,
 Pompas celebranti, & adplausibus celebrato
 Timere progredi mea cauerna.
 Vos autem promptè orationem suscipiētes,
 Vt qui ex generosis procreati maioribus,
 Et fortiter habentes eorundem industriam,
 Ne ignavi sitis ad obqunda negotia,
 Neq; cunctamini vnquam generosi:
 Et quamprimum omnes, ὁ maximi Mures,
 Procedite alacriter in nouam militiam,
 Exemplum accipientes à mea præstantia.
 Ego quippe cūctatus sum nūquā in prælio,
 Sed re vera à prima pueritia,
 In pugnam strenuè ferebar.
 Omnes oīno hostiū oppugnationes vincebā.
 Generis em̄ natus generosi ex lumbis sum,
 Vt scitis omnes olim celebrata,

Ἐπὶ δὴ μάμει καὶ φρενῶν γενεσίᾳ,
 Ἐμὸς γονεὺς ἔλκοντασ ἀπλετοὺ κλέθ,
 Τὸσ γὰρ Χαρτοδάπτασ ὠνομασμελὺσ λέγω.
 Οὐκ ἠδέλκασα ζῶ τὸν ἀπονομ βίᾳ,
 Ἀλλ' εἰσ μάμδοισι τ' στρατηγικατάτων,
 Ἀπώδωρ οὐδὺσ ἐν νεῖσ μερακίσ,
 Ἡσῆισα νοντῶν καὶ σπάδωλ σὺμ ἀσπίδι,
 Βαίνεω ἐφ' ἴπωσ, καὶ σφέφασαι ποικίλωσ,
 Βάμλειν τὸν ἐχθρὸν ἀστόχωσ καὶ παρίωσ,
 Τένεω τὸ τόξον, καὶ τὸν ἰὸν ἰέναι,
 Καὶ πᾶσαμ ἀπλωσ τῶσ στρατηγίᾳν τέχνησ,
 Μετῆλθω ὡσ ἀπαρτεσ οἱ στρατηκᾶτῃ.
 Μόθωρ ἢ πολλῶν ἐγχερατίσ δελεημελῶσ,
 Καὶ πλέσασα δέλωα ἄλ ἐμὸσ ἐμπερίασ
 Ἐδνι δελεχῶσ, ἦλθω εἰσ Μναρχίᾳν,
 Πάντων ἀρσθ καὶ μέγασ κευρημελῶσ.
 Καὶ νῦν ἢ παγνάμισον ἐγνω τυχαίνεω
 Τὸν ἀνθάμιθον τ' Διδὸσ καὶ τ' Ρέασ,
 Ζῶωσ τρέμεω τὶ μινρὸν ἠδλιωμελῶν.
 Τοίνω κελσῶ τὸσ ἐμοὶ πεφιλμελὺσ,
 Ἀπαρτασ εἰσ σῶταξιμ ἐλθεω ἄλ μάχησ,
 Στόρῶσ, κραταῶσ, ἀιδονῶσ, διναρδίωσ,
 Σοφῶσ, ἐναργῶσ, ἀφυνῶσ ὠπωσιμελὺσ.
 Τανῦν ἢ λοιπῶν, ἴτε πρὸσ τὰσ οἰκίασ.
 Τῶ αὐθῶν δ' ἔωδην ὠ στρατηκᾶτῃ,
 Πάντα νινῶσαι βόλωμαι θαρρᾶλέωσ.
 Δοκᾶ γὰρ ἔτω συμφέρεω πρὸσ τὸ πέρας.
 Τυ. Ἐπέσφῃδην πάντεσ εἰσ τὰσ οἰκίασ
 Ἀπῆλθωρ, ὠρα το καθουδῆσαι κλίνη.

Propter virtutem & mentis præstantiam,
 Meos parentes affequutos maximā gloriam.
 Chartodaptas enim cognaminatos dico.
 Nolui ego viuere ociofam vitam,
 Sed ad disciplinam fortissimorum militum
 Respexi statim à tenero puero.
 Exercui contum & gladium cum clypeo:
 Cōscēdere equos (didici) & vertere oīfariā:
 Ferire hostem cautē & opportunē:
 Tendere arcum & telum iaculari,
 Et omnem omnino militarem artem
 Aggressus sum vt omnes duces,
 Bellorum plurimorum potens declaratus,
 Et multos seruos mea industria
 Gentes declarans veni ad principatū Muriū,
 Omnium optimus & magnus iudicatus.
 Et nunc verò omnium pelsimū aduerti esse
 Aemulum Iouis ac Rheæ
 Animal tremere quodāmodo parū afflictū.
 Igitur iubeo mihi charissimos
 Omnes in expeditionem venire pugnae
 Validē, potenter, fortiter, animosē,
 Sapienter, splendidē, ritē armatos.
 Nunc verò igitur redite ad ædes:
 Craftino die manē o duces
 Omnia conari volo confidenter,
 Videtur enim sic expedire ad finem.
 ΤΥΡ. Postquam sanē iam omnes ad ædes
 Abierunt, hora dormiendi lecto,

Ἄπαμι κα' γὼ πρὸς κλίην τῶν ἰδίων.
 Κρ. Ἐίρηνας ὀρθῶς, τοιγαροῦν περατέον.
 Χο. Ὡ πόσιον ἄλυθ' νῦν κρατῆ με καὶ θλίβει.
 Ὡ Ζεὺ τί τοῦτο εἶ παρ' ὅσους ἡμέρας,
 Δεὸς λογισμὸς ἔσχε με τὸν δεσπότην,
 Γαλή προσάψαι μὲλον ἐ λαθροδίως.
 Δοκῶ γὰρ αὐτὸν σὺν πάσῃ στρατηγίᾳ
 Θανῆν, λιπόντα τὸν φασφόρον λύχνην,
 Ἄπολλου, ἀγνέμαντι, φοῖβε, Λοξιά,
 Τί τὸ τοῦτο φεῖν παπαί, φεῖν μοι πάλιν.
 Ἰαταταιαξ, ὦ πόνω ἰαλέμων.
 Αἰ, αἰ, ἰδ, ὦ καιῶν πονημάτων.
 Ἡμ. Ἴσως κρατήσει τῶν μάχων κατακράτης.
 Ἀπιτ' ἄπιστα, καινὰ καινὰ μοι λέγεις.
 Τὸ πο Διὸς βέλημα νῦν ὑπάρξάτω.
 Τυ. Ὄρω θέσαν ἀπὸ ὑέλων ἡμέραν.
 Κρ. Καὶ μὲν κα' γὼ δέδορκα τῶν λαμπηθίονα.
 Τυ. Καὶ τοιγαροῦν λίποιμεν ὑπνον καὶ κλίην.
 Οἷς ἢ καὶ βῆς τοῖς θεοῖς τεθυηότες,
 Πρὸς τὸν μαχησὸν ἐξίνωμεν ἀβρομῶς.
 Δεῖ γὰρ πρὸ πάντων ἱεροῦ τὸς ἐν πόλῳ.
 Κρ. Ἰδὲ θυσαῦτες ἐγκαλῶμεν τὴν Δία,
 Καὶ τῶν Ἄδλων, καὶ τὸν Ἐρμῶ, καὶ
 Πάνα,
 Καὶ τὸν Ποσειδῶ, καὶ ἀγνὸν Λοξίαν.
 Ἡραν σὺν ἀντοῖς, ἀρτεμίτ' δρεβᾶτιν,
 Πλάτωνα, Λκτώ, σὺν Ἄδῳ Περσεφόνην,
 Καὶ πάντας ἄλλους, καὶ προῦμεν τὸν πό-
 λα.

Ab eo & ego ad lectum meum.
 C R E. Dixi rectè, proinde tentandum est.
 CHORVS FAMVL. O qualis dolor nunc
 tenet me & affligit!
 O Iupiter, quid hoc præsentis dici?
 Graue consilium occupauit regem,
 Cum Fele manum conferere Marte aperto.
 Video enim ipsum cum omni exercitu
 Occumbere, linquentem luciferū lychnum.
 O Apollo, sancte vates! Phæbe! Loxia!
 Quid hoc hoc, heu papa, heu mihi denuo!
 Heu, heu, ô miseras, ô lamentationes!
 Ah, ah, heu, heu, ô graues afflictiones!
 H E M I. Fortè vincet pugnam pro viribus.
 Incredible, incredible, noua noua mihi
 memoras.
 Iouis voluntas nunc fiat.
 T Y R. Video currentem è vitris diem.
 C R E. Et sanè etiam ego vidi fulgorem.
 T Y R. Et ideo relinquamus somnū & lectū,
 Ouesq; & boues Diis mactantes,
 Ad bellum egrediamur intrepidè.
 Oportet enim ante omnia placare cœlestes.
 C R E. Ecce cū sacrificauerim°, vocem° Ioué,
 Et Mineruam, Mercurium & Pana,
 Neptunum item & sanctum Loxiam,
 Iunonem cum ipsis, Dianamq; monticolam,
 Plutonem, Latonā, cum Dite Proserpinam,
 Et omnes alios, & promoueamus pedem.

Χο. Ω πάντες, ὡ σύμπαντες, ὡ Θεοὶ μόνοι,
 Ὅσοι τ' ἀνάβην ἢ κάτω κληροχίαν
 ἔχοντες ἐστὶ τῶν καλῶν χορηγέτης.
 Πρόσθετε καὶ πρόσθετε κατερωτάτως,
 Τῶν δεσποτῶν μη τιῶν νέων στρατηγίαν,
 Καὶ τῶν τελούτων πρὸς τὸ παμφάγον γέ-
 νος.

Ὁμ. Νῦν εἶδε νικήσειαν, ὡ Ζῶν, τῷ μῶδῳ
 ἔμοι στρατηγῶν καὶ σώσειν, καὶ τέκνον.

Χο. Καλὸν τὸ νικᾶν, ἀλλὰ δειλὰ μ' ἔχει.

Ὁμ. Κα' γὼ δέδοικα, ἢ φέμω κατακράτως.

Χο. Δεινὸν γὰρ ἐστὶ δυσμενῶν διακρίαι.

Ὁμ. Ω Ζῶν βασιλεῦ, χρηστὸν ἔργασαι μῦθον.

Χο. Αἰ τὸ δῆρον τ' καλῶν ἀπαρ νέμει.

Ὁμ. Εἰ μὲν κρατήσει τ' Μυῶν αἰ πληθύει
 ἔξις χύσει, ἢ ἐναντίας μύθους,
 Εὖ ἂν τὸ λοιπὸν ἀνύσοιμεν τῆ βίῃ,
 Καὶ τὸν φόβον ῥίψαμεν ὡς πορρωτάτως.

Χο. Ναὶ δὴ γένοιτο τῆτο σὺν Θεῷ λέγω.

Ὁμ. Εἰ δ' ἥττονος γένοιτο, ἢ ἐναντίας,
 Καὶ πρὸς φυγῶν βλέψωσι, ὡς τετραμύθους.
 Ἄπαντα φρέδα προσροήσει τ' τάχα.

Χο. Ὡς εἶδε μὴ γένοιτο, μηδ' ἔσοιτό μοι.

Ὁμ. Καὶ πᾶς γένεται δειλὸς αἰχμαλωσία.

Χο. Οὐκ, ἀλλὰ δεινὸν βρώμα ἢ ἐναντίας.

Ὁμ. Κα' γὼ τ' δειλὸν πασι σὺν τοῖς φιλάτοις,
 ἢ πρὶν κυρία, προσφαιήσομαι τάχα.

Χο. Ηἴσα δειλὸν σὺν γοήσῃ σὺν τέκνοις,
 Ἄλλ' ὡς ἀληθῶς βρώμα ἢ ἀδιδράγῃ.

Ὁμ.

CHOR. O cuncti, ô omnes, ô Dii soli!
 Quicunq; supra infraq; imperium
 Tenetis bonorum auctores,
 Adsitis, sanè adsitis fortissimè
 Dominorum meorum nouo bello,
 Et molientium aduersus vorax genus.

VXOR GREIL. Vtinam nunc vincerent,
 ô Iupiter, prælio

Mei duces cum maritus, tum filius.

CHOR. Pulchrû vincere, sed timor me habet.

VXOR. Et ego timeo, tremoq; fortiter.

CHOR. Pernicax quippe est hostium robur.

VXOR. O Iupiter rex cômody efficitio bellû.

CH. Semp numè bonorû quoduis distribuir.

VXOR. Si quidè robore Murium exercitus

Antecelluerit aduersanti,

Bene reliquum transfigemus vitæ,

Et timorem abiiciemus quàm longissimè.

CHOR. Prorsus fiet hoc cum Deo inquam.

VXOR. Si inferiores fuerint hoste,

Et in fugam respiciant tanquam auersi,

Omnia irrita erunt illico.

CHOR. O vtinâ nô fiat neq; futurû sit mihi.

VXOR. Et omnes fiant serui captiui.

CHOR. Non, sed dira esca hostium.

VXOR. Et ego serua cû liberis charissimis,

Quæ prius hera, apparebo illico:

CHOR. Minimè serua tu fies cum liberis,

Sed re vera cibus voracissimi.

VXOR.

Ὁμ. Τί γούῳ προλίπω τὸ γλυκύντατον φάσθαι,
 Καὶ συγκαλυφθῶ τῆ νόει ἐν τῷ τάφῳ;
 Χο. Σίγα, σίγα δέσποινα, δεινὸν τι βλέπω.
 Καὶ μὴ ὄρω θέοντα τίν' ἐσπασμένον,
 Καὶ πνικτὸν ἀδμαίνονσα, ἡεὶ πεπληγμένον.
 Ἀγ. Κυρία, πῶ πάρεσι, τίς δαλωσάτω;
 Χο. Ἐξέσι σοι θέλοντι ταύτην εἰσβλέπεμ.
 Ἀγ. Τάλανα παντάλανα, ἢ τερσαθλία,
 Πέπτωκε τρωδῆς ὁ Υἱὸς Ἄρπας ἐν μάχῃ;
 Ὁμ. Ὡ το ποθενὲς ἡεὶ πεφιλμένος τέκνον,
 Πέπτωκεν ἢ μὴ τὸ γῆρας βακτυρία;
 Ὡ τ' ἄπόνων, ὦ τ' ἄπόνων ἰαλέμων.
 Παῖ, παῖ, τὰ πάντα δεινὰ τῶν ἀγγελμά-
 των.
 Ἴδ' θανῶμαι, τίς γένομαι, ποῦ φύγω,
 Πᾶ βῶ; παρῆμαι τῶν μελῶν ἀρρώστιας.
 Ὡ παῖ παπᾶι, παῖ φιλτάτη θεωρία.
 Χο. Τετλαδί μοι, τέτλαδι, πάσαι τῶν
 γούμ.
 Ὁμ. Ὡ Ζῶν ταναῶν διφροστυγανότρεπον.
 Χο. Αἰ αἰ τάλανα μήτηρ ἠθλιωμένη,
 Ἐπίσχεσ ἀρτί τὸς ἀπειρίτας γούμ.
 Ὁμ. Ὡ φιλτάτη πρόσοψις, ὦ παῖ μοι φίλε.
 Χο. φέρεμ πρόσωπον σοι τῶν ἀπειρῶν αἰνίαν,
 Μαθεῖν ἢ λοιπὸν τὰπίλοιπα το μόθ.
 Ὁμ. Ἄμ' εἰ δένω σχῆμ' ἢ πόνος τῶν πιμρίαμ.
 Χο. Τίς νῦν ὄνησις ἐν γούμ ἀμεφρίας;
 Ὁμ. Αὐτῶν διαχρήσασαι, ἡεὶ τάχε θανάμ.
 Χο. Μὴ δῆτα τοῦτο μηδέ σνσρέφωμ βέλε.

Ὁμ.

VXOR. Quid igitur deserā dulcissimā lucē?
 Et contegar pulueribus in tumulto?
 CHO. Tace, tace domina, graue qd cōspicor,
 Et sanē video currentē quendam laceratum,
 Et crebrō anhelantem & percussū.
 NVNTIVS. Domina vbi est? aliqua indicet.
 CHOR. Licet tibi videnti hanc inspicere.
 NVNT. Misera, tota misera, & ter infelix
 Cecidit vulneratus Pſicharpax in pugna.
 VXOR. O desideratum & charum filium,
 Cecidit meus seruitutis baculus.
 O dolores! ὁ laborum querelas!
 Fili, fili, omnia misera quæ nunciantur.
 Heu moriar. quæ sum futura, quo fugiam!
 Quo vadā? dissoluor mēbrorū imbecillitate.
 O fili. Papæ, fili charissimum spectaculum.
 CH. Patere, patere, cessa à luctibus.
 VXOR. O Iupiter magni curi? Titanū euer-
 CHOR. Heu heu misera mater afflicta. (sor)
 Contine nunc immensos luctus.
 VXOR. O charissima facies! ὁ fili mi chare!
 CHOR. Ferre decet te immensam triftitiam,
 Discere autem deinceps reli qua belli.
 VXOR. Sed non possum sustinere doloris
 acerbitem.
 CHOR. Quæ nunc vtilitas ex luctus im-
 menfite?
 VXOR. Ista perfungar, & protinus emoriar.
 CHOR. Non sanē hoc, neq; cōturbari velis.

VXOR.

ὄμειν. Καὶ πῶς αὐεντόν μὴ περὶνδαὶ καὶ σέ-
νεμ;

Χο. Τί ἢ σίνουσα τὰς λογιμὸς καφίεις;
Οὐδέις βαυόντας δεγέρετ τὰ φρ.

Ὀμ. Πρωβέσα τί πράξαμι τ' σοναγμάτων;

Χο. Μαθεῖν θέλωσιν τὰ πύλοισι τ' ἴ μὸς.

Ὀμ. Καὶ τίς κατέπει ταῦτα, καὶ σαφνίση;

Χο. Ὅτ' παρόντων ἀγγελῶ ἀγγελμάτων.

Ὀμ. Καὶ πῶς παρσιν; Χο. Ἐσοῦν ἔξεισί σοι.

Ὀμ. Ἐν το πῶδος ὄλαλα καὶ σωερίββω,

Καὶ τὰς κῶρας ἡμβλῶα τὰς τ' ὀμμάτων.

Χο. Ἄπαρ λέγ' σκινντορ ἀγγεληφίρε,

Ὅπως μὲν ἐστὶ ἄλ μάχης ἢ τραχύντης,

Καὶ πῶς ὁ παῖς πέπτωσι, καὶ παρέρρυν;

Ἄγ. Εἶπω καθεξῆς, ἢ τέμω τὰς ἐμφάσεις;

Χο. Ἐξῆς ἄπαρ ἔξειπε συμβᾶν τῇ μάχῃ,

Αὐτῆς ἀπ' ἀρχῆς τὸν λόγον διεννέπωμ.

Ἄγ. Εἶπω τὰ πάντα, τοιγαροῦ ἀνυσέωμ.

Ἐπεὶ γὰρ εἰς σύμμιξιν ἡἴδου ἄλ μάχης,

Πρῶτον μὲν ὁ κράτιστ' ἔδνυσα στραπης,

Ὁ Υιχολέχης συμβαλὼν τῇ Παμφάγῳ,

Ἠήθηται, καὶ πέπτωσιν, οἰντρά τις βέα.

Καὶ πᾶσα τὴν σρατιὰ διεφάρη.

Ἐπειτ' ἐπῆλθεν ἄλλ' ἀρχισατραπης,

Ὅς πᾶσις ὀνόμασθ' Κωλυκοκλόπ'.

Καὶ τὰντόν αὐτῷ πῆμα πέπτωσι ξέσθω,

Οὐδ' ὑπομέναις προσβολῶ βραχυτά-

τλω.

Ὡς γοῦ ἰάρα τὰς κραταῖς Ζατράπας

VXOR. Et quomodo tolerabile non luge-
re & gemere?

CHOR. Quid vero gemēs cogitatiōes leuas?

VXOR. Nemo fato functos luscitat sepulcro.

Cessans, quid faciam, à suspiriis?

CHOR. Noscere velis reliquum belli.

VXOR. Et quis dixerit hæc & indicarit?

CHOR. Præsentis lator nuntii.

VXOR. Et ubi est? CHOR. Intueri licet tibi.

VXOR. Ex afflictione perii & cōtrita sum.

Et pupillas contudi oculorum.

CHOR. Omnia dic promptè nuntie

Quomodo se habeat pugnae asperitas,

Et quomodo filius cecidit & periit.

NVN T. Narrabo ordine, vel perstringam

narrationem?

CHOR. Ordine omnè recēse euentū pugnae,

Ab ipso principio sermonem prosequens.

NVN T. Dicā omnia, proinde auscultandum.

Postquā ad congressum ventum est pugnae,

Primum quidem fortissimus gentis satrapa

Pficholiches congregiens cum Pamphago

Victus est, & cecidit, miserabile visu,

Et omnis cum ipso exercitus occisus est.

Deinde accessit alius princeps satrapa,

Qui filius cognominatus est Colycoclopus:

Et idem illi casus accidit peregrinus,

Non sustinens impetum vel minimum.

Ut ergo vidit fortes Satrapas

Ἦδη προσόντας ὁ Υἱὰρ παρ᾽ ἡμῶν βόσιν.
Οἰκτρὰν φανέντα σὺν στρατῷ τῆ Παμφά-
γῳ,

Ὅργης ἐπλήσθη καὶ χόλος βαρυτάτης.
Θυμῷ γὰρ οὐδέ μιν ἔστιν ἄλλη πικρία,
Εἰ μὴ ζέσῃς τὴν αἵματ' ὅτι πρὸς καρδίαν.

Δαβῶν ἢ ποτὸν χόρσιν ἐστὺν μέλιον,
Ἐπὶ λθεῖν αὐτῆ το τεθνατωκίνας.

Ἡ δ' εἰσιδέσθαι τούτου ἵτοιμασμένου,
Ἐκ τῶ σῶμα γυγὺς πρὸς σφαγῶν ἐσηκίτας,
Καὶ ποτῶ ἐκτένουσα καρτερωτάτω.

Ὁρμησθ' αὐτὸν σὺν λαβῆν παραύτινω,
Καὶ δὴ πατάχε τοῖς ὄνυσιν ἀγχιώς,
Καὶ σὺν τάχει βέβρωκε τὸν νεανίαν.

Χο. Καὶ ταῦτ' ἐπ' ὄφει τὸ φίλος φυτοσπίρην.
Ὁμ. Τὸ μέλιον αὐτὸ τυγχάνει μοι τῶ πάθος.
Ἀγ. Ἐγὼ δ' ἐπέε' ἀδέσποκα τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

Προσῆλθον, ὦ πότινα, σοὶ πεφραμέναι.

Ὁμ. Ὡς ἔδει μὲν δ' ἐπὶ λθεῖν ἀγγεληφίρες,

Μέγιστον δὲ μοι μὲν δόλιως προσείνας.

Ὅν ἄρ γὰρ ἀνιμῶ τῶ πάθει σιωποσχεθλω-

Ἀγ. Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπέμι πλὴν οἰτιδίαν.

Ὁμ. Ἐλθοῖς κακῶν ἡκιστα μινωτὴς πάλιν.

Χο. Κακὸς κακῶς ὄλοιστο νῦν ὁ πυρφόρος.

Ὁμ. Δέδοικισθ' ἡμᾶς πυρφορήσας τῷ λόγῳ.

Χο. Σὺ πότιον ἀνθ' ὅτι Μυῶν ἀπεκρύβη.

Ἐμοὶ δὲ καλίστην εἶναι καὶ πρᾶξον.

Συώδρῖνον ἄσα παιδί τῷ πεπρωμένωτι.

Ὁμ. Καλῶς ἔφησας, τοῖς γὰρ οὐκ ἐβλῶπτιον.

Iam præsentēs Pſicharpax, & cibum
Miserum ostēsum cum exercitu Pamphagi,
Ira corrept' est, & indignatione grauisſima.
Animi enim nihil est aliud amaror
Nisi feruor quispiam sanguinis circa cor.
Accepto autem conto manibus temperato,
Inuasit ipsam vt occideret.

Hæc autem inspiciens hunc paratum
Cominus cædis ergo resistentem,
Et conto extendentem robustissimo,
Impetū fecit, ipsum vt cōprehēderet p̄tinus,
Et continuit vnguibus crudeliter.

Et cum celeritate deuorauit audacem.
CHOR. Et hæc in conspectu chari parentis.
VX. Hoc ipsum mai' est mihi ipsa afflictio.
NUNT. Ego postquam vidi hanc rem.
Accessi, o veneranda, tibi vt dicerem.

VXOR. O vtinam non aduenisses nunc.
Maximum erat mihi nequaquam accessisse,
Nō em̄ rursus hoc dolore correpta fuisset.
NUNT. Ego igitur ab eo retroersam viā.
VXOR. Venias malorum minimè signifi-
cator denuo.

CHOR. Malus malè pereat nunc ignifer.
VXOR. Terruit nos ignifer sermone suo.
CHOR. O qualis flos Muriū occultatus est!
Mihī videtur optimum esse & decorum,
Lugubre carmen canere filio occiso.
VXOR. Pulchrè dixit, proinde lugendum.

Ἄγ. Πρώτισα σὺ κρότισσον ἀρχὴν τοῦ πάθους.
 Ὄμ. Ἄ παπαὶ παπαὶ, παὶ παὶ, παπαὶ πολλαῖς.
 Χο. Παὶ κρέιδε, παὶ παὶ, παπαὶ δέσποτα.
 Ὄμ. Ἄ ἄ, πόθι παῖ, πῶ ποτ' ἀπέβης τένοντι;
 Χο. Ποῖ ποῖ καλυφθεὶς ἐξ ἀπέης τοῦ βίβ.
 Ὄμ. Ὡὦ, πόθου ποτ' ἔβονυρ ἰαλέμων.
 Χο. Ἰαλέμων, ἰὼ ἠεὶ πάλιν ἰαλέμων.
 Ὄμ. Ἄ ἄ λέλοιπα τὸν λυχνον ἄ ἡμέρας.
 Χο. Ἄ παυθ' ἀπαυθ' ἀ το βίβ, τέφρα, κένις,
 Ἀπαξ ἀπαυθ' ἔβίβ σπυὰ μόνου.
 Ὄμ. Οἱ οἱ προσῆλθεις, ἰὼ Ἰαχάρφαξ, ἰὼ τέ-
 νου.
 Χο. Ἀρνεῖ, τολοῖπὸν βῆνε μὴ περαυτέρω.
 Ἦλν βλέπω γὰρ ἄγγελον ταχυδρομέου.
 Ὄμ. Δέδοίκα δανὸν μὴ πάλιν τί μοι φράσῃ.
 Χο. Οὐκ ὦ σε βασιῆ. Ὄμ. πῶς γὰρ οἰδίας Χο.
 πῶς ἄρας
 φαιδρῶ προσώπων τὸν δρόμον διατρέχω.
 Ὄμ. Ὡς εἶδε χρυσὸν ἄγγελον Ζοῦ μοι φράσε.
 Ἔτερ. Ἄγ. Ἡ δεισώτης πέφυνε πῶ τις ἐπάτα.
 Χο. Πάρεστιν, ἰδὲς ἠεὶ θέλεις εἶπρ βλέπε.
 Ἔτερ. Ἄγγ. Πάγχρυσε φαιδρῶ μὴ τετλιμεθ' ἰ-
 νου,
 Κα' μοι βράβασε δῶρα ἔ' ἀγγελμάτων.
 Ὄμ. Ἐξέπε, μὴ χλευάσε κομπορμόνος.
 Ἔτερ. Ἄγ. Ἄρ μοι βεμῆς πρώτισα δῶρα το λόγῃ.
 Ὄμ. Εἰπόντι δώσω ἢ παράσχω σιωτῆμος.
 Ἔτερ. Ἄγ. Τέθνηξον ἢ τάλαινα Γάλλῃ τῷ μύθῳ.
 Ὄμ. Ἄ ἄ νροτήσω ἠεὶ χαρήσομαι πλέου.
 Ἔτερ. Ἄγ.

NVN. Prima tu præsulda præcipiū afflictionis
 VXOR. Ah papæ, papæ, fili, fili, papæ denuð.
 CHOR. Vbi Creille, quò, quò, papæ domine.
 VXOR. Ah ah vnde, fili, quonā abiisti fili?
 CHOR. Vbi vbi conditus migrasti vita!
 VXOR. O, ó, vnde ó miserias deplorandas.
 CHOR. Miserias ó etiam rursus miserias!
 VXOR. Ah ah amici lucem dici.
 CHOR. Omnia omnia vitæ cinis & puluis.
 Vniuersa semel omnia vitæ umbra solum.
 VXOR. Hei, hei, præuenisti ó Pſicharpax fili.
 CHOR. Sufficit, deinceps ne eas vltorius,
 Iam video enim nuntium festinum.
 VXOR. Timeo, molestū ne rursus qd dicat.
 CHOR. Non ó veneranda. VXOR. Qui
 scis? CHOR. Quomodo?
 Splendido vultu cursum peragit.
 VXOR. O vtinam bonum nuntium Iupi-
 ter mihi præmittas.
 AL. NVNT. Domina vbi fit aliqua dicat.
 CHOR. Adest ecce, & si velis inspice.
 AL. NVNT. Omnino aurea, læta, non affli-
 cta sis,
 Et mihi solue dona nunticrum.
 VXOR. Dic ne subsanna falsa fingendo.
 CHOR. Nisi expromas primūm dona nūtiī.
 VXOR. Vbi dixeris, præbebo daboq; statim.
 AL. NVN. Occubuit misera Felis tumultu.
 VXOR. Ah ah! plaudam & lætabor magis.

Ἐτέρ. Ἀγ. Νικησάτω γὰρ ἢ χαρὰ τίνι αἰῶν.
 Ὄμ. Ὑφ' ἰδουῆς μέγιστον ὄρχουμαι πάντων.
 Χο. Τὸ τῷ μόνου πρότερον μάθωμην φίλη.
 καὶ πῶς τέθνηκε δυσμῆνις ἢ παμφάγῳ.
 Ὄμ. Ἐξεπάτω δὴ πάσαν ἀγγελκφόρῳ.
 Τίνι συγρότησιρ ἢ μάρχης ἡσὶ τὸν μῶλον
 τῆς ἀγροπῆς ἡσὶ κακῆς Μυοντόνου.
 Χο. Ἡ Δεσπότης λέλακε τίνι γλῶτταρ κρότες.
 Ἐτέρῳ Ἀγγλῳ. Ἰδὲ τὸν Ἐρμῖν δὴ τρεπίσω τῷ
 λόγῳ.

Ἦμῶς δ' ἐτόιμωσ ὡσὶρ ἕσιν ὄρβιουσ,
 Ἐνωτίσασθε τ' ἐφορμίνευμάτων.
 Ως γοῦν ὁ Δεινὸς σματατοφθέρῳ μῖθῳ
 Ἐσχικτρ ἀρχῆν προσβολῆς οὐκοσμίαις,
 καὶ πρῶτον μὲν πέπῳωντρ ἐθνοσαφράπυς
 Ὁ Ὑιχολέχης, εἰδ' ὁ Κωλυκοκλήπῳ,
 Ἐπειθ' ὁ παῖς τῷ καλῷ με Δεσπότης,
 Ἠλγιστρ ἔτῳ τῷ πάδει τίνι καρδίαιρ,
 Ἰδῶν τὸν ὕμν τὸν φίλον τεθνηκότα.
 καὶ τίνι ἴω αὐτὸν στρατιὰρ παροβύωας,
 Ἐπῆλθερ ἀπτῶσ τῆ φθόρῳ ἡσὶ παμφάγῳ,
 καὶ πρὸς ἀμιμῶν ἀρόμωσ σμεπλάκη,
 Πλεῖστορ ἢ κατὸν ἀνθυπηγῳισμῶνῳ,
 καὶ μηδονὸς φθύγοντῳ, ἀλλ' ἐσηκότες,
 Ζύλον κατελλθῶν ἢ ὑπ' ἑτάτης τέγης,
 Ἐτει παλαῖῳ ἡσὶ χρόνῳ τετραυμῶνῳ,
 Ἐπληξτρ αὐτίνι ἐν μέσῳ μεταφρέωνῳ,
 καὶ νῦνρα σιωτέδλακτρ αὐτῆς αὐτίνα,
 καὶ πρὸς βᾶθῃ πέπῳωντρ Διδωγέως.

A L. N V N. Vincat quippe gaudiū tristitiā.
 V X. Præ voluptate maximè tripudio oīno.
 C H O R. De bello primūm inquiram^o chara,
 Et quō occubuerit infesta Felis oīa vorans.
 V X O R. Narra sanè omnem nuntie
 Tumultum pugnae, & stragem
 Horribilis visu & malæ Murinecis.
 C H O R. Domina nimio gaudio exiluit, lin-
 gua plaude.

A L. N V N. Ecce Mercuriū suborno sermone:
 Vos promptè auribus vestris erectis
 Auscultate narrationes.
 Vt igitur graue internecinum bellum
 Habuit exordium impetus bene ornati,
 Et primūm quidem cecidit gentis Satrapa
 Pſicholiches, mox Colycoclopus,
 Deinde filius boni mei heri.
 Doluit ille ob affectum animo,
 Contpiciens filium charum mori,
 Et sibi subiectum exercitum promouens
 Aggressus est intrepidus hostem & voracè,
 Et ad pugnam intrepidè conuersus est.
 Diutissimè verò pugnantibus,
 Et nemine fugiente, sed stantes,
 Lignum decidens è sublimi tecto,
 Annis vetustis & temporibus putrefactum,
 Percussit ipsam intra medias scapulas,
 Et neruos confregit ipsius protinus,
 Et ad profunda cecidit Plutonis:

Καὶ πῶς πρὶν ἡμῶν δυσμενῆ κατακράτως,
 Ἄσπονδον ἀμείλιχτον, ἠγρωμένον,
 Ἐδείξο ἀπνοῦν ἐπὶ τῶν ἠγρωμένων.

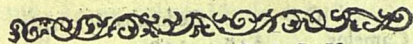
Χο. Ζώοις ἀλύπως, σὺ δ' ἀλώς, σὺ δ' ἀφ' ἑλπίως,
 Ἐς λυκάβαντας μήκω πεπωλωμένους.
 Ἄνθ' ὧν πόρ' ἦλθες ἄγγελος ποδομένων,
 Καὶ τὸν φόνον προφηνῶς ἡμῖν εἰ φθόρου.
 Ἦδη γὰρ εἶδον πᾶν ποδὸς μῆνον τέλει,
 Εἰληφός ἄφ' ἡσυχίας κλύουσμένων.

de el corde

Τ Ε Λ Ο Σ .

Et hostem prius infestam nobis valde
 Fœdifragam, implacabilem, sæuam,
 Exhibuit expirantem in longum extensam.
 CHOR. Viuas lætus, splendide, animose
 Ad annos vsque infinitos,
 Eò quòd venisti nuntius ex optatus
 Et necem manifestam fecisti nobis hostis.
 Iam enim scio omnem optatam rem,
 Vt cœpta est & feliciter perfecta.

F I N I S .



INDEX FABV-

L A R V M.

*

INTERPRETATIO PRO-

*priorum nominum, quae in Γαλεω-**μνομαχία Felis & Μι-**ribus affingun-**tur.*

Κρείλλ⊙, Nomen regis Murium factitium,
à sono quem Mures edunt.

Τυροηλόω⊙, caseorum fur.

Λυχνολύφη, lucernarum excauatrix.

Χορδοκόπη⊙, chordas secans.

Σίσοδαρπη, frumenti vel cibi deuoratrix.

Παμφάγ⊙, omniuorus. Felis epitheton.

Τυρολέχης, caseos lambens.

Χαρσοδάπται, chartas deuorantes & lace-
rantes.

Υιχολέχης, micas lambens.

Κωλυκοκόπη⊙, ristikur, arcarum vel saccu-
lorum direptos.

Υιχάρπαξ, micarum raptor.

A Dolefcctuli &	Afinus & equus	188
coquus	Afinus & leo	196
Aegrotus & medi-	Afinus & pellis leo-	
cus	nis	289
Aethiops	Afin ^o syluestris	240
Agnus & lupus	Afin ^o & vulpes	242.
Agricola & filii	& 245	
Agricola & cicouia	Afin ^o & coruus	244
299	Afinus gestans simu-	
Agricola & afin ^o	lacrum	283
Agricola	Afinus & ranæ	243
Alcedo	Afinus, fal, & spon-	
Anus & medicus	gix	301
Anseres & grues	Afini	241
Apiarius	Auarus	190
Aquila	Auceps & vipera	158
Aquila & vulpes	Auceps & galerita	
Aquila & cornicula	176	
295		
Aqla & scarabe ^o	B	
Aqla & sagitta	Bones & leo	299
Arūdo & oliua	Bubulcus	260
Afinus & hortula-	Butalis	208
nus	Batrachomiomachia	
175	309	

C	Columba & cornix
Camelus 246	249
Camelus & Iupiter 301	Cornicula & cæteræ aues 297
Cancer & vulpes 225	Cornix & coru ⁹ 228
Canis & coquus 161	Cornix & canis 229
Canis & lupus 162	Coru ⁹ & vulpes 291
Canis venaticus & domesticus 222	Coruus 262
Canis & gallus 163	Coruus & serpens 229
Canis & ipſius imago 301	Culex & leo 277
Caprea & leo furens 283	Culex & taurus 285
Caprea reprehendens pedū tennitatē 291	Cygnus 205
Carbonarius & fullo 136	D
Casſita 185	Deceptor 141
Cerua 194	Diues 250
Cerua & leo 195	Delphin & thunnus 157
Cerua & vitis 285	E
Cicada cum locustis capta 88	Equus & agricola 303
Cicada & formicæ 263	Equus & afinus 252
Citharæcedus 226	Equus & aper 295
Cochlææ 208	F
Columba 248	Felium & murium pugna 346
	Felis & gallus 128
	Felis & mures 154
	Fiber 160
	Filia

Filia à patre violata 117	Hædus & lup ⁹ 224.
Formicarum fabel. 279	Homo & satyr ⁹ 254
Formica & columba 169	Homo præfractor statuæ 256
Formica & cicada 305	Homo & canis 258
Fortunæ biuium 85	Homo & leo lapideus 281
Fures 227	I
G	Iactator 138
Galli & perdix 133	Impossibilia promittens 139
Gallina & hirundo 246	Iuimici 152
Gallina auripera 265	Iupiter 234. 235
& 293	L
Galli 274	Leo, afinus & vulpes 165. 283
Galeomyomachia 346	Leo & rana 165
H	Leo & vrsus 166
Hærus & canes 148	Leo & lupus 202
Hinnulus 186	Leo dormiens & mus 281
Hirundo & cornix 207	Leo & vulpes 265
Hirundo & prætorii 299	Leo, aper, & vultures 281
Hirundo & philomela 307	Lepores & ranæ 187
Hircus & vitis 289	Lepores 237
	Lignator & Mercurius 172
	Lupus

T Y P O G R A P H V S

L E C T O R I.



Q U I D hac nostra editione sit præ-
stitum, amice lector, tibi æstimandum
relinquimus. Hoc interim unum af-
firmare audemus, te nunc habere Æ-
sopi fabulas, eaq; omnia, quæ hoc par-
uo volumine continentur, multò quàm
antea & emendatiora et inte-
riora, opera & dili-
gentia uiri doctissi-
simi Adami

Knopff.

V A L E.



